Pittacus Lore

continuarea bestsellerului
EU SUNT NUMĂRUL PATRU

PUTEREA CELOR ȘASE

NEMIRA

PITTACUS LORE

PUTEREA CELOR ŞASE

Traducere din limba engleză
Ana-Veronica Mircea

2

Cuprins

1......6
2......10
3......21
4......36
5......45
6......54
7......62
8......77
9......86
10......95
11......110
12......117
13......129
14......140
15......151
16......158
17......165
18......176
19......187
20......197
21......209
22......220
23......228
24......239
25......244
26......255
27......263
28......270

29..277
30..287
31..298
32..312
33..321

EVENIMENTELE POVESTITE ÎN ACEASTĂ CARTE SUNT REALE. NUMELE PERSONAJELOR ŞI ALE LOCURILOR AU FOST SCHIMBATE PENTRU A-I PROTEJA PE CEI ŞASE LORICI CARE AU RĂMAS ASCUNŞI. GÂNDIŢI-VĂ CĂ ACESTA ESTE UN PRIM AVERTISMENT! EXISTENŢA ALTOR CIVILIZAŢII ESTE O REALITATE!
ŞI UNELE DINTRE ELE ÎNCEARCĂ SĂ VĂ DISTRUGĂ!

Sub pseudonimul PITTACUS LORE se ascund doi scriitori: James Frey şi Jobie Hughes.

JAMES [CHRISTOPHER] FREY (n. 12 septembrie 1969 în Cleveland, Ohio) este autorul a trei bestselleruri – două volume autobiografice: *A Million Little Pieces* (2003) şi *My Friend Leonard* (2005), şi romanul Bright Shiny Morning (2008). *A Million Little Pieces* l-a transformat într-o persoană controversată după ce curioşii au descoperit că o mare parte a istorisirii sale nu e reală, fapt ce a generat un scandal de proporţii (s-a implicat şi celebra Oprah Winfrey, invitându-l să recunoască adevărul în faţa spectatorilor şi a telespectatorilor).

Adresa site-ului său este:

http://bigjimindustries.com/wordpress/

JOBIE HUGHES (n. 9 iulie 1980 în Renton, Washington) a copilărit în orăşelul Spencer din Ohio. *Eu sunt Numărul Patru* este deocamdată singura sa lucrare literară care a văzut lumina tiparului.

Site-ul său oficial poate fi găsit la adresa:

www.jobiehughes.com

1

Mă numesc Marina, de la mare, dar nu mi s-a spus astfel decât foarte târziu. La început eram cunoscută pur şi simplu drept Şapte, una dintre cei nouă garzi supravieţuitori de pe planeta Lorien, a cărei soartă se afla, şi încă se mai află, în mâinile noastre. A acelora dintre noi care nu s-au pierdut. Care mai sunt încă în viaţă.

Când am aterizat, eu aveam şase ani. Nava noastră s-a oprit cu o zdruncinătură şi în clipa aceea, chiar la vârsta mea fragedă, am simţit cât de mare era miza jocului pentru noi – cei nouă cêpani, cei nouă garzi – şi că unica noastră şansă ne aştepta aici. Intraserăm în atmosfera planetei în mijlocul unei furtuni create de noi înşine şi ţin minte că, în momentul când picioarele noastre au atins pentru prima oară Pământul, dinspre navă se rostogoleau vălătucii de abur şi pielea de pe braţele mele se făcuse ca de găină. Nu mai simţisem vântul de un an, şi afară era frig. Cineva ne aştepta. Nu ştiu cine era bărbatul acela, ştiu doar că i-a dat fiecărui cêpan două rânduri de haine şi un plic mare. Încă n-am aflat ce era înăuntru.

Tot grupul nostru s-a strâns grămadă, realizând că s-ar fi putut să nu ne mai revedem niciodată unii cu alţii. S-au rostit cuvinte de rămas-bun, au fost îmbrăţişări, apoi ne-am despărţit, aşa cum eram conştienţi că trebuia să facem, plecând, perechi-perechi, în nouă direcţii diferite. M-am tot uitat peste umăr în vreme ce se pierdeau ceilalţi în depărtare, până ce, foarte încet şi rând pe rând, au dispărut cu toţii. Şi n-am mai rămas decât eu şi Adelina, străbătând un drum istovitor, printr-o lume despre care

nu ştiam aproape nimic. Abia acum îmi dau seama cât de speriată trebuie să fi fost ea.

Îmi amintesc că ne-am îmbarcat pe un vapor, către o destinaţie necunoscută. Că pe urmă au fost două sau trei trenuri diferite. Eu şi Adelina stăteam singure, lipite una de alta în cotloane ascunse, ţinându-ne deoparte de oricine s-ar fi putut afla în jur. Am mers pe jos dintr-un oraş într-altul, am trecut peste munţi şi am traversat câmpii, bătând la uşi care ni se trânteau imediat în nas. Era flămânde, obosite şi înspăimântate. Îmi amintesc c-am stat pe un trotuar, cerşind mărunţiş. Îmi amintesc că plângeam în loc să dorm. Sunt sigură că Adelina a dat câteva dintre preţioasele noastre nestemate de pe Lorien în schimbul a nimic altceva decât nişte mese calde, atât de strâmtorate eram. Poate că le-a dat pe toate. Şi pe urmă am găsit locul ăsta din Spania.

O femeie cu înfăţişare severă, pe care aveam să ajung s-o cunosc drept Sora Lucia, ne-a deschis uşa grea, din lemn de stejar. S-a uitat cruciş la Adelina, i-a remarcat disperarea, felul în care îi căzuseră umerii.

– Crezi în cuvântul lui Dumnezeu? a întrebat-o, în limba spaniolă, ţuguindu-şi buzele şi scrutând-o cu ochi îngustaţi.

– Cuvântul lui Dumnezeu e legământul meu, a mărturisit Adelina, dând din cap cu un aer solemn.

Habar n-am de unde-a ştiut răspunsul ăsta – poate îl învăţase cu vreo câteva săptămâni înainte, când stătuserăm în subsolul unei biserici – dar a fost cel bun. Sora Lucia ne-a deschis uşa.

Suntem aici de atunci, unsprezece ani petrecuţi în mănăstirea asta de piatră, cu miros de mucegai în încăperi, curent pe coridoare şi podele dure ca lespezile de gheaţă. În afară de puţinii vizitatori, internetul e singura mea sursă de informaţii despre lumea din afara micului nostru oraş; îl urmăresc într-una, sperând să descopăr vreun indiciu care să-mi spună că undeva,

afară, sunt ceilalţi, că şi ei caută, că poate luptă. Vreun semn că nu sunt singură, căci în momentul ăsta nu pot spune că Adelina mai crede că e încă alături de mine. Atitudinea ei s-a schimbat undeva, pe drumul peste munţi. Poate a fost zgomotul uneia dintre uşile trântite, lăsând o femeie înfometată şi copilul ei afară, în frig, pentru o altă noapte. Indiferent ce-o fi fost, ea pare să-şi fi pierdut nevoia presantă de a rămâne în mişcare şi credinţa în reînvierea Lorienului pare să-i fi fost înlocuită de cea împărtăşită de călugăriţele din mănăstire. Îmi aduc aminte de o schimbare desluşită din ochii ei, de prelegerile ei neaşteptate despre nevoia de îndrumare şi de organizare, dacă voiam să supravieţuim.

Credinţa mea în Lorien a rămas intactă. Acum un an şi jumătate, în India, patru oameni au fost martori când un băiat a mişcat obiecte cu puterea minţii. Semnificaţia ascunsă în spatele evenimentului a fost la început minoră, dar dispariţia subită a băiatului la scurt timp după aceea a stârnit zarvă în zonă şi a fost dat în urmărire. Din câte ştiu eu, nu l-au găsit.

Acum câteva luni a apărut o ştire despre o fată din Argentina, care, după un cutremur, a ridicat o lespede de beton de opt tone, ca să salveze un bărbat prins sub ea; şi a dispărut când s-a răspândit vestea despre gestul ei eroic. Ca şi băiatului din India, încă nu i s-a dat de urmă.

Şi mai e, în Ohio, cuplul tată-fiu despre care relatează toate ştirile din America, vânat de poliţie fiindcă ei doi ar fi dărâmat, chipurile, o şcoală întreagă de unii singuri, ceea ce a implicat uciderea a cinci oameni. N-au lăsat nimic în urmă, cu excepţia unor mormane misterioase de cenuşă.

– S-ar părea că aici a avut loc o luptă. Nu ştiu cum altcumva să explic totul, a spus conducătorul anchetei, citat de presă. Dar, ca să nu facem nicio greşeală, vom pătrunde până în miezul lucrurilor şi îi vom găsi pe Henri Smith şi pe fiul lui, John.

Poate că John Smith, dacă acesta o fi fiind adevăratul lui nume, e pur şi simplu un băiat care avea ceva de împărţit cu cineva şi a împins lucrurile prea departe. Dar nu cred că aşa stau lucrurile. Inima îmi bate nebuneşte ori de câte ori îi văd fotografia pe ecran. Mă cuprinde o disperare profundă, pe care nu reuşesc să mi-o explic. Simt până-n măduva oaselor că e unul dintre noi. Şi ştiu, cumva, că trebuie să-l găsesc.

2

Îmi sprijin braţele de pervazul rece al ferestrei şi privesc fulgii de zăpadă căzând din cerul întunecat şi aşternându-se pe coasta muntelui, presărată cu pini, stejari de plută şi fagi, printre care se amestecă petice de stâncă abruptă. Ninsoarea nu s-a oprit toată ziua şi s-a anunţat că o să continue pe timpul nopţii. Abia dacă pot să văd dincolo de marginea de nord a oraşului – lumea pierdută într-o ceaţă albă. În timpul zilei, când e cerul senin, se zăreşte pata de un albastru vâscos a golfului Biscaya. Dar nu şi pe o asemenea vreme şi nu pot să nu mă întreb ce ar putea sta la pândă în tot acel alb de dincolo de marginea câmpului meu vizual.

Mă uit în spatele meu. În încăperea cu tavan înalt, în care trage curentul din toate părţile, sunt două computere. Ca să-l folosim pe unul dintre ele, trebuie să ne adăugăm numele pe o listă şi s-avem răbdare să ne vină rândul. Noaptea, timpul se limitează la zece minute dacă aşteaptă cineva şi la douăzeci dacă n-aşteaptă nimeni. Cele două fete care le folosesc acum o fac de câte o jumătate de oră şi răbdarea mea se subţiază. N-am mai verificat ştirile de azi-dimineaţă, când m-am furişat înăuntru, înainte de micul dejun. În momentul acela nu se primise niciun raport nou despre John Smith, dar aproape că tremur anticipând ceea ce ar fi putut ieşi la lumină între timp. De când s-a dat publicităţii toată povestea, s-a descoperit în fiecare zi câte ceva nou.

Mănăstirea Santa Teresa are şi rol de orfelinat pentru fete. Acum sunt cea mai mare dintr-un număr de treizeci şi şapte, distincţie pe care o deţin de şase luni, de când

ne-a părăsit ultima fată ajunsă la optsprezece ani. E vârsta la care avem de ales între a pleca, descurcându-ne pe cont propriu, şi a ne făuri o viaţă în cadrul Bisericii. Dintre toate fetele care-au împlinit vârsta, niciuna n-a rămas aici. Nu le pot condamna. Ziua de naştere pe care mi-am inventat-o la sosire, împreună cu Adelina, va fi peste mai puţin de cinci luni, atunci voi avea şi eu optsprezece ani. Aidoma celorlalte, am întru totul intenţia de a lăsa în urmă această închisoare, indiferent dacă Adelina mă va însoţi sau nu. Şi nu-mi pot imagina că o va face.

Mănăstirea în sine a fost construită în 1510, pe de-a-ntregul din piatră, şi e mult prea mare pentru numărul mic de persoane pe care le adăposteşte. Majoritatea încăperilor sunt goale; iar pe celelalte le simţim îmbibate de umezeală şi de miros de ţărână, şi vocile ni se izbesc de tavan, trimiţându-şi ecourile înapoi. Clădirea stă pe culmea celui mai înalt dintre dealurile care domină orăşelul cu acelaşi nume, cuibărit în inima munţilor Picos de Europa[1], din nordul Spaniei. Aidoma mănăstirii, localitatea e din piatră, cu multe construcţii înălţate chiar pe panta muntelui. În timp ce-o străbaţi pe Calle Principal, strada mare, e imposibil să nu fii copleşit de starea jalnică a clădirilor dărăpănate. E ca şi cum locul ar fi fost uitat de timp şi secolele scurse ar fi preschimbat totul în umbre spongioase, verzi şi maronii, cu omniprezentul miros de mucegai atârnând în aer.

Au trecut cinci ani de când am început s-o implor pe Adelina să plecăm, să ne menţinem tot timpul în mişcare, aşa cum am fost instruite.

– O să-mi primesc Moştenirile în curând, şi nu vreau să mi le descopăr aici, cu toate fetele şi cu toate călugăriţele astea în jur, i-am spus.

Dar ea a refuzat, adăugând un citat din Biblia Reina Valera, care decretează că trebuie să rămânem locului

[1] Piscurile Europei (n. tr.).

pentru a fi mântuiţi. De atunci o rog în fiecare an, şi în fiecare an mă priveşte cu ochi goi şi îmi închide gura cu un alt citat religios. Dar eu ştiu că mântuirea mea nu se află în locul ăsta.

Dincolo de porţile bisericii şi în josul pantei domoale a dealului zăresc luminile spălăcite ale oraşului. În mijlocul viscolului par halouri plutitoare. Cu toate că muzica din cele două baruri nu răzbate până aici, nu mă-ndoiesc că amândouă sunt pline ochi. Pe lângă ele, mai există un restaurant, o cafenea, o piaţă, o bodegă şi o serie de negustori ambulanţi înşiraţi pe Calle Principal în majoritatea dimineţilor şi a după-amiezilor. Către poalele dealului, la marginea de sud a oraşului, e şcoala de cărămidă la care mergem noi, toate.

Mă întorc cu capul brusc când aud sunetul clopotului: rugăciunile încep peste cinci minute, după care ne ducem direct la culcare. Mă străbate un val de panică. Trebuie să aflu dacă s-a anunţat ceva nou. Poate John a fost prins. Poate poliţia a mai găsit şi altceva în şcoala dărâmată, ceva trecut iniţial cu vederea. Chiar dacă nu sunt noutăţi, trebuie să ştiu. Altminteri n-o să reuşesc nicidecum să adorm.

O fixez cu o privire aspră pe Gabriela García – Gabby, pe scurt – care stă la unul dintre computere. Gabby are şaisprezece ani şi e foarte frumoasă, cu păr lung, întunecat, şi ochi căprui; şi se îmbracă întotdeauna ca o desfrânată când e în afara mănăstirii, purtând cămăşi strâmte, care lasă să i se vadă piercingul din buric. În fiecare dimineaţă îşi pune haine largi ca un sac, dar în clipa când ieşim din raza vizuală a călugăriţelor şi le scoate, dezvăluindu-le pe cele sumare de dedesubt. Pe urmă îşi petrece restul drumului către şcoală machiindu-se şi rearanjându-şi părul. Aşa cum fac cele patru prietene ale ei, dintre care trei locuiesc tot aici. La sfârşitul zilei, îşi şterg feţele pe drumul de întoarcere şi îşi pun din nou hainele în care au plecat.

– Ce-i? întreabă ea, cu tupeu, aruncându-mi o privire furioasă. Scriu un e-mail.

– Am aşteptat mai mult de zece minute, spun eu. Şi nu scrii niciun e-mail. Te uiţi la tipi fără cămăşi.

– Şi ce dacă? Ai de gând să mă torni, pârâcioaso? mi se adresează ea în bătaie de joc, ca şi cum i-ar vorbi unui copil.

Fata de lângă ea, pe care o cheamă Hilda, dar căreia majoritatea copiilor de la şcoală îi spun La Gorda – „grăsana" – (numai pe la spate, niciodată în faţă), râde.

Gabby şi La Gorda sunt o pereche inseparabilă. Îmi muşc limba şi mă-ntorc din nou spre fereastră, încrucişându-mi braţele la piept. Fierb în sinea mea, pe de-o parte fiindcă trebuie s-ajung la computer şi pe de alta fiindcă niciodată nu ştiu cum să răspund când mă ia Gabby în râs. Au mai rămas patru minute. Nerăbdarea mea se preschimbă pe nesimţite într-o disperare deplină. Noutăţile – de mare importanţă! – ar putea apărea chiar acum, dar eu n-am cum s-o ştiu, fiindcă nemernicele astea egoiste nu vor renunţa la unul dintre computere.

Mai sunt trei minute. Aproape că tremur de furie. Pe urmă îmi vine o idee şi pe buze îmi joacă un rânjet. E periculos, dar, dacă merge, merită riscul.

Mă răsucesc exact atât cât e necesar ca să văd cu coada ochiului scaunul lui Gabby. Inspir adânc şi, concentrându-mi asupra lui toată energia, mă folosesc de telekinezie ca să-l smucesc spre stânga. Pe urmă îl împing spre dreapta, atât de tare încât aproape se răstoarnă. Gabby sare în sus, ţipând. O privesc cu surprindere prefăcută.

– Ce e? întreabă La Gorda.

– Nu ştiu; am avut impresia că mi-a tras cineva un picior în scaun. Tu ai simţit ceva?

– Nu, răspunde cealaltă; şi, imediat ce articulează cuvântul, îi mut scaunul cu câţiva centimetri mai în spate,

apoi i-l smucesc spre dreapta, rămânând tot timpul la locul meu de lângă fereastră.

De data asta ţipă amândouă. Împing scaunul lui Gabby, apoi din nou pe al celeilalte; şi ele părăsesc încăperea în fugă, urlând, fără să mai arunce vreo privire spre ecranele computerelor.

– Da! exclam, repezindu-mă spre computerul pe care l-a folosit Gabby şi grăbindu-mă să tastez adresa web a site-ului de ştiri pe care-l consider de cea mai mare încredere.

Apoi aştept cu nerăbdare să se încarce pagina. Computerele vechi, combinate cu viteza redusă a internetului de aici, sunt blestemul vieţii mele.

Ecranul se albeşte şi pagina prinde formă rând cu rând. Când s-a încărcat un sfert, se aude ultima bătaie de clopot. Un minut până la începerea rugăciunilor. Sunt înclinată să ignor clopotul, cu riscul de a fi pedepsită.

– Mai sunt doar cinci luni, îmi şoptesc.

Pagina e acum pe jumătate încărcată, dezvăluind partea de sus a feţei lui John Smith, ochii lui privind în sus, întunecaţi şi încrezători, deşi trădează o senzaţie de disconfort care pare aproape deplasată. Mă aplec, stând pe marginea scaunului, aşteptând, clocotind de o incitare care-mi stârneşte tremurul mâinilor.

– Haide, îi spun ecranului, încercând zadarnic să-l grăbesc. Haide haide haide.

– Marina! se răsteşte o voce prin uşa deschisă.

Mă răsucesc brusc şi dau cu ochii de sora Dora, bucătăreasa şefă, o femeie corpolentă care mă străpunge cu privirea. Ceea ce nu reprezintă o noutate. La ora mesei de prânz, aruncă priviri ucigătoare către toată lumea aşezată la coadă cu o tavă în mână, de parcă nevoia noastră de hrană ar fi un afront personal. Îşi strânge buzele, transformându-le într-o linie perfect dreaptă, şi îşi îngustează ochii.

– Hai! Acum! Adică în *clipa asta*!

Oftez, ştiind că n-am de ales, că trebuie să plec. Şterg istoricul de căutare al browser-ului şi îl închid, apoi o urmez pe sora Dora pe coridorul întunecat. Pe ecranul ăla era ceva nou; o ştiu, pur şi simplu. Din ce alt motiv ar fi ocupat chipul lui John toată pagina? O săptămână şi jumătate reprezintă un timp suficient pentru ca să se-nvechească orice ştire, aşa că, dacă el acaparează o atât de mare parte a ecranului, înseamnă c-a apărut ceva nou, semnificativ.

Ne îndreptăm spre naosul bisericii Santa Teresa, care e imens, cu coloane semeţe înălţându-se către plafonul înalt, boltit, cu ferestre cu vitralii pe toţi pereţii. Pe toată lungimea încăperii deschise se întind bănci de lemn, pe care pot sta aproape cinci sute de persoane. Eu şi sora Dora intrăm ultimele. Mă aşez, singură, pe una dintre băncile din mijloc. Sora Lucia, cea care ne-a deschis uşa Adelinei şi mie când am sosit aici prima oară şi care continuă să conducă mănăstirea, stă în amvon, îşi închide ochii, îşi pleacă fruntea şi îşi apasă palmele unite în faţă. Toată lumea face la acelaşi lucru.

– *Padre divino*, începe rugăciunea, cu sobrietate, la unison. *Que nos bendiga y nos proteja en su amor...*[2]

O ignor şi privesc cefele femeilor din faţa mea, toate cu capul plecat, concentrate. Sau numai cu capul plecat. Ochii mei o descoperă pe Adelina, chiar pe primul şir de bănci, cu şase rânduri în faţa mea, şi uşor spre dreapta. E în genunchi, cufundată într-o meditaţie adâncă, cu părul castaniu strâns împletit într-o coadă care-i ajunge până la jumătatea spatelui. Nu-şi ridică privirea nici măcar o singură dată, nu încearcă să mă găsească în fundul încăperii, aşa cum obişnuia în primii câţiva ani petrecuţi aici, cu câte un zâmbet furişat pe feţele noastre când ni se întâlneau ochii, ca o recunoaştere a secretului pe care-l împărtăşeam. Îl mai împărtăşim încă, dar undeva, pe

[2] Tată ceresc, binecuvântează-ne şi păzeşte-ne cu dragostea ta (n. tr.).

parcurs, ea a încetat să mai recunoască asta. Cândva, pe parcurs, planul de a aştepta un moment potrivit, când aveam să ne simţim destul de puternice şi de în siguranţă ca să plecăm, a fost înlocuit de dorinţa ei de a rămâne pur şi simplu pe loc – sau de teama care-o ţine locului.

Înainte de a afla de John Smith, despre care i-am povestit Adelinei imediat ce s-au difuzat ştirile, s-au scurs mai multe luni în care n-am vorbit despre misiunea noastră. În septembrie i-am arătat a treia mea cicatrice, a treia avertizare că un garde a murit şi că noi două ne aflăm cu un pas mai aproape de momentul în care vom fi vânate şi ucise de mogadorieni, dar ea s-a purtat de parcă aşa ceva n-ar exista. De parcă n-ar însemna ceea ce ştim amândouă că înseamnă. Iar când a auzit ştirile despre John şi-a dat pur şi simplu ochii peste cap şi mi-a spus să nu mai cred în poveşti de adormit copiii.

– *En el nombre del Padre, y del Hijo, y del Espíritu Santo. Amén*[3]*,* spune toată lumea şi, în timp ce se rosteşte această ultimă frază, semnul crucii e făcut la unison, inclusiv de mine, ca să salvez aparenţele: frunte, buric, umărul stâng, umărul drept.

Dormeam, visând că alerg în josul muntelui cu braţele depărtate de corp, ca şi cum aş fi fost gata să-mi iau zborul, când am fost trezită de durerea şi de strălucirea celei de a treia cicatrice, care mi se înfăşura în jurul gambei. Lumina a trezit mai multe fete din încăpere, dar, din fericire, nu şi pe călugăriţa supraveghetoare. Fetele şi-au imaginat că aveam o lanternă şi o revistă sub pături şi că nu respectam ora stingerii. Din patul de alături, Elena, o fată tăcută, de şaisprezece ani, care vorbeşte adesea ţinându-şi între buze părul negru tăciune, a aruncat în mine cu o pernă. Pielea a început să mi se băşice şi durerea a fost atât de intensă încât m-am văzut nevoită să muşc marginea păturii ca să nu ţip. N-am

[3] În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin (n. tr.).

reuşit să nu plâng, fiindcă, undeva, Numărul Trei îşi pierduse viaţa. N-am mai rămas decât şase.

În seara asta ies din naos împreună cu celelalte fete şi mă îndrept spre dormitorul nostru, plin cu paturi gemene care scârţâie, plasate la distanţe egale, dar mintea mea cloceşte un plan. Compensând paturile tari şi răceala betonului din fiecare încăpere, cearşafurile sunt mătăsoase şi păturile grele, aceasta fiind singurul lux autentic pe care ni-l permitem. Patul meu e în colţul din fund, în locul cel mai îndepărtat de uşă, pe care şi-l doreşte toată lumea; e cel mai liniştit, şi am avut nevoie de mult timp ca să-l ocup, mutându-mă cu câte un pat mai aproape la plecarea fiecărei alte fete.

Luminile sunt stinse imediat ce se instalează toată lumea. Stau întinsă pe spate şi mă holbez la conturul neclar, zigzagat, al plafonului înalt. Tăcerea e întreruptă când şi când de câte o şoaptă, urmată imediat, indiferent din ce parte ar veni, de un „sst” al călugăriţei de veghe. Ţin ochii deschişi, aşteptând cu nerăbdare să adoarmă toată lumea. După o jumătate de oră, şoaptele pălesc, înlocuite de zgomotele firave ale somnului, dar nu îndrăznesc încă să risc. E prea curând. Alte cincisprezece minute, tot fără niciun sunet. Pe urmă nu mai suport.

Îmi ţin răsuflarea şi-mi trec picioarele peste marginea patului, centimetru cu centimetru, ascultând respiraţia ritmică a Elenei, care doarme alături. Tălpile mele ating podeaua rece şi îngheaţă instantaneu. Mă ridic încet, ca să nu scârţâie somiera, şi traversez camera în vârful picioarelor, mă îndrept spre ieşire fără grabă, având mare grijă să nu mă izbesc de vreun pat. Ajung la uşa deschisă, dau buzna pe culoar şi o pornesc spre camera computerelor. Îmi trag scaunul şi apăs butonul de deschidere.

Mă foiesc, nervoasă, aşteptând să se încarce sistemul de operare şi mă tot uit în lungul coridorului, să văd dacă nu m-a urmărit cineva. Reuşesc în cele din urmă să tastez

adresa web şi ecranul se albeşte, apoi în centrul paginii prind să se contureze două fotografii, înconjurate de un text al cărui titlu, scris cu litere negre, aldine, e încă prea difuz ca să-l pot citi. Acum sunt două imagini – mă întreb ce s-o fi schimbat de când am încercat, mai devreme, să citesc ştirile. Apoi literele devin în sfârşit clare:

TERORIŞTI INTERNAŢIONALI?

John Smith, cu maxilarul lui pătrat, cu părul blond ciufulit şi cu ochii albaştri, umple jumătatea din stânga a ecranului, în vreme ce Henri, tatăl – sau mai degrabă cêpanul – lui, ocupă partea dreaptă. Însă imaginea lui nu e o fotografie, ci doar o schiţă alb-negru, realizată în creion de un pictor. Sar peste amănuntele pe care le ştiu deja – şcoala dărâmată, cinci morţi, dispariţia bruscă – şi ajung la noutăţile de mare importanţă abia publicate:

Ca răsturnare bizară de situaţie, anchetatorii FBI au descoperit astăzi instrumente care par să-i aparţină unui falsificator profesionist. Mai multe aparate folosite de obicei pentru crearea documentelor au fost găsite sub o trapă din podeaua dormitorului principal al casei închiriate de Henri şi John Smith în Paradise, Ohio, fapt datorită căruia investigatorii s-au gândit la o posibilă legătură cu terorismul. După haosul generat pe plan local, în comunitatea din Paradise, Henri şi John Smith sunt consideraţi acum doi fugari care reprezintă o ameninţare la adresa securităţii naţionale; anchetatorii solicită orice informaţie care ar putea conducere la descoperirea locului în care se află cei doi.

Derulez imaginea lui John şi, când îi întâlnesc privirea, încep să-mi tremure mâinile. Ochii lui – chiar şi în schiţa asta au ceva familiar. De unde aş putea să-i ştiu, dacă nu din călătoria noastră de un an până aici? Acum nu mă mai poate convinge nimeni că nu e unul dintre cei şase garzi încă în viaţă în lumea asta străină.

Mă las pe spate şi-mi suflu bretonul din ochi, dorindu-mi să pot pleca eu însămi în căutarea lui John. Bineînţeles că el şi Henri Smith sunt în stare să evite poliţia; se ascund deja de unsprezece ani, aşa cum ne ascundem şi noi, eu şi Adelina. Dar cum aş putea spera să-l găsesc tocmai eu, când îl caută o lume întreagă? Cum poate spera oricare dintre noi să ajungă alături de ceilalţi?

Ochii mogadorienilor sunt pretutindeni. N-am idee cum i-au descoperit pe Unu şi pe Trei, dar cred că au dat de urma lui Doi datorită unui articol scris de el sau de ea pe blog. Eu l-am găsit şi am stat locului cincisprezece minute, gândindu-mă cum ar fi fost cel mai bine să răspund fără să mă trădez. Deşi obscur, mesajul era evident pentru oricare dintre noi l-ar fi văzut: **Nouă, acum opt. Voi, ceilalţi, sunteţi acolo?** Fusese postat de cineva al cărui nume de cont era Doi. Degetele mele au ajuns pe tastatură şi am scris un răspuns scurt, dar, înainte de a apuca să dau un clic pe butonul „Răspunde”, pagina s-a actualizat – altcineva mi-o luase înainte.

Suntem aici, asta scrisese.

Am rămas cu gura deschisă, holbându-mă, şocată cu desăvârşire.

Cele două mesaje succinte mă inundaseră cu speranţă, dar, chiar în clipa când degetele mele tastau un alt răspuns, la picioare îmi apăruse o strălucire intensă şi la urechi îmi ajunsese sfârâitul cărnii arse, urmat imediat de o durere mistuitoare, atât de puternică încât căzusem la podea, zvârcolindu-mă în agonie, strigând-o din toate puterile pe Adelina şi acoperindu-mi glezna cu mâinile, ca să n-o vadă nimeni altcineva. Când protectoarea mea şi-a făcut apariţia şi şi-a dat seama ce se petrecea, am arătat către monitor, dar era alb; ambele postări fuseseră şterse.

Îmi dezlipesc privirea de ecranul cu ochii familiari ai lui John Smith. Alături de computer e o floare mică, dată uitării. E fleşcăită, epuizată, redusă la jumătate din

înălţimea ei normală, cu o tentă maronie pe marginea sfărâmicioasă a frunzelor. I-au căzut mai multe petale, acum uscate şi zbârcite pe birou, în jurul ghiveciului. Încă n-a murit, dar e pe moarte. Mă aplec în faţă, înconjurând-o cu palmele făcute căuş, îmi apropii faţa destul de mult ca să-i ating cu buzele marginile frunzelor şi suflu aer cald asupra ei. Un fior de gheaţă îmi coboară pe şira spinării şi, ca răspuns, în mica floare explodează viaţa. Ţâşneşte în sus şi un verde proaspăt îi inundă frunzele şi tulpina, iar corola capătă petale noi, la început incolore, apoi devenind de un purpuriu strălucitor. Pe faţa mea înfloreşte un zâmbet poznaş şi nu pot să nu mă gândesc cum ar reacţiona călugăriţele dacă ar vedea asta. Dar n-o să le-o îngădui niciodată. Ar interpreta-o greşit, şi nu vreau să fiu aruncată în frig. Nu sunt pregătită pentru aşa ceva. În curând, dar nu încă.

Închid computerul şi mă grăbesc să mă întorc în pat, cu gândurile despre John Smith, aflat undeva, afară, învârtejindu-mi-se în minte.

Rămâi în siguranţă, ascuns, mă gândesc. *O să ne regăsim cândva unul pe* altul.

3

O şoaptă scăzută mă găseşte… Vocea e rece. Se pare că nu mă pot mişca, dar ascult cu atenţie.

Nu mai dorm, dar nici nu sunt treaz. Sunt paralizat şi, pe măsură ce şoapta devine tot mai puternică, privirea mea aleargă prin întunericul impenetrabil al camerei de motel.

Viziunea îmi erupe deasupra patului, însoţită de un curent electric care mă străbate amintindu-mi de momentul când prima mea moştenire, Lumenul, mi-a luminat palmele în Paradise, Ohio. Când Henri era încă aici, era încă viu. Dar el s-a dus. Şi nu se mai întoarce. Nici măcar în starea de acum nu pot scăpa de această realitate.

Intru cu desăvârşire în viziunea de deasupra mea, marcându-mi drumul prin beznă cu palmele aprinse, dar strălucirea lor e înghiţită de întuneric. Şi mă opresc brusc. Totul se cufundă în tăcere. Îmi întind mâinile în faţă, dar nu ating nimic, picioarele îmi sunt dezlipite de pământ, plutesc printr-un pustiu imens.

Mai multe şoapte într-o limbă pe care n-o recunosc, dar, cumva, o înţeleg. Cuvintele izbucnesc cu nelinişte. Întunericul se subţiază şi lumea în care mă aflu trece printr-o nuanţă de gri pentru a ajunge la un alb atât de strălucitor încât sunt nevoit să-mi îngustez ochii ca să pot vedea.

– Nu… nu ştiu ce n-a mers cum trebuia, spune o voce, evident şocată.

Încăperea e lungă şi lată, de dimensiunile unui teren de fotbal. Mirosul înţepător de sulf îmi arde nările, mă face

să lăcrimez. Aerul e fierbinte, sufocant. Pe urmă le văd în capătul opus: două siluete învăluite în umbre, una cu mult mai mare decât cealaltă, ameninţătoare chiar şi de la o asemenea distanţă.

– Au dispărut. Au reuşit cumva să dispară. Nu ştiu cum…

Înaintez. Simt acel soi de calm care apare uneori în vise, când eşti conştient că dormi şi că nimic nu-ţi poate face rău cu adevărat. Mă apropii, pas cu pas, de umbrele care se lungesc.

– Toţi, toţi au fost ucişi. Împreună cu cei trei pikeni şi cu cei doi krauli, spune silueta mai măruntă, gesticulând cu nervozitate alături de bărbatul mai voinic.

– I-am avut în mâini. Era gata să…, i se aude vocea, dar celălalt îl întrerupe.

Scrutează aerul, vrând să vadă ceea ce a simţit deja. Mă opresc, rămân nemişcat, îmi ţin răsuflarea. Şi pe urmă mă descoperă. Pe şira spinării îmi urcă un fior.

– John, spune cineva, şi vocea pare un ecou îndepărtat.

Individul mai masiv vine spre mine. Mă domină, are şase metri, e musculos, cu maxilare bine conturate. E bronzat. Ne ţintuim din priviri în timp ce se apropie încet. Ne despart nouă metri, apoi şase. Se opreşte brusc când nu mai sunt decât trei. Pandantivul meu se îngreunează şi lănţişorul lui îmi pătrunde în pielea gâtului. În jurul gâtului lui observ o cicatrice grotescă, purpurie, ca un colan.

– Te aşteptam, îmi spune, cu glas calm, egal.

Îşi saltă braţul drept şi scoate o sabie din teaca de la spate. Arma prinde imediat viaţă, păstrându-şi forma în vreme ce metalul devine aproape lichid. Rana din umărul meu, făcută de pumnalul soldatului din Ohio, îşi urlă durerea, de parcă aş fi înjunghiat din nou. Cad în genunchi.

– A trecut mult timp, spune el.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, îi răspund, într-o limbă pe care n-am mai folosit-o niciodată până acum.

Vreau să plec imediat, indiferent ce-ar fi locul ăsta. Încerc să mă ridic, dar am senzaţia că am fost înfipt în pământ.

– Nu ştii? întreabă el.

– John, aud iarăşi, de undeva, dinspre margine.

Mogadorianul nu pare să remarce nimic şi privirea lui are ceva care o reţine pe a mea. Nu mă pot uita în altă parte.

– N-ar trebui să mă aflu aici, spun.

Vocea îmi sună anemic. Totul se estompează, până când nu mai rămânem decât noi doi, nimic altceva.

– Te pot face să dispari, dacă asta-ţi doreşti, se oferă el, tăind un opt în aer, şi în urma lamei rămâne o dâră albă, aninată în văzduh.

Pe urmă şarjează, cu sabia sus, trosnind de electricitate. Îşi balansează braţul şi arma coboară ca glonţul, drept către gâtul meu, şi ştiu că nu pot face nimic ca s-o împiedic să mă decapiteze.

– John! strigă din nou vocea.

Ochii mi se deschid brusc. Două mâini mă prind cu putere de umeri. Sunt acoperit de sudoare şi cu răsuflarea tăiată. Reuşesc să-mi focalizez privirea, desluşindu-l mai întâi pe Sam, aplecat deasupra mea, şi apoi pe Şase, cu ochii ei pe de-a-ntregul căprui, care lasă uneori impresia că sunt albaştri şi alteori că sunt verzi, îngenuncheată alături de mine, părând sleită de puteri, ca şi cum tocmai aş fi trezit-o, ceea ce probabil că s-a şi întâmplat.

– Ce-a fost asta? întreabă Sam.

Scutur din cap, lăsând viziunea să se împrăştie, şi conştientizez tot ce se află în jur. Camera e întunecată, cu draperiile trase, şi sunt în acelaşi pat în care mi-am petrecut ultima săptămână şi jumătate, vindecându-mă după rănile primite în luptă. Şase se reface alături de mine şi niciunul dintre noi doi n-a părăsit locul ăsta de când am sosit, ne bazăm pe Sam ca să ne aprovizioneze

cu mâncare şi cu orice altceva. O cameră sărăcăcioasă, cu două paturi, dintr-un motel de pe strada principală din Trucksville, Carolina de Nord. Sam a închiriat camera folosindu-se de unul dintre permisele de conducere create de Henri înainte de a fi ucis, un act cu numele meu care-mi atribuie vârsta de şaptesprezece ani. Din fericire, bătrânul de la recepţie era prea ocupat să se uite la televizor ca să mai arunce vreo privire la fotografie. Plasat la marginea de nord-vest a statului, motelul e la cincisprezece minute de mers cu maşina, atât faţă de Virginia, cât şi faţă de Tennessee, într-un loc ales în primul rând fiindcă am călătorit cât de repede a fost cu putinţă, ţinând cont de multitudinea rănilor noastre. Răni care s-au vindecat încetul cu încetul, şi ne recăpătăm în sfârşit puterile.

– Vorbeai într-o limbă pe care n-am mai auzit-o niciodată, spune Sam. Cred c-ai inventat-o, tipule.

– Nu, vorbea în mogadoriană, îl corectează Şase. Şi, puţin, chiar în lorică.

– Serios? întreb eu. E de-a dreptul bizar.

Şase se apropie de fereastră şi trage partea din dreapta a draperiei.

– Ce visai?

Scutur din cap.

– Nu sunt sigur. Ştii, visam, dar nu visam. Cred că aveam viziuni, în care apăreau ei. Eram pe punctul să-ncepem o luptă; însă eu mă simţeam, nu ştiu, prea slăbit, sau prea confuz, sau cam aşa ceva. Îmi ridic privirea spre Sam, care se încruntă, cu ochii la televizor. Ce e?

– Veşti proaste.

Oftează şi clatină din cap.

– Cum?

Mă salt în capul oaselor, străduindu-mă să-mi alung somnul din ochi.

Sam dă din cap către partea din faţă a încăperii şi eu mă răsucesc spre strălucirea ecranului. Chipul meu îi

ocupă întreaga jumătate din stânga, în timp ce figura lui Henri, schiţată de un pictor, e în dreapta. Imaginea desenată nu-i seamănă: faţa pare ascuţită şi suptă, aproape vlăguită, făcându-l să pară cu douăzeci de ani mai bătrân decât e. Sau decât *era*.

– Ca şi cum n-ar fi fost destul de rău să fii numit ameninţare la adresa securităţii naţionale sau terorist, zice Sam. Acum se mai oferă şi o recompensă.

– Pentru mine? întreb.

– Pentru tine şi pentru Henri. O sută de mii de dolari pentru orice informaţie care poate conduce la capturarea voastră şi două sute cincizeci de mii dacă reuşeşte cineva să-l prindă pe vreunul dintre voi pe cont propriu.

– Am fost pe fugă toată viaţa mea, comentez eu, frecându-mă la ochi. Cu ce schimbă asta lucrurile?

– Da, bine, dar eu n-am mai făcut-o, şi s-a pus o recompensă şi pe capul meu, zice Sam. Nişte amărâte de douăzeci şi cinci de miare, dacă-ţi vine să crezi. Şi nu ştiu cât de bun sunt, ca fugar. Eu n-am mai făcut-o niciodată.

Mă ridic cum mare grijă din pat, încă uşor înţepenit.

– Eşti totuşi împreună cu noi, Sam. Te susţinem.

– Nu-mi fac griji, mormăie el, cu capul în piept.

Poate nu şi-o fi făcând, dar eu îmi fac. Îmi muşc interiorul obrajilor, gândindu-mă cum să-l ţin pe el în siguranţă şi pe mine şi pe Şase în viaţă, fără ajutorul lui Henri. Mă întorc spre el şi văd că e suficient de stresat ca să-şi facă o gaură în tricoul negru, cu inscripţia NASA.

– Ascultă, Sam. Îmi doresc să fi fost Henri aici. Nici măcar nu pot spune cât de mult mi-o doresc, din atât de multe motive. Nu numai fiindcă m-a ferit de pericole când fugeam dintr-un stat în altul, ci şi fiindcă ştia atât de multe lucruri despre Lorien şi despre familia mea şi fiindcă avea un uimitor calm, care ne-a ferit de necazuri atât de mult timp. Nu ştiu dacă eu am să fiu vreodată în stare să fac ceea ce făcea el ca să ne aflăm în siguranţă. Pariez că, dacă ar mai fi fost azi în viaţă, nu te-ar fi lăsat

să vii cu noi. Nu te-ar fi pus într-o asemenea primejdie nici în ruptul capului. Dar, ascultă-mă, eşti aici, asta e, şi îţi promit că n-o să îngădui să ţi se-ntâmple niciun rău.

– Vreau să fiu aici, spune Sam. E cel mai tare lucru care mi s-a-ntâmplat vreodată. Face o pauză, apoi mă priveşte în ochi. Plus că eşti prietenul meu cel mai bun, şi eu n-am mai avut niciodată un prieten pe care să-l pot numi aşa.

– Nici eu, îi răspund.

– Să considerăm că v-aţi îmbrăţişat deja, zice Şase.

Noi râdem.

Chipul meu e tot pe ecran. Fotografia de la televizor e cea făcută de Sarah în prima zi de şcoală, în ziua când am cunoscut-o; am ceva stângaci în privirea stânjenită. Partea din dreapta a ecranului e acum acoperită de poze mai mici, înfăţişându-i pe cei cinci oameni pe care sunt acuzat că i-am ucis: trei profesori, antrenorul de baschet al băieţilor şi omul de serviciu. Pe urmă imaginea se schimbă, redând ruinele şcolii – şi sunt într-adevăr ruine; întreaga aripă din dreapta a clădirii nu mai e decât un morman de moloz. Urmează o serie de interviuri cu locuitori din Paradise, care se încheie cu mama lui Sam. Apare pe ecran plângând şi se uită drept spre cameră când îi imploră pe „răpitori”:

– … vă rog, vă rog, vă rog, înapoiaţi-mi copilaşul viu şi nevătămat.

Îmi dau seama că, în vreme ce urmăreşte interviul, în Sam se schimbă ceva.

E rândul imaginilor de la înmormântările din săptămânile trecute şi de la priveghiurile la lumina lumânărilor. Sarah apare pentru o clipă pe ecran, ţinând în mână o lumânare, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Simt cum mi se pune un nod în gât. Aş da orice doar ca să-i pot forma numărul, să-i pot auzi glasul. Mă ucide să-mi imaginez prin ce trebuie să treacă ea. Clipul video cu noi doi scăpând din flăcările care mistuie casa lui Mark – clipul cu care a început totul – a umplut internetul şi, în

vreme ce eram învinuit că stârnisem şi focul ăla, Mark a intervenit şi a jurat în sus şi-n jos că nu avusesem niciun amestec, deşi, dacă m-ar fi folosit drept ţap ispăşitor, ar fi scăpat el însuşi complet din încurcătură.

După plecarea noastră din Ohio, dărâmarea şcolii i-a fost atribuită mai întâi unei tornade din afara sezonului; dar echipele de salvare au căutat prin moloz şi cât ai clipi au fost descoperite cinci cadavre, zăcând la distanţe egale unul de altul – fără să poarte nici măcar o singură urmă de violenţă – într-o încăpere pe care lupta o lăsase intactă. Autopsiile au dovedit că muriseră din cauze naturale, nu exista nimic care să indice consumul unor droguri sau vreo traumă. Cine ştie cum şi-au găsit de fapt sfârşitul. Dar unul dintre reporteri a auzit povestindu-se că eu sărisem pe geamul directorului şi fugisem din şcoală, iar apoi, când eu şi Henri n-am putut fi găsiţi, a lansat o poveste care ne învinuia pentru toate; restul a urmat cu repeziciune. După recenta descoperire a instrumentelor de falsificator folosite de Henri şi a câtorva documente contrafăcute pe care le lăsase în casă, opinia publică s-a simţit din ce în ce mai ultragiată.

– Acum va trebui să fim foarte prudenţi, spune Şase, rezemându-se cu spatele de perete.

– Ce poate fi mai prudent decât să stăm într-o cameră prăpădită de motel, cu draperiile trase? întreb eu.

Ea se întoarce la fereastră şi trage una dintre perdele, ca să privească afară. O rază de lumină argintie cade de-a lungul podelei.

– Soarele o s-apună peste trei ore. Să plecăm imediat ce se-ntunecă.

– Slavă Domnului, zice Sam. În seara asta e o ploaie de meteoriţi pe care-o putem vedea dacă mergem spre sud. Plus că-nnebunesc dacă mai petrec încă un minut în camera asta împuţită.

– Sam, tu eşti nebun încă de când te-am întâlnit prima oară, glumesc eu.

El aruncă-n mine cu o pernă, pe care-o abat din drum fără să ridic nici măcar un deget. Apelez la telekinezie ca s-o răsucesc iarăşi şi iarăşi în aer, apoi o trimit ca pe-o rachetă către televizor, închizându-l.

Ştiu că Şase are dreptate, că trebuie să plecăm, dar mă simt frustrat. Se pare că nu se întrevede nicio destinaţie finală, niciun loc în care să ne aflăm în siguranţă. La marginea patului, ţinându-mi cald la picioare, e Bernie Kosar, care nu m-a părăsit aproape nicio clipă de la plecarea din Ohio. Deschide ochii, cască şi se întinde. Se uită în sus, la mine, şi îmi spune, telepatic, că şi el se simte mai bine. Cele mai multe dintre micile cruste ale rănilor care-i acopereau corpul au dispărut, iar cele mari se vindecă frumos. Încă mai are atela improvizată la piciorul rupt din faţă şi-o să mai şchiopăteze câteva săptămâni; dar aproape că a redevenit cel dinainte. Dă uşurel din coadă şi-şi pune labele pe piciorul meu. Întind mâna, mi-l trag în poală şi-l scarpin pe burtică.

– Dar tu, amice? Eşti gata să pleci din groapa asta de gunoi?

Bernie Kosar pocneşte patul cu coada.

– Şi unde mergem, fraţilor? întreb.

– Nu ştiu, răspunde Şase. De preferat undeva, la căldură, să trecem peste iarnă. M-am săturat până-n gât de zăpada asta. Dar sunt şi mai sătulă să nu ştiu unde se află ceilalţi.

– Deocamdată nu suntem decât noi trei. Patru plus Şase plus Sam.

– Mă dau în vânt după algebră, zice Sam. Sam egal x. Variabila x.

– Ce tocilar eşti, tipule, spun eu.

Şase intră în baie şi iese peste o secundă, cu un pumn de articole de toaletă.

– Dacă există vreo consolare pentru cele întâmplate, cel puţin ceilalţi garzi ştiu acum că John nu numai că a scăpat cu viaţă din prima lui luptă, dar a mai şi câştigat-o.

Poate vor găsi în asta un strop de speranţă. Cea mai importantă dintre priorităţile noastre e să-i găsim. Şi să ne antrenăm împreună între timp.

– O s-o facem, spun, apoi mă uit la Sam. Nu e prea târziu să te-ntorci şi să-ndrepţi lucrurile. Poţi să inventezi orice despre noi. Spune-le că te-am răpit, că te-am reţinut împotriva voinţei tale şi că ai fugit imediat ce ţi s-a ivit ocazia. O să fii considerat un erou. Fetele se vor îngrămădi tot timpul în jurul tău.

El îşi muşcă buza de jos şi clatină din cap.

– Nu vreau să fiu erou. Şi fetele se-ngrămădesc deja în jurul meu.

Eu şi Şase ne rotim ochii, dar văd că şi ea roşeşte. Sau poate-mi imaginez doar.

– Vorbesc serios, întăreşte Sam. Nu plec.

Ridic din umeri.

– Atunci presupun că s-a aranjat. În ecuaţia asta, Sam e egal cu x.

Îl văd urmărind-o din priviri pe Şase, care se îndreaptă spre micul ei sac marinăresc de lângă televizor, şi faptul că îl atrage i se citeşte pe toată faţa. Poartă pantaloni negri scurţi, din bumbac, şi o cămaşă albă fără mâneci, mulată pe corp, şi şi-a prins părul la spate. Câteva şuviţe îi atârnă, libere, pe frunte. În partea din faţă a coapsei stângi are o cicatrice proeminentă, purpurie, cu urmele cusăturii din jur de un roz-deschis, încă acoperite de cruste. Nu numai că şi-a făcut cusătura singură, tot singură şi-a scos şi firele. Când o vede ridicându-şi privirea, Sam se uită, timid, în altă parte. E evident că mai există şi un alt motiv pentru care vrea să rămână cu noi.

Şase se apleacă şi caută în sac, de unde scoate o hartă împăturită. O întinde la picioarele patului.

– Noi suntem exact aici, spune, arătând Trucksville. Iar aici, adaugă, mutându-şi degetul din Carolina de Nord către o stea roşie minusculă, desenată cu cerneală în

centrul Virginiei de Vest, e peştera mogadorienilor, sau, oricum, peştera lor pe care-o ştiu eu.

Mă uit spre locul indicat. Chiar şi pe hartă e evident cât de izolată e zona. Nu există niciun drum principal pe o rază de opt kilometri, iar până la cea mai apropiată localitate sunt şaisprezece.

– Cum de ştii unde se află peştera?

– E o poveste lungă, răspunde ea. Probabil e mai bine s-o lăsăm pentru drum.

Degetul ei urmează un alt traseu, plecând dinspre peşteră către sud-vest, traversând Tennesse şi oprindu-se într-un punct din Arkansas, lângă fluviul Mississippi.

– Ce-i acolo? o întreb.

Îşi umflă obrajii şi expiră profund, amintindu-şi, fără îndoială, o anumită întâmplare. Pe urmă, pe faţă i se aşterne acea expresie aparte care-i trădează intensitatea concentrării.

– Acolo se afla Cufărul meu, îmi explică. Şi alte câteva lucruri aduse de Katarina de pe Lorien. Acolo le-am ascuns.

– Cum adică acolo *se afla*?

Ea scutură din cap.

– Nu se mai află în locul ăla?

– Nu. Ne luaseră urma şi nu puteam risca să-i lăsăm să pună mâna pe el. Nu mai era în siguranţă dacă-l ţineam asupra noastră, aşa că l-am pus la păstrare în Arkansas, împreună cu artefactele Katarinei, şi am fugit cât de repede am putut, cu gândul că n-aveau să ne-ajungă…

Vocea i se stinge.

– V-au prins, nu-i aşa? întreb, ştiind că protectoarea ei, Katarina, a murit acum trei ani.

Ea oftează.

– Încă o poveste pentru drum.

E nevoie de câteva minute ca să-mi arunc lucrurile într-un sac marinăresc, timp în care îmi dau seama că ultima oară mi le-a împachetat Sarah. De-atunci n-a trecut decât

o săptămână şi jumătate, dar am impresia c-a fost un an şi jumătate. Mă întreb dacă e interogată de poliţie sau marginalizată la şcoală. La ce şcoală se mai duce, de vreme ce liceul a fost distrus? Sunt sigur că e în stare să-şi păstreze cu fermitate poziţia, dar pentru ea nu poate fi totuşi uşor, mai ales fiindcă n-are idee unde mă aflu sau dacă sunt OK. Îmi doresc să fi putut lua legătura cu ea fără să ne punem pe amândoi în pericol.

Sam redeschide televizorul apelând la metoda de modă veche – cu telecomanda – şi se uită la ştiri, iar Şase devine invizibilă şi se duce să verifice camioneta. Presupunem că mama lui Sam i-a observat deja lipsa, ceea ce înseamnă cu siguranţă că e căutată de poliţie. La începutul săptămânii, Sam a furat plăcuţa cu numărul de înmatriculare din faţa altei camionete. Ceea ce s-ar putea să ne ajute până o s-ajungem acolo unde mergem.

Termin de împachetat şi-mi aşez sacul lângă uşă. Sam zâmbeşte când pe ecran apare fotografia lui, într-un acelaşi ciclu al ştirilor, şi ştiu că-şi savurează fărâma de celebritate chiar şi cu riscul de a fi considerat fugar. Pe urmă e reafişată imaginea mea, ceea ce înseamnă c-o vor arăta şi pe a lui Henri. Mă simt sfâşiat la vederea lui, cu toate că schiţa nu-i seamănă. Nu e momentul potrivit pentru sentimente de vinovăţie şi pentru nefericire, dar îmi lipseşte atât de mult. A murit din vina mea.

Cincisprezece minute mai târziu, Şase intră în cameră cu o pungă de plastic alb.

O saltă în sus şi o leagănă în direcţia noastră.

– V-am adus ceva, băieţi.

– Da, ce e? o întreb.

Îşi strecoară mâna înăuntru şi scoate o foarfecă pentru păr.

– Sunt de părere că e timpul să vă tundeţi, şi tu, şi Sam.

– Ei, haide, capul meu e prea mic. O s-arăt ca o ţestoasă, obiectează el.

Râd şi-ncerc să mi-l imaginez fără părul zburlit. Gâtul lui e lung, numai piele şi os, şi cred că e posibil să aibă dreptate.

– O să călătoreşti incognito, ripostează Şase.

– Păi nu vreau asta. Sunt Variabila x.

– Nu mai fi molâu, zice ea.

El se-ncruntă. Eu mă străduiesc să fiu vesel.

– Chiar aşa, Sam, spun, scoţându-mi cămaşa.

Şase mă urmează în baie, rupând ambalajul foarfecii în timp ce mă aplec peste marginea căzii. Are degetele puţin cam reci şi simt cum mi se face pielea de găină, din ce în ce mai în josul şirei spinării. Aş vrea să fie Sarah cea care mă ţine neclintit strângându-mă de umăr şi îmi schimbă înfăţişarea. Sam ne priveşte din cadrul uşii şi oftează zgomotos, evidenţiindu-şi nemulţumirea.

Şase termină şi îmi îndepărtez cu un prosop firele de păr tăiate, apoi mă ridic şi mă uit în oglindă. Am ţeasta mai albă decât restul feţei, dar numai fiindcă n-a văzut niciodată soarele. Mă gândesc că vreo câteva zile la Cheile Floridei, unde am locuit împreună cu Henri înainte de a veni în Ohio, ar rezolva problema cât ai clipi.

– Vezi, John arată ca un dur, pare de neînduplecat. Eu o s-arăt ca o balegă, geme Sam.

– *Sunt* dur şi de neînduplecat, Sam, îi răspund.

El îşi roteşte ochii în timp ce Şase curăţă foarfeca.

– Jos, îi cere ea.

Sam se supune, lăsându-se în genunchi şi aplecându-se deasupra căzii. Când e gata, se ridică şi-mi aruncă o privire rugătoare.

– Cât de rău e?

– Arăţi bine, amice, îi asigur eu. Semeni a evadat.

El îşi freacă ţeasta de vreo câteva ori, apoi se uită în sfârşit în oglindă. Se cocârjează, speriat.

– Parcă-s extraterestru! exclamă, prefăcându-se dezgustat, şi mă priveşte peste umăr. N-o luaţi drept jignire, adaugă, neconvingător.

Şase adună tot părul din cadă, îl aruncă în WC şi trage apa, având grijă să dispară până la ultimul fir. Pe urmă înfăşoară şnurul foarfecii, strâns, ordonat, şi o pune la loc, în punga ei.

– Nu lăsa pe mâine ce poţi face azi, ne spune.

Ne agăţăm sacii de umerii ei şi ea îi prinde pe amândoi cu mâinile, apoi devine invizibilă, făcându-i să dispară odată cu ea. Se grăbeşte să iasă şi îi duce în camionetă fără să fie văzută. În lipsa ei, îmi întind mâna până în cel mai îndepărtat colţ al dulapului, arunc într-o parte câteva prosoape şi-nşfac Cufărul Loric.

– O să descui vreodată obiectul ăla? mă întreabă Sam.

De când i-am povestit despre el, e excitat şi abia aşteaptă să vadă ce e înăuntru.

– Da, o să, îi răspund. Imediat ce-o să ne aflăm în siguranţă.

Uşa camerei de motel se deschide, apoi se închide. Şase reapare şi aruncă o privire spre Cufăr.

– N-o să vă pot face invizibili şi pe tine, şi pe Sam, *şi* pe ăsta. O să duc mai întâi Cufărul în camionetă.

– Nu, e OK. Ia-l pe Sam cu tine şi eu vă urmez.

– Spui prostii, John. Cum o să ne urmezi?

Îmi pun căciula şi haina, apoi îi închid fermoarul şi-i ridic gluga, astfel încât nu mi se mai vede decât faţa.

– O să mă descurc. Am auzul foarte bun, ca al tău, îi răspund.

Mă priveşte cu scepticism şi clatină din cap. Înhaţ lesa lui Bernie Kosar şi i-o prind de zgardă.

– Numai până ajungem în camionetă, zic, ştiind că detestă să meargă în lesă.

Pe urmă mă răzgândesc şi mă aplec să-l iau în braţe, fiindcă încă nu i s-a vindecat piciorul, dar el îmi spune că preferă să meargă singur.

– Sunt gata când sunteţi voi gata, declar eu.

– Bun, hai să-i dăm drumul, zice Şase.

Sam îi întinde mâna cu ceva cam prea mult entuziasm. Îmi înăbuş râsul.

– Ce e? întreabă el.

Clatin din cap.

– Nimic. O să vă urmez dându-mi toată silinţa, dar n-o luaţi prea mult înainte.

– Tuşeşte dacă nu te poţi ţine după noi, şi ne oprim. Până la maşină sunt doar câteva minute de mers, e în spatele hambarului părăsit, îmi explică Şase. N-ai cum să n-o vezi.

Uşa se deschide brusc şi cei doi dispar.

– Asta ne-anunţă că intrăm în scenă, BK. Acum suntem doar noi doi.

Câinele mă urmează dincolo de prag, aleargă fericit, cu limba atârnând. În afara scurtelor plimbări către micul petic de iarbă de lângă hotel care i-a servit drept toaletă, a stat tot timpul închis în cameră, la fel ca noi.

Aerul nopţii e răcoros şi proaspăt, încărcat cu miros de pin, şi vântul pe care-l simt pe obraji mă readuce instantaneu la viaţă. Merg cu ochii închişi, încercând s-o descopăr pe Şase cercetând aerul din jur cu mintea, extinzându-mă în afară şi simţind prin telekinezie ceea ce mă înconjoară, aşa cum am reuşit la Atena să opresc glonţul în plină viteză, înşfăcând tot ce era în aer. Şi îi simt, la vreo doi metri în faţa mea şi uşor spre dreapta. O înghiontesc pe Şase şi ea tresare, cu respiraţia tăiată. Trei secunde mai târziu, mă împinge cu umărul, aproape trântindu-mă. Râd. Râde şi ea.

– Ce faceţi? ne întreabă Sam. Micul nostru joc îl supără. Trebuie să păstrăm tăcerea, aţi uitat?

Reuşim s-ajungem la camioneta parcată în spatele unui hambar vechi, dărăpănat, părând gata să se prăbuşească. Şase dă drumul mâinii lui Sam, care se urcă în mijlocul cabinei. Şase sare pe locul şoferului, iar eu mă strecor lângă Sam, cu BK la picioare.

– Sfinte Sisoe, tipule, ce s-a-ntâmplat cu părul tău? îl întărât pe Sam.

– Tacă-ţi fleanca.

Şase porneşte camioneta şi zâmbesc când virează ca să iasă pe drum, aprinzând farurile imediat ce ating roţile asfaltul.

– Ce e? întreabă Sam.

– Mă gândesc că, dintre noi patru, trei sunt extratereştri, doi sunt fugari şi au legături cu teroriştii şi niciunul n-are permis de conducere autentic. Ceva-mi spune că lucrurile ar putea deveni interesante.

Nici măcar Şase nu-şi poate reţine un zâmbet.

4

– Când ne-au dat de urmă, eu aveam treisprezece ani, spune Şase în vreme ce intrăm în Tennessee, la cincisprezece minute după ce am lăsat în urmă motelul din Trucksville.

Ne povesteşte, la rugămintea mea, cum am fost prinse ea şi Katarina.

– Ne aflam în vestul Texasului, după ce fugiserăm din Mexic din cauza unei greşeli prosteşti. Fuseserăm amândouă pe de-a-ntregul fermecate de un articol stupid postat pe internet de Doi, deşi atunci nu ştiam că Doi o făcuse, şi îi răspunseserăm. Ne simţeam singure în Mexic, într-un orăşel prăfos din mijlocul a nicăieri, şi voiam pur şi simplu să aflăm dacă era într-adevăr vorba de un membru din Garde.

Dau din cap, fiindcă ştiu despre ce vorbeşte. Şi Henri a găsit articolul de blog, când ne aflam în Colorado. Eu eram la şcoală, la un concurs de ortografie, şi cicatricea mi-a apărut când mă aflam pe scenă. Am fost dus de urgenţă la spital şi doctorul mi-a văzut prima cicatrice şi arsura proaspătă, care-mi ajungea până la os, formând-o pe a doua. Când a sosit Henri, l-au acuzat că mă maltrata, şi ăsta a fost catalizatorul din spatele fugii noastre din stat şi al asumării unor identităţi noi, pentru un nou început.

– Nouă, acum opt. Voi, ceilalţi, sunteţi acolo? întreb.

– Ăsta e.

– Deci voi sunteţi cele care-au răspuns.

Henri a salvat instantanee ale ecranului cu articolul de blog, aşa că l-am văzut şi eu. Şi a încercat, furios, o

pătrundere frauduloasă pe computerul gazdă, ca să-l şteargă înainte de a face vreun rău, dar n-a acţionat suficient de repede. Doi şi-a găsit moartea. Altcineva a şters articolul imediat după aceea. Noi am presupus c-au făcut-o mogadorienii.

– Katarina a răspuns, scriind doar „Suntem aici”; şi, după niciun minut, mi-a apărut cicatricea, povesteşte Şase, clătinând din cap. Doi a făcut o tâmpenie atât de mare scriind aşa ceva, când ştia că ea era următoarea. Încă nu reuşesc să-nţeleg de ce-a riscat.

– Ştiţi unde se afla? întreabă Sam.

Mă uit la Şase.

– Ştii? Henri credea că în Anglia, dar nu era sigur.

– N-aveam nici cea mai mică idee. Tot ce ştiam era că, dacă ajunseseră la ea atât de repede, n-avea să le ia prea mult ca s-ajungă la noi.

– Dar de unde ştiţi că ea a postat asta? întreabă Sam.

Şase se uită la el.

– Ce vrei să spui?

– Nu ştiu; dacă nici măcar nu puteţi spune cu certitudine unde se afla, de unde ştiţi c-*a fost* ea?

– Cine altcineva ar fi putut fi?

– Păi, vreau să spun că văd cât de prudenţi sunteţi tu şi John. Nu-mi pot imagina că vreunul dintre voi doi ar fi făcut ceva atât de stupid fiind conştient că e următorul. Mai ales ţinând cont de tot ce ştiţi despre mogadorieni. În primul rând, nu cred că voi aţi fi postat aşa ceva.

– Ai dreptate, Sam.

– Prin urmare, poate o prinseseră deja pe Doi şi încercau să-i atragă pe unii dintre voi înainte de a o ucide; ceea ce ar explica de ce-a fost omorâtă la câteva secunde după ce-aţi răspuns. E posibil să fi fost un bluf. Sau poate că ea ştia ce făceau şi s-a sinucis ca să vă avertizeze, sau ceva de genul ăsta. Cine ştie. Astea nu sunt decât nişte presupuneri, este?

– Da, spun eu.

Dar sunt presupuneri corecte. La care nu mă gândisem. Mă întreb dacă lui Henri i-or fi trecut prin minte.

Ne continuăm drumul în tăcere. Şase respectă limita de viteză şi câteva maşini trec pe lângă noi, depăşindu-ne. De-a lungul autostrăzii se înşiruie lumini plasate deasupra capetelor, dând o înfăţişare fantomatică dealurilor unduitoare din jur.

– Poate era speriată sau disperată, spun eu. Asta ar fi putut s-o împingă către ceva stupid, cum e scrierea unui asemenea post pe internet.

Sam ridică din umeri.

– Pur şi simplu mi se pare foarte puţin probabil.

– E adevărat, accept eu. Dar poate că-i omorâseră deja cêpanul şi era înnebunită. Trebuie să fi avut doisprezece ani, poate treisprezece. Imaginează-ţi că ai treisprezece ani şi trebuie să te descurci de unul singur, adaug, înainte de a-mi da seama că descriu exact scenariul vieţii lui Şase.

Ea îmi aruncă o privire, apoi se concentrează din nou asupra drumului.

– Noi nu ne-am gândit nici măcar o clipă că era un truc, spune ea. Deşi are un oarecare sens. Atunci eram pur şi simplu speriate. Şi îmi simţeam glezna în flăcări. E greu să gândeşti limpede când ai senzaţia că ţi se taie piciorul cu fierăstrăul.

Încuviinţez, dând din cap cu gravitate.

– Dar, chiar şi după spaima iniţială, tot nu ne-am gândit să privim lucrurile din perspectiva asta. Am răspuns, ceea ce i-a pus pe urmele noastre. A fost ridicol că am făcut-o. E posibil să ai dreptate, Sam. Nu pot decât să sper că am devenit mai înţelepţi, noi, cei care-am mai rămas.

Ultima frază atârnă în aer. Nu mai suntem decât şase. Şase dintre noi, împotriva unui număr oricât de mare dintre ei. Şi neavând cum să aflăm în ce mod ne-am putea găsi unii pe alţii. Noi suntem ultima speranţă. Unirea înseamnă putere. Puterea celor şase. Gândul îmi

face inima să bată de două ori mai repede decât de obicei.

– Ce e? întreabă Şase.

– Au mai rămas şase dintre noi.

– Ştiu. Şi ce-i cu asta?

– Şase dintre noi, şi poate printre ceilalţi mai sunt şi unii care au cêpani; sau poate nu. Dar şase, ca să lupte cu cine ştie câţi mogadorieni? Cu o mie? Cu o sută de mii? Cu un *milion*?

– Hei, nu uita de mine, subliniază Sam. Şi de Bernie Kosar.

Dau din cap.

– Îmi cer scuze, Sam; ai dreptate. Suntem opt. Şi pe urmă-mi reamintesc brusc altceva. Şase, ştii ceva despre a doua navă care-a părăsit Lorien?

– O altă navă, în afară de a noastră?

– Da, a plecat după noi. Sau cel puţin aşa cred. Încărcată cu *chimære.* Erau vreo cincisprezece, plus trei cêpani, plus, poate, un bebeluş. Când mă antrenam împreună cu Henri, am avut viziuni în care-am văzut-o, însă el era sceptic. Dar, până acum, viziunile mele s-au dovedit a fi adevărate.

– N-aveam idee.

– A decolat folosindu-se de o rachetă veche, de genul celor asemănătoare cu o navetă NASA. Ştii, cu combustibil care lasă în urmă o dâră de fum.

– Atunci n-avea cum s-ajungă aici, spune Şase.

– Da, aşa zicea şi Henri.

– *Chimæră?* întreabă Sam. Acelaşi gen de animal ca Bernie Kosar?

Dau din cap. El se entuziasmează.

– Poate aşa a ajuns Bernie aici? Vă puteţi imagina ce-ar însemna să fi ajuns toate? După ce-am văzut ce-a făcut Bernie în timpul luptei?

– Ar fi uimitor, încuviinţez. Dar sunt cât se poate de sigur că bătrânul Bernie a fost pe nava noastră.

Îmi plimb mâna de-a lungul spatelui lui Bernie Kosar şi simt, sub părul încâlcit, crustele care îi acoperă cea mai mare parte a corpului. Sam oftează şi se lasă pe spătarul scaunului său cu o expresie destinsă, probabil imaginându-şi cum apare în ultima clipă o armată de *chimære* care ne ajută să-i înfrângem pe mogadorieni. Şase aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi farurile maşinii din spatele nostru îi aştern pe chip o bandă de lumină. Se uită în urmă, pe drum, cu privirea introspectivă prezentă în ochii lui Henri ori de câte ori era la volan.

– Mogadorienii, începe ea, cu voce scăzută, înghiţind în sec când vede că a atras atenţia mea şi pe a lui Sam, ne-au ajuns în ziua următoare celei în care răspunsesem la postarea lui Doi, într-un oraş dezolant din vestul Texasului. Veneam din Mexic, Katarina condusese cincisprezece ore fără întrerupere, se făcuse târziu şi amândouă eram moarte de oboseală, fiindcă niciuna dintre noi nu dormise. Ne-am oprit la un motel de pe autostradă, câtuşi de puţin diferit de cel din care abia am plecat acum. Era o localitate mică, parcă desprinsă dintr-un western, plină de cowboy şi de fermieri. În faţa unora dintre clădiri existau până şi stâlpi de care să-ţi legi calul. Arăta foarte straniu, dar noi veneam dintr-un oraş prăfos din Mexic, aşa că n-am stat pe gânduri înainte de-a ne opri.

Se întrerupe când suntem depăşiţi de o altă maşină. O urmăreşte cu privirea şi se uită la vitezometru înainte de a continua drumul.

– Ne-am dus să mâncăm ceva, într-un restaurant gen vagon de tren. Când eram pe la jumătatea mesei, a intrat un bărbat şi s-a aşezat. Purta cămaşă albă şi cravată, dar era o cravată stil western şi hainele erau demodate. L-am ignorat, deşi eu am remarcat că restul clienţilor din local se holbau la el, la fel cum se holbau şi la noi. La un moment dat, s-a răsucit şi s-a uitat în direcţia noastră,

dar, de vreme ce toţi ceilalţi făceau acelaşi lucru, n-am pus lucrurile cap la cap. N-aveam decât treisprezece ani, şi în momentul ăla mi-era greu să mă gândesc la orice altceva în afară de somn şi mâncare. Aşa că ne-am terminat cina şi ne-am întors în camera noastră. Katarina s-a repezit să facă duş; şi, când a ieşit, înfăşurată într-un halat, s-a auzit o bătaie în uşă. Ne-am uitat una la alta. Ea a întrebat cine e, şi un glas de bărbat a răspuns că era administratorul motelului şi că ne aducea prosoape curate şi gheaţă. Eu atunci m-am dus la uşă fără să stau pe gânduri şi am deschis-o.

– Oh, nu, zice Sam.

Şase dă din cap.

– Era bărbatul din restaurant, cel cu cravată western. A intrat drept în cameră şi a închis uşa. Eu îmi purtam pandantivul la vedere. A ştiut imediat cine eram, iar eu şi Katarina am ştiut imediat cine era el. Cu o singură mişcare fluidă, a scos un cuţit din betelia pantalonilor şi l-a aruncat spre capul meu. S-a mişcat repede, n-am avut timp să reacţionez. Pe atunci n-aveam nicio Moştenire, niciun mijloc de apărare. Eram ca şi moartă. Însă s-a petrecut cel mai straniu lucru cu putinţă. În vreme ce pătrundea cuţitul în ţeasta mea, s-a despicat *a lui*. Eu n-am simţit absolut nimic. Am aflat abia mai târziu că mogadorienii n-aveau idee cum lucra vraja, nu ştiau că nu mă puteau ucide înainte de a muri numerele unu până la cinci. A căzut la pământ şi-a explodat, transformându-se în cenuşă.

– Minunat, comentează Sam.

– O clipă, mă amestec eu. Din câte-am văzut eu, mogadorienii sunt destul de uşor de recunoscut. Au pielea atât de albă încât pare decolorată artificial. Iar dinţii lor şi ochii… Vocea mi se pierde. Cum a fost posibil să nu-l recunoaşteţi în restaurant? De ce i-ai dat drumul în cameră?

– Sunt foarte sigură că numai cercetaşii şi soldaţii arată astfel. Reprezintă versiunea mogadoriană a armatei. Sau, oricum, aşa mi-a spus Katarina. Ceilalţi seamănă cu oamenii obişnuiţi la fel de mult ca noi. Tipul care-a intrat în local arăta a contabil, purta ochelari cu rame subţiri, pantaloni negri, largi, o cămaşă albă cu mâneci scurte şi cravata aia. Avea chiar şi o mustaţă de-a dreptul idioată. Mi-aduc aminte că era bronzat. N-am avut idee că ne urmărise.

– Asta mă linişteşte, spun, cu sarcasm.

Rederulez în minte imaginea cuţitului care se afundă în ţeasta lui Şase, omorându-l în schimb pe mogadorian. Dacă unul din ei ar încerca, în clipa asta, să-mi facă acelaşi lucru cu un cuţit, aş fi ucis. Îmi alung gândul ăsta şi întreb:

– Crezi că mai sunt încă în Paradise?

Ea nu spune nimic timp de un minut şi, când vorbeşte în sfârşit, îmi doresc să fi păstrat mai degrabă tăcerea.

– Cred că ar putea fi acolo.

– Deci Sarah e în pericol?

– Toată lumea e în pericol, John. Toţi oamenii din Paradise pe care-i cunoaştem, şi toţi cei pe care nu-i cunoaştem.

Întregul oraş Paradise e supravegheat, şi ştiu că nu suntem în siguranţă de pe o rază de optzeci de kilometri în jurul lui. Şi că e riscant să telefonez. Sau să trimit o scrisoare, fiindcă ar afla ce putere are Sarah asupra mea, ar afla de legătura noastră.

– Oricum, spune Sam, dornic să ne-ntoarcem la poveste. Contabilul mogadorian a căzut la podea şi a murit. Şi pe urmă?

– Katarina mi-a aruncat Cufărul, a înşfăcat valiza noastră şi am ieşit în fugă din camera de motel, ea fiind încă în halat. Camioneta era descuiată şi am sărit înăuntru. Din spatele motelului s-a repezit să ne-atace un alt mog. Kat era atât de tulburată încât nu găsea cheile. A

blocat totuşi uşile şi geamurile erau ridicate. Dar tipul n-a pierdut nicidecum vremea, a tras un pumn în cel din partea pasagerului şi m-a înşfăcat de bluză. Katarina a ţipat şi nişte bărbaţi din apropiere s-au grăbit să intervină.

Din local au ieşit alţii, să vadă ce se-ntâmpla. Mogadorianul n-a avut de ales şi mi-a dat drumul, ca să-i înfrunte.

– Cheile sunt în camera de motel! a strigat Katarina.

S-a uitat la mine cu ochii ei imenşi, plini de disperare. Era în panică. Amândouă eram. Eu am sărit din camionetă şi-am alergat până în camera noastră, după chei. Bărbaţii ăia din Texas au fost singurul motiv pentru care-am scăpat atunci; ne-au salvat vieţile. Când am ieşit din motel cu cheile, unul dintre texani îndrepta o armă către mogadorian.

N-am idee ce s-a întâmplat în continuare, Katarina a accelerat şi am plecat fără să ne uităm în urmă. Am ascuns Cufărul peste vreo trei săptămâni, chiar înainte de a ne prinde într-adevăr.

– N-au deja cuferele primilor trei? întreabă Sam.

– Sunt sigură că le-au luat, dar nu au cum să le folosească. În clipa în care murim, Cufărul se încuie singur şi tot ce e înăuntru devine inutilizabil, răspunde ea, iar eu dau din cap, fiindcă ştiam asta din conversaţiile cu Henri.

– Obiectele nu-şi pierd doar valoarea, adaug, se şi dezintegrează complet, exact ca mogadorienii ucişi.

– Minunat, zice Sam.

Şi pe urmă-mi aduc aminte de biletul adeziv pe care l-am găsit când îl salvam pe Henri din Atena, Ohio.

– Tipii ăia pe care i-a vizitat Henri şi care scoteau revista *Ei umblă printre noi*?

– Da?

– Aveau o sursă, care, după toate aparenţele, prinsese un mogadorian şi-l torturase ca să obţină informaţii, aflând astfel, chipurile, că Numărul Şapte era urmărit în

Spania şi că Numărul Nouă se afla undeva, în America de Sud.

Şase cade o clipă pe gânduri. Îşi muşcă buza şi se uită în oglinda retrovizoare.

– Ştiu sigur că Numărul Şapte e o fată; ţin minte măcar atât lucru din timpul călătoriei cu nava.

În clipa când îi ies dintre buze cuvintele, în spatele nostru începe să urle o sirenă.

5

Ninsoarea se opreşte sâmbătă noaptea. Zgomotul lopeţilor care răzuiesc asfaltul umple aerul. Zăresc pe fereastră siluetele estompate ale orăşenilor aruncând zăpada în locuri în care e mai puţin stânjenitoare, pregătindu-se pentru drumul matinal către îndatoririle duminicale. Oraşul care munceşte în tăcerea nopţii are cu siguranţă ceva liniştitor, toată lumea e legată printr-o cauză comună şi îmi doresc să fiu acolo, afară, printre oameni. Pe urmă bate clopotul, anunţând ora de culcare. În cameră, paisprezece fete îşi găsesc paturile într-un minut, şi luminile sunt stinse.

În clipa când închid ochii, începe visul. Sunt pe un câmp plin de flori, într-o zi călduroasă, de vară. În dreapta mea, departe, conturul zigzagat al unui şir de munţi se profilează pe fundalul apusului de soare; în stânga se întinde marea. O fată îmbrăcată în negru, cu părul ca pana corbului şi ochi de o frumuseţe izbitoare apare ca din senin. Are pe faţă un zâmbet, înverşunat şi totodată încrezător. Nu suntem decât noi două. Pe urmă, în spatele meu, totul se tulbură dintr-odată, de parcă tocmai s-ar fi dezlănţuit un cutremur izolat, şi pământul se crapă, se rupe în două. Nu mă-ntorc să văd ce se petrece de fapt. Fata îşi ridică mâna, făcându-mi semn să i-o iau într-a mea, ochii ei îi ţintuiesc pe ai mei. Mă întind către mâna ei. Şi mi se deschid ochii.

Lumina se revarsă prin ferestre. Deşi am impresia că au trecut doar câteva minute, în realitate s-a scurs toată noaptea. Scutur din cap, alungând visul. Duminica e ziua

de odihnă, dar, ce ironie, pentru noi e cea mai aglomerată zi a săptămânii, începând cu o messă lungă.

În aparenţă, mulţimea numeroasă de duminică se adună datorită devoţiunii religioase a comunităţii, dar adevăratul motiv e El Festin, marea masă de gală care urmează după slujbă. Noi toate, cele care locuim aici, trebuie să muncim pentru asta. Eu mă ocup de coada din bufetul cu autoservire. Dacă am noroc, o să terminăm până la patru şi pe urmă nu trebuie să ne-ntoarcem decât la apusul soarelui. Ceea ce, în perioada asta a anului, se întâmplă la puţin timp după ora şase.

Ne grăbim să mergem la duşuri, ne spălăm repede, ne periem dinţii şi părul, apoi ne îmbrăcăm cu hainele cele mai bune, de duminică, veşminte identice, negre cu alb, care nu ne lasă descoperite decât mâinile şi capetele. Când cele mai multe dintre fete au părăsit deja încăperea, intră Adelina. Stă în faţa mea şi-mi aranjează gulerul bluzei. Mă face să mă simt mult mai tânără decât în realitate. Aud mulţimea care umple naosul. Adelina păstrează tăcerea. Ca şi mine. Mă uit la şuviţele cărunte din părul ei castaniu roşcat, pe care nu le-am observat până acum. I-au apărut riduri în jurul ochilor şi al gurii. Are patruzeci şi doi de ani, dar pare cu zece mai bătrână.

– Am visat o fată cu părul negru ca pana corbului şi ochi cenuşii, care-şi întindea mâna spre mine, spun, rupând tăcerea. Voia să i-o iau într-a mea.

– OK, răspunde ea, nefiind sigură de ce îi povestesc visul.

– Crezi că putea fi una dintre noi?

Ea mai trage o dată de gulerul meu, pentru o ultimă ajustare.

– Cred că n-ar trebui să te străduieşti atât de mult să-ţi interpretezi visele.

Vreau s-o contrazic, dar nu ştiu exact ce să spun.

– Părea real, articulez în schimb.

– Aşa par unele vise.

– Dar cu mult timp în urmă ai spus că pe Lorien puteam comunica uneori între noi de la distanţe foarte mari.

– Da, şi asta imediat după ce-ţi citeam poveşti despre lupul a cărui răsuflare dărâma case şi despre gâsca şi ouăle de aur.

– Alea erau basme.

– Totul nu e decât un basm colosal, Marina.

Scrâşnesc din dinţi.

– Cum poţi să spui asta? Ştim amândouă că nu e o poveste. Ştim amândouă de unde-am venit şi de ce ne aflăm aici. Nu pricep de ce te porţi de parcă n-ai fi de pe Lorien şi de parcă n-ar fi datoria ta să mă-nveţi.

Ea îşi duce mâinile la spate şi îşi ridică ochii spre tavan.

– Marina, de când sunt aici, de când suntem aici, am avut norocul să aflăm adevărul despre creaţie, despre locul de unde venim şi despre adevărata noastră misiune pe Pământ. Şi toate astea se găsesc în Biblie.

– Şi Biblia nu e un basm?

I se crispează umerii. Se încruntă şi i se contractă maxilarul.

– Lorien nu e un basm, adaug, înainte de a apuca să-mi răspundă şi mă folosesc de telekinezie ca să ridic o pernă de pe un pat de alături, răsucind-o apoi în aer. Adelina face ceea ce n-a mai făcut niciodată: mă plesneşte. Cu putere. Scap perna şi, cu gura căscată, îmi apăs palma pe obrazul care mă usturã.

– Să nu-ndrăzneşti să te laşi văzută făcând asta! îmi spune, furioasă.

– Ceea ce am făcut nu e un basm. Eu nu fac parte dintr-un basm. Iar tu eşti cêpanul meu şi nu eşti nici *tu* desprinsă din vreo poveste.

– Spune-i cum îţi place, ripostează ea.

– Dar n-ai citit ştirile? Ştii că băiatul din Ohio e unul dintre noi; nu se poate să nu ştii! El ar putea reprezenta singura noastră şansă!

– Despre ce fel de singură şansă vorbeşti? mă întreabă.

– Şansa de a avea o viaţă.

– Şi pe asta cum o numeşti?

– A-ţi petrece zilele trăind minciunile unei specii străine nu e totuna cu a avea o viaţă, răspund eu.

Ea clatină din cap.

– Las-o baltă, Marina, spune, şi pleacă.

Iar eu n-am de ales, trebuie s-o urmez.

Marina. Numele mi se pare atât de firesc acum, atât de *al meu*. Nu stau pe gânduri când mi-l şuieră Adelina sau când una dintre celelalte fete din orfelinat mă strigă pe drumul de ieşire din şcoală, fluturând cartea de matematică pe care mi-am uitat-o. Dar n-a fost întotdeauna numele meu. Pe vremuri, când rătăceam în căutarea unei mese calde sau a unui pat, înainte de a ajunge în Spania şi la Santa Teresa, înainte ca Adelina să fie Adelina, am fost Geneviève. Iar ea a fost Odette. Erau numele noastre franţuzeşti.

– Ar trebui să ne schimbăm numele ori de câte ori ajungem într-o altă ţară, mi-a şoptit ea, când se numea Signy şi ne aflam în Norvegia, unde ancorase nava noastră, după mai multe luni petrecute pe mare. Îşi alesese numele fiindcă îl văzuse scris pe cămaşa femeii din spatele tejghelei.

– Care ar trebui să fie numele meu? am întrebat atunci.

– Oricare vrei tu să fie, mi-a răspuns ea.

Ne aflam într-o cafenea din mijlocul unui sat mohorât, bucurându-ne de căldura cănii de ciocolată caldă pe care-o împărţeam. Signy s-a ridicat şi a luat ziarul de săptămâna aceea de pe o masă alăturată. Pe prima pagină era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată. Păr blond, pometţi înalţi, ochii albaştri, adânci. Se numea Brigitta. Şi Brigitta a devenit numele meu.

Chiar şi când eram în tren, şi ţările defilau pe lângă fereastră în goană, aidoma copacilor, ne schimbam întotdeauna numele, fie şi numai pentru câteva ore. Da, era şi ca să ne-ascundem de mogadorieni şi de oricine

altcineva s-ar fi putut să ne urmărească, dar mai era şi singurul lucru care, printre atâtea dezamăgiri, ne ridica moralul. Mi se părea atât de amuzant, îmi doream să călătorim prin Europa de mai multe ori. În Polonia am fost Minka, iar ea şi-a ales drept nume Zali. În Danemarca a fost Fatima; eu am fost Yasmin. În Austria am avut două nume: Sophie şi Astrid. Ea s-a îndrăgostit de Emmalina.

– De ce Emmalina? am întrebat-o.

Ea a râs.

– Nu ştiu exact. Cred că-mi place fiindcă e aproape ca şi cum ai avea două nume într-unul singur. Amândouă sunt frumoase, dar sparge-le şi contopeşte-le, şi-o să obţii ceva extraordinar.

De fapt, acum mă întreb dacă aceea a fost ultima oară când am auzit-o râzând. Sau ultima oară când ne-am îmbrăţişat şi am făcut declaraţii despre destinele noastre. Cred c-a fost ultima oară când am simţit că era interesată de misiunea ei de cêpan sau de ceea ce se întâmplă cu Lorien – de ceea ce se întâmplă cu mine.

Sosim la messă chiar înainte de a începe. Singurele locuri libere sunt în ultimul rând, unde prefer oricum să stau. Adelina îşi târşâie picioarele către partea din faţă, unde sunt aşezate călugăriţele. Fratele Marco, preotul, începe cu o rugăciune de deschidere, rostită cu vocea lui întotdeauna sumbră, şi majoritatea cuvintelor ajung până la mine atât de estompate încât sunt de nerecunoscut. Îmi place să fie aşa, să stau în timpul slujbei într-o apatie detaşată. Încerc să nu mă gândesc la palma pe care mi-a tras-o Adelina, umplându-mi în schimb mintea cu ceea ce voi face după ce se va încheia în sfârşit El Festin. Zăpada nu s-a topit câtuşi de puţin, dar sunt hotărâtă să merg oricum în peşteră. Am ceva nou de pictat, şi vreau să termin tabloul cu John Smith, început săptămâna trecută.

Messa se întinde la nesfârşit, sau cel puţin aşa lasă impresia, cu ceremonii, liturghii, lecturi, rugăciuni, ritualuri. Când ajungem la ultima rugăciune, sunt istovită

şi nici măcar nu mă mai prefac că mă rog, ca de obicei, stau în schimb cu capul ridicat şi cu ochii deschişi, studiind cefele oamenilor care asistă la slujbă. Aproape toate îmi sunt familiare. Un bărbat doarme stând drept în strana lui, cu braţele încrucişate şi cu bărbia atingându-i pieptul. Îl privesc până când ceva din vis îl face să tresară, trezindu-se cu un mormăit. Mai multe capete se întorc spre el în timp ce se dezmeticeşte. Nu-mi pot reţine zâmbetul şi, când îmi îndrept privirea în altă parte, o descopăr pe Sora Dora încruntându-se la mine. Îmi las capul în jos, închid ochii şi mă prefac că mă rog, mimând cuvintele pe care le recită fratele Marco în faţa noastră, dar ştiu că am fost prinsă. Aşa prosperă sora Dora. Se dă peste cap ca să ne surprindă asupra faptului când facem ceea ce n-ar trebui.

Rugăciunea se încheie cu semnul crucii, aducând în cele din urmă sfârşitul messei. Mă ridic înaintea tuturor celorlalţi şi mă grăbesc să ies din naos, îndreptându-mă spre bucătărie. Sora Dora o fi fiind cea mai voluminoasă dintre călugăriţe, dar dă dovadă de o agilitate surprinzătoare, ori de câte ori e necesar, şi nu vreau să-i ofer şansa de a pune mâna pe mine. Dacă nu reuşeşte, s-ar putea să scap de pedeapsă. Şi chiar scap, fiindcă, cinci minute mai târziu, când intră în bufetul cu autoservire, mă găseşte curăţând cartofi alături de o fată greoaie, de paisprezece ani, pe nume Paola, şi de Lucia, sora ei de doisprezece ani, şi se mulţumeşte să-mi arunce o privire aspră.

– Ce e cu ea? întreabă Paola.

– M-a prins zâmbind în timpul messei.

– Bine c-ai scăpat de bătaia cu paleta, spune Lucia, în colţul buzelor.

Dau din cap şi-mi reiau munca. Deşi efemere, aceste scurte momente sunt cele care ne aduc laolaltă pe noi, fetele, fiindcă avem un acelaşi duşman. Când eram mai mică, îmi imaginam că asemenea lucruri comune, precum

şi faptul că suntem orfane şi trăim sub acelaşi acoperiş, aveau să ne unească, transformându-ne instantaneu în prietene pe viaţă. Dar în realitate n-au făcut altceva decât să ne despartă şi mai mult, creând mici facţiuni în sânul colectivităţii noastre deja restrânse – fetele frumoase îngrămădindu-se unele lângă altele (La Gorda e o excepţie, dar face totuşi parte din grupul lor), fetele inteligente, cele atletice, cele mai nevârstnice – până când am rămas singură.

O jumătate de oră mai târziu, când e totul gata, ducem mâncarea din bucătărie pe tejgheaua cu autoservire. Mulţimea în aşteptare aplaudă. În partea din spate a cozii îl zăresc pe favoritul meu – dintre toţi oamenii din Santa Teresa: Héctor Ricardo. Hainele lui sunt murdare şi mototolite, părul e ciufulit. Are ochii injectaţi şi pielea obrajilor şi a întregii feţe aproape stacojie. Chiar şi de la distanţa asta îmi dau seama că ambele mâini îi sunt cuprinse de un tremur uşor, aşa cum i se întâmplă întotdeauna în zilele de duminică – sigura zi a săptămânii când renunţă la băutură. Azi pare deosebit de grosolan, deşi când ajunge în sfârşit lângă mine îşi întinde tava şi mă fixează cu cel mai optimist zâmbet de care e în stare.

– Şi ce mai faci, draga mea regină a Mării? mă întreabă.

Îi răspund cu o reverenţă.

– Foarte bine, Héctor. Dar tu?

Ridică din umeri, apoi spune:

– Viaţa nu e nimic altceva decât un vin fin, care trebuit sorbit pe îndelete şi savurat.

Râd. Héctor îmi împărtăşeşte întotdeauna câte o zicală veche.

L-am cunoscut când aveam treisprezece ani. Stătea în faţa singurului restaurant izolat de pe Calle Principal, bând o sticlă de vin de unul singur. Era pe la jumătatea după-amiezii, iar eu mă întorceam de la şcoală. Ochii ni s-au întâlnit în treacăt.

– Marina, de la mare, a spus el, şi faptul că-mi ştia numele mi s-a părut ciudat, deşi n-ar fi trebuit, de vreme ce îl vedeam la biserică în fiecare săptămână, încă din ziua sosirii noastre. Vino să-i ţii companie unui beţiv pentru câteva minute.

Şi am făcut-o, nu ştiu cu certitudine de ce. Poate fiindcă Héctor are ceva pe de-a-ntregul agreabil. Mă face să mă simt relaxată şi nu pretinde că e altcineva decât în realitate, ca mulţi alţii. Radiază ceva care spune: „Sunt cine sunt; acceptă-mă sau pleacă.”

În prima zi am stat de vorbă, destul de mult pentru ca el să dea gata o sticlă de vin şi să comande o a doua.

– Fii prietenă sinceră cu Héctor Ricardo, mi-a spus, când a trebuit să mă întorc la mănăstire. O să-ţi port de grijă; asta e semnificaţia numelui meu. Rădăcina latină a cuvântului Hector se traduce prin „a apăra şi a rămâne credincios”. Iar Ricardo înseamnă „putere şi curaj”, a adăugat, bătându-se de două ori în piept cu pumnul mâinii drepte. Héctor Ricardo o să-ţi poarte de grijă!

Mi-am dat seama că vorbea serios.

El a continuat:

– Marina. Vine de la mare. Asta-nseamnă numele tău. Ştiai?

I-am spus că nu. M-am întrebat ce însemna Brigitta. Şi Yasmin. Şi care era rădăcina numelui Emmalina.

– Înseamnă că în Santa Teresa eşti Regina Mării, a zis el, zâmbind într-o parte.

L-am privit râzând.

– Cred că bei prea mult, Héctor Ricardo.

– Da, a recunoscut el. Sunt beţivul oraşului, draga mea Marina. Dar nu te lăsa înşelată de asta. Héctor Ricardo e, în aceeaşi măsură, un apărător. Şi, în plus, arată-mi un om fără niciun viciu, iar eu o să-ţi arăt unul fără nicio calitate!

Acum, cu câţiva ani mai târziu, e unul dintre puţinii oameni pe care-i pot considera prieteni.

Ca să-şi primească porţia fiecare dintre cele câteva sute de oameni e nevoie de douăzeci şi cinci de minute; şi, după ce pleacă de lângă tejghea ultima persoană, e rândul nostru să mâncăm, stând departe de ceilalţi. O facem, toate, cât mai repede cu putinţă, ştiind că vom fi de capul nostru cu atât mai curând cu cât vom curăţa şi vom pune totul la loc mai repede.

Peste alte cincisprezece minute, noi, cele cinci care avem în grijă autoservirea, frecăm oale şi tigăi şi ştergem tejghelele. Curăţenia durează o oră, asta în cel mai bun caz, şi numai dacă pleacă toată lumea din bufet după ce termină de mâncat, ceea ce se întâmplă rareori. În timp ce facem curat, când ştiu că niciuna dintre celelalte nu se uită, arunc într-o pungă alimentele neperisabile pe care am de gând să le iau azi cu mine: fructe uscate, nuci, o conservă de ton şi una de fasole. Pentru mine, asta a devenit o altă tradiţie săptămânală. M-am convins, pentru multă vreme, că o fac ca să pot lua câte-o gustare în timp ce pictez pereţii peşterii. Dar adevărul e că-mi fac un stoc de provizii, pentru cazul că se va-ntâmpla ce e mai rău şi voi fi nevoită să mă ascund. Şi, spunând ce e mai rău, mă gândesc la *ei*.

6

Când ies în sfârşit afară, după ce m-am schimbat în haine mai călduroase, cu pătura de pe pat rulată sub braţ, soarele a ajuns în vest şi pe cer nu se vede nici măcar un singur nor. Detest graba duminicilor, felul în care se târăsc până în clipa când suntem libere, după care timpul zboară. Mă uit spre est şi lumina reflectată de zăpadă mă face să-mi îngustez ochii. Peştera e dincolo de două dealuri stâncoase. Cu zăpada groasă care acoperă acum pământul, nici măcar nu sunt sigură c-o să-i pot găsi intrarea. Dar îmi pun căciula, îmi trag fermoarul hainei, îmi leg pătura în jurul gâtului ca pe o pelerină şi o pornesc spre est.

Începutul potecii e marcat de doi mesteceni falnici, iar picioarele mele îngheaţă imediat ce intru în nămeţii înalţi. Pătura-pelerină mătură zăpada în urma mea, ştergându-mi urmele. Trec pe lângă câteva repere uşor de recunoscut, care-mi arată drumul – o stâncă ieşită în afara celorlalte, un copac înclinat sub un unghi uşor diferit. Peste vreo douăzeci de minute trec pe lângă grupul de bolovani identic cu spinarea unei cămile, ceea ce îmi spune că aproape am ajuns.

Am senzaţia vagă că sunt privită, poate urmărită. Mă întorc şi scrutez coasta muntelui. Tăcere. Zăpadă, nimic altceva. Pătura din jurul gâtului meu a făcut o treabă foarte bună ascunzându-mi urmele. Simt furnicături coborându-mi încet pe ceafă. Am văzut cum se pierd iepurii în peisaj, trecând neobservaţi până când eşti cât

pe ce să calci pe ei, şi ştiu că, dacă eu nu văd pe nimeni, asta nu-nseamnă că pe mine nu mă poate vedea nimeni.

După cinci minute, observ în sfârşit tufa rotunjită care blochează intrarea. Gura peşterii seamănă cu o vizuină supradimensionată de marmotă, săpată în munte, şi, cu ani în urmă, m-am înşelat luând-o exact drept aşa ceva. Dar, când m-am uitat cu mai multă atenţie, mi-am dat seama că greşisem. Peştera era adâncă şi întunecoasă şi atunci, în lumina puţină care pătrundea înăuntru. Nutream dorinţa absolută de a-i descoperi secretele şi mă întreb dacă asta a făcut să mi se manifeste Moştenirea: abilitatea de a vedea în întuneric. Nu pot să văd în beznă cu aceeaşi uşurinţă ca la lumina zilei, dar până şi întunecimea din cele mai adânci cotloane are o strălucire, de parcă fi luminată de o lumânare.

Stând în genunchi, îndepărtez exact atâta zăpadă cât e nevoie ca să mă strecor în jos şi înăuntru. Las sacul să cadă în faţa mea, îmi dezleg pătura de la gât şi mătur cu ea zăpada ca să-mi şterg urmele, apoi o atârn de partea cealaltă a deschiderii, ca să nu las să pătrundă vântul. Intrarea e îngustă pe primii trei metri, dar urmează un pasaj ceva mai larg, care coboară şerpuind o pantă abruptă, fiind destul de înalt ca să-l poţi străbate fără să te apleci; şi apoi se deschide peştera, dezvăluindu-i-se.

Tavanul înalt stârneşte ecouri, iar cei cinci pereţi se îmbină fără muchii ascuţite, alcătuind un poligon aproape perfect. În partea din fund, colţul din dreapta e tăiat de un şuvoi de apă. N-am idee de unde vine şi unde se duce – ţâşneşte dintr-un perete, numai ca să dispară în străfundurile pământului – dar nivelul nu i se schimbă niciodată, oferind o rezervă de apă rece ca gheaţa, indiferent de momentul zilei sau de anotimp. Având o sursă neîntreruptă de apă proaspătă, locul e ideal ca să m-ascundă. De mogadorieni, de călugăriţe, de fete – chiar şi de Adelina. Şi e, totodată, ideal ca să-mi folosesc şi să-mi şlefuiesc Moştenirile.

Las punga jos, lângă şuvoi, scot alimentele neperisabile şi le aşez pe bordura de stâncă, ce găzduieşte deja mai multe batoane de ciocolată, punguţe cu granola[4], cu fulgi de ovăz, cu cereale şi cu lapte praf, un borcan cu unt de arahide şi diverse conserve cu fructe şi legume şi supă. Suficient pentru mai multe săptămâni. Abia după ce aranjez totul mă ridic şi îmi permit să mă las întâmpinată de peisajele şi de feţele pe care le-am pictat pe pereţi.

M-am îndrăgostit de pictură încă de când mi s-a pus prima oară o pensulă în mână, la şcoală. Îmi îngăduie să văd lucrurile aşa cum vreau, nu neapărat aşa cum sunt; e o evadare, un mod de a-mi păstra ideile şi amintirile, de a-mi crea speranţe şi vise.

Îmi spăl pensulele, frecându-le pentru ca firele de păr să-şi piardă rigiditatea, apoi amestec vopseaua cu apă şi cu sedimente din albia pârâului, creând nuanţe care se potrivesc cu cenuşiul pereţilor peşterii. Pe urmă mă îndrept spre locul în care mă întâmpină cu un zâmbet nesigur chipul pe jumătate conturat al lui John Smith.

Le acord o grămadă de timp ochilor lui de un albastru întunecat, străduindu-mă să-i redau exact aşa cum sunt. Au o anumită scânteiere, greu de reprodus; şi, când obosesc să tot încerc, încep un nou tablou, portretul fetei cu părul ca pana corbului pe care am visat-o. Spre deosebire de ochii lui John, cu ai ei mă descurc uşor, las pur şi simplu cenuşiul peretelui să-şi pună în valoare magia; şi mă gândesc că, dacă aş plimba prin faţa lor o lumânare aprinsă, culoarea ar suferi o uşoară schimbare, pentru că sunt sigură că nuanţa ochilor ei depinde de dispoziţia sufletească şi de lumina din jur. Pur şi simplu aşa simt. Celelalte chipuri pe care le-am pictat sunt al lui Héctor, al Adelinei şi ale câtorva comercianţi din oraş pe care-i văd în fiecare zi. Peştera fiind atât de adâncă şi de întunecată, cred că picturile mele sunt ferite de orice alţi

[4] Ovăz prăjit amestecat cu fructe uscate, nuci şi zahăr sau miere (n. tr.).

ochi, în afară de ai mei. Ştiu că există totuşi un risc, dar nu mă pot abţine.

După o vreme, mă duc şi-mi trag pătura într-o parte, scoţându-mi capul din peşteră. Nu văd nimic altceva decât albul zăpezii purtate de vânt şi partea de jos a soarelui, sărutând linia orizontului – ceea ce-mi spune că e timpul să plec. N-am pictat nicidecum atât de mult cum mi-ar fi plăcut. Înainte de a-mi curăţa pensulele, mă apropii de peretele opus lui John şi mă uit la pătratul imens, roşu, pe care l-am zugrăvit acolo. Înainte de a ajunge pătrat roşu, făcusem ceva prostesc, ceva care ştiu că m-ar fi demascat, dovedind că sunt o garde, scrisesem o listă.

Ating pătratul şi mă gândesc la primele trei numere de sub el, îmi trec vârfurile degetelor peste vopseaua uscată şi crăpată cuprinsă de o tristeţe adâncă din cauza semnificaţiei acelor rânduri. Consolarea pentru moartea lor, dacă există, e gândul că acum se pot odihni liniştiţi, că nu mai trebuie să trăiască în frică.

Îmi desprind privirea de pătrat, de lista ascunsă, distrusă, curăţ pensulele şi pun totul la loc.

– Pe săptămâna viitoare, le spun portretelor.

Înainte de a părăsi peştera, sorb din ochi peisajul pictat pe peretele de lângă pasajul care duce spre ieşire. E prima pictură pe care-am încercat s-o fac acolo, când aveam în jur de doisprezece ani; şi, cu toate că am retuşat-o puţin între timp, a rămas, în cea mai mare parte, neschimbată. E o imagine de pe Lorien, pe care-o vedeam prin fereastra dormitorului meu şi pe care încă mi-o mai reamintesc perfect. Dealuri unduitoare şi câmpii acoperite de iarbă, scoase în evidenţă de copacii înalţi. Albia lată a unui râu albastru, tăind terenul în două. Ici şi colo, mici pete de culoare, reprezentând *chimærele* care beau din apa lui rece. Şi apoi, departe, în partea de sus a tabloului, dominând arcadele care-i înfăţişează pe cei doisprezece Străbuni ai planetei, e statuia lui Pittacus

Lore, atât de mică încât e aproape de nedesluşit; dar nu te poţi înşela asupra semnificaţiei sale, aşa cum stă acolo, printre ceilalţi: e farul călăuzitor al speranţei.

Mă grăbesc pe drumul de întoarcere dinspre peşteră către mănăstire, cu ochii în patru, căutând orice amănunt nelalocul lui. Când ies de pe potecă, soarele tocmai a coborât sub orizont, ceea ce înseamnă că sunt în întârziere. Împing uşile grele de stejar şi aud răsunetul clopotelor de bun venit; a sosit o fată nouă.

Mă alătur celorlalte fete, pe drumul către dormitorul nostru. Avem o tradiţie a întâmpinării, stăm în picioare, lângă paturile noastre, cu mâinile la spate şi cu ochii la noua venită, prezentându-ne rând pe rând. Nu mi-a plăcut asta când am sosit aici prima oară; am detestat să mă simt expusă, când tot ce-mi doream era să m-ascund.

În pragul uşii, alături de sora Lucia, e o fetiţă cu părul castaniu roşcat, cu ochi curioşi şi trăsături mărunte, aducând destul de mult a şoricel. Se holbează la podeaua de piatră, mutându-şi stânjenită greutatea de pe un picior pe altul. Degetele ei se joacă, nervoase, cu cordonul rochiei de lână gri, cu un model cu flori roz. Are în păr o agrafă mică, tot roz, şi poartă pantofi negri, cu catarame argintii. Îmi pare rău pentru ea. Sora Lucia aşteaptă să zâmbim, noi, toate cele treizeci şi şapte, apoi începe să vorbească.

– Ea e Ella. Are şapte ani şi de acum înainte va sta cu noi. Sunt convinsă că o veţi face să se simtă bine venită.

Pe urmă se răspândeşte zvonul că părinţii ei au fost ucişi într-un accident de maşină şi că e aici fiindcă nu are alte rude.

Ella îşi ridică ochi cu o fluturare de pleoape ori de câte ori îi rosteşte cineva numele, dar în cea mai mare parte a timpului se uită în podea. E evident speriată şi tristă, dar îmi dau seama că e genul de fetiţă de care se-ndrăgosteşte toată lumea. N-o să rămână cu noi pentru foarte mult timp.

Mergem toate în naos, pentru ca sora Lucia să-i poată explica Ellei importanţa acestuia pentru orfelinat. Gaby García stă în spatele grupului, căscând, şi mă întorc s-o privesc. Chiar dincolo de ea, încadrată de una dintre ferestrele cu vitralii de pe perete opus, e o siluetă întunecată, privind de afară în interior. O desluşesc cu greu acum, la căderea nopţii, îi zăresc părul negru, sprâncenele stufoase şi mustaţa groasă. Are ochii aţintiţi asupra mea; în privinţa asta nu există nicio îndoială. Îmi stă inima. Icnesc şi mă retrag cu un pas. Toate capetele se răsucesc.

– Marina, te simţi bine? întreabă sora Lucia.

– Nimic, spun, şi clatin din cap. Adică, da, mă simt foarte bine. Îmi cer scuze.

Inima îmi bate cu putere şi mâinile îmi tremură. Mi le încleştez una de alta, ca să nu se observe. Sora Lucia mai spune ceva despre întâmpinarea Ellei, dar sunt prea tulburată ca s-o aud. Mă uit din nou spre fereastră. Silueta a dispărut. Grupului nostru i se permite să plece.

Traversez grăbită naosul şi mă uit afară. Nu văd pe nimeni, dar văd urmele unei singure perechi de ghete întipărite în zăpadă. Plec de lângă fereastră. Poate e un potenţial părinte adoptiv, care studiază fetele de departe, sau e unul dintre părinţii adevăraţi ai fetelor, aruncând pe furiş o privire către fiica pe care nu şi-o poate întreţine. Dar, dintr-un anumit motiv, nu mă simt în siguranţă. Nu mi-a plăcut privirea cu care mă fixa.

– Te simţi bine? aud în spatele meu.

Tresar, apoi mă răsucesc. E Adelina, stă cu mâinile încleştate în faţă, în dreptul mijlocului. De degete îi atârnă un rozariu.

– Da, foarte bine, răspund.

– Arăţi de parc-ai fi văzut o stafie.

Ceva mai rău decât o stafie, mă gândesc, dar nu spun asta. Sunt speriată după palma de dimineaţă, şi îmi pun mâinile în buzunare.

– Era cineva la fereastră, uitându-se la mine, şoptesc. Chiar adineauri.

Ochii ei se îngustează.

– Uite. Uită-te la urme, spun, întorcându-mă şi arătând în jos.

Spatele Adelinei e drept, rigid, şi pentru o clipă o cred într-adevăr îngrijorată; însă apoi se destinde şi înaintează cu un pas. Se uită la urme.

– Sunt sigură că nu e nimic.

– Cum adică nu e nimic? Cum poţi să spui asta?

– Eu nu mi-aş face griji. Ar putea fi oricine.

– Se uita drept la mine.

– Marina, dezmeticeşte-te. Cu noua sosită de azi, în clădirea asta sunt treizeci şi opt de fete. Facem tot ce putem ca să le ţinem în siguranţă, dar asta nu-nseamnă că, din când în când, câte un băiat din oraş nu rătăceşte pe-aici ca să tragă cu ochiul. Pe unii chiar i-am prins. Şi să nu crezi nici măcar o clipă că nu ştim cum se-mbracă unele dintre celelalte fete, schimbându-şi hainele în drum spre şcoală, ca s-arate provocator. Şase dintre voi împliniţi în curând optsprezece ani, şi toată lumea din oraş e la curent. Aşa că eu nu mi-aş face griji din cauza bărbatului pe care l-ai văzut. Probabil că nu era decât un băiat de la şcoală.

Sunt sigură că nu e aşa, dar n-o spun.

– Oricum, voiam să-ţi cer scuze pentru azi-dimineaţă. Am greşit lovindu-te.

– E în ordine, spun, şi pentru o clipă mă gândesc să aduc din nou vorba despre John Smith, dar mă hotărăsc să n-o fac.

Ar stârni o nouă ceartă, şi tocmai asta vreau să evit. Simt lipsa relaţiei dintre noi, aşa cum era cândva. Şi-mi e destul de greu să trăiesc aici şi fără s-o înfurii pe Adelina.

Înainte de-a apuca să mai adauge ceva, sora Dora îşi face apariţia în grabă şi îi şopteşte ceva la ureche. Adelina se uită la mine, dă din cap şi zâmbeşte.

– Stăm de vorbă mai târziu, îmi spune.

Se îndepărtează amândouă, lăsându-mă singură. Mă uit din nou la urmele de ghete şi pe şira spinării îmi alunecă un fior.

În următoarea oră, umblu dintr-o cameră într-alta, privind în josul dealului, către oraşul întunecat, pierdut în umbră, dar nu mai zăresc silueta ameninţătoare. Poate Adelina o fi având dreptate.

Dar, indiferent cât de mult m-aş strădui să mă conving, ştiu că nu e aşa.

7

În camionetă se lasă tăcerea. Şase se uită în oglinda retrovizoare. Pe faţă îi joacă străfulgerări roşii şi albastre.

– Nu e bine, spune Sam.

– Rahat, zice Şase.

Luminile strălucitoare şi urletul sirenei îl trezesc până şi pe Bernie Kosar, care se uită pe geamul din spate.

– Ce facem? întreabă Sam, cu spaimă şi disperare în glas.

Şase ia piciorul de pe acceleraţie şi îndreaptă camioneta spre partea dreaptă a autostrăzii.

– E posibil să nu-nsemne nimic, ne spune.

Clatin din cap.

– Mă-ndoiesc.

– Aşteaptă. De ce ne oprim? întreabă Sam. Nu opri. Calc-o!

– Să vedem mai întâi ce se-ntâmplă. N-ajungem nicăieri dacă-l antrenăm pe poliţaiul ăsta într-o urmărire în mare viteză. O să ceară întăriri şi vor aduce un elicopter. Pe urmă n-o să mai putem fugi.

Bernie Kosar începe să crească. Îi spun să se calmeze şi se opreşte, dar continuă să se uite pe geam cu vigilenţă. Pietrişul răpăie pe tabla camionetei când încetinim pe acostament. Maşinile trec în viteză pe benzile din stânga noastră. Maşina poliţei se opreşte la trei metri de bara noastră din spate, umplându-ne camioneta cu lumina farurilor. Şoferul le stinge, apoi îndreaptă un proiector drept spre geamul nostru din spate. Sirena îşi încetează urletele, dar străfulgerările colorate continuă.

– Ce părere aveţi? întreb, uitându-mă în oglinda laterală.

Lumina proiectorului e orbitoare, dar, când trece o maşină, văd că poliţistul ţine o staţie radio în mâna dreaptă, probabil comunicând numărul nostru de înmatriculare sau solicitând întăriri.

– Avem cele mai mari şanse fugind pe jos, zice Şase. Dacă se va ajunge la asta.

– Opriţi motorul şi scoateţi cheia din contact, se răsteşte poliţistul într-o portavoce.

Şase opreşte camioneta. Se uită la mine şi scoate cheia.

– Dacă vorbeşte despre noi prin radio, trebuie să presupunem că *ei* aud, zic eu.

Ea dă din cap şi nu spune nimic. În spatele nostru scârţâie portiera maşinii de poliţie. Bocancii poliţistului fac zgomot pe asfalt, tot mai aproape, spulberându-ne speranţele.

– Credeţi c-o să ne recunoască? întreabă Sam.

– Sst, spune Şase.

Când mă uit din nou în oglinda laterală, văd că poliţistul nu se îndreaptă spre partea şoferului, a luat-o în schimb la dreapta, venind către mine. Bate cu lanterna lui cromată în geamul meu. Eu îl las în jos, după o ezitare de o clipă. El îmi pune lanterna în faţă, făcându-mă să strâng din ochi. Pe urmă mută fasciculul asupra lui Sam, apoi asupra lui Şase. Se încruntă, studiindu-ne cu atenţie pe fiecare în timp ce încearcă să-şi dea seama de ce avem o înfăţişare familiară.

– E vreo problemă, domnule poliţist? îl întreb.

– Sunteţi de prin partea locului, copii?

– Nu, domnule.

– N-ai vrea să-mi spui din ce motiv vă plimbaţi prin Tennessee într-un Chevy S-10 cu plăcuţele astea de înmatriculare care-s ale unui Ford Ranger din Carolina de Nord?

Mă priveşte cu asprime, aşteptând un răspuns. Faţa mi se înfierbântă în timp ce mă străduiesc să găsesc unul. Nu-mi vine nimic în minte. Poliţistul se apleacă şi-şi îndreaptă din nou lanterna către Şase. Apoi către Sam.

– Vrea cineva să-ncerce? întreabă.

Îi oferim tăcerea noastră drept răspuns, ceea ce îl face să chicotească.

– Sigur că nu, spune. Trei puştani din Carolina de Nord conduc prin Tennessee o camionetă furată, într-o seară de sâmbătă. Voi, copii, vindeţi droguri, nu-i aşa?

Mă răsucesc şi mă holbez la faţa lui, care e rumenă şi proaspăt rasă.

– Ce vreţi să facem?

– Ce vreau eu să faceţi? Ha! Voi, copii, mergeţi la închisoare!

Îl privesc clătinând din cap.

– Nu vorbeam cu dumneata.

El se apleacă, sprijinindu-se cu coatele de portieră.

– Aşadar, unde-s drogurile? întreabă, apoi plimbă raza lanternei prin interiorul camionetei. Se opreşte când cade lumina pe Cufărul de la picioarele mele şi pe buze i se lăţeşte un zâmbet plin de sine. Ei, nu contează, nu contează, s-ar părea că le-am găsit singur.

Întinde braţul să deschidă portiera. O deschid eu, cu umărul, dintr-o singură mişcare fulgerătoare, pocnindu-l şi azvârlindu-l înapoi. Mormăie şi-şi duce mâna spre armă chiar înainte de a atinge pământul. I-o smulg prin telekinezie şi o aduc spre mine în timp ce cobor. Deschid camera cartuşului, las gloanţele să-mi cadă în palmă şi închid arma la loc cu un pocnet.

– Ce nai…

Poliţistul e uluit.

– Nu vindem droguri, zic eu.

Sam şi Şase au coborât din camionetă şi stau acum alături de mine.

– Pune astea în buzunar, îi spun lui Sam, întinzându-i gloanţele.

Pe urmă îi dau şi pistolul.

– Ce vrei să fac cu ele?

– Nu ştiu; pune-le în sac, cu arma tatălui tău.

Venind de departe, de la mai bine de trei kilometri distanţă, ajunge la mine urletul unei a doua sirene. Poliţistul mă priveşte cu atenţie şi face ochii mari când mă recunoaşte.

– Pfui, la naiba, sunteţi băieţii de la ştiri, nu-i aşa? Sunteţi terorişti ăia! exclamă, scuipând pe pământ.

– Gura, zice Sam. Nu suntem terorişti.

Mă răsucesc şi-l înşfac pe Bernie Kosar, care e încă în cabină, din cauza piciorului rupt. Când îl las pe pământ, un ţipăt de agonie sfâşie noaptea. Mă întorc dintr-o zvâcnire, îl văd pe Sam pradă convulsiilor şi am nevoie de o secundă ca să pricep ce s-a-ntâmplat. Poliţistul a tras în el cu un pistol paralizant Taser. Îi smulg arma când încă mai sunt la trei metri distanţă. Sam cade la pământ şi se zvârcoleşte de parc-ar avea o criză de epilepsie.

– Ce naiba te-a apucat? urlu la poliţist. Încercăm să vă salvăm; nu vă daţi seama?!

Chipul lui e traversat de o expresie derutată. Apăs butonul pistolului Taser în vreme ce pluteşte în aer. La gura ţevii pocnesc curenţi albăstrui. Poliţistul se retrage împleticindu-se. Mă folosesc de telekinezie ca să-l trag pe pietrişul plin de gunoaie de pe marginea drumului. Dă din picioare şi încearcă zadarnic să scape.

– Te rog, mă imploră. Îmi pare rău, îmi pare rău.

– Opreşte-te, John, spune Şase.

Refuz s-o ascult. Sunt orb la orice nu ţine de răzbunare şi nu simt nicio fărâmă de mustrare de cuget când trântesc pistolul în burta poliţistului şi îl ţin acolo pentru două secunde întregi.

– Cum îţi place, ai? Un tip mare şi tare cu un Taser? De ce nu-şi dă nimeni seama că nu suntem noi băieţii răi?

El clatină grăbit din cap, cu o grimasă de spaimă încremenită pe faţă, cu stropi de sudoare lucindu-i pe frunte.

– Trebuie să plecăm repede, spune Şase, când la orizont apar luminile roşii şi albastre ale celei de-a doua maşini de poliţie.

Îl ridic pe Sam şi mi-l salt pe umăr. Bernie Kosar poate fugi singur, pe numai trei picioare. Duc Cufărul sub braţul stâng, iar Şase cară tot restul.

– Pe aici, spune ea, sărind peste balustrada de protecţie de pe marginea drumului şi intrând pe câmpul sterp, întins către dealurile întunecate aflate la un kilometru şi jumătate distanţă.

O rup la fugă cât de repede pot, cu Sam şi cu Cufărul. Bernie Kosar oboseşte de atâta şchiopătat, se transformă în pasăre şi ne-o ia înainte, prinzând viteză. Peste niciun minut, a doua maşină ajunge la faţa locului, urmată de o a treia. Nu ştiu dacă poliţiştii au de gând să ne urmărească pe jos; dar, dacă o vor face, eu şi Şase îi putem întrece cu uşurinţă, chiar aşa împovăraţi cum suntem.

– Lasă-mă jos, spune într-un târziu Sam.

– Eşti OK?

– Da, mă simt perfect.

Îi fac pe plac.

E oarecum nesigur pe picioare. Îşi şterge cu mâneca hainei fruntea brobonită de transpiraţie şi respiră adânc.

– Haideţi, spune Şase. N-or să ne lase să scăpăm atât de uşor. Avem la dispoziţie zece minute, cel mult cincisprezece, până când o să fim vânaţi cu un elicopter.

Ne îndreptăm spre dealuri, cu Şase în frunte, urmată de mine, apoi de Sam, care face eforturi ca să ţină pasul. Se mişcă mult mai repede decât acum câteva luni, când am alergat un kilometru şi jumătate la ora de gimnastică. Ceea ce pare să se fi întâmplat cu ani în urmă. Niciunul dintre noi nu priveşte înapoi; dar, imediat ce ajungem la

prima pantă, lătratul unui copoi umple aerul. Cineva a adus un câine poliţist.

– Ai vreo idee? o întreb pe Şase.

– Speram c-o să ne putem ascunde lucrurile, ca să devenim apoi invizibili. Am scăpa de elicopter, dar câinele ne-ar simţi totuşi mirosul.

– Rahat, spun.

Mă uit în jur. În dreapta noastră e un deal.

– Să urcăm pe culmea aia şi să vedem ce-i în partea cealaltă, propun.

Bernie Kosar se avântă ca o săgeată şi dispare pe cerul nopţii. Şase deschide drumul, cu disperare, poticnindu-se. Eu vin în urma ei; şi Sam, care suflă greu, dar continuă să se mişte repede, încheie coloana.

Ne oprim în vârf. Cât vezi cu ochii, nu se zăresc decât contururile difuze ale altor dealuri. Aud susurul foarte încet al unei ape curgătoare. Mă răsucesc. Opt perechi de faruri luminează autostrada, ca un sendviş având în mijloc camioneta tatălui lui Sam. Către ele se îndreaptă alte două maşini de poliţie, venind din ambele direcţii. Bernie Kosar aterizează lângă mine şi se transformă din nou într-un copoi cu picioare scurte, cu limba atârnând. Copoiul poliţiei latră, mai aproape de noi decât înainte. Fără îndoială că e călăuzit de mirosul nostru, ceea ce înseamnă că poliţiştii care ne urmăresc pe jos nu pot fi la mare distanţă.

– Trebuie să facem câinele să ne piardă urma, spune Şase.

– Auzi asta? o întreb.

– Ce s-aud?

– Susurul apei. Cred că prin fundul văii curge ceva. Poate un râu.

– Eu îl aud, se amestecă Sam.

Îmi vine o idee. Îmi deschid fermoarul hainei şi-mi scot cămaşa. Îmi şterg cu ea faţa şi pieptul, îmbibând-o cu

mirosul meu şi cu sudoarea mea, până la ultima picătură. I-o arunc lui Sam.

– Fă ce-am făcut eu, îi cer.

– Nici gând, e dezgustător.

– Sam, întregul stat Tennessee e pe urmele noastre, gata să ne-nhaţe. N-avem prea mult timp.

El oftează şi se supune. O face şi Şase, nedumerită în privinţa planului meu, dar mai mult decât dornică să i se alăture. Îmi pun o cămaşă nouă şi haina. Şase mi-o aruncă pe cea murdară şi eu frec cu ea faţa şi trupul lui Bernie Kosar.

– O s-avem nevoie de ajutorul tău, amice. Ni-l oferi?

Îl desluşesc cu greu în întuneric, dar zgomotul cozii lui care izbeşte cu entuziasm pământul e inconfundabil. E întotdeauna nerăbdător să ajute şi fericit că se află în viaţă. Îmi dau seama că e bizar de încântat să fie urmărit şi nu mă pot împiedica să simt acelaşi lucru..

– Care-i planul? mă întreabă Şase.

– Trebuie să ne grăbim, îi răspund, făcând primul pas în josul dealului, către apa curgătoare.

Bernie Kosar se preschimbă din nou în pasăre şi o luăm la goană către vale, auzind din când în când lătratul şi urletele copoiului. Distanţa se micşorează. Mă întreb dacă, în caz că planul meu dă greş, aş putea să comunic cu el, să-i cer să nu ne mai urmărească.

Bernie Kosar ne aşteptă pe malul râului lat, a cărui suprafaţă liniştită îmi spune că e mult mai adânc decât am apreciat auzindu-i susurul din vârful dealului.

– Trebuie să-l traversăm înot, spun.

E singura noastră şansă.

– Poftim? John, înţelegi ce i se-ntâmplă organismului omenesc când e în apă rece ca gheaţa? Stop cardiac din cauza şocului, în primul rând. Şi, dacă asta nu te ucide, în al doilea rând nu-ţi mai simţi braţele şi picioarele, ceea ce te împiedică să-noţi. O să-ngheţăm şi-o să ne înecăm, obiectează Sam.

– E singurul mod în care o să ne piardă câinele urma. Cel puţin aşa avem o şansă.

– E curată sinucidere. Aminteşte-ţi, pentru o clipă, că eu nu sunt extraterestru.

Mă las într-un genunchi în faţa lui Bernie Kosar.

– Trebuie să iei cămaşa, îi spun. Târăşte-o pe pământ cât de mult poţi, pe vreo patru-cinci kilometri. Noi o să traversăm râul, ca să ne piardă câinele mirosul şi să-l urmărească în schimb pe ăsta. Ar trebui să-ţi fie uşor să ne-ajungi din urmă dacă zbori.

Kernie Kosar se transformă într-un vultur pleşuv imens, prinde cămaşa în gheare şi pleacă în viteză.

– N-avem timp de pierdut, spun, strângând cufărul sub braţul stâng, ca să pot înota cu dreptul.

Sunt gata să sar în apă, când mâna lui Şase mi se încleştează de biceps.

– Sam are dreptate; o să-ngheţăm, John, spune, pe un ton insistent.

Pare speriată.

– Sunt prea aproape. N-avem de ales, îi răspund.

Ea îşi muşcă buza, mătură râul cu privirea şi îmi întoarce spatele, strângându-mă încă o dată de braţ.

– Ba da, avem, mă contrazice.

Îmi dă drumul şi albul ochilor îi scânteiază în întuneric. Mă împinge în spatele ei şi face un pas către apă, apoi îşi înclină capul, într-un gest de concentrare. Copoiul latră, mai aproape decât înainte.

Ea expiră lent. Îşi ridică în acelaşi timp mâinile în faţă şi, pe măsură ce şi le înalţă, apele răului încep să se despice în faţa noastră. Se înspumează şi se învolburează vuind cu zgomot, apoi se retrag în sus, dând la iveală o potecă noroioasă, de un metru şi jumătate lăţime, care se-ntinde până pe malul opus. Apa planează ameninţătoare, ca un val gata să se zdrobească de ţărm. Însă rămâne suspendată, în timp ce pe feţe ni se aşterne o burniţă rece ca gheaţa.

– Plecaţi! ne ordonă Şase, cu faţa încordată de concentrare, cu ochii la apă.

Eu şi Sam sărim de pe mal. Picioarele mi se afundă şi mâlul îmi ajunge aproape până la genunchi, dar e totuşi mai bine decât să înoţi la o temperatură de nici cinci grade, în toiul nopţii. Odată ce încheiem traversarea, Şase ne urmează, rotindu-şi mâinile în timp ce trece printre cele două valuri create de ea însăşi, gata să se sfărâme unul de altul. Se urcă pe mal şi eliberează apa. Valurile cad, spărgându-se cu o bufnitură surdă, profundă, ca şi cum în râu tocmai ar fi nimerit o ghiulea. Apa se înalţă şi coboară, apoi îşi recapătă înfăţişarea de mai înainte.

– Uluitor, comentează Sam. Exact ca Moise.

– Haideţi, trebuie să intrăm între copaci, să nu ne vadă câinele, spune ea.

Planul funcţionează. După numai câteva minute, copoiul se opreşte pe malul râului, adulmecând cu frenezie. Se învârteşte de câteva ori, apoi se repede pe urmele lui Bernie Kosar. Eu, Sam şi Şase plecăm în direcţia opusă, rămânând în interiorul liniei împădurite, destul de aproape ca să vedem apa, şi mergem atât de repede cât o permit picioarele lui Sam.

Vocile bărbaţilor care strigă unii la alţii ajung la noi în primele câteva momente, până când îi depăşim. Peste zece minute auzim primul huruit de elicopter. Ne oprim şi aşteptăm să apară. O face după un alt minut, o pată luminoasă strălucind în înaltul cerului, la câţiva kilometri distanţă, în direcţia în care a zburat Bernie Kosar. Lumina mătură dealurile, strălucind într-o parte şi grăbindu-se apoi în cealaltă.

– Ar fi trebuit să se-ntoarcă deja, spun eu.

– E teafăr, John, zice Sam. Doar e BK, cel mai viguros animal pe care-l ştiu.

– Are un picior rupt.

– Şi două aripi sănătoase, ripostează Şase. E teafăr. Trebuie să mergem mai departe. Vor descoperi în curând adevărul, dacă n-au făcut-o deja. Trebuie să ne păstrăm avansul. Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât mai aproape ajung ei.

Dau din cap. Are dreptate. Trebuie să ne continuăm drumul.

După vreo opt sute de metri, râul coteşte brusc la dreapta, întorcându-se spre autostradă şi îndepărtându-se de dealuri. Ne oprim şi ne îngrămădim sub crengile unui copac înalt.

– Şi acum? întreabă Sam.

– N-am idee, răspund.

Ne întoarcem în direcţia din care abia am fugit. Elicopterul e acum mai aproape, cu fasciculul său de lumină măturând dealurile, când în stânga, când în dreapta.

– Trebuie să ne-ndepărtăm de râu, spun.

– Da, aşa e, încuviinţează Şase. El o să ne găsească, John. Ţi-o promit.

Auzim ţipătul vulturului sus, printre vârfurile copacilor, nu prea departe. E atât de întuneric încât nu-l vedem şi poate că bezna e atât de deasă încât nu ne zăreşte nici el. Nu stau pe gânduri şi, chiar dacă asta o să ne trădeze poziţia – îmi îndrept palmele spre cer şi-mi aprind luminile, lăsându-le să strălucească preţ de o întreagă jumătate de secundă cu toată puterea. Aşteptăm, ascultăm ţinându-ne respiraţia şi lungindu-ne gâturile. Şi apoi aud gâfâitul unui câine, şi Bernie Kosar, din nou copoi, îşi face apariţia alergând dinspre mal. I s-a tăiat răsuflarea, dar e exaziat, cu limba atârnându-i din gură şi cu coada biciuindu-i aerul cu o sută de kilometri pe oră. Mă aplec şi-l mângâi.

– Bună treabă, amice! exclam, sărutându-l pe creştet.

Şi pe urmă se întâmplă, un sfârşit precipitat al unei sărbătoriri abia începute.

Sunt încă sprijinit pe un genunchi când un al doilea elicopter ţâşneşte pe deasupra dealului din spatele nostru, izbindu-ne imediat cu lumina puternică a reflectorului.

Sar în picioare, orbit brusc de fasciculul strălucitor.

– Fugiţi! strigă Şase.

Sprintăm spre dealul cel mai apropiat. Elicopterul coboară şi planează, aşa că vântul stârnit de rotoarele sale ne loveşte în spate şi îndoaie copacii. Solul pădurii e un amestec de resturi, şi-mi acopăr gura cu braţul ca să pot respira, ţinându-mi ochii abia întredeschişi ca să evit praful usturător. Cât durează până când e chemat FBI-ul?

– Rămâneţi pe loc! trâmbiţează o voce de bărbat din elicopter. Sunteţi arestaţi.

Auzim strigăte. Poliţiştii care ne urmăresc pe jos nu pot fi la o distanţă mai mare de o sută cincizeci de metri.

Şase se opreşte, motiv pentru care eu şi Sam facem acelaşi lucru.

– Ni s-a-nfundat! zbiară Sam.

– Bine, nemernicilor. O s-o rezolvăm la modul dur, spune Şase, ca pentru sine.

Lasă sacii să cadă şi, pentru o clipă, mă gândesc că are de gând să ne facă pe mine şi pe Sam invizibili. Nu mă deranjează dacă abandonăm sacii, dar cum s-aşteaptă ea să rezolv problema Cufărului? Nu-l poate face invizibil în acelaşi timp cu noi.

Un fulger strălucitor taie în două cerul nopţii, apoi se rostogoleşte geamătul profund al unui tunet.

– John! strigă ea, fără să-şi clintească privirea.

– Sunt aici.

– Ocupă-te de poliţişti. Ţine-i departe de mine.

Îndes Cufărul în braţele lui Sam, care aşteaptă alături de mine, nefiind sigur ce are de făcut.

– Păzeşte-l cu preţul vieţii, îi spun. Şi rămâi ascuns!

Mă-ntorc spre Bernie Kosar şi îi transmit că trebuie să stea cu Sam în caz că planul meu o să dea greş.

Alerg spre vale în vreme ce pe cer scânteiază un alt fulger, urmărit de bubuitul sumbru al unui alt tunet ameninţător. *Noroc, băieţi*, mă gândesc, ştiind foarte bine cât de mare e puterea harului lui Şase. *O s-aveţi nevoie de el*.

Ajung la poalele dealului şi mă ascund după un stejar. Vocile se apropie, îndreptându-se grăbite către cei doi stâlpi de lumină. Începe ploaia, rece şi grea. Îmi ridic privirea către stropii mari şi văd ambele elicoptere luptându-se cu forţa furtunoasă a vântului, dar reuşind cumva să menţină neclintite fasciculele proiectoarelor. Ceea ce n-o să dureze prea mult.

Primii doi poliţişti trec în goană pe lângă mine, urmaţi îndeaproape de al treilea. Mă întind spre ei cu puterea minţii şi, când sunt la vreo patru metri şi jumătate distanţă, îi înşfac pe toţi la jumătatea unui pas şi îi arunc spre un stejar gros. Zboară într-acolo cu spatele, atât de repede încât sunt nevoit să mă dau deoparte dintr-un salt, ca să nu fiu lovit. Doi cad inconştienţi la pământ, făcuţi knockout de copac. Al treilea îşi saltă derutat capul şi-şi duce mâna spre armă. I-o smulg din toc înainte de-a apuca s-o atingă. Îi simt metalul rece în palmă, mă întorc spre cele două elicoptere şi o azvârl ca pe un glonţ spre cel mai apropiat. Atunci zăresc ochii, trişti şi întunecaţi în mijlocul furturi. Faţa bătrână, zbârcită, prinde imediat formă. E aceeaşi faţă pe care am zărit-o în Ohio, când a ucis Şase fiara care dărâmase şcoala.

– Nu-ţi clinti nici măcar un singur muşchi! aud în spatele meu. Mâinile sus!

Mă întorc spre poliţist. Rămas fără arma de foc, îşi îndreaptă spre pieptul meu pistolul Taser.

– Ce să fac, să-mi ridic mâinile sau să nu-mi clintesc niciun muşchi? Nu merg amândouă în acelaşi timp.

El înclină ţeava Taser-ului.

– N-o face pe deşteptul, puştiule.

Fulgerul despică văzduhul şi poliţistul tresare, surprins de bubuitul tunetului care urmează. Se uită în direcţia sunetului, şi ochii i se măresc, alarmaţi. Chipul din nori s-a trezit.

Îi smulg Taser-ul din mână, apoi îl lovesc zdravăn în piept. Zboară vreo zece metri, cu spatele înainte, şi se izbeşte de un copac. În timp ce sunt încă întors, un baston mă pocneşte peste ţeastă. Cad cu faţa în noroi şi văd scântei difuze jucându-mi în faţa ochilor. Mă întorc repede, îmi ridic mâna spre poliţistul care m-a lovit şi îl prind într-o strânsoare fermă înainte de-a apuca s-o facă iarăşi. Mormăie şi îl azvârl în aer, drept în sus, cu toată puterea. Urlă, până când ajunge la o înălţime destul de mare ca să-l acopere vâjâitul palelor elicopterului şi tunetele. Îmi pipăi ceafa şi îmi privesc palma. E plină de sânge. Îl prind pe poliţist când e la un metru şi jumătate de moarte. Îl ţin în aer, unde planează câteva secunde înainte de a-l azvârli într-un copac, lăsându-l fără cunoştinţă.

Noaptea e sfâşiată de zgomotul unei explozii, care pune capăt huruitului uniform al elicopterelor. Vântul se opreşte. Se opreşte şi ploaia.

– John!

Şase ţipă din vârful dealului; şi, cumva, din tonul disperat şi implorator al vocii ei, ştiu de ce are nevoie de mine.

Luminile din palme mi se aprind brusc, două reflectoare cu nimic mai puţin strălucitoare decât cele abia stinse. Ambele elicoptere sunt avariate şi deformate, sunt în cădere liberă şi din ele se revarsă fum. Nu ştiu ce le-a făcut chipul, dar eu şi Şase trebuie să salvăm oamenii de la bord.

În timp ce se prăbuşesc, parcă torpilate, cel mai îndepărtat de mine se saltă în sus. Şase încearcă să-i împiedice prăbuşirea. Nu cred c-o poate face, şi ştiu că eu nu pot. E prea greu. Închid ochii. *Aminteşte-ţi de pivniţa*

din Atena, de modul în care au captat simţurile tale tot ce se afla în încăpere, ca să opreşti glonţul. Şi asta fac acum, simt tot ce se află în carlingă. Comenzile. Armele. Scaunele. Cei trei bărbaţi care le ocupă. Pe ei îi prind, în vreme ce copacii încep să trosnească sub greutatea elicopterului în cădere, şi îi scot pe toţi trei afară. Aparatul de zbor se zdrobeşte de pământ.

Elicopterul lui Şase loveşte solul în acelaşi timp cu al meu. Exploziile se înalţă mai sus de vârfurile copacilor, două mingi roşii de foc plutind deasupra oţelului contorsionat. Îi ţin pe cei trei bărbaţi în aer, la o distanţă sigură de dezastru, şi îi cobor cu grijă pe pământ. Pe urmă alerg înapoi, în susul dealului, către Şase şi Sam.

– Drăcia dracului! exclamă el, cu ochii cât cepele.

– I-ai scos de-acolo? o întreb pe Şase.

Ea dă din cap.

– În ultimul moment.

– Şi eu la fel, îi spun.

Smulg Cufărul din braţele lui Sam şi-l pun în ale lui Şase. Sam ia bagajele noastre.

– De ce-mi dai mie ăsta? se miră ea.

– Fiindcă trebuie să plecăm dracului de-aici! zic eu.

Îl înşfac pe Sam şi mi-l salt pe umeri.

– Ţine-te bine! ţip.

O rupem la fugă, afundându-ne între dealuri şi îndepărtându-ne de râu, cu Bernie Kosar în frunte, în chip de şoim. *Lasă-i pe poliţai să-ncerce să ne-ajungă acum*, mă gândesc.

Mi-e greu să alerg cu Sam pe umeri, dar tot mă deplasez de trei ori mai repede decât ar fi putut fugi el. Şi cu mult mai repede decât oricare dintre poliţişti. Strigătele lor se sting în depărtare şi, după ce s-au prăbuşit ambele elicoptere, transformându-se în mormane informe, cine poate susţine că ne mai urmăresc?

După douăzeci de minute de alergare cu toată viteza, ne oprim într-o vale îngustă. Transpiraţia mi se prelinge în josul feţei. Îl dau jos pe Sam şi el lasă bagajele să cadă. Bernie Kosar aterizează.

– Ei, cred că, după asta, o să fim prezenţi în toate programele de ştiri, spune Sam.

Dau din cap.

– O să ne fie mult mai greu decât mi-am închipuit să stăm ascunşi.

Mă aplec din talie, trăgându-mi răsuflarea cu palmele pe genunchi. Zâmbesc şi zâmbetul mi se transformă repede într-un soi de râs, ca şi cum nu mi-ar veni să cred tot ce s-a-ntâmplat.

Şase rânjeşte strâmb, îşi potriveşte Cufărul mai bine în braţe şi începe să urce dealul următor.

– Haideţi, băieţi, ne spune. Încă nu suntem în siguranţă.

8

Plecăm din Tennessee sărind într-un tren de marfă şi, odată ce ne instalăm, Şase ne povesteşte cum au fost prinse ea şi Katarina, în nordul statului New York, la o lună după ce, în vestul Texasului, scăpaseră de mogadorieni ca prin urechile acului. După dezastrul de la prima încercare, a doua oară extratereştrii au plănuit totul foarte bine; când au dat buzna în încăpere, erau peste treizeci. Şase şi Katarina au reuşit să doboare câţiva, dar au ajuns repede să fie legate, cu căluş şi drogate. Când s-a trezit – neavând idee cât timp trecuse – era singură, într-o celulă din interiorul golit al unui munte. N-a descoperit că se afla în Virginia de Vest decât ceva mai târziu. Şi tot mai târziu a aflat că mogadorienii le urmăriseră tot timpul, le ţinuseră sub observaţie, sperând că aveau să-i conducă la ceilalţi, pentru că, aşa cum spune Şase, „de ce să ucidă unul când ceilalţi puteau fi în apropiere?” Mă foiesc, neliniştit, când aud asta. Poate încă mai e urmărită şi ei n-aşteaptă decât momentul potrivit ca să ne omoare.

– Ne puseseră emiţătoare în maşină în timp ce mâncam la restaurantul din Texas, şi niciuneia dintre noi nu i-a trecut prin cap, nici măcar o singură dată, să verifice, ne povesteşte ea, apoi îşi îngăduie un lung moment de tăcere.

În afara unei uşi de fier, având în centru o ferestruică glisantă prin care îşi putea primi mâncarea, celula ei minusculă era în întregime din piatră, având câte doi metri şi jumătate pe fiecare latură. N-avea nici pat, nici closet şi era întuneric beznă. Primele două zile se

scurseseră într-o întunecime şi o tăcere desăvârşite, fără să primească nici apă, nici mâncare (deşi nu-i era, niciodată, nici foame, nici sete, ceea ce, după cum a aflat mai târziu, reprezenta un efect al vrăjii) şi a început să creadă că o uitaseră. Dar nu era chiar atât de norocoasă, în a treia zi au venit după ea.

– Când au deschis uşa, eram ghemuită în colţul opus. Au aruncat peste mine o găleată cu apă rece, m-au ridicat, m-au legat la ochi şi m-au tras afară.

După ce au târât-o de-a lungul unui tunel, au lăsat-o să meargă singură, înconjurată de vreo zece mogi. Nu vedea nimic, dar auzea multe – ţipetele şi plânsetele altor prizonieri, aflaţi acolo din cine ştie ce motive (când aude asta, Sam ciuleşte urechile şi pare gata s-o întrerupă, punându-i întrebări, dar nu spune nimic), urletele animalelor încuiate în propriile celule şi zăngănit metalic. Pe urmă a fost împinsă într-o cameră, i s-au înlănţuit încheieturile mâinilor de un perete şi i s-a pus căluş. I-au smuls legătura de pe ochi şi, când i s-au obişnuit în sfârşit pupilele cu lumina, a văzut-o pe Katarina pe peretele opus, tot înlănţuită şi cu căluş şi arătând cu mult mai rău decât se simţea Şase.

– Şi pe urmă şi-a făcut în sfârşit intrarea el, un mogadorian a cărui înfăţişare nu se deosebea cu nimic de a unui om pe lângă care treci pe stradă. Era scund, cu braţe păroase şi cu o mustaţă groasă. Aproape toţi aveau mustăţi, de parcă ar fi învăţat cum să se piardă în mulţime uitându-se la filme de la începutul anilor optzeci. Purta o cămaşă albă, descheiată la nasturele de sus şi, dintr-un oarecare motiv, privirea mi s-a oprit asupra smocului des de păr negru care ieşea în afară. M-am uitat în ochii lui negri, el mi-a zâmbit într-un mod care spunea că abia aştepta să facă tot ceea ce avea de gând, şi am început să plâng. M-am lăsat să alunec în josul peretelui, până ce am ajuns să atârn de cătuşele de la încheieturile mâinilor, uitându-mă printre lacrimi cum scotea din biroul

aflat în centrul încăperii lame de ras, cuţite, cleşti şi o maşină de găurit.

Când a terminat de scos mai bine de douăzeci de instrumente, s-a apropiat de Şase şi s-a oprit la numai câţiva centimetri de faţa ei, şi ea i-a simţit mirosul urât al răsuflării.

– Vezi toate astea? a întrebat-o.

Şase nu i-a răspuns.

– Am de gând să le folosesc pe absolut toate asupra ta şi a cêpanului tău, dacă nu-mi răspunzi sincer la toate întrebările. Dacă n-o faci, o să m-asigur c-ajungeţi amândouă să vă doriţi moartea.

A luat unul dintre instrumente – o lamă subţire de ras cu mânerul îmbrăcat în cauciuc – şi a mângâiat cu el partea laterală a obrazului lui Şase.

– Vă vânez de foarte mult timp, copii, a zis. Am ucis doi dintre voi, şi acum avem unul aici, indiferent ce număr ai fi. După cum îţi poţi imagina, sper că eşti Numărul Trei.

Şase nu i-a răspuns, mulţumindu-se să se împingă în perete, ca şi cum ar fi putut dispărea prin el. Mogadorianul a rânjit, încă atingându-i faţa cu partea plată a lamei. Pe urmă a răsucit-o, apăsându-i tăişul de obraz şi, uitându-se în adâncul ochilor ei, a tras-o brusc în jos, făcându-i pe faţă o tăietură lungă şi subţire. Sau mai degrabă asta a încercat să facă, fiindcă obrazul care s-a despicat a fost al lui. Sângele i-a ţâşnit brusc şi a ţipat de durere şi de furie, a răsturnat biroul cu o lovitură de picior, făcând toate instrumentele să zboare prin aer, şi a ieşit valvârtej din încăpere. Şase şi Katarina au fost târâte din nou în celulele lor şi ţinute în întuneric alte două zile, după care au ajuns din nou în aceeaşi încăpere, cu căluş şi înlănţuite de pereţi. La birou stătea acelaşi mog, cu obrazul bandajat, părând mult mai puţin sigur de sine decât înainte.

A sărit de pe scaun şi a scos căluşul lui Şase, a înşfăcat aceeaşi lamă cu care încercase s-o taie şi i-a ţinut-o în

faţa ochilor, răsucind-o astfel încât lumina să scânteieze în lungul ei.

– Nu ştiu ce număr eşti…

Pentru o clipă, ea s-a gândit că avea să-ncerce din nou s-o taie, dar mogadorianul i-a întors în schimb spatele şi a traversat camera, către Katarina. S-a oprit lângă ea şi i-a atins braţul cu lama, uitându-se la Şase.

– Dar o să-mi spui imediat.

– Nu! a ţipat Şase.

Şi pe urmă, mişcându-se foarte încet, mogadorianul a făcut o incizie în braţul Katarinei, doar ca să fie sigur că o poate face. Rânjetul i s-a lăţit şi, pe lângă prima tăietură, a mai făcut una, mai adâncă. Katarina a gemut de durere, cu sângele şiroindu-i în josul braţului.

– Pot să fac asta toată ziua. Pricepi? O să-mi spui tot ce ştii, începând cu numărul tău.

Şase a închis ochii. Când i-a redeschis, el era aşezat la birou, întorcând de pe o parte pe alta un pumnal care-şi schimba culoarea la fiecare mişcare. L-a ridicat, vrând ca Şase să zărească lama răsucindu-se şi strălucind în vreme ce prindea viaţă. A simţit setea lui de sânge, disperarea cu care-şi dorea să-l vadă curgând.

– Acum… numărul tău. Patru? Şapte? Eşti destul de norocoasă ca să fii Numărul Nouă?

Katarina a clătinat din cap, încercând s-o facă pe Şase să păstreze tăcerea, şi Şase ştia că protectoarea ei n-ar fi vorbit, indiferent cât de mult ar fi fost torturată. Dar mai ştia şi că ea însăşi prefera mai degrabă să moară decât s-o vadă pe Katarina mutilată şi schilodită.

Mogadorianul s-a apropiat de Katarina şi a ridicat pumnalul, cu vârful chiar deasupra inimii ei. Arma îi zvâcnea în mână, de parcă inima ar fi atras-o ca un magnet. Bărbatul s-a uitat în ochii lui Şase.

– Eu am la dispoziţie tot timpul din galaxie, i-a spus, fără nicio emoţie. În timp ce tu eşti aici, cu mine, ceilalţi sunt afară, cu aceia dintre voi care-au mai rămas. Să nu-ţi

imaginezi că, fiindcă te avem, ne opreşte ceva să mergem mai departe. Ştim mai multe decât crezi. Dar vrem să ştim *totul*. Dacă nu vrei s-o vezi tăiată în bucăţele, ai face bine să-ncepi să vorbeşti, şi asta cât mai repede. Şi fiecare cuvânt care-ţi iese dintre buze trebuie să fie adevărul. *O să ştiu* dacă minţi.

Şase i-a spus tot ce-şi aducea aminte despre plecarea de pe Lorien şi despre călătoria până aici, despre Cufăr, despre locul unde îl ascunseseră. Vorbea atât de repede încât i se suprapuneau cuvintele. I-a spus că da, ea era Numărul Opt, şi disperarea din vocea ei l-a făcut s-o creadă.

– Eşti într-adevăr nevolnică, nu-i aşa? Rudele tale de pe Lorien au căzut cu uşurinţă, dar măcar erau luptători. Cel puţin nu duceau lipsă de curaj şi de demnitate. Dar tu, a zis el, clătinând dezamăgit din cap. Tu, Numărule Opt, duci lipsă de toate.

După care a înfipt pumnalul, îndesându-l în inima Katarinei. Şase n-a putut decât să ţipe. Privirile li s-au întâlnit pentru o singură clipă, apoi Katarina s-a stins, cu căluşul încă în gură, alunecând încet în josul peretelui până ce lanţul a ajuns la capăt şi ea a rămas atârnând moale de încheieturi, cu lumina scurgându-i-se din ochi.

– Ar fi ucis-o oricum, zice încet Şase. Spunându-le ce le-am spus, am cruţat-o cel puţin de o tortură groaznică, dacă în asta e vreo alinare.

Îşi înconjoară genunchii cu braţele şi fixează cu privirea un punct invizibil de dincolo de geamul trenului.

– Bineînţeles că e o alinare, o asigur eu, dorindu-mi să am destul curaj ca să mă ridic şi s-o cuprind în braţe.

Spre surprinderea mea, Sam are curajul ăsta. Se ridică şi se apropie de ea. Nu spune nimic când i se aşază alături, dar îşi deschide în schimb braţele. Şase îşi îngroapă faţa în umărul lui şi plânge.

Într-un târziu se retrage şi îşi şterge obrajii.

– După moartea Katarinei, au încercat toate metodele, şi vreau să spun că au apelat într-adevăr la toate, prin care m-ar fi putut ucide – electrocutare, înec, explozive. Mi-au injectat cianură, care n-a avut niciun efect – n-am simţit nici măcar înţepătura acului în braţ. M-au aruncat într-o încăpere plină cu gaz otrăvitor şi mi s-a părut că aerul dinăuntru era cel mai proaspăt pe care-l respirasem vreodată. Mogadorianul care a apăsat pe buton era în partea opusă a uşii, dar a murit în câteva secunde. Şase îşi şterge din nou obrazul cu dosul palmei. Ştiţi, e ciudat, dar cred că, în vreme ce eram captivă, am ucis mai mulţi mogadorieni decât la şcoala din Ohio. În cele din urmă m-au aruncat într-o altă celulă şi presupun că intenţionau să mă ţină acolo până când aveau să-i ucidă pe ceilalţi, de la Trei până la Şapte.

– Îmi place că le-ai spus că erai Numărul Opt, zice Sam.

– Acum mă stânjeneşte gândul că am făcut-o. E ca şi cum aş fi pătat memoria Katarinei şi reputaţia adevăratului Număr Opt.

Sam îşi pune mâinile pe umerii ei.

– Nicidecum, Şase.

– Cât timp ai stat acolo, înăuntru? o întreb eu.

– O sută optzeci şi cinci de zile. Aşa cred.

Rămân cu gura căscată. O jumătate de an sub cheie, cu desăvârşire singură, aşteptând să fie ucisă.

– Îmi pare atât de rău, Şase.

– Pur şi simplu am aşteptat şi m-am rugat să mi se manifeste cât mai repede Moştenirile, ca să pot pleca dracului de-acolo. Şi pe urmă, într-o bună zi, prima şi-a făcut în sfârşit apariţia. Era după micul dejun. M-am uitat în jos, şi mâna mea stângă nu mai era acolo. Bineînţeles că m-am speriat, dar mi-am dat apoi seama că încă o simţeam. Am încercat să ridic lingura şi am reuşit, fireşte. Atunci am înţeles ce se întâmpla – invizibilitatea era ceea ce-mi trebuia pentru evadare.

Pentru Şase nu începuse într-un mod prea diferit de cel în care începuse pentru mine, când mă trezisem că-mi strălucea mâna în timpul primei ore de curs de la liceul din Paradise.

Două zile mai târziu, Şase a reuşit să se facă pe de-a-ntregul invizibilă şi, în ziua aceea, la ora cinei, când s-a deschis fanta din uşă şi mâncarea ei a fost împinsă înăuntru, paznicul mogadorian a văzut o celulă goală. S-a uitat cu disperare în jur, apoi a apăsat butonul alarmei, umplând peştera cu un urlet răsunător. Uşa de fier a fost deschisă şi înăuntru au dat buzna patru mogi. În timp ce stăteau acolo, neînţelegând cum scăpase ea, Şase s-a strecurat pe lângă ei şi s-a grăbit să iasă şi să se îndepărteze prin tunel, văzând atunci peştera pentru prima oară.

Era un labirint imens, o reţea de tunele lungi, interconectate, întunecoase şi străbătute de curenţi de aer puternici. Peste tot erau camere de luat vederi. A trecut pe lângă ferestrele de sticlă groasă ale unor încăperi care păreau laboratoare ştiinţifice, curate şi luminate strălucitor. Mogadorienii din interior purtau costume albe, de plastic, şi ochelari, dar ea alerga atât de repede încât nu şi-a dat seama ce făceau. O încăpere întinsă găzduia în jur de o mie de ecrane de computer şi în faţa fiecăruia stătea un mogadorian, iar ea a presupus că erau în căutarea unor indicii ale prezenţei noastre. *Exact ca Henri*, mă gândesc eu. Pe ambele părţi ale unui tunel se înşiruiau uşi grele, de oţel, în spatele cărora a fost sigură că se aflau alţi prizonieri. Însă ea se grăbea, ştiind că Moştenirea ei nu era nicidecum bine consolidată şi temându-se că nu putea rămâne invizibilă prea mult timp. Sirena continua să urle. Şi pe urmă a ajuns în inima muntelui, într-o sală imensă, cavernoasă, lată de vreo opt sute de metri şi atât de întunecoasă încât abia îi desluşea peretele opus.

Aerul era înăbuşitor şi ea începuse deja să transpire. Pereţii şi plafonul erau căptuşiţi cu grinzi cu zăbrele groase, de lemn, ca să împiedice surparea peşterii, şi aceeaşi pereţi întunecaţi erau presăraţi cu borduri înguste, dăltuite în stâncă, care făceau legătura cu tunelurile. Deasupra ei, fuseseră cioplite, direct în munte, mai multe arce lungi, creând poduri între laturile opuse ale acelui imens spaţiu despărţitor.

Şase s-a lipit de un colţ de stâncă, uitându-se în toate părţile în căutarea unei căi de ieşire. Numărul tunelelor părea infinit. A rămas locului, copleşită, măturând cu privirea bezna cavernoasă şi nedesluşind nimic promiţător. Însă apoi a zărit ceva – departe, de cealaltă parte a hăului, lumină naturală, cât un vârf de ac, în capătul unui tunel mai larg. Chiar înainte de a se urca pe grinda cu zăbrele către podul de piatră ce ducea într-acolo, a zărit altceva care i-a atras atenţia: mogadorianul care o ucisese pe Katarina. Nu-l putea lăsa să scape. L-a urmărit.

El a intrat în încăperea în care săvârşise omorul.

– M-am dus drept la biroul lui şi am ales cea mai ascuţită lamă pe care-am văzut-o, apoi l-am înşfăcat din spate şi i-am tăiat beregata. În timp ce-i priveam sângele ţâşnind şi împrăştiindu-se pe podea, urmat de explozia trupului, care i s-a transformat în cenuşă, m-am pomenit dorindu-mi să fi fost posibil să-l ucid mult mai lent. Sau să-l mai ucid încă o dată.

– Ce-ai făcut după ce-ai reuşit în sfârşit să ieşi? o întreb.

– M-am urcat pe muntele de vizavi şi, după ce-am ajuns sus, mi-am coborât privirea şi m-am holbat la peşteră o oră întreagă, încercând să-mi întipăresc în minte cât mai multe detalii cu putinţă. Odată ce m-am simţit mulţumită, am memorat tot ce se afla pe cei opt kilometri străbătuţi în fugă până ce am ajuns la cea mai apropiată şosea, unde am sărit în partea din spate a unei camionete care

mergea cu viteză scăzută. După câţiva kilometri, când s-a oprit să ia benzină, i-am furat harta, un blocnotes şi două pixuri din cabină. A, şi o pungă de chipsuri de cartofi.

– Drăguuuţ. Ce fel de chipsuri? întreabă Sam.

– Ei, tipule, spun eu.

– Ce e?

– Erau chipsuri barbeque, Sam. Am marcat locul peşterii pe harta pe care v-am arătat-o la hotel, iar în blocnotes am desenat o schiţă cu tot ce-mi aminteam, în genul unei scheme care să conducă pe oricine ar vedea-o drept la intrarea peşterii. Am intrat într-un soi de panică şi am ascuns-o nu departe de oraş, dar am păstrat harta, apoi am furat o maşină şi m-am dus glonţ în Arkansas; dar Cufărul meu fusese bineînţeles luat de mult din ascunzătoare.

– Îmi pare atât de rău, Şase.

– Şi mie, spune ea. Dar oricum nu-l pot deschide fără mine. Poate-o să mi-l iau înapoi într-o bună zi.

– Măcar îl avem pe-al meu.

– Ar trebui să-l deschizi în curând, mi se adresează ea, şi ştiu că are dreptate.

Ar fi trebuit să-l deschid deja. Indiferent ce s-ar afla înăuntru, indiferent ce secrete ar ascunde, Henri a vrut să le aflu. *Secretele. Cufărul.* Atât a apucat să spună înainte de a-şi da ultima suflare. Mă simt ca un prost fiindcă am amânat atât timp; dar, indiferent ce s-ar afla în Cufăr, am senzaţia c-o să ne trimită pe toţi patru într-o călătorie lungă, dificilă.

– O să-l deschid, spun. Dar mai întâi să coborâm din trenul ăsta şi să găsim un loc sigur.

9

Dimineaţă, când bate clopotul, sunt prima care se ridică din pat. Ca de obicei. Nu neapărat fiindcă sunt matinală din fire, ci fiindcă prefer să intru în baie şi să ies de-acolo înaintea oricui altcuiva.

Mă grăbesc să-mi fac patul, lucru la care am ajuns, cu timpul, să mă pricep foarte bine. Cheia e să îndeşi cearşaful, pătura şi cuvertura matlasată adânc sub saltea, la picioarele patului. Pe urmă nu trebuie decât să tragi restul către căpătâi, îndesând sub saltea şi marginile laterale şi să adaugi perne ca să-i dai o înfăţişare finală, să lase impresia că o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi ar putea ricoşa.

Când termin, în partea opusă a încăperii, lângă patul cel mai apropiat de uşă, Ella, noua sosită de duminică, e singura aflată deja în picioare. Ca şi în cele două dimineţi precedente, se străduieşte să imite modul în care întind eu aşternuturile, deşi pare să se lupte cu ele. Problema e că încearcă să pornească de la căpătâiul patului, în loc să plece de la picioare. Sora Katherine a fost îngăduitoare cu Ella, dar azi se termină schimbul ei şi, începând de seară, e rândul sorei Dora, pentru o săptămână. Ştiu că ea n-o să-i permită Ellei să facă lucrurile de mântuială indiferent cât de nouă e şi prin ce-a trecut.

– Vrei o mână de ajutor? o întreb, traversând încăperea.

Mă priveşte cu ochi trişti. Îmi dau seama că puţin îi pasă de pat. Îmi imaginez că în momentul ăsta nu se sinchiseşte de prea multe şi n-o pot condamna, dată fiind

moartea părinţilor ei. Mi-ar plăcea să-i spun să nu-şi facă griji, fiindcă, spre deosebire de acelea dintre noi care sunt „vieţaşi”, ea o să plece din locul ăsta într-o lună sau cel mult în două. Dar cum ar putea s-o consoleze aşa ceva acum?

Mă aplec la picioarele patului şi trag cearşaful şi pătura destul de mult ca să le pot îndesa sub saltea pe amândouă, apoi întind deasupra cuvertura ei matlasată.

– Vrei s-apuci de partea aia? întreb, arătând cu capul către latura stângă a patului, în timp ce eu mă duc în dreapta.

Împreună, îl facem să arate la fel de neted şi de îngrijit ca al meu.

– Perfect.

– Mulţumesc, zice ea, cu voce slabă, timidă.

Mă uit în jos, în ochii ei mari, căprui, şi nu pot să n-o plac, simt un soi de nevoie de a-i purta de grijă.

– Îmi pare rău pentru părinţii tăi, spun.

Ella îşi fereşte privirea. Mă gândesc că am depăşit măsura, dar ea îmi adresează un zâmbet uşor.

– Mulţumesc. Le simt atât de mult lipsa.

– Sunt sigură că şi ei simt lipsa ta.

Ieşim din cameră împreună şi observ că merge pe vârfuri, ca şi cum s-ar feri să facă vreun zgomot.

La chiuveta din baie, Ella îşi ţine strâns periuţa de dinţi din apropierea părţii de sus, aproape atingându-i perii cu degetele ei mici şi făcând-o să pară mult mai mare decât în realitate. Îi zâmbesc când o surprind uitându-se la mine prin oglindă. Ea îmi întoarce zâmbetul, dezvăluind două şiruri de dinţi mărunţi. Pasta de dinţi i se scurge din gură şi i se prelinge pe braţ, picurând de pe cot. O privesc, gândindu-mă că modelul în formă de *S* căruia îi dă naştere îmi e familiar.

O zi toridă de vară, în iunie. Nori alunecând în voia vântului pe cerul albastru. Apa rece clipoceşte în soare. În aerul proaspăt se simte un vag miros de pin. Îl inspir şi las

stresul din Santa Teresa să se dizolve, pierzându-se în nefiinţă.

Deşi cred că a doua dintre Moştenirile mele a apărut la scurt timp după prima, am descoperit-o abia după aproape un an. Şi asta s-a întâmplat numai şi numai ca urmare a unui accident, aşa că mă întreb dacă nu cumva mai am şi altele, care aşteaptă să se dezvăluie.

În fiecare an, când luăm vacanţa de vară, se organizează o excursie de patru zile într-o tabără de pe un munte din apropiere, pentru a le răsplăti pe acelea dintre noi care au fost „de treabă”, în accepţia călugăriţelor. Excursia asta mi-a plăcut întotdeauna, din acelaşi motiv din care îmi place peştera, ascunsă în direcţia opusă. E o evadare – o ocazie rară de a petrece patru zile înotând în lacul imens cuibărit între munţi, sau o şansă de a face drumeţii, de a dormi sub cerul liber, de a simţi mireasma aerului curat, departe de coridoarele cu iz de mucegai ale mănăstirii. E, în esenţă, o şansă de a ne purta ca la vârsta noastră. Le-am surprins chiar şi pe unele dintre călugăriţe râzând şi zâmbind, când aveau impresia că nu le vedea nimeni.

Pe lac e un doc plutitor. Eu sunt o înotătoare groaznică, aşa că în multe veri am stat pur şi simplu şi m-am uitat de pe mal la celelalte fete, care râdeau, se jucau şi plonjau în apă de pe doc. Am avut nevoie de două veri în care-am exersat de una singură, în apă puţin adâncă, dar, în vara celui de al treisprezecelea an al vieţii mele, am deprins în sfârşit un soi de lipăit imperfect şi lent, de căţel, care mă ţinea cu capul deasupra apei. M-a adus până pe doc, ceea ce era suficient pentru mine.

Pe doc, jocul constă în a încerca să le împingi pe celelalte în apă. Se încheie alianţe, până când rămâne un singur grup, după care fiecare fată e pe cont propriu. Credeam că, fiind cea mai masivă şi cea mai puternică din Santa Teresa, La Gorda ar fi trebuit să învingă fără niciun efort, dar victoria îi aparţine extrem de rar; e

adesea păcălită de fete mai mărunte şi mai şmechere, cum e Bonita, al cărei număr de victorii cred că n-a fost egalat de nimeni altcineva.

Eu nu voiam să joc *La Reina del Muelle*, Regina Docului. Eram mulţumită să stau pe margine şi să-mi las picioarele să atârne în apă, dar m-am trezit că Bonita mă împinge totuşi cu putere din spate, trimiţându-mă în lac cu capul înainte.

– Intră în joc sau întoarce-te la mal, îmi spune, aruncându-şi cu o zvâcnire părul peste umăr.

Mă urc înapoi şi mă îndrept glonţ spre ea. O împing cât de tare pot şi cade pe spate, prăbuşindu-se în lac.

N-o aud pe La Gorda venind pe urmele mele şi două braţe puternice mă îmbrâncesc pe neaşteptate. Picioarele îmi alunecă pe lemnul umed şi tâmpla şi umărul mi se izbesc de marginea docului, înceţoşându-mi vederea şi aducându-mi stele în faţa ochilor. Îmi pierd cunoştinţa pentru o secundă şi, când deschid ochii, sunt sub apă. Nu văd nimic, decât beznă, şi mă împing instinctiv în sus cu o lovitură a picioarelor, dând din mâini ca s-ajung la suprafaţă. Dar creştetul mi se loveşte de fundul docului şi îmi dau seama că între apă şi scândurile lui nu sunt decât câţiva centimetri. Încerc să-mi dau capul pe spate, ca să-mi ţin nasul şi gura la suprafaţă, dar apa clipoceşte şi-mi pătrunde imediat în nări. Intru în panică şi-mi simt plămânii deja arzând. Mă reped către stânga, dar n-am unde să mă duc; sunt prinsă între butoaiele de plastic care susţin docul. Apa îmi umple plămânii în timp ce absurditatea morţii prin înec mi se conturează în minte. Mă gândesc la ceilalţi, mă gândesc că urmează să le fie însemnate gleznele. Oare vor crede că a fost ucis Numărul Trei sau vor şti cumva că sunt eu? Oare cicatricea va fi arsă altfel decât dacă aş fi murit în mâinile mogadorienilor în loc să omoare propria prostie? Ochii mi se închid încet şi încep să mă scufund. Tocmai când simt ultimul şuvoi de bule de aer ieşindu-mi printre buze, ochii

mi se redeschid brusc şi mă cuprinde un soi de calm bizar. Plămânii nu-mi mai ard.

Respir.

Apa îmi gâdilă plămânii, dar îmi satisface în acelaşi timp nevoia disperată de aer, şi ştiu că am aflat care e a doua mea Moştenire: abilitatea de a respira sub apă. Am descoperit-o numai fiindcă am fost împinsă în pragul morţii.

Încă nu vreau să fiu găsită de fetele care se scufundă în căutarea mea, aşa că mă las să cad în adânc, cu lumea pălind încet, din ce în ce mai pierdută în beznă, până când picioarele mi se afundă în sfârşit în mâlul rece. Odată ce mi se obişnuiesc ochii, pot să văd prin apa maronie, întunecoasă. Trec zece minute. Apoi douăzeci. Fetele pleacă în sfârşit, înoată îndepărtându-se de doc. Presupun că a bătut clopotul care anunţă prânzul. Aştept până când sunt sigură că n-a mai rămas absolut niciuna, apoi o pornesc către mal mergând încet pe fundul lacului, cu picioarele înfigându-mi-se în mâl pe când înaintez pas cu pas. După o vreme, apa rece ca gheaţa începe să se-ncălzească şi să se lumineze, iar mâlul se transformă treptat în pietre şi apoi în nisip şi capul îmi iese în sfârşit la suprafaţă. Le aud pe fete, printre care se află şi La Gorda şi Bonita, strigând şi împroşcând apa când se îndreaptă spre mine. Pe mal îmi fac un inventar şi văd că rana adâncă de pe umăr îmi sângerează, lăsându-mi pe braţ o urmă roşie, de forma unui *S* subţire.

Călugăriţele mă pun să stau toată după-amiaza sub un copac, la o masă de picnic, dar nu-mi pasă. Am o altă Moştenire.

În baie, Ella mă surprinde privind în oglindă cum i se prelinge pasta de dinţi pe braţ. Pare stânjenită şi, când încearcă să-şi perie dinţii exact ca mine, din gură îi curge şi mai multă pastă transformată în clăbuc.

– Parc-ai fi o fabrică de baloane de săpun, spun, cu un zâmbet, apoi înşfac un prosop şi o şterg.

Părăsim baia când apar celelalte fete, ne îmbrăcăm repede în dormitor şi ieşim când intră ele, menţinându-ne în fruntea grupului, aşa cum prefer să fac. Ne luăm în grabă mâncarea de prânz de la bufetul cu autoservire şi ieşim în aerul rece al dimineţii. Îmi mănânc mărul în drum spre şcoală. Ella face acelaşi lucru. Azi ajung cu vreo zece minute mai devreme, ceea ce-mi oferă un strop de timp în care să intru pe internet, să văd dac-au apărut noutăţi în privinţa lui John Smith. Ideea mă face să surâd.

– De ce zâmbeşti? întreabă Ella. Îţi place la şcoală?

Îmi întorc privirea spre ea. În mâna ei mică, mărul pe jumătate mâncat pare mare.

– E o dimineaţă minunată, cred că ăsta e motivul, răspund eu. Şi azi sunt într-o companie plăcută.

Trecem prin oraş la ora când îşi instalează vânzătorii ambulanţi tarabele. Zăpada încă nu s-a topit şi e îngrămădită în mormane, de o parte şi de alta a Calle Principal, dar strada în sine e curată. Drept înainte, pe dreapta, se deschide uşa din faţă a casei lui Héctor Ricardo, care îşi face apariţia în urma mamei lui, împingându-i scaunul cu rotile. Femeia are Parkinson de foarte multă vreme. E în scaunul cu rotile de cel puţin cinci ani şi de trei nu mai poate vorbi. Héctor o aşază sub razele argintii ale soarelui şi blocă roţile. Soarele pare să-i aducă femeii o oarecare alinare, dar el se îndepărtează tiptil şi stă în umbră, lăsându-şi capul în piept.

– Bună dimineaţa, Héctor, strig eu.

Îşi saltă fruntea şi mă priveşte cu un ochi întredeschis. Îşi flutură o mână tremurătoare.

– Marina, de la mare, orăcăie apoi. Singurele limite ale zilei de mâine sunt dubiile din ziua de azi.

Mă opresc şi-i zâmbesc. Se opreşte şi Ella.

– Asta e una dintre cugetările tale cele mai valoroase.

– Să nu te-ndoieşti de Héctor, i-au mai rămas câteva pepite, zice el.

– Eşti OK?

– Putere, încredere, umilinţă, iubire. Cele patru principii ale vieţii fericite, în viziunea lui Héctor Ricardo, vine răspunsul lui, care e lipsit de orice sens, indiferent cum ai interpreta întrebarea mea, dar mă face să mă simt bine.

Îşi îndreaptă privirea spre Ella.

– Şi cine e acest îngeraş?

Fetiţa mă prinde de mână şi se ascunde după mine.

– Se numeşte Ella, spun, uitându-mă în jos, către ea. El e Héctor. E prietenul meu.

– Héctor se numără printre băieţii buni, zice el, însă Ella rămâne în spatele meu.

El ne face cu mâna când ne continuăm drumul spre şcoală.

– Ştii unde trebuie să te duci? întreb.

– Am oră cu señora Lopez, zâmbeşte ea.

– Ah, eşti o fată norocoasă. Şi eu merg la ora ei. Face parte dintre oamenii buni din oraş, ca şi Héctor.

Sunt devastată; toate cele trei computere ale şcolii sunt ocupate, trei fete din oraş, eleve în clasele mici, se străduiesc cu disperare să termine o temă pentru ştiinţele naturii, cu degetele zburând pe taste. Străbat ziua evitând pe toată lumea, cu un singur gând în minte. John Smith, fugar în America, reuşind cumva să nu fie ajuns de braţul legii, şi eu, blocată aici, în Santa Teresa, o localitate veche, mucegăită, unde nu se întâmplă niciodată nimic. M-am gândit întotdeauna c-o să plec când împlinesc optsprezece ani. Dar acum, când John Smith e undeva, afară, urmărit, ştiu că trebuie să plec cât mai curând cu putinţă, să-i fiu alături. Mă întreb doar cum să-l găsesc.

Ultima oră e istoria Spaniei. Profesoara vorbeşte monoton despre generalul Francisco Franco şi despre Războiul Civil din Spania, din anii ’30. O ignor şi scriu în schimb în caiet despre John, scriu tot ce ştiu, bazându-mă pe ultimul articol citit.

John Smith

A locuit 4 luni în Paradise, Ohio

Tras pe dreapta de un poliţist din Tennessee, când se îndrepta spre vest, într-o camionetă. La miezul nopţii, însoţit de alte două persoane cam de aceeaşi vârstă.

Unde se duceau?

Se presupune că unul dintre însoţitorii săi e Sam Goode, tot din Paradise, despre care se credea iniţial că e ostatic, dar care e acum considerat complice.

Cine e a treia persoană? O fată cu părul negru. Fata din visul meu avea părul negru.

Unde e Henri?

Cum au scăpat de două elicoptere şi de treizeci şi cinci de poliţişti? Cum s-au prăbuşit cele două elicoptere?

Cum pot lua legătura cu el sau cu ceilalţi?

Postez ceva pe internet?

E prea periculos. Există vreo modalitate de a o face evitându-i pe mogi? Dacă da, vreunul dintre ceilalţi o să vadă vreodată ce postez eu?

John e fugar. Se uită vreodată pe internet?

Oare Adelina ştie ceva ce nu ştiu eu?

Pot discuta cu ea fără să mă trădez?

Rămân cu stiloul suspendat deasupra paginii. Internetul şi Adelina, astea sunt singurele mele două idei, şi niciuna dintre ele nu pare promiţătoare. Orice altceva mi se pare la fel de inutil ca un drum până în vârful muntelui, ca să trimit semnale cu fum. Dar nu mă pot descotorosi de senzaţia că îmi scapă ceva – un element crucial atât de evident încât ar trebui să-mi sară-n ochi.

Profesoara îşi continuă prelegerea monotonă. Închid ochii şi iau totul în considerare. Nouă garzi. Nouă cêpani. O navă spaţială care ne-a adus pe Pământ, aceeaşi care ne va duce în final înapoi, ascunsă undeva, aici, pe planeta asta. Nu-mi aduc aminte decât că am aterizat într-un loc îndepărtat, în mijlocul unei furtuni. S-a făcut o

vrajă pentru protecţia noastră împotriva mogadorienilor, o vrajă care a început să aibă efect abia după ce ne-am împrăştiat şi care nu acţionează decât atât timp cât rămânem departe unii de alţii. Dar de ce? O vrajă care ne ţine despărţiţi pare să contrazică bunul-simţ dacă trebuie să ne ajute să luptăm şi să-i înfrângem pe mogadorieni. Ce scop are? În timp ce-mi pun aceste întrebări, gândurile mi se împiedică de altceva. Închid ochii şi mă las purtată de logică.

Ni s-a menit să ne ascundem, dar pentru cât timp? Până când ni se manifestă Moştenirile şi avem cu ce lupta, cu ce învinge. Care e acel unic lucru pe care-l putem face când apare în sfârşit prima Moştenire?

Răspunsul pare prea evident ca să fie corect. Dar e singurul pe care-l pot da şi, cu stiloul încă în mână, îl scriu.

Cufărul.

10

Nu mai pot dormi fără să am coşmaruri. În fiecare noapte sunt izbit de imaginea chipului lui Sarah, care-mi apare pentru o singură clipă înainte de a fi înghiţit de întuneric, urmat de strigătul ei de ajutor. Nu contează cu câtă furie o caut, oricum e de negăsit. Continuă să ţipe, o voce îngrozită, tristă şi singură, dar n-o găsesc niciodată.

Şi apoi e Henri, cu trupul contorsionat şi fumegând în vreme ce se uită la mine, ştiind că timpul pe care ne-a fost dat să-l petrecem împreună s-a încheiat în cele din urmă. În ochii lui nu văd niciodată nici spaimă, nici regret, nici tristeţe, ci mai degrabă mândrie, uşurare şi dragoste. Pare să-mi spună să merg înainte, să lupt, să înving. Şi pe urmă, chiar înainte de sfârşit, face ochii mari, într-o pledoarie pentru mai mult timp. „Venirea noastră aici, în Paradise, n-a fost întâmplătoare”, îmi spune iarăşi, iar eu încă n-am idee despre ce vorbeşte. Şi apoi: „N-aş fi vrut să pierd nicio secundă din tot ce-a fost, puştiule. Nici pentru tot Lorienul. Nici pentru această întreagă lume blestemată.” Ăsta e blestemul meu, să fiu silit să-l văd pe Henri murind ori de câte ori îl visez. Iarăşi şi iarăşi.

Văd Lorienul, zilele dinaintea războiului, junglele şi oceanele pe care le-am visat de sute de ori. Mă văd pe mine însumi, copil, alergând cu frenezie prin iarba înaltă în vreme ce toţi cei din jurul meu zâmbesc şi rând, neştiind nimic despre ororile ce vor urma. Pe urmă văd războiul, distrugerile, omorurile şi sângele. Uneori, în nopţi ca asta, am viziuni clare despre care cred că-mi dezvăluie viitorul.

Nu trece prea mult timp de când închid ochii până când sunt transportat cu repeziciune. Şi, chiar în clipa când începe, mă simt pătrunzând într-un loc pe care ştiu că nu l-am mai văzut niciodată, dar care mi-e totuşi familiar.

Aleg pe o potecă plină de gunoaie şi de dărâmături. Sticlă spartă. Plastic ars. Oţel răsucit, ruginit. Ceaţa usturătoare îmi umple nările şi-mi face ochii să lăcrimeze. Ruinele se înalţă spre cerul cenuşiu. Prin dreapta mea se furişează apa întunecată, stătută, a unui râu. Din faţă se aud zgomote. Ţipetele şi zăngănitul metalic sunt tot mai puternice în aerul dens. Dau peste gloata furioasă din jurul unei piste de pe care se pregăteşte să decoleze o navă spaţială. Trec dincolo de o poartă din sârmă ghimpată şi intru pe un aerodrom ferit de mulţime printr-un gard.

Pista e delimitată de pârâiaşe de culoarea magmei. Soldaţii mogadorieni ţin mulţimea la distanţă în timp ce mai multe furnicare de cercetaşi pregătesc nava, o sferă din onix care pluteşte în aer.

Mulţimea urlă, repezindu-se în gard, iar soldaţii o resping. E alcătuită din indivizi mai scunzi ca soldaţii, dar având aceeaşi tentă cenuşie a pielii. De undeva, de dincolo de navă, se aude un huruit gros, din ce în ce mai intens. Gloata amuţeşte, se retrage panicată, în timp ce toţi cei de pe pistă se aşază, disciplinaţi, pe mai multe rânduri.

Pe urmă, din cerul ceţos cade ceva. Un vortex întunecat absoarbe norii din jur, lăsând în urmă ceva negru, dens. Îmi acopăr urechile înainte ca obiectul să se izbească de solul în care stârneşte vibraţii atât de puternice încât sunt cât pe ce să mă trântească din picioare. Totul se cufundă în tăcere în timp ce se împrăştie praful, lăsând la vedere o navă perfect sferică, de un alb lăptos, ca o perlă. O uşă rotundă se deschide culisând şi iese o creatură monstruoasă. Aceeaşi creatură care a-ncercat să mă decapiteze în fortăreaţa de stâncă.

De-a lungul gardului se răspândeşte un murmur şi toată lumea se grăbeşte să se îndepărteze de monstru. E enorm, cu mult mai mare decât îmi aduc aminte, cu trăsături viguroase, parcă dăltuite, cu părul tuns scurt. Are braţele pline de tatuaje, gleznele poartă stigmatul unor cicatrice, dar cea mai mare dintre ele e pe gâtul lui, grotescă, vineţie. Un soldat recuperează de pe navă un baston auriu, cu capul arcuit ca un ciocan şi cu un ochi negru pictat în lateral. Când ajunge în mâna creaturii, ochiul prinde viaţă, rotindu-se spre dreapta şi spre stânga şi devenind conştient de tot ce-l înconjoară, până când mă descoperă pe mine.

Mogadorianul inspectează mulţimea, simţindu-mă în apropiere. Ochii i se îngustează. Face un pas uriaş către mine, înălţând bastonul auriu. Ochiul acestuia pulsează.

În aceeaşi clipă, un privitor urlă la mogadorian, zgâlţâind furios gardul. Uriaşul se întoarce spre protestatar, aruncându-şi bastonul către el. Ochiul capătă o strălucire roşie şi bărbatul e sfâşiat instantaneu, transformându-se în zdrenţe când e tras prin gardul de sârmă ghimpată. Şi se dezlănţuie iadul, mulţimea se încaieră când toată lumea se străduieşte să fugă.

Mogadorianul îşi reîndreaptă atenţia asupra mea, întinzând bastonul spre capul meu. Sunt izbit de o senzaţie de cădere. Stomacul îmi intră în imponderabilitate, până când sunt gata să vomit. Ceea ce văd în jurul gâtului lui e atât de tulburător, atât de obsesiv, încât mă trezesc cu o zguduire, ca lovit de un fulger albastru.

Zorii pătrund prin ferestre, scăldând mica încăpere în lumina puternică a dimineţii. Lucrurile încep să-şi recapete forma. Sunt acoperit de sudoare şi cu răsuflarea tăiată. Şi totuşi mă aflu aici, cu durerea şi tulburarea din suflet spunându-mi că sunt încă viu, că nu mă mai aflu în locul ăla groaznic, unde un om poate fi sfâşiat trecându-l

prin ochiurile minuscule ale unui gard de sârmă ghimpată.

Am găsit o casă abandonată, la marginea unei rezervaţii, la câţiva kilometri de lacul George. E genul de casă care i-ar fi plăcut lui Henri; izolată, mică, liniştită, oferind siguranţă fără a avea vreo personalitate. E cu un singur nivel, cu exteriorul văruit în verde, în timp ce interiorul are diverse nuanţe de bej, cu mochetă maronie. Nici n-am fi putut fi mai norocoşi, fiindcă alimentarea cu apă n-a fost oprită. După praful gros din aer, nu putem presupune decât că a trecut destul de mult timp de când n-a mai locuit nimeni aici.

Mă rostogolesc pe-o parte şi mă uit la telefonul de lângă capul meu. După ce am văzut ce-am văzut, numai şi numai Sarah m-ar putea face să uit totul, Sarah, de lângă care am plecat deja de două săptămâni. Îmi amintesc cum a fost în camera mea, imediat după întoarcerea ei din Colorado – cum ne-am ţinut în braţe. Dacă mi s-ar îngădui să păstrez numai un singur moment petrecut alături de ea, atunci l-aş alege pe acela. Închid ochii şi îmi imaginez ce face în clipa asta, cu ce e îmbrăcată, cu cine stă de vorbă. La ştiri s-a anunţat că fiecare dintre cele şase districte şcolare din jurul oraşului Paradise a preluat o parte dintre elevi, până la construcţia unui nou liceu. Mă întreb la ce şcoală merge Sarah şi dacă mai face fotografii.

Îmi întind mâna după celular, cel cu cartelă plătită în avans, înregistrat pe numele Julius Seazar. Henri avea un simţ al umorului care mă surprindea adesea. Îl deschid pentru prima oară, după mai multe zile. Tot ce am de făcut ca să aud vocea ei e să-i formez numărul. E atât de simplu. Apăs rând pe rând tastele cifrelor familiare, până când ajung la ultima. Strâng din pleoape, respir adânc, apoi închid telefonul şi îi trântesc clapeta. Ştiu că nu pot apăsa a zecea cifră. Teama pentru siguranţa lui Sarah, pentru viaţa ei – şi pentru ale noastre – mă opreşte.

Dincolo, în camera noastră de zi, Sam urmăreşte CNN-ul pe internet, cu unul dintre laptopurile lui Henri pe coapse. Din fericire, cardul wireless pentru internet luat de Henri sub indiferent ce pseudonim şi-o fi ales atunci mai e încă valabil. Sam scrie cu furie pe un blocnotes. Au trecut trei zile de la încurcătura din Tennessee şi noi am ajuns în Florida abia azi noapte, după ce am călătorit cu trei semitrailere diferite – dintre care unul ne-a transportat trei sute de kilometri într-o direcţie greşită – înainte de a sări în trenul care ne-a adus aici. Dacă nu ne-am fi folosit moştenirile – viteza noastră, invizibilitatea lui Şase – n-am fi reuşit niciodată. Avem de gând să stăm o vreme ascunşi şi să lăsăm să se spulbere ecourile ştirilor. O să ne regrupăm, o să-ncepem să ne antrenăm şi o să evităm cu orice preţ ghinioanele de genul celui cu elicopterele. Prima prioritate e să ne găsim o nouă maşină. A doua e să stabilim ce avem de făcut în continuare. Niciunul dintre noi nu ştie cu certitudine. Simt din nou, enorm de mult, lipsa lui Henri.

– Unde e Şase? întreb când intru în camera de zi împleticindu-mă.

– Afară, în curtea din spate, face curse de înot sau cam aşa ceva, răspunde Sam.

Una dintre chestiile mişto în privinţa casei e piscina din spate, pe care Şase a umplut-o imediat, aducând deasupra noastră o furtună puternică.

– Credeam că vrei s-o vezi în costum de baie, îl îmboldesc eu.

Se înroşeşte.

– Taci, tipule. Vreau să văd ce se mai anunţă la ştiri. Să fiu productiv, înţelegi.

– Ai găsit ceva?

– În afară de faptul că sunt considerat complice şi că recompensa pusă pe capul meu a crescut la o jumătate de milion de dolari? întreabă Sam.

– Ei, haide, doar ştii că eşti încântat de asta.

– Da, e destul de mişto, acceptă el, rânjind. Oricum, nu. nimic nou. Nu-mi dau seama cum reuşea Henri să fie la curent cu toate. În fiecare zi apar literalmente mii de reportaje.

– Henri nu dormea niciodată.

– *Tu* nu vrei să vezi cum arată Şase în costum de baie? zice Sam, întorcându-şi din nou privirea spre ecran.

Sunt surprins de lipsa sarcasmului din vocea lui. Şi ştiu ce simte pentru Şase.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Văd cum te uiţi la ea, răspunde Sam.

Dă un clic pe link-ul către prăbuşirea unui avion în Kenya. Un singur supravieţuitor.

– Şi cum mă uit, Sam?

– Nu contează.

Supravieţuitorul e o bătrână. Cu siguranţă nu face parte dintre noi.

– Loricii se îndrăgostesc pe viaţă, omule. Şi eu o iubesc pe Sarah. Ştii asta.

Sam se uită pe deasupra laptopului.

– Da. Numai că, nu ştiu. Tu eşti genul de tip după care umblă ea, nu un tocilar pasionat de matematică şi obsedat de extratereştri şi de spaţiul cosmic. Pur şi simplu nu văd cum s-ar putea îndrăgosti Şase de cineva ca mine.

– Eşti un tip eficient, Sam. Nu uita asta.

Ies pe uşa glisantă de sticlă din spate, care dă spre piscină. Dincolo de bazin se întinde o curte năpădită de buruieni, înconjurată de un zid de cărămidă care oferă intimitate, ferindu-ne de privirile oricui ar hoinări prin apropiere. Cel mai apropiat vecin e la patru sute de metri distanţă. Cel mai apropiat oraş e la zece minute de mers cu maşina.

Şase străbate apa ca o săgeată, atingându-i suprafaţa în treacăt, ca un soi de insectă acvatică, iar alături de ea, mişcându-se de două ori mai repede, e un mamifer în

formă de ornitorinc, cu blană albă cu firul lung şi cu barbă – n-am idee ce animal a copiat Bernie Kosar. Şase mă simte şi se opreşte la margine, ieşind pe jumătate din apă şi sprijinindu-şi braţele pe pământ. Bernie Kosar sare afară şi-şi reia înfăţişarea de copoi, scuturându-se ca să se usuce şi umplându-mă de apă. Mă răcoreşte, şi nu pot să nu mă gândesc ce plăcut e să mă aflu din nou în sud.

– Ai face bine să nu-mi omori câinele în bazinul ăla, spun.

Mă surprind holbându-mă la umerii ei perfecţi, la gâtul zvelt. Poate Sam are dreptate. Poate mă uit la Şase exact aşa cum se uită el. Îmi doresc mai mult ca niciodată să alerg înapoi, în casă, să-mi deschid telefonul şi să aud vocea lui Sarah.

– Mai degrabă el mă omoară. Mititelul ăsta înoată de parcă s-ar fi vindecat cu desăvârşire. Apropo, capul tău ce mai face?

– Încă mă mai doare, spun, trecându-mi mâna peste locul lovit. Dar pot să fac faţă. Sunt gata să-ncepem antrenamentele azi, dacă de asta-ntrebi.

– Bine, zice ea. Devin nervoasă. A trecut mult timp de când nu m-am mai antrenat împreună cu cineva.

– Eşti sigură că vrei să te-antrenezi împreună cu mine? Ştii că probabil o să sfârşeşti prin a fi rănită, nu?

Ea râde şi scuipă spre mine o gură plină de apă.

– Oh, a şi început, spun, vizualizând suprafaţa bazinului şi trimiţând spre ea o pală de aer.

Apa dă năvală spre faţa lui Şase. Se scufundă ca să nu fie împroşcată şi, când reapare, e pe creasta unui val imens, care o aduce spre mine, aproape golind piscina. Se dă deoparte înainte de a avea timp să reacţionez, dar valul îşi continuă drumul, mă trânteşte şi mă trimite către spatele casei. O aud pe Şase râzând. Apa se retrage în bazin, iar eu mă ridic îşi încerc s-o arunc pe ea în apă, pe spate. Îmi parează atacul telekinezic, sunt întors cu capul

în jos cât ai clipi, şi aşa navighez prin aer, biciuindu-l neputincios cu braţele.

– Ce naiba faceţi aici? întreabă Sam.

Stă în cadrul uşii glisante de sticlă.

– Ăă. Şase m-a desconsiderat, aşa că am decis s-o pun la locul ei. Nu se observă?

Rămân cu capul în jos, plutind la un metru şi un sfert deasupra centrului piscinei. Simt strânsoarea lui Şase în jurul gleznei drepte, şi e literalmente aceeaşi senzaţie pe care-aş avea-o dacă m-ar ţine cu o mână.

– Oh, ba da, pe de-a-ntregul. Pune-o unde vrei, răspunde Sam.

– Ştii, eram pe punctul să-mi fac mişcarea. Aşteptam momentul potrivit.

– Ce zici, Sam? întreabă Şase. Ar trebui să-l las să valorifice clipa?

Pe faţa lui Sam trece un zâmbet.

– Lasă-l.

– Hei! apuc să strig înainte ca Şase să-mi dea drumul, şi cad în apă, cu capul înainte.

Când ies la suprafaţă, ea şi Sam râd isteric.

– N-a fost decât prima rundă, spun, căţărându-mă pe margine. Îmi scot cămaşa şi-o arunc pe beton. M-ai prins cu garda jos. Aşteaptă şi-o să vezi.

– Cum rămâne cu „dur şi neînduplecat”? întreabă Sam. Parcă asta spuneai despre tine când te-ai tuns, nu?

– Strategie, răspund eu. Îi creez lui Şase o falsă senzaţie de siguranţă şi, când se instalează confortabil, îi trag covorul de sub picioare.

– Ha! Da, sigur, zice Sam, apoi adaugă: Doamne, aş fi vrut să am şi eu Moşteniri!

Şase stă între noi purtând un costum de baie compact, dintr-o singură piesă. Încă mai râde şi apa i se scurge pe braţe şi pe picioare când se apleacă uşor înainte şi-şi răsuceşte pletele într-un inel. Cicatricea de pe piciorul ei e încă decolorată, dar nu mai e la fel de vineţie ca

săptămâna trecută. Îşi strânge din nou părul în vârful capului. Eu şi Sam suntem fermecaţi.

– Prin urmare, ne antrenăm în după-amiaza asta? întreabă ea. Sau încă te mai temi că m-ai putea răni?

Îmi umflu obrajii şi eliberez aerul fără grabă.

– Poate-ar trebui s-o iau uşor cu tine. Adică, uite, cicatricea de pe piciorul tău arată încă destul de urât. Dar, da, începem antrenamentul.

– Sam, da-ul ăsta e şi pentru tine?

– Vreţi să iau şi eu parte la antrenament? Serios?

– Bineînţeles. Acum eşti de-al nostru, spune Şase.

El dă din cap, frecându-şi palmele.

– Contaţi pe mine, spune, zâmbind larg, ca un copil în dimineaţa de Crăciun. Dar dacă mă vreţi doar ca să exersaţi tragerea la ţintă, plec acasă.

Începem la ora două, însă, după cât de mohorât arată cerul, anticipez că n-o să ne antrenăm prea mult. Sam ţopăie pe vârfurile picioarelor, purtând un şort pentru gimnastică şi un tricou prea larg. E numai genunchi şi coate, dar, dacă se poate ţine cont de suflet şi de hotărâre, cred că are aproape dimensiunile mogadorianului pe care l-am văzut la bordul navei.

Pentru început, Şase ne arată ce-a învăţat despre tehnicile de luptă, şi e vorba de mult mai mult decât ştiu eu. Când loveşte cu piciorul sau cu pumnul, ori când face un back flip ca să evite un atac, mişcările trupului ei sunt fluide şi au precizia unei maşini. Ne învaţă cum să contraatacăm şi care e valoarea îndemânării şi coordonării şi ne instruieşte spunându-ne să repetăm aceleaşi manevre până când le facem instinctiv. Sam absoarbe totul, chiar şi atunci când Şase îl aruncă pe spate şi el se dă peste cap, sau i se taie răsuflarea. Îmi face acelaşi lucru şi mie şi, cu toate că râd ca şi cum aş lua totul în glumă, mă străduiesc din răsputeri, iar ea scoate untul din mine. Nu pricep cum a reuşit să deprindă atâtea de una singură. După ce iarba şi ţărâna îmi umplu

gura pentru a doua oară, îmi dau seama cât de multe mă poate învăţa.

Ploaia începe peste o jumătate de oră. E mai întâi o burniţă uşoară, însă cerul se deschide în curând, trimiţându-ne înăuntru, la adăpost. Sam umblă prin casă lovind duşmani fantomă cu picioarele şi cu pumnii. Eu stau pe scaun, strângându-mi în mână pandantivul albastru şi holbându-mă vreme îndelungată la fereastra din faţă, privind pur şi simplu tot ce se petrece în vreme ce-mi amintesc că ultimele două furtuni pe care le-am văzut s-au dezlănţuit fiindcă le-a cerut-o Şase.

Când mă răsucesc, văd că ea doarme dusă în colţul camerei de zi, încovrigată în jurul lui Bernie Kosar, pe care-l ţine în braţe ca pe o pernă. Aşa doarme întotdeauna, pe o parte, făcându-se ghem, şi înfăţişarea ei îşi pierde contururile ascuţite.

Tălpile albe ale picioarelor îi sunt îndreptate exact către mine, şi folosesc telekinezia ca să i-o gâdil uşor pe cea dreaptă. Îi zvâcneşte, ca şi cum ar alunga o muscă sâcâitoare. O gâdil din nou. Piciorul îi zvâcneşte ceva mai tare. Aştept câteva secunde, apoi, cu toată delicateţea de care sunt capabil, o gâdil pe întreaga lungime a tălpii, de la călcâi la degetul mare. Ea îşi retrage piciorul, apoi loveşte cu el, întinzându-l, şi forţa telekinezică mă face să zbor în cel mai apropiat perete, unde las o gaură ce scoate la lumină firele de curent electric şi stâlpii de susţinere din interior. Sam dă buzna în cameră şi ia poziţia de luptă corectă dintr-un salt.

– Ce s-a-ntâmplat? Cine-i aici? strigă el.

Mă ridic în picioare frecându-mi cotul, care-a suportat şocul izbiturii.

– Nemernicule, zice Şase, săltându-se în capul oaselor.

Sam se uită de la mine la ea.

– Sunteţi ridicoli, ni se adresează, retrăgându-se în bucătărie. Flirtul vostru m-a speriat până-n măduva oaselor.

– Şi eu m-am speriat până-n măduva oaselor, spun, ignorând comentariul despre flirt.

Oare flirtez? Sarah ar fi de părere că flirtam?

Şase cască, înălţându-şi braţele spre tavan.

– Încă mai plouă?

– Cu tot tacâmul, dar priveşte partea luminoasă a lucrurilor; vremea te-a salvat de alte vânătăi.

Ea clatină din cap.

– Clişeul ăsta, al tipului dur, e destul de obositor, Johnny. Şi nu uita ce pot face eu cu vremea.

– Nici n-aş fi visat că e posibil, spun.

Încerc să schimb vorba. Mă detest fiindcă flirtez cu o altă fată.

– Hei, am tot vrut să te întreb: al cui e chipul din nori? De fiecare dată când stârneşti o furtună văd faţa aia dementă, de rău augur.

Ea se scarpină în talpa dreaptă.

– Nu sunt sigură, dar, de când pot influenţa vremea, apare întotdeauna acelaşi chip. Cred că e al unui Loric.

– Da, probabil. Şi mă gândeam c-ar putea fi un fost prieten zurliu cu care n-ai terminat-o încă.

– Fiindcă am evident o slăbiciune pentru bărbaţii de nouăzeci de ani. Mă cunoşti atât de bine, John.

Ridic din umeri. Râdem amândoi.

În seara asta pregătesc cina pe un grătar ruginit, dar utilizabil, lăsat în patioul din spatele casei. Sau presupun că măcar încerc s-o pregătesc. De vreme ce, în Paradise, am mers la orele de gospodărie împreună cu Sarah, sunt singurul care poate pregăti ceva asemănător, pe departe, cu o mâncare gătită. Azi: piept de pui, cartofi şi o pizza pepperoni congelată.

Stăm pe covorul din camera de zi, alcătuind un triunghi. Sub pătura pe care şi-a drapat-o peste cap şi peste trup, Şase poartă o bluză neagră, decoltată şi fără mâneci, şi pandantivul îi atârnă, pe de-a-ntregul vizibil. Privindu-l, îmi aduc aminte de viziunile mele. Tânjesc

după o cină normală, în jurul unei mese, şi după o noapte cu somn normal, netorturat de trecutul meu loric. Oare aşa era pe Lorien înainte de plecarea noastră?

– Te gândeşti mult la părinţii tăi? o întreb pe Şase. Adică, îţi aminteşti cum era alături de ei, pe Lorien?

– Nu mă mai gândesc prea mult. Adevărul e că nici măcar nu mai pot spune cum arătau. Însă-mi amintesc cum era când îi ştiam în preajma mea, dacă aşa ceva are vreun sens. Cred că mă gândesc câte-un pic la senzaţia asta. Dar tu?

Iau o felie de pizza arsă. Mă hotărăsc să nu mai coc niciodată o pizza congelată pe un grătar.

– Îi văd foarte des în visele mele. Ceea ce e într-adevăr minunat, dar, în acelaşi timp, îmi umple sufletul de lacrimi. Îmi reaminteşte că sunt morţi.

Pătura alunecă de pe creştetul lui Şase şi ajunge pe umeri.

– Dar tu, Sam? Simţi lipsa părinţilor tăi în clipa asta?

El deschide gura, apoi o închide. Îmi dau seama că se întreabă dacă să-i povestească sau nu lui Şase că tatăl lui a fost luat de extratereştri, că l-au răpit când s-a dus să cumpere lapte şi pâine. În cele din urmă spune:

– Îmi lipsesc amândoi, şi mama, şi tata, dar sunt conştient că mi-e mai bine aici, cu voi. Luând în considerare ceea ce ştiu despre toată povestea asta, nu cred că aş putea sta acasă.

– Ştii prea multe, spun eu.

Mă simt vinovat fiindcă trebuie să se sature cu mâncarea mea groaznică, stând pe podeaua unei case părăsite, în loc să se delecteze cu mâncarea mamei lui, la o masă dintr-o sufragerie.

– Sam, îmi pare rău că ai ajuns să fii amestecat în asta, împreună cu noi, zice Şase. Dar îmi place că eşti aici.

El roşeşte.

– Nu-mi dau seama de ce, dar încep să simt că între mine şi întreaga noastră situaţie există o legătură stranie.

Pot să vă-ntreb ceva? Cât de departe de Pământ e Mogadore?

Îmi aduc aminte cum a suflat Henri asupra celor şapte globuri de sticlă, cum au prins viaţă. În scurt timp, ne-am uitat la o reproducere a sistemului nostru solar.

– E mult mai aproape decât Lorien, de ce?

Sam se ridică în picioare.

– De cât timp ar fi nevoie ca s-ajungem acolo?

– Probabil de câteva luni, îi răspunde Şase. Depinde de tipul navei şi de ce fel de energie foloseşti.

Sam vorbeşte mergând în cerc:

– Cred că guvernul Statelor Unite trebuie să fi construit undeva o navă care poate acoperi distanţa asta. Sunt sigur că e un prototip, că e ultrasecretă şi că e dosită sub un munte ascuns sub alt munte, dar pur şi simplu mă gândeam ce s-ar întâmpla dacă n-am reuşi să găsim nava voastră şi am fi nevoiţi să ne luptăm cu ei – să mergem pe Mogadore. Trebuie să avem un Plan B, nu?

– Sigur. Dar care e Planul A? întreb, muşcându-mi limba.

Nu-mi pot imagina cum ar fi să ne luptăm cu întreaga planetă Mogadore, să ne-nfruntăm duşmanii pe terenul lor.

– Să luăm Cufărul meu, spune Şase.

Îşi trage din nou pătura pe cap.

– Şi pe urmă?

– Să ne antrenăm?

– Şi pe urmă? întreb eu.

– Plecăm în căutarea celorlalţi, aşa cred.

– Asta-mi sugerează o grămadă de alergătură şi aproape nimic altceva. Mă gândesc că Henri şi Katarina ne-ar fi pus să facem, cumva, ceva mai productiv. Cum ar fi să învăţăm în ce mod ne putem ucide anumiţi duşmani. Ştii ce e un piken?

– Unul dintre animalele alea imense care au distrus şcoala, spune Şase.

– Dar un kraul?

– Unul dintre animalele mai mici care ne-au atacat la liceu, răspunde ea. De ce?

– În visul pe care l-am avut în Carolina de Nord, când m-aţi auzit tu şi Sam vorbind în mogadoriană, au fost pomenite denumirile astea două, dar eu nu le mai auzisem niciodată. Eu şi Henri numeam creaturile, simplu, „monştri”. Mă întrerup pentru o clipă. Am avut un alt vis, ceva mai devreme.

– Poate că n-ai vise, zice ea. Poate sunt viziuni.

Dau din cap.

– În momentul de faţă, mi-e greu să spun care e diferenţa. Adică visele îmi dau aceeaşi senzaţie ca viziunile mele despre Lorien, numai că în timpul acestora două nu eram pe Lorien. Henri mi-a explicat o dată că viziunile îmi apar fiindcă oricare dintre ele are o semnificaţie personală pentru mine. Şi e adevărat – viziunile din trecut au fost întotdeauna despre lucruri care s-au întâmplat deja. Dar ceea ce mi-a apărut în visul din dimineaţa asta… nu ştiu. Vedeam totul ca şi cum s-ar fi petrecut cu adevărat.

– Minunat, zice Sam. Eşti ca un televizor.

Şase îşi mototoleşte şervetul de hârtie şi îl aruncă în aer, deasupra capului. Eu îl aprind fără să mă gândesc, şi se ofileşte, pierzându-se în nefiinţă, înainte de a ateriza pe covor. Pe urmă ea spune:

– Nu e imposibil, John. Se ştia că o parte dintre lorici o puteau face. Cel puţin aşa mi-a povestit Katarina.

– Dar uite care e problema, cred că mă aflam pe Mogadore şi, apropo, planeta arată dezgustător, exact aşa cum mi-o imaginam. Aerul era atât de dens încât îmi lăcrimau ochii. Totul era dezolant, cenuşiu. Dar cum am ajuns acolo? Şi cum era posibil ca un mogadorian uriaş să-mi simtă prezenţa?

– Cât de mare era uriaşul ăla? întreabă Sam.

– Imens, de două ori şi ceva mai mare decât soldaţii pe care i-am văzut, înalt de cel puţin şase metri şi mult mai inteligent şi mai puternic decât ei. Era evident un fel de şef. Până acum l-am văzut de două ori. Prima dată am tras cu urechea când primea informaţii de la un soldat mărunţel, şi era vorba despre noi şi despre cele petrecute la şcoală. Iar acum, când a apărut a doua oară, părea că se pregăteşte să se-mbarce pe o navă, dar, înainte de asta, unul dintre ceilalţi a alergat spre el şi i-a dat ceva. La început n-am ştiut ce era, dar, chiar înainte de a se închide uşa navei, s-a întors spre mine, asigurându-se că văd ce primise.

– Ce era? întreabă Sam.

Clatin din cap, îmi fac şervetul de hârtie ghemotoc şi-l ard în palma mâinii mele. Mă uit dincolo de uşa din spate, la soarele care apune, o vâlvătaie de portocaliu şi de roz, aidoma tuturor apusurilor din Florida pe care le-am privit din înălţimea balconului nostru, împreună cu Henri, pe care l-aş vrea din nou aici, ca să găsesc cu ajutorul lui sensul tuturor acestora.

– John? Ce era? Ce avea uriaşul? mă întreabă Şase.

Ridic mâna şi-mi strâng în ea pandantivul.

– Asta. Mai multe. Avea pandantive. Trei. Probabil că mogadorienii le-au luat ori de câte ori au ucis. Şi şeful ăla masiv, sau ce-o fi fost, şi le-a pus pe toate la gât, ca pe nişte medalii olimpice, şi a încremenit aşa, acolo, destul de mult ca să am timp să-l văd. Toate străluceau, erau de un albastru incandescent şi, când m-am trezit, tot aşa strălucea şi al meu.

– Vrei să spui că e o premoniţie, ca şi cum ţi-ai fi văzut soarta? Sau e posibil să nu fi fost decât un vis bizar, fiindcă eşti atât de stresat? zice Sam.

Clatin din cap.

– Cred că Şase are dreptate, că sunt viziuni. Şi cred că totul se petrece chiar acum. Dar cel mai tare mă sperie gândul că, dacă tipul ăla s-a îmbarcat, e foarte probabil

să se-ndrepte încoace. Iar dacă Şase are dreptate în privinţa vitezei navelor, atunci nu mai e mult până ajunge aici.

11

Amintirile mele despre drumul spre Santa Teresa sunt, în cea mai mare parte, frânturi dintr-o călătorie lungă, care credeam că nu se va mai sfârşi. Îmi aduc aminte de un stomac gol şi de picioarele mele îndurerate, mai tot timpul atât de incredibil de obosite. Mi-o amintesc pe Adelina cerşind mărunţiş şi mâncare; îmi aduc aminte de răul de mare, îmi aduc aminte că m-a făcut să vomit. Îmi amintesc privirile dezgustate ale oamenilor care treceau pe lângă noi. Îmi amintesc de câte ori ne-am schimbat numele. Şi îmi aduc aminte de Cufăr, îmi amintesc că, aşa împovărător cum era, Adelina refuza să se despartă de el, indiferent cât de îngrozitoare ar fi fost situaţia noastră. Îmi amintesc că, în ziua când am bătut în cele din urmă la uşă şi ne-a deschis sora Lucia, era jos, stătea foarte bine, înghesuit între picioarele Adelinei. Ştiu că l-a împachetat şi l-a pus la păstrare undeva, în întunericul unui colţ obscur al orfelinatului. Zilele în care l-am căutat n-au dat rezultate, dar îmi continui cercetările.

Într-o zi de duminică, la o săptămână după sosirea Ellei, stăm împreună în timpul messei, pe ultimul rând de bănci. Ea ia pentru prima oară parte la o astfel de slujbă, care îi reţine atenţia la fel de mult cât mi-o reţine mie: adică deloc. Începând din dimineaţa când am ajutat-o să-şi facă patul, şi-a petrecut foarte mult timp alături de mine, cu excepţia orelor de clasă. Facem drumul până la şcoală şi înapoi împreună, ne mâncăm împreună micul dejun şi cina, ne spunem împreună rugăciunile de seară. M-am ataşat foarte mult de ea şi, văzând cum mă urmează peste tot, pot spune că şi ea s-a ataşat de mine.

Părintele Marco mormăie, în stilul lui monoton, de patruzeci şi cinci de minute bune, şi în cele din urmă închid ochii, gândindu-mă la peşteră şi întrebându-mă dacă s-o iau pe Ella cu mine azi. Fiindcă asta ridică mai multe probleme. În primul rând, înăuntru nu e niciun strop de lumină, şi Ella n-are în niciun caz cum să vadă pe întuneric, aşa, ca mine. În al doilea rând, încă nu s-a topit toată zăpada, şi nu sunt sigură că ea poate face drumul prin nămeţi. Dar, mai presus de toate, mă îngrijorează gândul că, ducând-o acolo, aş expune-o în calea pericolului. Mogadorienii şi-ar putea face apariţia în orice clipă şi ea ar fi fără nicio apărare. Dar, în ciuda tuturor acestor obstacole şi griji, sunt nerăbdătoare s-o iau cu mine. Vreau să-i arăt tablourile mele.

Marţi, cu câteva minute înainte de plecarea la şcoală, am găsit-o stând aplecată în propriu pat. Încă mestecând un biscuit de la micul dejun, m-am uitat peste umărul ei şi am văzut-o retuşând cu înverşunare un desen perfect al dormitorului nostru. Detaliile, acurateţea amănuntelor de genul fiecărei crăpături din perete, abilitatea de a reda cele mai firave pete aruncate de razele soarelui dimineţii prin ferestre, erau uimitoare. Parcă m-aş fi uitat la o fotografie alb-negru.

– Ella! m-am trezit exclamând.

Ea a răsucit brusc foaia de hârtie pe dos, apăsând-o pe un manual de şcoală cu mâinile ei mici, murdare. Ştia că sunt eu, dar nu s-a întors.

– Unde-ai învăţat să faci asta? am şoptit. Cum ai învăţat să desenezi atât de bine?

– M-a învăţat tata, a răspuns ea, tot în şoaptă, continuând să-şi ţină desenul cu faţa în jos. A fost pictor. Ca şi mama.

M-am aşezat pe patul ei.

– Şi eu mă gândesc acum c-a fost un pictor foarte talentat.

– Tata a fost un pictor incredibil, a zis ea, cu simplitate.

Înainte de a apuca să-i pun mai multe întrebări, am fost întrerupte şi scoase din încăpere de sora Carmela. În seara aceea, am găsit sub perna mea desenul Ellei. Cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.

În timp ce se ţine messa, mă gândesc că poate Ella ar reuşi să m-ajute la tablourile din peşteră. O să găsesc cu siguranţă pe undeva o lanternă sau un felinar pe care să-l luăm cu noi. Şi pe urmă gândurile îmi sunt întrerupte de chicotelile care izbucnesc alături de mine.

Deschid ochii şi mă uit în jur. Ella a găsit o omidă păroasă, roşie cu negru, aflată în plin proces de târâre pe braţul ei. Îmi duc degetul la buze, făcându-i semn să păstreze tăcerea. Se opreşte pentru o scurtă clipă, însă omida se urcă apoi mai sus, şi ea începe din nou să chicotească. Se înroşeşte la faţă străduindu-se să-şi reţină râsul, dar încercarea de a şi-l înăbuşi îngreunează lucrurile. Iar pe urmă nu se mai poate abţine şi scapă un hohot. Toate capetele se întorc brusc, să vadă ce s-a întâmplat, iar părintele Marco îşi întrerupe predica în mijlocul unei fraze. Smulg omida de pe braţul fetiţei şi stau băţoasă, întorcând privirile celor care se holbează la noi. Ella se opreşte din râs. Capetele se răsucesc încet la loc, iar părintele Marco, evident tulburat şi pierzându-şi şirul, îşi reia predica.

Îmi ţin mâna în jurul omizii. Care încearcă să se elibereze răsucindu-se. După un minut, îmi deschid pumnul şi mişcarea bruscă o face pe micuţa creatură păroasă să se încolăcească, strângându-se ghem. Ella înalţă din sprâncene şi îşi uneşte palmele într-un căuş, în care îi pun omida. Ea rămâne aşa, privind-o zâmbitoare, cu ochii plecaţi.

Inspectez primul rând. Nu sunt nicidecum surprinsă s-o văd pe sora Dora uitându-se cu asprime în direcţia mea. Clatină din cap înainte de a-l întoarce spre părintele Marco.

Mă aplec spre Ella, apropiindu-mă destul de mult ca să-i pot vorbi în şoaptă, fără să m-audă nimeni altcineva.

– Când se termină rugăciunea, îi spun la ureche, trebuie să ieşim de-aici cât de repede putem. Şi să ne ţinem departe de sora Dora.

Înainte de slujbă, am împletit strâns părul Ellei într-o coadă; iar acum, când mă priveşte cu ochii ei mari, căprui, arată ca şi cum coada aia grea i-ar trage capul pe spate.

– Am dat de necaz?

– Ar trebui să fim OK, îi spun. Dar, pentru orice eventualitate, o să ne grăbim să plecăm, înainte de a ne ajunge sora Dora din urmă. Ai înţeles?

– Da, îmi răspunde.

Dar n-avem şansa asta. Când nu mai rămân decât vreo câteva minute, sora Dora se ridică şi o porneşte tacticoasă, cu un aer nepăsător, către partea din spate a bisericii, apoi se opreşte la câţiva paşi de noi, alături de uşă. Când mi se redeschid ochii, în vreme ce ultima rugăciune se încheie cu semnul crucii, îşi pune palma pe umărul meu.

– Vino cu mine, te rog, îi spune Ellei, întinzându-se prin faţa mea ca s-o înşface de încheietura mâinii.

– Ce faci? întreb.

Ea o trage pe Ella de lângă mine.

– Nu e treaba ta, Marina.

– Marina, imploră Ella.

În timp ce e târâtă tot mai departe, se uită în urmă cu ochi înspăimântaţi. Intru în panică şi mă reped în partea din faţă a bisericii, unde stă Adelina, în picioare, de vorbă cu o cucoană din oraş.

– Sora Dora a înşfăcat-o adineauri pe Ella şi-a tras-o afară, mă grăbesc să-i spun, întrerupând-o. Trebuie s-o opreşti, Adelina.

Se uită la mine nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

– N-o să fac aşa ceva. Şi mi se spune *sora* Adelina. Acum scuză-mă te rog, Marina, eram în mijlocul unei discuţii, ripostează ea.

O privesc clătinând din cap. Ochii mi se umplu de lacrimi. Nu-şi mai aduce aminte cum e când ceri ajutor şi nu-l primeşti.

Îi întorc spatele şi ies în fugă, apoi alerg în susul scării în spirală care duce spre birourile bisericii. În stânga, la capătul coridorului, singura uşă închisă e a biroului sorei Lucia. Mă reped într-acolo, încercând să hotărăsc cum să acţionez. Să bat la uşă? S-o deschid cu o lovitură de picior şi să dau buzna? Dar n-am ocazia să fac nici una, nici alta. Când sunt la o lungime de braţ de mâner, aud o lovitură de paletă, urmată instantaneu de un ţipăt. Încremenesc, şocată. Ella plânge de cealaltă parte a uşii pe care o deschide sora Dora, o clipă mai târziu.

– Ce cauţi aici? se răsteşte ea la mine.

– Am venit la sora Lucia, mint eu.

– Nu e în birou, iar tu eşti de serviciu la bucătărie. Haide, îmi spune, gonindu-mă în direcţia din care-am venit. Şi eu merg tot acolo.

– Ea e bine?

– Marina, asta nu te priveşte, zice ea, apoi mă înşfacă de braţ, mă răsuceşte în loc şi mă împinge.

– Pleacă! îmi porunceşte.

Mă îndepărtez de birou, detestând spaima care mă cuprinde ori de câte ori trebuie să înfrunt pe cineva pe faţă. Aşa e întotdeauna – cu călugăriţele, cu Gabriela Garcia, cu Bonita pe doc –, am aceeaşi senzaţie, e aceeaşi nervozitate care se transformă pe nesimţite în teamă, care mă face să mă retrag întotdeauna.

– Mai repede! se răsteşte sora Dora, coborând în urma mea scările către bucătăria unde mă aşteaptă îndatoririle legate de El Festin.

– Trebuie să merg la toaletă, spun, înainte de a ajunge în bucătărie, dar e o minciună; vreau să mă conving că Ella e OK.

– Du-te. Dar ai face bine să te grăbeşti. Te cronometrez.

– O să mă grăbesc.

Mă reped după colţ şi aştept treizeci de secunde, ca să fiu sigură c-a plecat. Pe urmă mă grăbesc să fac cale-ntoarsă, în susul scărilor, de-a lungul coridorului. Uşa biroului e uşor întredeschisă şi trec dincolo de ea. Interiorul e întunecos, sumbru. Rafturile care căptuşesc pereţii, susţinând cărţi vechi, sunt acoperite de un strat de praf. Singura lumină pătrunde printr-o fereastră murdară, cu vitralii.

– Ella? spun, gândindu-mă, dintr-un anumit motiv, că s-ar putea să se-ascundă.

Niciun răspuns. Ies şi-mi strecor capul în toate încăperile de pe acelaşi coridor, dar toate sunt pustii. O strig tot timpul pe nume. În capătul opus al culoarului e dormitorul călugăriţelor. Nici urmă de ea, nici acolo. Mă întorc la parter. Mulţimea a ajuns în bufetul cu autoservire. Intru în naos, uitându-mă după Ella în toate părţile. Nu e nici acolo, nici în vreunul dintre cele două dormitoare, nici în camera computerelor, nici în vreo cămară. Până mă uit în majoritatea locurilor în care m-am gândit s-o caut, trece deja o jumătate de oră şi ştiu c-o să dau de belea dacă nu mă duc la bufet.

În schimb, mă grăbesc să-mi scot hainele de duminică, îmi iau paltonul din cuier, îmi smulg pătura de pe pat şi mă reped afară. Mă îndepărtez de oraş înaintând cu greu prin zăpadă, nereuşind să-mi scot din minte zgomotul loviturii de paletă şi ţipătul Ellei. Şi nu pot nici să iert purtarea dispreţuitoare a Adelinei. Mi se încordează tot trupul, îmi concentrez energia asupra câtorva bolovani mari pe lângă care trec, apelez la telekinezie ca să-i ridic şi să-i arunc spre coasta muntelui. E un mod excelent de

a-ţi descărca nervii. Suprafaţa zăpezii s-a întărit, s-a format o crustă subţire de gheaţă care scârţăie sub picioare, dar nu împiedică pietroaiele să alunece la vale. Sunt atât de furioasă încât aş fi în stare să le las să se tot ducă, prăvălindu-se către oraş. Dar le opresc. Mânia mea nu se îndreaptă împotriva oraşului, ci a mănăstirii cu acelaşi nume, precum şi a celor care locuiesc în ea.

Trec de spinarea cămilei, o grămadă de bolovani mari – nu mai am de mers decât o jumătate de kilometru. Soarele îmi încălzeşte faţa, e sus pe cer, uşor coborât către est, ceea ce înseamnă că mai am la dispoziţie cel puţin cinci ore până când trebuie să mă-ntorc. N-am mai avut de mult atât timp liber; şi, cu soarele strălucitor şi cu vântul răcoros, înviorător, care-mi alungă descurajarea, aproape nici nu mă sinchisesc că voi avea necazuri la întoarcere. Mă întorc să văd cât de eficientă a fost pătura mea transformată în mantie în privinţa ştergerii urmelor din zăpada îngheţată şi constat cu spaimă că azi n-a fost de niciun folos.

Merg totuşi mai departe, până când dau cu ochii de tufa rotunjită, înălţată deasupra zăpezii, şi alerg apoi către ea, fără să observ la început tocmai acel lucru pe care ar fi trebuit să-l caute ochii mei: zăpada de la baza peşterii e răscolită, a fost dată la o parte. Dar, când ajung în faţa intrării, ştiu imediat că s-a-ntâmplat ceva cumplit de nelalocul lui. Un singur şir de urme de bocanci, de două ori mai mari decât ale mele, punctează coasta muntelui venind din sud, pe o linie perfect dreaptă, dinspre oraş către peşteră. Par să fi tropăit în jurul intrării, ca şi cum i-ar fi dat ocol. Sunt derutată, mai e cu siguranţă şi altceva care mi-a scăpat. Şi apoi îmi dau seama. Urmele – duc în peşteră, dar nu mai ies din ea.

Îi aparţin cuiva care e încă înăuntru.

12

Sunt aici! mă gândesc. *După toţi aceşti ani, mogadorienii au ajuns în cele din urmă aici!*

Fac stânga-mprejur atât de repede, încât alunec şi cad în zăpadă. Mă grăbesc să mă târăsc de-a-ndărătelea, îndepărtându-mă de intrarea peşterii, cu ghetele încâlcite în pătură. Din ochi îmi izvorăsc lacrimi. Inima îmi bate nebuneşte. Reuşesc să mă ridic şi o iau la fugă cu toată puterea şi cu toată repeziciunea cu care mă duc picioarele. Nici măcar nu mă uit în urmă, să văd dacă sunt urmărită, străbat în goană terenul acoperit de zăpadă pe care abia am urcat la pas, mă mişc atât de repede încât abia dacă observ unde calc. Copacii aflaţi mai jos de mine încep să se transforme într-o imagine neclară, ca şi norii de deasupra capului. Simt pătura planându-mi în urma umerilor, fluturând în vânt, ca mantia unui supererou. La un moment dat mă împiedic şi alunec pe pământ, dar reuşesc să mă salt pe brânci, mă ridic imediat şi alerg mai deoparte, sărind chiar peste spatele cămilei şi căzând din nou când aterizez. Şi apoi trec în sfârşit în goană pe lângă mesteceni şi mă văd înapoi, în mănăstire; drumul la pas a durat aproape douăzeci şi cinci de minute; în fugă l-am făcut în mai puţin de cinci. Aidoma abilităţii de a respira sub apă, Moştenirea numită superviteză îşi face apariţia când am nevoie de ea.

Îmi dezleg pătura din jurul gâtului, dau buzna prin uşile duble şi aud zarva de la ora prânzului venind din sala de mese. Urc în grabă scara în spirală şi străbat coridorul îngust, ştiind că azi e rândul Adelinei să-şi ia o duminică

liberă. Intru în dormitorul fără pereţi despărţitori al călugăriţelor. Adelina stă regeşte pe unul dintre cele două scaune cu spătar înalt, cu o Biblie în poală. O închide când mă vede apropiindu-mă.

– De ce nu eşti la masa de prânz? mă întreabă.

– Cred că ei sunt aici, spun, cu răsuflarea tăiată, cu mâinile tremurându-mi violent.

Mă aplec şi mi le sprijin pe genunchi.

– Cine?

– Ştii cine! strig eu. Şi adaug, printre dinţii încleştaţi: Mogadorienii.

Ochii ei se îngustează a neîncredere.

– Unde?

– M-am dus la peşteră…

– Ce peşteră? mă întrerupe ea.

– Cui îi pasă ce peşteră! În faţa intrării era un şir de urme de bocanci, urme uriaşe…

– Ia-o mai uşurel, Marina. Urme de bocanci în afara unei peşteri?

– Da, încuviinţez.

Îmi adresează un zâmbet superior şi-mi dau imediat seama că am greşit venind la ea. Ar fi trebuit să ştiu că n-o să mă creadă, şi nu pot să nu mă simt ridicolă şi vulnerabilă stând în faţa ei. Îmi îndrept spatele. Habar n-am ce să fac cu mâinile.

– Vreau să ştiu unde e Cufărul meu, spun, cu o voce nu tocmai plină de încredere în sine, dar nici de timiditate.

– Ce Cufăr?

– Ştii foarte bine ce Cufăr!

– Ce te face să crezi c-am păstrat vechitura aia? mă întreabă, calmă.

– Dacă nu l-ai fi păstrat, te-ai fi întors împotriva propriului tău popor, îi răspund.

Îşi redeschide Biblia şi se preface că citeşte. Mă gândesc să plec, dar urmele de bocanci din zăpadă îmi revin în minte.

– Unde e? întreb.

Continuă să mă ignore, aşa că-mi extind mintea şi simt contururile cărţii, paginile ei subţiri şi prăfuite, coperta grosolan finisată. O închid brusc. Adelina tresare.

– Spune-mi unde e.

– Cum îndrăzneşti? Cine te crezi?

– Fac parte din Garde, Adelina, şi de supravieţuirea mea depinde soarta întregii specii a loricilor! Cum ai putut să le-ntorci spatele? Şi cum ai putut să le-ntorci totodată spatele şi oamenilor? John Smith, despre care cred că e tot un membru din Garde, e fugar în Statele Unite; şi, recent, când a fost tras pe dreapta, a reuşit să mişte din loc un poliţist fără să-l atingă. Exact aşa cum pot face eu. Exact cum am făcut cu cartea ta. Nu vezi ce se-ntâmplă, Adelina? Dacă nu-ncepem să dăm o mână de ajutor, nu doar Lorienul va fi pierdut pentru totdeauna, ci şi Pământul şi orfelinatul ăsta stupid, oraşul ăsta stupid!

– Să nu-ndrăzneşti să numeşti locul ăsta stupid! Adelina se apropie de mine cu pumnii încleştaţi. E singurul loc care ne-a primit, Marina. E singurul motiv pentru care suntem încă în viaţă. Ce-au făcut loricii pentru noi? Ne-au împins într-o navă pentru un an şi pe urmă ne-au dat jos, pe o planetă nemiloasă, fără niciun fel de plan şi spunându-ne, ca unice instrucţiuni, să ne ascundem şi să ne antrenăm. Pentru ce să ne antrenăm?

– Ca să-i înfrângem pe mogadorieni. Ca să luăm înapoi Lorienul. Clatin din cap. Probabil că toţi ceilalţi se luptă chiar acum, încearcă să-şi dea seama cum să se strângă laolaltă şi cum să ne ducă acasă, în timp ce noi suntem blocate în închisoarea asta şi nu facem nimic!

– Eu îmi trăiesc viaţa cu un scop, ajut specia umană cu rugăciunile mele şi cu munca mea. Şi asta ar trebui să faci şi tu.

– Unicul tău scop de pe Pământ era să *mă* ajuţi.

– Eşti în viaţă, nu?

– Numai în sensul literal al cuvântului, Adelina.

Ea se aşază din nou pe scaun şi îşi deschide Biblia în poală.

– Marina, Lorien e o planetă moartă şi îngropată. Ce importanţă mai are?

– Lorien n-a murit; e în hibernare. Ai spus-o tu însăţi. Iar esenţa e că noi nu suntem moarte.

Ea înghite în sec, cu greutate.

– Am moştenit cu toţii o condamnare la moarte, spune, şi vocea i se frânge uşor. Pe urmă adaugă, pe un ton mult mai blând: Vieţile noastre au fost condamnate de la bun început. Trebuie să facem binele câtă vreme suntem aici, pentru ca viaţa noastră de apoi să fie bună.

– Cum poţi să spui aşa ceva?

– Pot, fiindcă asta e realitatea. Suntem ultimii reprezentanţi ai unei specii muribunde şi ne vom stinge în curând şi noi. Şi Dumnezeu să ne aibă în pază când ne va sosi ceasul.

O privesc scuturând din cap. Nu mă interesează nicio discuţie despre Dumnezeu.

– Unde e Cufărul meu? În camera asta?

Ocolesc încăperea, aruncându-mi privirea de-a lungul muchiilor plafonului şi ghemuindu-mă ca să mă uit sub câteva paturi.

– Chiar dacă l-ai avea, spune Adelina, n-ai putea să-l deschizi fără mine. Ştii asta.

Are dreptate. Dacă e să cred ceea ce mi-a spus cu ani în urmă, când puteam încă să am încredere în vorbele ei, atunci nu-l pot deschide fără ea. Inutilitatea încercării mele mă izbeşte brusc. Urmele de bocanci din zăpadă; John Smith fugar; claustrofobia deplină şi cumplită din Santa Teresa; şi Adelina, cêpanul meu, menită să mă ajute şi să-mi fie alături când mi se manifestă moştenirile, care a abandonat misiunea noastră. Nici măcar nu ştie ce Moşteniri mi-au apărut. Deţin abilitatea de a vedea pe întuneric, pe cea de a respira sub apă, pe aceea de a alerga în superviteză; mişc obiectele cu puterea minţii; şi

pot să readuc la viaţă plante aflate în pragul morţii. Sunt cuprinsă de un sentiment de anxietate şi, în cel mai nepotrivit moment cu putinţă, în cameră intră sora Dora. Îşi pune mâinile în şolduri.

– De ce nu eşti la bucătărie?

O privesc imitându-i expresia încruntată.

– Oh, taci, îi spun, şi ies din încăpere înainte de a-mi răspunde.

Alerg pe coridor, în josul treptelor, îmi înşfac din nou haina şi ies împingându-mă în uşile duble.

Înaintez printre umbrele de pe marginea drumului uitându-mă nebuneşte în jur. Deşi continui să am senzaţia că sunt supravegheată, afară nimic nu pare nelalocul lui. Grăbesc pasul în josul dealului, fără să las garda jos şi, când ajung în dreptul cafenelei, intru, fiindcă e singurul local deschis. Jumătate din cele douăzeci de mese sunt ocupate şi sunt recunoscătoare pentru asta; simt nevoia să fiu înconjurată de oameni. Sunt gata să mă aşez când îl zăresc pe Héctor, singur într-un colţ, bând vin.

– De ce nu eşti la El Festin?

Îşi saltă privirea. E proaspăt bărbierit şi ochii îi par limpezi, pătrunzători. Lasă impresia că s-a odihnit bine; e chiar şi bine îmbrăcat. Nu l-am mai văzut de mult aşa. Mă întreb cât o să dureze.

– Credeam că nu bei duminica, spun, şi îmi doresc imediat să n-o fi făcut.

Pentru moment, Héctor şi Ella sunt singurii mei prieteni, dar ea a dispărut deja azi. Nu vreau să-l supăr şi pe el.

– Aşa credeam şi eu, răspunde, fără să fie ofensat. Dac-o să cunoşti vreodată un bărbat care încearcă să-şi înece necazurile, să-l informezi cu toată amabilitatea că toate necazurile ştiu să-noate. Uite, stai jos, stai jos, mă invită, împingând scaunul din faţa lui în afară cu piciorul.

Mă las să cad pe el.

– Ce mai faci?

– Urăsc locul ăsta, Héctor. Îl urăsc cu tot ce se găseşte în trupul meu.

– Ai o zi proastă?

– Aici am numai zile proaste.

– Ei, locul ăsta nu-i chiar atât de îngrozitor.

– Întotdeauna eşti atât de vesel?

– Alcoolul e de vină, spune el, rânjind într-o parte. Îşi toarnă ceea ce pare a fi primul pahar din sticlă. Nu-l recomand altora. Dar asupra mea pare să aibă efect.

– Oh, Héctor, spun eu. Mi-aş dori să nu mai bei atât de mult.

El chicoteşte. Soarbe o înghiţitură.

– Ştii ce-mi doresc eu?

– Ce?

– Să nu mai arăţi atât de tristă tot timpul, Marina de la mare.

– Nu ştiam că aşa arăt.

Ridică din umeri.

– E ceva care nu mi-a scăpat, dar Héctor e un om foarte perceptiv.

Mă uit în stânga, apoi în dreapta, oprindu-mă ca să-mi concentrez atenţia asupra tuturor celor prezenţi. Pe urmă iau şervetul de pe masă şi mi-l pun în poală. Îl aşez la loc, pe masă. Mi-l iau din nou în poală.

– Spune-mi ce te deranjează, mă îndeamnă Héctor, apoi ia o înghiţitură mai mare.

– Absolut totul.

– Totul? Până şi eu?

Clatin din cap.

– OK, nu chiar totul.

El ridică din sprâncene, apoi se încruntă.

– Acum povesteşte-mi.

Mă simt profund îmboldită să-i dezvălui secretul meu, motivul pentru care mă aflu aici şi de unde am venit de fapt. Vreau să-i povestesc despre Adelina şi despre rolul pe care trebuia să-l aibă, să-i spun ce-a devenit în

schimb. Vreau să ştie despre ceilalţi, care sunt undeva, fugind sau luptând, sau poate pierd timpul, ca mine, stând să-i acopere praful. Dacă există cineva de care sunt sigură că-mi va fi aliat, că mă va ajuta oricum îi va sta în puteri, atunci acest cineva e Héctor. La urma urmelor, el e un apărător căruia i s-a menit să rămână loial, care s-a născut spre a fi puternic şi curajos într-un mod tot atât de simplu ca numele ce i s-a dat.

– Héctor, tu ai vreodată senzaţia că locul tău nu e aici?

– Bineînţeles. În unele zile.

– Atunci de ce nu pleci? Tu te-ai putea duce oriunde.

Ridică din umeri.

– Din mai multe motive. Îşi mai toarnă vin în pahar. În primul rând, nu există nimeni altcineva care să aibă grijă de mama. În plus, locul ăsta e căminul meu, şi nu sunt convins că în altă parte e mai bine. Propriile experienţe m-au învăţat că lucrurile se îmbunătăţesc rareori ca urmare a unei simple schimbări de decor.

– Poate aşa o fi, totuşi eu abia aştept să plec. Nu mai am nici patru luni de stat în orfelinatul ăsta, ştii? Şi te rog să nu povesteşti asta nimănui, dar cred c-o să plec chiar mai devreme.

– Nu cred că-i o idee bună, Marina. Eşti prea tânără ca să te descurci pe cont propriu. Unde-o să te duci?

– În America, răspund, fără nicio ezitare.

– În America?

– Acolo e cineva pe care trebuie să-l găsesc.

– Dacă eşti atât de hotărâtă, de ce n-ai plecat deja?

– De frică, spun. Mai ales de frică.

– Nu eşti prima, spune, acordându-şi un moment în care să golească toată sticla. Ochii lui şi-au pierdut limpezimea. Cheia schimbării e să scapi de frică.

– Ştiu.

Uşa cafenelei se deschide şi intră un bărbat cu un palton lung şi cu o carte veche în mână. Trece pe lângă noi şi se aşază la o masă din colţul opus. Are părul negru

şi sprâncene stufoase. O mustaţă groasă îi acoperă buza de sus. Nu l-am mai văzut niciodată; dar, când îşi saltă capul şi îmi întâlneşte privirea, are ceva care-mi displace imediat, şi mă grăbesc să mă uit în altă parte. Dar văd, cu coada ochiului, că încă se mai holbează la mine. Încerc să-l ignor. Reiau discuţia cu Héctor, sau mai degrabă bâigui câteva cuvinte cărora mi-e greu să le descifrez sensul, privindu-l cum îşi umple paharul cu vin roşu; şi nu aud aproape nimic din răspunsul lui.

Cinci minute mai târziu, bărbatul continuă să se holbeze, şi asta mă deranjează atât de tare încât cafeneaua pare să se învârtească. Mă aplec peste masă şi îi şoptesc lui Héctor:

– Ştii cine e individul din colţul opus?

El clatină din cap.

– Nu, dar am observat şi eu că se uită la noi. A fost aici şi vineri, a stat la aceeaşi masă şi a citit aceeaşi carte.

– Are ceva care nu-mi place, dar nu-mi dau seama ce.

– Nu-ţi face griji, mă ai pe mine aici, zice el.

– Chiar ar trebui să plec, spun eu.

M-a cuprins o dorinţă ciudat de disperată de a părăsi încăperea. Încerc să nu mă uit la noul venit, dar o fac. Acum citeşte cartea, îi ţine coperta înclinată către mine, ca şi cum ar vrea s-o văd. E uzată, sfărâmicioasă, are o tentă prăfoasă de gri.

Pittacus din Mytilene
şi
Războiul Atenian

Pittacus? *Pittacus?* Bărbatul mă priveşte iarăşi şi, cu toate că nu-i pot vedea jumătatea de jos a feţei, ochii lui sugerează că are pe buze un zâmbet atotcunoscător. Am dintr-odată senzaţia că m-a izbit un tren. Oare acesta ar putea fi primul meu mogadorian?

Sar în sus, lovindu-mi genunchiul de tăblia mesei şi aproape doborându-i lui Héctor sticla cu vin. Scaunul meu se răstoarnă pe spate, cade pe podea. Toată lumea se-ntoarce spre mine.

– Trebuie să plec, Héctor, spun eu. Trebuie să plec.

Ies împleticindu-mă şi alerg nebuneşte spre casă, mai repede decât o maşină în mare viteză, fără să-mi pese dacă mă vede cineva. Ajung la Santa Tereza în câteva secunde. Dau buzna prin uşile duble şi le trântesc în urma mea. Mă sprijin cu spatele de ele şi închid ochii. Încerc să-mi calmez respiraţia, spasmele braţelor şi ale picioarelor, tremurul buzei de jos. Sudoarea mi se prelinge pe obraji.

Deschid ochii. Adelina stă în faţa mea, şi mă reped în braţele ei, dând uitării încordarea apărută între noi cu o oră în urmă. Răspunde îmbrăţişării cu prudenţă, probabil derutată de neaşteptata afişare a afecţiunii mele, care nu s-a mai manifestat de ani. Se desprinde şi deschid gura să-i povestesc ce-am văzut, dar ea îşi duce un deget la buze, acelaşi gest pe care i l-am adresat eu Ellei în timpul slujbei. Pe urmă îmi întoarce spatele şi pleacă.

În noaptea următoare, după cină şi înainte de rugăciuni, stau la fereastra dormitorului privind cum cade întunericul şi scrutez peisajul, căutând orice mi-ar putea trezi suspiciuni.

– Marina? Ce faci?

Mă răsucesc. Ella stă în spatele meu. N-am auzit-o apropiindu-se. Se mişcă pe coridoarele astea ca o umbră.

– Iată-te, exclam, uşurată. Eşti OK?

Dă din cap, dar ochii ei mari, căprui, spun altceva. Îşi repetă întrebarea.

– Ce faci?

– Mă uit afară, atâta tot.

– De ce? Întotdeauna te uiţi pe fereastră înainte de culcare.

Are dreptate, de la sosirea ei încoace o fac în fiecare noapte, de când l-am zărit pe bărbatul care mă privea

prin fereastra naosului mă uit afară înainte de culcare, căutând orice i-ar putea indica prezenţa. Acum sunt sigură c-a fost acelaşi bărbat pe care l-am văzut azi în cafenea.

– Mă uit după oameni răi, Ella. Afară sunt uneori oameni răi.

– Da? Cum arată?

– E greu de spus, îi răspund. Cred că sunt foarte înalţi, şi că de obicei au o figură întunecată, răutăcioasă. Şi unii ar putea fi musculoşi, uite-aşa, adaug, luând cea mai bună poziţie de culturist de care sunt în stare.

Ea chicoteşte, apropiindu-se de fereastră. Se saltă pe vârfurile picioarelor şi se împinge în sus, ca să privească afară.

De când am fost la cafenea au trecut câteva ore şi am reuşit să mă mai liniştesc puţin.

Îmi lipesc arătătorul de fereastra aburită şi trasez o cifră pe geamul care scârţâie scurt de două ori.

– Ăsta e numărul trei, spune Ella.

– Exact, puştoaico. Fac pariu că tu poţi desena ceva mai frumos, ei?

Zâmbeşte, îşi pune degetul pe partea de jos a ferestrei şi acolo încep în curând să prindă contur casa frumoasă a unui fermier şi hambarul lui din curtea din spate. Mă uit cum e absorbită cifra trei schiţată de mine de silozul perfect desenat de Ella.

Trei e singurul motiv pentru care mi s-a permis azi să plec din cafenea, e distanţa dintre John Smith şi mine. Ţinând cont cum e vânat, sunt acum cu desăvârşire convinsă că el e Numărul Patru; aşa cum sunt convinsă şi că bărbatul din local era mogadorian. Oraşul ăsta e atât de mic încât vezi rareori un chip pe care nu-l recunoşti, iar cartea – *Pittacus din Mytilene şi Războiul Atenian* – şi privirea lui insistentă n-au fost o coincidenţă. „Pittacus” e un nume pe care l-am auzit încă din copilărie, cu mult timp înainte de a ajunge la Santa Teresa.

Numărul meu: Şapte. E acum singurul meu refugiu, e cel mai important dintre mijloacele mele de apărare. Oricât de nedrept ar părea, între mine şi moarte stau ceilalţi trei, cei care trebuie să-şi piardă viaţa înaintea mea. Şi asta atât de mult cât ţine vraja, ceea ce explică, presupun, de ce am fost lăsată în pace şi n-am fost atacată chiar la masa din cafenea. Însă un lucru e sigur: dacă bărbatul e mogadorian, atunci ei ştiu unde mă aflu şi pot să mă ia oricând doresc şi să mă ţină captivă până când îi ucid pe ceilalţi, de la Patru până la Şase. Aş vrea să ştiu ce îi ţine la distanţă şi de ce mi se permite să dorm din nou în patul meu în noaptea asta. Ştiu că vraja nu garantează decât că nu putem fi ucişi nesocotindu-se ordinea, nimic mai mult. Dar poate mai e şi altceva.

– Noi două suntem acum o echipă, spun.

Ella a ajuns la tuşele finale ale desenului de pe fereastră, îşi curbează unghiile deasupra capetelor câtorva vaci, înzestrându-le cu coarne.

– Vrei să faci o echipă împreună cu mine? întreabă, pe un ton în care se simte neîncrederea.

– Poţi să pariezi, confirm eu. Hai să facem legământul degetului mic, adaug, înălţând unul dintr-ale mele.

Ea zâmbeşte larg şi mi-l înconjoară cu al ei. I-l scutur o dată.

– Gata, asta pecetluieşte înţelegerea, decretez.

Ne întoarcem din nou către fereastră şi Ella îşi şterge tabloul cu baza palmei.

– Nu-mi place aici.

– Nici mie nu-mi place, crede-mă. Dar nu-ţi face griji, vom pleca amândouă destul de curând.

– Crezi? O să plecăm împreună?

Mă întorc şi o privesc. N-am vrut nicidecum să spun asta, dar nu stau pe gânduri şi dau din cap, încuviinţând. Sper că n-o să-mi regret promisiunea.

– Dac-o să mai fii aici când plec eu, plecăm împreună. S-a făcut?

– S-a făcut! Şi eu o să te apăr de ei.

– De cine?

– De oamenii răi.

Zâmbesc.

– Aş aprecia foarte mult asta.

Ea se îndepărtează de fereastră şi se duce la alta, împingându-se din nou în sus ca să privească afară. Merge ca întotdeauna, fără niciun zgomot, parc-ar fi o stafie. Încă n-am idee unde s-o fi ascuns astăzi, dar, indiferent unde-o fi fost, e clar c-a găsit un loc în care nu s-ar fi gândit nimeni s-o caute. Şi atunci îmi vine o idee.

– Hei, Ella? Am nevoie de ajutorul tău.

Se lasă în jos de la fereastră şi mă priveşte în expectativă.

– Încerc să găsesc ceva aici, dar e ascuns.

– Ce anume? mă întreabă, aplecându-se incitată către mine.

– Un cufăr. E din lemn şi pare foarte vechi, ca acelea pe care te-ai aştepta să le vezi pe o corabie de piraţi.

– Şi e aici?

Dau din cap.

– E aici, undeva, dar n-am idee unde. Cineva l-a ascuns foarte bine. Iar tu eşti cea mai isteaţă fată pe care-o cunosc. Pariez c-o să-l găseşti cât ai clipi.

Radiază de încântare şi se grăbeşte s-accepte cu o înclinare a capului.

– O să ţi-l găsesc, Marina! Suntem o echipă!

– Aşa e, încuviinţez eu. *Suntem* o echipă.

13

Şase se îndreaptă spre oraş, să cumpere alimente, la volanul maşinii noastre de teren de culoarea cărbunelui, pe care-am văzut-o scoasă la vânzare într-o curte, la trei kilometri în josul drumului, pentru o mie cinci sute de dolari. Cât e plecată, eu şi Sam învăţăm împreună să boxăm, în spatele casei. Am petrecut toţi trei o săptămână antrenându-ne, şi sunt uimit că Sam a devenit atât de bun într-un timp atât de scurt. În ciuda staturii sale reduse, e un luptător înnăscut; şi îşi compensează lipsa puterii prin tehnică – una mult mai bună decât a mea.

În fiecare seară, când eu şi Şase ne retragem în colţurile camerei de zi, sau în dormitoarele noastre goale, Sam rămâne treaz până târziu, studiind tehnici de luptă pe internet. Ceea ce am învăţat noi, Şase de la Katarina şi eu de la Henri, e o metodă de luptă care aminteşte de departe de un amestec de jiu-jitsu, Tae Kwon Do, karate şi Bojuka, de aici, de pe Pământ, un sistem de luptă menit să intre în memoria muşchilor, incluzând lupta corp la corp, blocarea adversarului, manipularea articulaţiilor şi loviturile în punctele vitale ale sistemului nervos central. Pentru Şase şi pentru mine, care ne bucurăm de beneficiile telekineziei, totul ţine de sesizarea celor mai subtile mişcări pe o anumită rază din jurul nostru şi apoi de modul în care reacţionăm. Însă Sam trebuie să-şi păstreze întotdeauna duşmanul în faţa ochilor.

În timp ce Şase încheie toate şedinţele de antrenament fără să se-aleagă cu vreun semn, eu şi Sam căpătăm zgârieturi şi vânătăi noi. Dar, în ciuda lor, el nu-şi pierde

niciodată pasiunea şi hotărârea. Şi tot aşa e şi astăzi. Vine spre mine, cu bărbia în piept şi cu ochii în alertă. Încearcă un croşeu de dreapta pe care i-l blochez, apoi o lovitură cu piciorul stâng pe care i-o contracarez măturându-i piciorul drept de sub el şi trimiţându-l grămadă la pământ. Se ridică şi mă atacă din nou. Deşi mă atinge de multe ori, având în vedere puterea mea, loviturile lui nu sunt foarte eficiente. Dar uneori simulez durerea ca să-i măresc încrederea în sine.

Şase ajunge acasă o oră mai târziu. Îşi pune pantaloni scurţi şi un tricou şi ni se alătură. Ne antrenăm o vreme, repetând iarăşi şi iarăşi, cu încetinitorul, acelaşi blocaj al contraloviturilor de picior, până când devine o a doua natură. Dar, în vreme ce eu îl aplic oarecum cu delicateţe împotriva lui Sam, Şase îşi foloseşte toată puterea împotriva mea, aruncându-mă pe spate cu atâta forţă încât mi se taie răsuflarea. Uneori mă enervez, însă pot spune că devin tot mai bun. Nu mai poate devia acţiunea telekineziei mele cu o simplă zvâcnire nonşalantă a încheieturii mâinii. Acum e nevoită s-o pareze cu tot corpul.

Sam face o pauză şi ne priveşte de pe margine, împreună cu Bernie Kosar.

– Poţi mai mult decât atât, Johnny. E deja cazul să-mi arăţi ce ştii cel mai bine, spune Şase, după ce îmi parează o lovitură de picior dată de mântuială.

O atac, acoperind distanţa dintre noi într-o zecime de secundă. Execut un croşeu de stânga, dar îl blochează prinzându-mă de biceps şi folosind forţa mea de inerţie ca să m-arunce peste capul ei. Mă pregătesc pentru o aterizare dureroasă, însă Şase nu-mi eliberează braţul, răsucindu-mă în schimb în sens invers, peste umărul ei, astfel încât lovesc pământul cu picioarele.

Îşi înfăşoară braţele în jurul braţelor mele; spatele meu e strivit de pieptul ei. Îşi lipeşte faţa de a mea şi mă sărută în joacă pe obraz. Înainte de a apuca să

reacţionez, mă loveşte cu piciorul în spatele genunchilor şi ajung cu fundul pe iarbă. Braţele îmi sunt măturate de sub mine şi cad lat pe spate. Şase mă ţintuieşte cu uşurinţă la pământ şi e atât de aproape încât îi pot număra firele de păr din sprâncene. Stomacul îmi e inundat de fluturi.

– OK, ne întrerupe în cele din urmă Sam. Cred că l-ai dat gata foarte frumos. Acum îl poţi lăsa să se ridice.

Zâmbetul lui Şase se lăţeşte, ceea ce se întâmplă şi cu al meu. Rămânem aşa încă o secundă înainte ca ea să se lase pe spate şi să mă salte de umeri.

– E rândul meu să m-antrenez cu Şase, zice Sam.

Respir adânc, apoi îmi scutur braţele, alungându-le tremurul.

– Îţi aparţine în totalitate, răspund, îndreptându-mă glonţ către casă.

– John? spune Şase, exact când ajung la uşa din spate.

Mă răsucesc, străduindu-mă să domolesc senzaţia stranie, tulburătoare, care mă cuprinde la vederea ei.

– Da?

– Stăm în casa asta de-o săptămână. Cred că e timpul să laşi deoparte toate sentimentalismele şi toate temerile care te mai reţin.

După cele abia întâmplate, mă gândesc, pentru o clipă, că vorbeşte despre Sarah.

– Cufărul, adaugă ea.

– Ştiu, răspund, şi intru în casă, trăgând în urma mea uşa glisantă.

Mă duc în camera mea şi o măsor cu pasul, inspirând de mai multe ori adânc şi încercând să-nţeleg ce s-a petrecut în curte.

Intru în baie şi îmi împroşc faţa cu apă rece. Mă holbez în oglindă. Sarah m-ar fi ucis dacă m-ar fi văzut uitându-mă aşa la Şase. Îmi spun din nou că n-am de ce să-mi fac griji, fiindcă loricii se îndrăgostesc de cineva pentru toată

viaţa. Dacă Sarah e singura mea dragoste, atunci Şase nu e decât un simplu capriciu de adolescent.

În camera mea, mă întind pe spate, îmi pun braţele îndoite de-a curmezişul stomacului şi închid ochii. Inspir adânc, reţinând de fiecare dată aerul în piept cât număr până la cinci înainte de a-l expira pe nas.

Treizeci de minute mai târziu, deschid uşa şi mă furişez pe coridor, de unde îi aud pe Sam şi pe Şase foindu-se prin camera de zi. Singura ascunzătoare potrivită pentru Cufăr pe care-am reuşit s-o găsesc în casa asta e în încăperea cu instalaţii utilitare, deasupra boilerului. Mă străduiesc să-l scot de-acolo, făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă. Apoi mă întorc în camera mea în vârful picioarelor, închid încet uşa şi o încui.

Şase are dreptate. E timpul. Gata cu aşteptarea. Prind lacătul în mână. Se încălzeşte repede, apoi mi se zbate în palmă, devenind aproape lichid, şi se deschide cu un pocnet. Interiorul răspândeşte o strălucire puternică. Ceea ce nu s-a mai întâmplat niciodată până acum. Întind mâna şi scot cutia de cafea cu cenuşa lui Henri şi scrisoarea lui, încă sigilată în plic. Închid capacul şi pun lacătul la loc. Ştiu că e o prostie, dar am senzaţia că reuşesc cumva să-l menţin pe Henri în viaţă necitind scrisoarea lăsată de el în urmă. Cufărul odată deschis şi scrisoarea odată citită, nu va mai avea nici ce să-mi spună, nici ce să mă mai înveţe – şi nu va mai fi nimic altceva decât o amintire. Încă nu sunt pregătit pentru asta.

Deschid dulapul în care mi-am stivuit hainele şi îngrop sub ele cutia de cafea şi scrisoarea. Pe urmă înşfac Cufărul şi ies din cameră, zăbovind pe culoar ca să-i ascult pe Sam şi pe Şase, care urmăresc o emisiune online, numită *Extratereştrii Antici*. Sam îi pune lui Şase întrebări legate de toate teoriile despre extratereştri pe care le cunoaşte, iar ea i le confirmă sau i le anulează, bazându-se pe tot ce-a învăţat de la Katarina. Sam scrie

răspunsurile pe blocnotesul lui cu furie, ceea ce dă apoi naştere altor întrebări, şi Şase răspunde cu răbdare, sau se mulţumeşte să ridice din umeri. Sam devorează totul, trasând paralele la ceea ce ştia deja.

– Piramidele din Gizeh? Au fost construite de lorici?

– În parte, dar pe cele mai multe le-au construit mogadorienii.

– Dar Marele Zid Chinezesc?

– E făcut de oameni.

– Roswell, New Mexico?

– Ştii, am întrebat-o o dată pe Katarina despre asta, şi n-avea idee. Aşa că n-am nici eu.

– Stai o clipă, de câtă vreme vin mogadorienii aici?

– Aproape de când venim şi noi, răspunde ea.

– Atunci, cum s-ar spune, războiul ăsta dintre voi e o noutate?

– Nu neapărat. Din câte ştiu eu, ambele părţi au făcut călătorii pe Pământ vreme de mii de ani; uneori am ajuns aici în acelaşi timp şi, din câte am înţeles, l-am petrecut, în cea mai mare parte, în termeni prieteneşti. Însă pe urmă s-a întâmplat ceva care ne-a distrus relaţia şi mogadorienii au plecat pentru foarte multă vreme. În afară de asta, nu ştiu mare lucru, şi habar n-am când au început să se-ntoarcă.

Traversez camera de zi şi aşez Cufărul cu zgomot în mijlocul podelei. Sam şi Şase îşi ridică privirile. Ea zâmbeşte larg, făcându-mă să simt din nou acea tulburare stranie. Îi răspund tot cu un zâmbet, dar nu pare sincer.

– M-am gândit că am putea, la fel de bine, să-l deschidem împreună.

Sam începe să-şi frece mâinile, cu o sticlire nebunească în ochi.

– Doamne, Sam, spun eu. Arăţi de parc-ai fi pe punctul să omori pe cineva.

– Ei, haide, zice el. M-ai stârnit cu Cufărul ăsta de aproape o lună, iar eu am fost răbdător şi mi-am ţinut gura din respect pentru Henri şi aşa mai departe, dar de câte ori am ocazia să văd comori de pe o planetă străină? Mă gândesc, pur şi simplu, că tipii de la NASA ar da orice ca să fie acum în locul meu. Nu mă poţi condamna fiindcă mă implic atât de mult.

– Ai înnebuni dacă-ai afla c-a fost tot timpul plin cu rufe murdare?

– Rufe murdare extraterestre? întreabă el, sarcastic.

Râd, apoi întind mâna către lacăt. Palma începe instantaneu să-mi strălucească la atingerea metalului rece şi lacătul se încălzeşte iarăşi, tremură şi se deformează sub strânsoarea mea, protestând faţă de puterile străvechi care îl ţin închis. Când se deschide cu un pocnet îl scot, îl aşez alături şi îmi pun mâna deasupra cufărului. Şase şi Sam se apleacă spre el, în aşteptare.

Ridic capacul, Cufărul e încă strălucitor şi lumina din interiorul lui îmi îndurerează ochii. Încep prin a scoate punga de catifea, adăpostul celor şapte globuri care alcătuiesc sistemul nostru solar. Mă gândesc la Henri, îmi amintesc cum am privit împreună uşoara scânteiere din miezul Lorienului, dovada că planeta e încă vie, deşi hibernează. Pun punga în mâna lui Sam. Ne uităm toţi trei cu atenţie în Cufăr. Altceva dă lumina.

– Ce e ăla care străluceşte? întreabă Şase.

– N-am idee. Înainte n-a mai făcut-o, niciodată.

Ea întinde mâna şi scoate o piatră din fundul Cufărului. E un cristal perfect rotund, nu mai mare decât o minge de ping-pong, şi, la atingerea mâinii ei, lumina devine mai puternică. Apoi păleşte şi începe să pulseze încet. Îl privim, fascinaţi de scânteierea lui. Pe urmă Şase îl lasă brusc să cadă pe covor. Cristalul nu mai pulsează, ci îşi reia strălucirea constantă. Sam întinde mâna să-l ridice.

– Nu! strigă Şase.

El îşi ridică derutat privirea.

– Am senzaţia că e ceva în neregulă cu el, îi explică ea.

– Cum adică? întreb.

– Am simţit înţepături în palmă. Când l-am strâns în mână am avut o senzaţie cu adevărat neplăcută.

– Chestiile astea sunt Bunurile mele Succesorale, spun. Poate că eu sunt singurul căruia i se permite să le-atingă?

Mă aplec şi ridic cu grijă cristalul strălucitor. După câteva secunde, am impresia că ţin în mână un cactus radioactiv; stomacul mi se strânge, acidul îmi urcă în gât şi arunc imediat cristalul pe o pătură. Înghit în sec.

– Poate nu procedez cum ar trebui.

– Poate nu ştim cum să-l folosim. Adică spuneai că Henri nu le lăsa să vezi ce e înăuntru fiindcă nu erai pregătit. Oare nu eşti nici acum?

– Ei, în cazul ăsta e jalnic, spun eu.

– Nu-mi miroase a bine, comentează Sam.

Şase se duce în bucătărie şi se întoarce cu două şervete şi cu o pungă de plastic. Ia cristalul strălucitor apucându-l cu grijă cu unul dintre şervete, alături de care îl lasă să cadă în punga pe care-o înfăşoară apoi în al doilea.

– Chiar crezi că e necesar? o întreb.

Stomacul continuă să-mi bolborosească.

Ea ridică din umeri.

– Nu ştiu ce-ai simţit tu, dar eu una am avut o senzaţie foarte neplăcută când l-am atins. Paza bună trece primejdia rea.

Tot ce-a mai rămas în Cufăr reprezintă Bunurile mele Succesorale, şi adevărul e că nu ştiu sigur cu ce-ar trebui să încep. Îmi duc mâna înăuntru şi scot un obiect pe care l-am mai văzut, cristalul lunguieţ folosit de Henri ca să-mi răspândească Lumenul din mâini în tot trupul. Prinde viaţă şi scaldă încăperea în lumina lui strălucitoare. Ceva începe să i se învârtejească în centru, răsucindu-se şi întorcându-se către sine însuşi, exact aşa cum am mai văzut.

– Acum stăm de vorbă, spune Sam.

– Poftim, zic eu, întinzându-i-l. Cristalul devine inert când ajunge în alte mâini. Pe ăsta l-am mai văzut.

În Cufăr mai sunt câteva cristale mici, un diamant negru, o colecţie de frunze sfărâmicioase legate cu o sfoară şi un talisman în formă de stea de acelaşi albastru palid ca pandantivul de la gâtul meu, ceea ce îmi spune că e din loralit, cea mai rară piatră preţioasă, aflată doar în miezul planetei. Mai văd şi o brăţară ovală, de un roşu strălucitor, şi o piatră de culoarea chihlimbarului, în formă de picătură de ploaie.

– Ce credeţi c-o fi asta? întreabă Sam, arătând către o piatră de un alb lăptos, ca al perlelor, înţepenită într-un colţ.

– Nu ştiu, răspund eu.

– Dar ăsta? întreabă el din nou, arătându-ne acum un pumnal mic, a cărui lamă pare să fie de diamant.

Îl ridic din Cufăr. Mânerul i se potriveşte în mâna mea de parcă ar fi fost făcut pentru ea, şi cred că ăsta e adevărul. Lama n-are mai mult de zece centimetri şi e suficient să văd cum scânteiază lumina de-a lungul muchiei ca să pot spune că e mult mai ascuţită decât orice brici care s-ar putea găsi pe Pământ.

– Dar obiectul ăsta? se interesează iarăşi Sam, arătând altceva, şi sunt sigur c-o să tot repete aceeaşi întrebare, cerând lămuriri despre absolut tot ce se află în cufăr.

– Uite, spun, lăsând pumnalul jos şi scoţând cele şapte globuri, într-un efort de a-i găsi o ocupaţie. Studiază astea.

Suflu asupra lor şi pe toate suprafeţele licăresc lumini minuscule. Le arunc în aer şi ele prind instantaneu viaţă, începând să orbiteze în jurul soarelui portocaliu din centru.

– E sistemul solar al Lorienului, explic eu. Şase planete, un soare. Iar asta de aici, adaug, arătând al patrulea glob, al cărui multiple nuanţe de cenuşiu nu s-au schimbat de

când l-am văzut ultima oară, e planeta mea, aşa cum arată azi, chiar în clipa asta. Strălucirea din centru e tot ce i-a mai rămas.

– Uau, exclamă Sam, tipii de la NASA s-ar scăpa în pantaloni dac-ar vedea aşa ceva.

– Şi fii atent aici, spun, iluminându-mi mâna dreaptă.

Trec lumina pe deasupra globului şi tonurile deprimante de gri ale suprafeţei sale sunt înlocuite instantaneu de nuanţele vibrante de albastru şi verde ale oceanelor şi pădurilor.

– Aşa arăta planeta în ziua dinaintea atacului.

– Uau, spune din nou Sam, holbându-se cu veneraţie şi cu gura căscată; şi, în timp ce e fascinat de planetele în mişcare de rotaţie, mă uit din nou în Cufăr.

– Ştii ce e vreunul din obiectele astea? Sau ce poate face? o întreb pe Şase, care nu-mi răspunde.

Mă întorc şi văd că e la fel de uluită ca Sam de Sistemul Solar ce se roteşte la şaizeci de centimetri deasupra podelei. De vreme ce Henri mi-a spus că nu se numără printre Bunurile mele Succesorale, ceea ce înseamnă că nu era închis în Cufăr, am făcut presupunerea greşită că ea îl mai văzuse. Dar e logic să nu-l fi văzut; poate fi activat abia după ce se manifestă prima Moştenire.

– Şase, o strig din nou. Ea revine la realitate, se întoarce spre mine şi mă pomenesc ferindu-mi privirea după ce ni se întâlnesc ochii. Ştii ce e vreuna dintre chestiile astea?

– Nu tocmai, murmură ea, trecându-şi mâinile peste suprafeţele pietrelor. Asta e piatra vindecătoare pe care-am folosit-o eu şi Henri la şcoală, adaugă, arătând o piatră plată, neagră, pe care-am mai văzut-o.

Pe urmă încremeneşte şi printre buze îi scapă un icnet uşor. Eu şi Sam schimbăm priviri nedumerite. Ea scoate din Cufăr o piatră de un galben palid, cu suprafaţa netedă, ca de ceară, şi o ţine în lumină.

– Oh, Doamne, se minunează, lovind-o uşor cu vârful degetului.

– Spune-mi, o îndemn.

Ea mă priveşte în ochi.

– Xitharis, spune ea. Provine de pe prima noastră lună.

Îşi duce mica piatră la frunte şi închide ochii, strângând cu putere din pleoape. Nuanţa palidă de galben a pietrei capătă o tentă uşor întunecată. Şase deschide ochii şi mi-o întinde. Mă încrunt şi o iau, cu degetele atingându-i palma. Sam inspiră scurt.

– Ce nai…

Pare îngrozit, mă caută pe bâjbâite, ca şi cum ar fi orb.

– Ce se-ntâmplă? întreb, îndepărtând c-o palmă mâinile lui Sam de pe faţa mea.

– Eşti invizibil, spune Şase, cu voce scăzută.

Mă uit în jos, spre genunchii mei, şi e adevărat. Am dispărut cu desăvârşire. Scap xitharisul pe podea, ca pe un cartof fierbinte, şi devin imediat vizibil.

– Xitharisul, ne explică Şase, îi permite unui garde să-i transfere altuia o Moştenire, dar numai pentru o perioadă scurtă de timp. Cred că pentru o oră sau poate pentru două. Nu pot spune sigur. Nu trebuie decât să-ncarci piatra, concentrându-ţi energia asupra ei. O pui pe frunte şi, *bum*, e gata.

– O încarci, ca pe o baterie? întreabă Sam.

– Exact, şi Moştenirea nu poate fi folosită până când nu e atinsă din nou.

Mă uit la piatră.

– Drăguţ. S-ar părea că n-o să mai fii singura care face excursii în oraş.

– Iar tu n-o să mai fii singurul care rezistă la foc, ripostează ea, cu un aer jucăuş.

– Dacă te porţi frumos cu mine, există cu siguranţă această posibilitate.

Sam ia piatra şi se concentrează profund, încordându-şi tot trupul. Nu se întâmplă nimic.

– Ei, haide, îi spune pietrei. Promit s-o folosesc doar pentru a face binele. N-o să intru în vestiarele fetelor, jur.

– Îmi pare rău, Sam, spune Şase. Sunt cât se poate de sigură că n-are efect decât asupra noastră.

El lasă xitharisul jos şi cotrobăim prin restul cufărului, să vedem ce altceva mai poate fi activat prin atingere; dar, după o oră de studiere şi de ţinere în mână a tuturor celor şaptesprezece artefacte, după ce suflăm aer cald asupra lor, după ce le strângem cu putere, în afară de cristalul strălucitor înfăşurat în prosop, de celălalt cristal, mai mare, lunguieţ, cu mijloc ceţos, şi de sistemul solar care continuă să se rotească deasupra noastră, nu se mai activează nimic altceva. Însă piatra vindecătoare mă scapă de tăieturile şi de vânătăile cu care mi-a însemnat Şase corpul.

– Omule, spun eu, am aşteptat aproape toată viaţa mea să deschid chestia asta; şi acum, când am făcut-o, o foarte mare parte pare să nu-mi fie de niciun folos.

– Sunt convinsă că întrebuinţările lor ni se vor dezvălui singure, cu timpul, mă asigură Şase. Problemele de genul ăsta trebuie lăsate la dospit. Răspunsurile apar de obicei într-un târziu, când totul ţi-a ieşit cu desăvârşire din minte.

Dau din cap, din nou cu ochii la obiectele din jurul Cufărului. Şase are dreptate: când îţi impui să găseşti un răspuns, nu poţi garanta decât că răspunsul n-o să apară.

– Da, poate că unele nu sunt activate decât de următoarele Moşteniri. Cine ştie? ridic eu din umeri.

Pun totul la loc, înăuntru, simţindu-mă obligat să las cristalul strălucitor învelit în prosop. Las afară sistemul solar, care îşi continuă mişcarea. Închid Cufărul, îl încui şi îl car de-a lungul coridorului.

– Nu fi descurajat, John, spune Şase în urma mea. După cum spunea Henri, probabil că încă nu eşti pregătit să vezi totul.

14

Nu pot să dorm, în parte din cauza Cufărului. Din câte ştiu eu, una dintre gemele din interiorul lui îmi poate da puterea de a lua forma altor fiinţe, aşa cum face Bernie Kosar, iar o alta poate crea în jurul meu un ecran ca de fier, impenetrabil pentru orice atac inamic. Dar cum o să le identific fără Henri? Mă simt trist. Înfrânt.

Dar, mai presus de toate, nu pot să nu mă gândesc la Şase, nu pot să nu-mi imaginez faţa ei, planând la câţiva centimetri deasupra mea, sau mirosul dulce al respiraţiei ei, sau strălucirea ochilor ei în lumina apusului. În clipa aceea am simţit o dorinţă irezistibilă de a înceta antrenamentul şi de o cuprinde pur şi simplu cu braţele, strivind-o de pieptul meu. Şi acum, după mai multe ore, încă mai simt acelaşi impuls chinuitor, mi s-a ancorat în suflet, şi de fapt asta mă ţine treaz. Asta şi copleşitoarea vinovăţie pe care o simt fiindcă mă simt atras de ea. Cea după care ar trebui să tânjesc e Sarah.

Am prea multe în minte ca să mă pot aştepta să adorm, prea multe emoţii: durere, dorinţă, confuzie, vinovăţie. Mai stau întins încă douăzeci de minute înainte de a renunţa la somn. Îmi arunc pătura într-o parte şi-mi pun o pereche de pantaloni şi un tricou gri. Bernie Kosar mă urmează afară din cameră şi de-a lungul coridorului. Îmi strecor capul pe uşa camerei de zi, mă uit dacă Sam doarme. Şi chiar asta face, pe podea, înfăşurat în pătură ca un vierme în coconul lui, iar eu mă-ntorc cu spatele şi mă retrag. Camera lui Şase e pe culoar, chiar vizavi de a

mea, şi uşa e întredeschisă. Rămân cu ochii într-acolo şi o aud pe Şase foindu-se pe podea.

– John? şopteşte ea.

Mă chircesc, speriat, şi inima îmi bate nebuneşte.

– Da? răspund, continuând să stau afară.

– Ce faci?

– Nimic, şoptesc eu. Nu pot să dorm.

– Intră, mă invită ea.

Împing uşa, deschizând-o. În camera ei e întuneric beznă, nu văd absolut nimic.

– E totul în ordine?

– Da, totul e perfect, răspund.

Îmi folosesc Lumenul la intensitatea minimă, şi strălucirea palidă a palmelor mele e ca o lumină de veghe. Mă feresc să mă uit la Şase, privesc covorul.

– Ştii, pur şi simplu am prea multe în minte. Mă gândeam să ies la o plimbare, să alerg sau să fac altceva de genul ăsta.

– Ei, ar fi oarecum periculos, nu crezi? Nu uita că FBI te-a plasat pe lista Celor Mai Căutate Zece Persoane, cu o recompensă pe capul tău, zice ea.

– Ştiu, dar… afară e încă întuneric, iar tu ne-ai putea face pe amândoi invizibili, nu-i aşa? Adică, în caz că vrei să mi te alături.

Îmi intensific lumina mâinilor şi o văd pe Şase pe podea, cu două pături pe picioare, cu câteva şuviţe desprinse din părul strâns la spate atârnându-i în jurul obrajilor. Poartă pantaloni negri, pentru yoga, şi o bluză albă, fără mâneci. Nu mă pot împiedica să nu mă holbez la umerii ei goi. Îmi îndrept ochii în altă parte când sunt izbit de bănuiala absurdă că ea îmi poate simţi privirea.

– Sigur, îmi răspunde, dezlegându-şi părul şi refăcându-şi apoi coada de cal. Întotdeauna mi-e greu s-adorm. Mai ales pe podea.

– Am auzit, spun eu.

– Crezi c-ar fi bine să-l trezim totuşi pe Sam?

Clatin din cap. Ea îmi răspunde săltând din umeri şi-şi ridică mâna. I-o iau imediat. Ea dispare, dar palma mea încă mai străluceşte şi-i văd urmele paşilor pe covor. Pe urmă îmi sting lumina, ieşim din cameră şi o pornim pe coridor în vârful picioarelor. Bernie Kosar se ţine după noi şi, când ajungem în camera de zi, Sam îşi saltă capul de pe podea şi se holbează exact în direcţia noastră. Ne oprim, şi-mi ţin respiraţia ca să nu tulbur tăcerea. Mă gândesc că Sam e evident îndrăgostit de Şase şi că ar fi dezolat dacă ne-ar vedea ţinându-ne de mână.

– Hei, Bernie, spune el, somnoros, îşi lasă capul la loc şi se rostogoleşte cu spatele către noi.

Păstrăm liniştea câteva secunde, apoi Şase deschide drumul, traversând camera de zi şi intrând în bucătărie, ca să iasă pe uşa din spate.

Noaptea e caldă şi plină de ţârâitul greierilor şi de foşnetul ramurilor de palmier. Mi se pare ciudat că mâna lui Şase pare atât de mică şi de delicată într-a mea, în ciuda puterii ei fizice. Ador senzaţia pe care mi-o oferă. Bernie Kosar aleargă prin tufele dese de pe marginea aleii acoperite cu pietriş în timp ce noi ne plimbăm în tăcere prin centrul ei. Se înfundă dând într-un drum îngust, şi o luăm la stânga.

– Nu pot să nu mă gândesc prin ce-ai trecut, spun eu, în cele din urmă, dar aş prefera să-i mărturisesc mai degrabă că nu pot să nu mă duc cu gândul la ea. Să fii ţinută prizonieră o jumătate de an, să fii nevoită s-o vezi pe Katarina… Ei, ştii ce vreau să spun.

– Uneori uit că s-a întâmplat. Iar alteori nu mă pot gândi decât la asta, zile în şir.

– Da, zic eu, lungind cuvântul. Nu ştiu; presupun că nu e nevoie să spun cât îmi lipseşte Henri, şi gândul că nu mai e printre noi mă ucide. Dar acum, după ce-am auzit povestea ta, îmi dau seama ce norocos sunt. Adică am putut să-mi iau rămas bun de la el şi aşa mai departe. În plus, a fost aici când mi-am primit primele Moşteniri. Nu

îmi pot imagina cum ar fi fost să trec prin asta de unul singur, cum ţi s-a-ntâmplat ţie.

– A fost într-adevăr foarte, foarte greu, asta e sigur. Katarina mi-ar fi fost de folos în ziua când am început să-mi dobândesc invizibilitatea. Mi-ar fi fost încă de şi mai mult ajutor ca să discutăm despre probleme femeieşti, când am început să mă maturizez. Ei au fost, într-o foarte mare măsură, părinţii noştri de pe Pământ, nu?

– Da, aşa e, încuviinţez eu. Şi mi se pare ciudat că acum, când Henri nu mai e, lucrurile pe care mi le amintesc despre el sunt cele pe care le detestam de obicei. De exemplu, cum lăsam un loc în urmă şi mergeam ore în şir pe autostradă, îndreptându-ne spre un alt loc despre care nu auzisem niciodată, când tot ce-mi doream eu era să cobor din maşină. Acum îmi amintesc mai ales conversaţiile noastre din timpul acelor călătorii. Sau cum am început antrenamentul în Ohio, cum m-a pus să repet acelaşi lucru iarăşi, şi iarăşi, şi iarăşi… Ştii ce mult detestam chestiile astea? Dar acum nu pot să nu mă uit în urmă, la niciuna dintre ele, fără să zâmbesc…

Ca atunci când îmi aduc aminte ce s-a întâmplat la un moment dat, după ce mi s-a manifestat telekinezia, când ne antrenam în zăpadă şi el arunca în mine cu tot felul de obiecte, ca să-nvăţ să le deviez. Trebuia să le trimit de unde veniseră, şi a azvârlit spre mine, cu toată forţa, un ciocan pentru carne, iar eu i-am folosit propria viteză ca să-l reped înapoi, către el; şi, ca să nu fie lovit, a fost nevoit să se-arunce în zăpadă, cu capul înainte, în ultima secundă, povestesc, zâmbind în sinea mea. Dar nămetele era de fapt o tufă de trandafiri troienită, cu toţi ţepii ei cu tot. N-o să crezi ce gălăgie a făcut Henri. Lucrurile de genul ăsta n-o să le uit niciodată.

Se apropie o maşină, mergând pe marginea drumului, şi ne grăbim să ne ascundem în şanţ până trece. Intră în viteză pe aleea pavată cu piatră a unei case din apropiere

şi un bărbat în haină neagră de piele coboară dintr-o săritură. Bate cu pumnii în uşa din faţă, strigând la indiferent cine-o fi înăuntru să-i deschidă.

– Iisuse. Cât e ceasul? o întreb pe Şase.

Ea se îndreaptă spre bărbat şi spre casă, încă ţinându-mă de mână.

– Are vreo importanţă?

Ne furişăm până la trei metri de el, unde mă izbeşte mirosul de alcool. Îşi încetează bătăile în uşă ca să zbiere:

– Ai face bine să deschizi dracului uşa asta, Charlene, sau n-o să-ţi convină ce-o să fac!

Şase îi vede odată cu mine revolverul îndesat în cureaua pantalonilor şi mă strânge de mână.

– La naiba cu tipul ăsta, îmi şopteşte.

El continuă să bată cu pumnii până se luminează fereastra din faţă. De dincolo de uşă începe să strige o femeie:

– Pleacă de-aici! Pleacă şi atât, Tim!

– Deschide imediat uşa! urlă el, drept răspuns. Sau ai încurcat-o, Charlene! Ai încurcat-o. Mă auzi?

Suntem destul de aproape ca să-l putem atinge. Îi văd tatuajul estompat de sub urechea stângă şi îmi dau seama că reprezintă un vultur pleşuv cu un şarpe în gheare.

Femeia îi răspunde tot strigând, cu voce mai tremurătoare decât înainte:

– Pleacă, Tim! Ce cauţi aici? De ce nu mă laşi pur şi simplu în pace?

El dă cu pumnii în uşă şi urlă încă şi mai tare. Mă pregătesc să-mi strâng braţul în jurul gâtului lui, strivindu-i vulturul pleşuv şi şarpele, când îi văd pistolul târându-i-se încet în susul şalelor, până ce ajunge să plutească, îndepărtându-se de el şi ajungând în mâna invizibilă a lui Şase. Ea îi propteşte ţeava în ceafa bărbatului şi o îngroapă în părul lui castaniu. Armează percutorul cu un pocnet sonor.

Bărbatul încetează să mai bată în uşă. Încetează şi să mai respire. Şase îi apasă ţeava mai tare pe ţeastă şi o împinge uşor către dreapta, făcându-l să se rotească. La vederea armei care-i pluteşte în faţa ochilor, se albeşte la faţă. Clipeşte şi scutură violent din cap, aşteptându-se să se trezească în patul lui sau pe aleea din spatele barului din care-a ieşit. Şase mişcă ţeava dintr-o parte într-alta, iar eu mă aştept să spună ceva, să-l sperie într-adevăr de moarte, dar ea întoarce în schimb brusc arma către maşină. Trage, şi pe parbriz apare un cerc de sticlă spartă. Bărbatul scoate un ţipăt strident şi izbucneşte în lacrimi.

Şase îndreaptă din nou arma către faţa lui, făcându-l să amuţească, cu mucii prelinşi atingându-i buza de sus.

– Te rog, te rog, te rog, spune el. Îmi pare rău, Doamne. O să, să, să plec chiar acum. Jur. Plec.

Şase armează din nou pistolul. Văd draperia de la fereastra din faţă mişcându-se către dreapta şi dezvăluind faţa unei blonde masive. O strâng pe Şase de mână şi ea îmi răspunde cu acelaşi gest.

– Plec chiar acum. Plec, plec, spune precipitat bărbatul către armă.

Şase ţinteşte din nou maşina şi goleşte camera cartuşului cu zgomot puternic; geamul portierei din spate, de pe partea şoferului, explodează într-o mie de ţăndări.

– Nu! OK! OK! strigă bărbatul.

Pe pantalonii lui, în partea de sus a coapsei, apare brusc o pată umedă. Şase arată cu ţeava armei către fereastra din faţă a casei şi întâlneşte ochii blondei dinăuntru.

– Şi n-o să mă mai întorc niciodată. Niciodată, niciodată, absolut niciodată.

Pistolul tresaltă de două ori spre stânga, dându-i de înţeles că poate pleca. Bărbatul deschide portiera cu o smucitură şi se aruncă în maşină. Cauciucurile împroaşcă pietre când iese în marşarier de pe alee şi accelerează în

lungul drumului. Femeia de la fereastră continuă să se holbeze la arma care pluteşte alături de uşa din faţă şi pe care Şase o azvârle chiar atunci peste casă, cu atâta forţă încât va ateriza, cu siguranţă, în ţinutul alăturat.

Ne întoarcem în fugă pe şosea şi continuăm să alergăm până când nu se mai zăreşte nicio casă. Aş vrea să pot vedea faţa lui Şase.

– Aş putea face aşa ceva toată ziua, spune ea într-un târziu. E ca şi cum ai fi un supererou.

– Oamenilor le plac supereroii, e singurul răspuns care-mi vine în minte. Crezi c-o să cheme poliţia?

– Nu. Probabil o să creadă că totul a fost un vis urât.

– Sau cel mai frumos pe care l-a avut vreodată, spun eu.

Discuţia noastră se îndreaptă către toate lucrurile bune pe care le-am putea face pentru Pământ dacă n-am fi atât de ocupaţi din cauză că suntem vânaţi şi detestaţi.

– Totuşi, cum ai reuşit să te antrenezi singură? întreb. Eu nu-mi pot imagina că aş fi învăţat ceva dacă n-ar fi fost Henri, care m-a-mboldit atât de mult.

– Ce alternativă aveam? Ne adaptăm sau murim. Aşa că m-am adaptat. Eu şi Katarina ne-am antrenat ani întregi înainte de a fi capturate, dar e evident că n-am făcut-o nici măcar o singură dată după apariţia Moştenirilor mele. Când am reuşit în cele din urmă să scap din peşteră, mi-am promis că moartea ei n-o să fie zadarnică, şi singurul mod în care puteam realiza asta era să-ncerc să-mă răzbun. Aşa că am continuat de unde rămăseserăm, mai ales pe cont propriu, dar, încetul cu încetul, am început să-nvăţ să devin mai puternică. În plus, am avut la dispoziţie mai mult timp decât ai avut tu. Moştenirile mele au apărut la o vârstă fragedă şi sunt mai mare decât tine.

– Ştii, zic eu, a şaisprezecea mea aniversare – sau cel puţin ziua în care o sărbătoream împreună cu Henri – a fost alaltăieri.

– John! De ce nu ne-ai spus? întreabă ea, apoi dă drumul mâinii mele şi mă îmbrânceşte în joacă, făcându-mă instantaneu vizibil.

Zâmbesc şi întind mâna după ea, pipăind orbeşte întunericul. Ea mi-o ia şi-şi împleteşte degetele cu ale mele, lăsându-mi-l pe cel mare să se odihnească peste al ei. În minte îmi vine Sarah, şi mă trezesc respingându-mi gândul.

– Cum era ea? întreb. Katarina?

Se scurge un moment de tăcere.

– Miloasă. Îi ajuta întotdeauna pe alţii. Şi amuzantă. Glumeam şi râdeam o mulţime, ceea ce ţi se pare probabil greu de crezut, văzând cât de serioasă sunt de obicei.

Chicotesc.

– Tu ai spus-o.

– Dar, ei, nu schimba vorba. De ce n-ai spus nimic despre ziua ta?

– Nu ştiu. Până ieri nici nu mi-am adus aminte de ea, iar pe urmă, cu tot ce s-a petrecut, mi s-a părut pur şi simplu că n-avea sens.

– E ziua ta, John. Nu e lipsită de sens. Ţinând cont cât de vânaţi suntem, toate aniversările la care avem norocul s-ajungem sunt motiv de sărbătoare. Şi, oricum, dac-aş fi ştiut, n-aş mai fi fost atât de dură cu tine la antrenament.

– Da, presupun că te simţi cumplit când baţi un tip în halul ăla tocmai de ziua lui, comentez eu, apoi o înghiontesc.

Ea îmi răspunde cu aceeaşi monedă. Bernie Kosar sare din mărăciniş şi tropoteşte pe lângă noi. În blana lui ca ariciul unei catarame s-au prins mai mulţi scaieţi, şi dau drumul mâinii lui Şase ca să i-i smulg.

Ajungem la capătul drumului. În faţa noastră se aştern ierburi înalte şi un râu unduitor. Facem stânga împrejur şi ne întoarcem agale către casă.

– Te deranjează că n-ai intrat niciodată în stăpânirea Cufărului tău? întreb, după câteva minute de tăcere.

– Într-un fel, asta m-a impulsionat mai mult. Nu-l mai aveam; în privinţa asta nu era nimic de făcut. Aşa că am acţionat cum mi s-a părut inteligent, am decis să mă concentrez asupra descoperirii voastre, a celorlalţi. Aş vrea să-l fi găsit pe Numărul Trei înaintea lor.

– Ei, m-ai găsit pe mine. Nu-mi pot imagina că aş fi supravieţuit până acum dacă n-ai fi făcut-o. Nici eu, nici Bernie Kosar. Şi, privind lucrurile din acelaşi punct de vedere, nici Sarah.

Când rostesc numele lui Sarah, strânsoarea lui Şase se slăbeşte uşor. În timp ce ne îndreptăm spre casă, simt crescându-mi în piept un sentiment de vinovăţie. O iubesc într-adevăr pe Sarah, dar mi-e greu să-mi imaginez o viaţă alături de ea când mă aflu atât de departe, fugar, fără să pot presimţi unde mă va duce viitorul. Singura viaţă pe care mi-o pot imagina acum e cea pe care o trăiesc. Alături de Şase.

Ajungem lângă casă şi mă trezesc dorindu-mi ca plimbarea să nu se fi terminat. Încerc să-i amân sfârşitul încetinindu-mi paşii, zăbovind în capătul aleii.

– Ştii, eu nu te cunosc decât drept Şase, spun. Ai avut cândva un nume?

– Bineînţeles că am avut, dar nu l-am folosit prea des. Eu n-am mers la şcoală, ca tine.

– Şi care era numele?

– Maren Elizabeth.

– Stai puţin, vorbeşti serios?

– De ce pari atât de surprins?

– Nu ştiu; Maren Elisabeth are ceva graţios, feminin. Mă aşteptam să ai un nume puternic, legendar, cum ar fi Atena, sau Xena, prinţesa războinică. Sau chiar să te numeşti Storm[5]. Ţi s-ar fi potrivit ca o mănuşă.

---

[5] Furtună (n. tr.).

Şase râde, şi sunetul râsului ei îmi trezeşte dorinţa de a o trage mai aproape de mine. Bineînţeles că n-o fac, dar mi-o *doresc*, şi poate că e cu atât mai grăitor.

– Trebuie să-ţi aduc la cunoştinţă că am fost cândva o fetiţă cu panglici în păr.

– Da, de ce culoare?

– Roz.

– Cred c-aş plăti oricât ca să văd asta.

– Las-o baltă, n-ai destui bani.

– Trebuie să-ţi aduc la cunoştinţă, spun, imitând tonul ei glumeţ de mai înainte, că am la dispoziţie un Cufăr plin de nestemate rare. Nu trebuie decât să-mi arăţi în ce direcţie e un magazin de amanet.

Ea râde, apoi spune:

– O să fiu cu ochi-n patru, poate văd vreunul.

Continuăm să stăm la intrarea aleii noastre, şi îmi ridic privirea către stele şi către lună, care e în al treilea pătrar. Aud vântul şi tălpile lui Şase pe nisip, când îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul. Inspir adânc.

– Sunt sincer încântat de plimbarea asta, spun.

– Şi eu.

Mă uit spre locul în care stă, dorindu-mi să fie vizibilă ca să-i pot citi expresia feţei.

– Reuşeşti să-ţi imaginezi că fiecare noapte ar putea fi ca asta, că ţi-ai putea trăi viaţa fără să te-ntrebi ce sau cine te pândeşte din umbră, fără să-ţi arunci întotdeauna privirea peste umăr ca să vezi dacă eşti urmărită? N-ar fi minunat dacă ai putea să uiţi, măcar o singură dată, ce trage cu ochiul de dincolo de orizont?

– Bineînţeles c-ar fi frumos, spune ea. Şi *o să fie* frumos, când ne vom permite în sfârşit lucrul ăsta.

– Detest ceea ce trebuie să facem. Detest situaţia în care ne aflăm. Aş vrea să fi fost altfel.

Caut Lorienul pe cer şi dau drumul mâini ei. Şase devine vizibilă, şi o prind de umeri, întorcând-o spre mine.

Ea respiră adânc.

Exact în clipa când îmi aplec capul spre al ei, spatele casei e zguduit de o explozie. Ţipăm amândoi şi ne aruncăm la pământ. Deasupra acoperişului se înalţă o dâră de fum şi flăcările se răspândesc instantaneu înăuntru.

– Sam! strig eu.

De la cincisprezece metri distanţă, smulg ferestrele din faţă. Se izbesc de aleea de beton făcându-se ţăndări. Fumul iese în valuri.

O rup la fugă înainte de a-mi da seama ce fac. Respir adânc şi sar, aruncându-mă în casă şi spintecând uşa când o scot din balamale.

15

În ultima vreme, în fiecare noapte stau trează ore în şir, cu ochii deschişi, cu urechile deprinse cu zgomotele tăcerii din jur. Îmi salt capul de fiecare dată când aud un sunet îndepărtat – o picătură de apă lovindu-se de podea, o fată foindu-se în somn – şi uneori mă dau jos din pat pe furiş şi mă duc la fereastră, convingându-mă că afară nu e nimic, într-o încercare evidentă de a avea aparent senzaţia că sunt în siguranţă, indiferent când de nejustificată ar fi.

Trec de fiecare noapte dormind mai puţin decât în cea dinaintea ei. Sunt tot mai obosită, epuizarea mă aduce în pragul delirului. Mi-e greu să mănânc. Ştiu că nu mi-e de niciun folos să-mi fac griji, dar, oricât de mult mi-aş impune să mă odihnesc sau să mănânc, ceea ce simt nu se schimbă câtuşi de puţin. Iar când reuşesc să adorm, nimic nu ţine la distanţă visele oribile care mă trezesc din nou.

În săptămâna care a trecut de când şi-a făcut apariţia la cafenea, n-am mai văzut nici urmă de tip mustăcios, dar nu pot scăpa de gândul că, doar fiindcă nu l-am mai zărit, nu înseamnă că nu pândeşte undeva, afară. Mă tot întorc la aceleaşi întrebări: cine a fost în peştera mea; cine sau *ce* era mustăciosul din local; de ce citea o carte cu numele *Pittacus* pe copertă; şi, cel mai important, dacă era mogadorian, de ce m-a lăsat să plec? Nimic din toate astea n-are sens, nici măcar titlul cărţii. N-am găsit nimic altceva cu excepţia unui sumar online succint al acţiunii: un general grec cu înclinaţie către declaraţiile scurte, dar

pline de miez, înfrânge o armată ateniană pe punctul de a asalta cetatea Mytilene. Ce legătură are cu orice altceva?

Lăsând deoparte problema peşterii şi pe a cărţii, am ajuns la două concluzii. Prima e că nimeni nu mi-a făcut nimic mulţumită numărului meu. Asta mă menţine pe moment în siguranţă, dar cât o să mai dureze? A doua e că lumea din cafenea l-a făcut pe mogadorian să nu treacă la acţiune. Însă, din câte ştiu despre ei, n-ar lăsa câţiva martori să le stea în cale. Nu mă mai grăbesc să ajung la şcoală şi să mă întorc de acolo înaintea celorlalte fete, m-am ataşat în schimb grupului lor numeros. Iar pentru ca Ella să fie în siguranţă, nu mai merg alături de ea în public. Ştiu că asta îi răneşte sentimentele, dar aşa e cel mai bine. Nu merită s-o amestec în problemele mele.

Dar, din toată povestea asta, un singur lucru îmi oferă o rază de speranţă. Cu Adelina s-a petrecut o schimbare remarcabilă. Îngrijorarea îi încreţeşte fruntea. Când are impresia că n-o vede nimeni, în ochi îi apare o zvâcnire nervoasă şi privirea i se repede dintr-o parte a încăperii în alta, ca a unui animal speriat, ameninţat, aşa cum se întâmpla cu ani în urmă, când încă mai credea în cauza noastră. Şi, de vreme ce n-am mai stat de vorbă de când am fugit de la cafenea şi i-am căzut în braţe, aceste schimbări sunt cele care mă fac să cred că mi-am recăpătat cêpanul.

Întuneric. Tăcere. Cincisprezece trupuri adormite. Îmi salt capul şi arunc o privire în partea opusă a încăperii. În loc să văd o mogâldeaţă în patul Ellei, remarc că e gol, cu păturile aruncate într-o parte. E a treia noapte în care îi observ lipsa, şi niciodată n-am auzit-o plecând. Dar am lucruri mai importante pentru care să-mi fac griji în loc să mă-ntreb unde s-o fi dus.

Îmi las capul pe pernă şi mă uit pe fereastră. O lună plină, galbenă şi strălucitoare, atârnă chiar dincolo de geam. O fixez îndelung cu privirea, fermecată de modul în

care pluteşte acolo, afară. Respir adânc şi închid ochii. Când îi redeschid, astrul şi-a preschimbat galbenul strălucitor într-un roşu însângerat şi pare să pâlpâie, însă apoi îmi dau seama că, de fapt, nu mă uit la lună, ci mai degrabă la reflexia ei, care străluceşte puternic în apele întunecate ale unei bălţi imense. Pe de suprafaţă se înalţă aburi şi aerul are un miros pătrunzător, de fier. Îmi salt din nou capul şi abia atunci văd că stau în mijlocul unui câmp de luptă devastat şi plin de sânge.

Sunt trupuri împrăştiate pretutindeni, morţi şi muribunzi, în urma unui război fără supravieţuitori. Îmi pipăi instinctiv corpul, căutând răni străpunse sau tăieturi, dar n-am nici măcar o singură zgârietură. Şi atunci o văd pe ea, pe fata cu ochi cenuşii pe care-am visat-o, pe care-am pictat-o pe peretele peşterii, alături de John Smith. Zace neclintită, chiar pe ţărm. Alerg spre ea. Sângele îi ţâşneşte dintre coaste, se îmbibă în nisip şi e spălat de valurile mării. Părul ca pana corbului îi atârnă pe obrajii cadaverici. Nu respiră, şi sunt pe deplin îndurerată, ştiind că nu pot face absolut nimic pentru ea. Pe urmă din spatele meu se aude un râs profund, batjocoritor. Ochii mi se închid înainte de a mă întoarce să-mi înfrunt duşmanul.

Îi redeschid şi câmpul de luptă dispare. Patul familiar şi încăperea întunecoasă şi-au făcut din nou apariţia. Luna e din nou normală, de un galben strălucitor. Mă ridic şi mă apropii de fereastră. Trec în revistă peisajul nocturn, cufundat în nemişcare şi tăcere. Nici urmă de mustăcios, sau de orice altceva, în aceeaşi privinţă. Toată zăpada s-a topit şi luna străluceşte pe pietrele umede ale pavajului. Oare tipul mă supraveghează?

Mă răsucesc şi mă furişez înapoi, în pat. Stau întinsă pe spate, încerc să mă liniştesc respirând adânc.. Tot corpul mi-e încordat şi rigid. Mă gândesc la peşteră, mă gândesc că nu m-am mai întors acolo de când au apărut urmele de bocanci. Mă rostogolesc pe-o parte, cu spatele către

fereastră. Nu vreau să văd ce e afară. Ella încă nu s-a-ntors în pat. Încerc să-i aştept întoarcerea, dar adorm. Nu mai visez nimic.

Dimineaţa, când bate clopotul, ridic capul de pe pernă, cu trupul ţeapăn, îndurerat. O ploaie rece izbeşte în geamuri. Mă uit în partea opusă a încăperii şi o văd pe Ella săltându-se în capul oaselor, înălţându-şi braţele spre tavan şi căscând cu poftă.

Ieşim împreună din încăpere, târşâindu-ne picioarele fără să scoatem vreo vorbă. Străbatem rutina zilei de duminică şi, în timpul slujbei, capetele ne atârnă în piept. La un moment dat, o trezesc pe Ella cu un ghiont şi, douăzeci de minute mai târziu, ea îmi face acelaşi serviciu. Îi supravieţuiesc cozii de la El Festin, căutând din priviri persoane suspecte cât împart mâncarea. Când totul mi se pare ca de obicei, nu reuşesc să hotărăsc dacă mă simt uşurată sau dezamăgită. Cel mai tare mă întristez fiindcă nu-l văd pe Héctor.

Când curăţenia e aproape gata, La Gorda şi Gabby încep să se hârjonească, stropindu-se una pe alta cu furtunul ataşat de chiuveta din bucătărie, în vreme ce eu spăl şi şterg vasele. Le ignor, chiar şi atunci când mă trezesc împroşcată în faţă. Douăzeci de minute mai târziu, tocmai am terminat de şters ultimul vas, pe care-l aşez cu grijă în vârful teancului înalt, când o fată pe nume Delfina alunecă pe podeaua umedă şi dă peste mine, făcându-mă să cad peste stivă şi să trimit toate cele treizeci de farfurii înapoi, în apa murdară, unde câteva se sparg.

– De ce nu eşti atentă ce faci? spun, împingând-o cu o mână.

Delfina se răsuceşte şi mă împinge la rândul ei.

– Hei! se răsteşte sora Dora, din partea opusă a bucătăriei. Voi două, terminaţi! Imediat.

– O să plăteşti pentru asta, mă ameninţă Delfina.

Abia aştept să scap oficial din Santa Teresa.

– Vezi să nu, spun, încă încruntată.

Ea dă din cap, privindu-mă cu o expresie răutăcioasă.

– Păzeşte-ţi spatele.

– Dacă vin la voi, o să vă pară rău, aşa să-mi ajute Dumnezeu, zice sora Dora.

În loc să folosesc telekinezia ca s-o arunc pe Delfina prin acoperiş – sau pe sora Dora, sau pe Gabby, sau pe la Gorda, din acelaşi motiv – mă întorc la vase.

Când sunt în sfârşit liberă, ies din mănăstire. Încă mai plouă, şi stau sub streaşină, privind în direcţia peşterii. Noroiul e probabil gros pe coasta muntelui, ceea ce înseamnă c-o să mă murdăresc. Găsesc scuza asta ca să nu mă duc acolo, dar ştiu că n-aş avea curaj s-o fac nici dacă n-ar ploua, deşi sunt curioasă să văd dac-au apărut sau nu urme noi în nămol.

Mă întorc înăuntru. Îndatoririle de duminică îi cer Ellei să cureţe naosul după ce pleacă toată lumea şi să şteargă băncile. Dar, când ajung acolo, totul e deja curat.

– N-ai văzut-o pe Ella? o întreb pe Valentina, o fetiţă de zece ani.

Ea clatină din cap. Mă întorc în dormitorul nostru, însă nici urmă de Ella. Mă aşez pe patul ei. Salteaua vibrează, făcând un obiect argintiu să iasă de sub pernă. E o lanternă minusculă. O aprind. Dă o lumină strălucitoare. O sting şi o pun la loc, ca să n-o vadă cumva călugăriţele.

Merg de-a lungul coridoarelor, uitându-mă în toate încăperile pe lângă care trec. Din cauza ploii, cele mai multe fete au rămas înăuntru, foindu-se în grupuri mici, vorbind, râzând şi jucându-se.

La primul etaj, unde culoarul se desparte în două, mergând către cele două aripi ale bisericii, o iau la stânga, pe un coridor întunecat şi prăfos. Încăperi goale şi statui vechi, cioplite în peretele de piatră, şi tavan boltit, şi eu îmi strecor capul dincolo de cadrele uşilor, uitându-mă după Ella. Nici urmă de ea. Coridorul se îngustează şi mirosul de praf se transformă pe nesimţite într-un iz

umed, de ţărână. În capăt e o uşă încuiată, din lemn de stejar, pe care am forţat-o acum o săptămână şi jumătate, în căutarea Cufărului. Dincolo de ea, o scară de piatră se înfăşoară în jurul turnului îngust al clopotniţei din nord, unde se află cele două clopote ale mănăstirii. Cufărul nu era nici acolo.

Navighez o vreme pe internet, dar nu găsesc nimic despre John Smith. Pe urmă mă duc în dormitor, mă întind în pat şi mă fac că dorm. Din fericire, La Gorda, Gabby şi Delfina nu-şi fac apariţia în cameră, şi n-o văd nici pe Ella. Mă dau încet jos din pat şi o pornesc pe coridor.

Intru în naos şi dau de Ella pe banca din spate. Mă aşez lângă ea. Se uită în sus, la mine, şi zâmbeşte, părând obosită. În dimineaţa asta i-am strâns părul într-o coadă de cal, dar acum s-a slăbit. Îi desfac panglica şi ea îşi întoarce capul spre mine, ca să i-o leg din nou.

– Unde-ai fost toată ziua? întreb. Te-am căutat.

– Am explorat, îmi răspunde, cu mândrie.

Şi imediat mă simt din nou groaznic fiindcă o ignor pe drumul către şcoală.

Ne ridicăm, mergem în camera noastră şi ne spunem noapte bună. Mă strecor sub pături şi aştept să se stingă luminile simţindu-mă neajutorată şi tristă şi dorindu-mi pur şi simplu să mă strâng ghem şi să plâng. Şi chiar asta fac.

Mă trezesc în toiul nopţii şi nu pot spune cât e ceasul, deşi presupun că am dormit cel puţin câteva ore. Mă rostogolesc pe-o parte şi închid din nou ochii, dar ceva pare nelalocul lui. În dormitor s-a petrecut o schimbare pe care nu mi-o pot explica şi care-mi amplifică neliniştea din timpul întregii săptămâni.

Deschid din nou ochii şi, în clipa când se obişnuiesc cu întunericul, îmi dau seama că o faţă se holbează la mine. Icnesc şi mă retrag dintr-un salt, strivindu-mă de peretele din spatele meu. Sunt prinsă în cursă, mă gândesc, încolţită în cel mai îndepărtat cotlon din fundul încăperii.

Ce prostie din partea mea să-mi doresc patul ăsta. Mâinile mi se încordează şi, tocmai când sunt gata să ţip şi să lovesc faţa cu piciorul, îi recunosc ochii căprui.

Ella.

Mă relaxez instantaneu. Şi mă întreb de cât timp stă aici.

Cu mişcări extrem de încete, ea îşi duce arătătorul minuscul la buze. Pe urmă face ochii mari, zâmbeşte şi se apleacă spre mine, făcându-şi mâna căuş în jurul urechii mele.

– Am găsit Cufărul, şopteşte.

Mă retrag, îi privesc nerăbdătoare chipul radios, întors în sus, şi ştiu imediat că spune adevărul. Fac şi eu ochii mari. Nu-mi pot stăpâni entuziasmul. O trag spre mine şi o îmbrăţişez cu toată puterea pe care-o poate suporta.

– Oh, Ella, nici n-ai idee ce mândră sunt de tine.

– Ţi-am spus c-o să-l găsesc. Ţi-am spus, pentru că suntem o echipă şi fiindcă ne ajutăm una pe alta.

– Aşa e, şoptesc.

Îi dau drumul. Faţa îi radiază de mândrie.

– Haide. O să-ţi arăt unde e.

Mă ia de mână şi ocolesc patul în urma ei, mergând pe vârfuri, fără zgomot.

Cufărul – o rază strălucitoare de speranţă, când mă aşteptam cel mai puţin şi când aveam cea mai mare nevoie.

16

Ieşim în grabă din dormitor şi mă simt îmboldită s-o iau la fugă, către indiferent ce destinaţie m-ar conduce Ella. Ea alunecă pe podeaua rece repede şi fără zgomot. Pe culoar e întuneric; şi, în timp ce eu văd totul limpede, Ella se orientează aprinzând din când în când lanterna şi stingând-o imediat.

Când ajungem în naos, mă gândesc c-o să se îndrepte spre turnul din nord, dar n-o face, conducându-mă în schimb în susul aleii centrale dintre şirurile de bănci. Trecem grăbite pe lângă ele. În partea din faţă a naosului, sfinţii din vitralii se înşiruie pe peretele curbat şi lumina lunii din spatele lor oferă o aureolă celestă, dându-le o înfăţişare mult mai biblică decât au mai avut vreodată până acum. Undeva picură apă, răpăind într-una.

Când ajungem la rândul din faţă, Ella o ia brusc la dreapta, apropiindu-se cu paşi repezi de una dintre numeroasele nişe deschise plasate de-a lungul pereţilor de pe ambele laturi. O urmez. Aerul e mai rece decât în naos şi statuia înaltă a Fecioarei Maria se conturează deasupra noastră, cu braţele înălţate în lateral. Ella o ocoleşte şi, când ajunge în spatele ei, în colţul din stânga, se întoarce spre mine.

– O să ţi-l aduc jos, îmi spune, punându-şi lanterna în gură.

Se prinde de stâlpul de piatră şi se caţără grăbită, ca o veveriţă agăţându-se cu ghearele de un copac. Nu pot decât s-o privesc uluită, impresionată de mobilitatea ei.

Se opreşte când ajunge aproape de plafon şi se roteşte în jurul coloanei, dispărând într-o firidă îngustă, aproape invizibilă din locul în care mă aflu.

Până acum n-am mai remarcat niciodată firida asta. Dumnezeu ştie cum de-a observat-o Ella. Îmi lungesc gâtul, ascultând cu atenţie, fiindcă aud hârşâitul aspru al pantofilor ei pe piatră, ceea ce înseamnă că acolo n-are loc decât târându-se. E un soi de tunel. Nu pot să nu zâmbesc. Cufărul se afla ici, undeva, asta o ştiam, dar, fără Ella, nu l-aş fi găsit nici într-un milion de ani. Râd la gândul că Adelina s-a urcat pe aceeaşi coloană, cărând Cufărul, cu atâţia ani în urmă. Ella s-a oprit; nu mai aud nimic. Trec douăzeci de secunde.

– Ella, şoptesc.

Ea-şi scoate capul şi se uită jos.

– Să urc şi eu?

Clatină din cap.

– E blocat, dar aproape l-am desprins. Cobor cu el într-un minut, îmi răspunde, tot în şoaptă, apoi îşi retrage brusc capul, dispărând.

Nu pot suporta suspansul, nu pot suporta să nu ştiu ce face acolo, sus. Privesc baza coloanei şi mă prind de ea; şi, chiar înainte de a încerca să mă urc, aud în spate un zgomot, ca şi cum ar fi dat cineva cu piciorul într-o bancă. Mă răsucesc. Fecioara Maria îmi blochează vederea. O ocolesc şi inspectez naosul cu privirea, dar nu văd nimic.

– L-am luat! aud exclamaţia Ellei.

Mă grăbesc să ocolesc din nou statuia şi-mi ridic privirea, aşteptând să-şi facă apariţia. O aud mormăind şi luptându-se să tragă cufărul în deschiderea firidei, şi n-am idee dacă e din cauză că e greu sau fiindcă tunelul e atât de îngust. Târârea continuă, încetul cu încetul. Sunt nici mai mult, nici mai puţin decât în extaz fiindcă voi intra în sfârşit în posesia Cufărului şi nici măcar nu mă gândesc că descuierea lui e o problemă. Toate lucrurile la

timpul lor. Când Ella ajunge aproape de capătul deschis, aud altceva în spatele meu.

– Ce faci aici?

Mă răsucesc brusc.

De ambele părţi ale Fecioarei Maria şi la distanţe egale de ea, Gabby şi Delfina stau sub braţul stâng al statuii, în timp ce La Gorda şi o Bonita vânjoasă, campioana jocului de pe doc, care a fost cât pe ce să mă ucidă pe lac, s-au plasat sub braţul drept.

Mă uit peste umăr şi văd doi ochi mici privindu-ne în jos, către noi, din deschiderea firidei.

– Ce vreţi? întreb.

– Nu vrem decât să vedem ce pune la cale micuţa pârâcioasă, atât şi nimic mai mult. Ştii, e ciudat, fiindcă te-am văzut furişându-te afară din cameră şi m-am gândit c-o să reuşesc în sfârşit să văd la ce te tot uiţi pe computer, dar nu erai acolo. Gabby îşi aşterne pe chip o expresie sarcastică, derutată. Erai aici, ceea ce e de-a dreptul bizar.

– De-a dreptul bizar. E de-a dreptul bizar, repetă La Gorda.

Spre uşurarea mea, n-o mai aud pe Ella târând Cufărul.

– De ce vă pasă? întreb. Serios. Nu fac nimic altceva decât să stau deoparte şi să-mi ţin gura.

– Mie-mi pasă foarte mult ce se-ntâmplă cu tine, Marina, ripostează Gabby, făcând un pas înainte. Îşi dă părul lung şi negru pe spate cu o smucitură a capului. De fapt, îmi pasă atât de mult încât îmi fac griji fiindcă-ţi pierzi mereu vremea cu Héctor, ratatul ăla beţiv. Vă îmbătaţi împreună? Se întrerupe o clipă. Bei din sticla lui?

Nu ştiu dacă e din cauză că l-a numit pe Héctor ratat sau fiindcă îşi închipuie că prietenia noastră e mai mult decât atât, sau pentru că vrea să ştie ce fac la computer, dar pur şi simplu se întâmplă. Închid ochii şi mă întind spre ele cu mintea, înşfăcându-le pe toate patru în acelaşi timp. La Gorda ţipă, pe când celelalte trei scâncesc,

şocate. Le ridic de la pământ – lovind aerul cu picioarele lor goale, cu umerii uneia striviţi de ai celorlalte – şi le împing de-a lungul podelei netede până când ricoşează de treptele estradei din spatele naosului.

La Gorda plesneşte podeaua cu palmele deschise şi se saltă în picioare ca un taur furios, gata să atace toreadorul. În schimb eu alerg spre ea, acoperind distanţa în câteva secunde. Ea îşi roteşte braţul, pregătindu-se să-mi repeadă cu sălbăticie un pumn, şi mă aplec doar ca să sar ca un arc, îndesând pumnul meu drept în bărbia ei. Cade pe spate icnind şi capul i se izbeşte de podea cu zgomot surd. Îşi pierde cunoştinţa.

Bonita îmi sare în spate şi mă apucă de păr. Cineva îmi dă un pumn în obrazul stâng, iar a treia fată îmi trage un şut în fluierul piciorului. Bonita se lasă să alunece din spatele meu şi mă prinde de partea de sus a braţelor, ca să nu mă pot mişca. Delfina îşi repede braţul spre mine şi-mi aplec capul. Pumnul o nimereşte pe Bonita în gură, făcând-o să-şi slăbească strânsoarea destul de mult ca să mă pot răsuci. Îi prind în mâini braţul drept şi o arunc spre Gabby.

– Eşti moartă, Marina! Moartă ca toţi morţii! strigă Bonita, cu voce stridentă, şi o smucesc într-o parte, lovind-o apoi cu genunchiul în stomac şi lăsând-o fără aer.

O trântesc la podea, lângă La Gorda.

Delfinei i s-a făcut ţăndări încrederea în sine. Caută uşa din priviri.

– Te pregăteşti să mă laşi singură? o întreb.

– N-are importanţă. O să-ţi vin de hac mâine. Exact când n-o să fii pe fază.

– O să-ţi doreşti să nu fi spus asta.

Simulez o lovitură în dreapta şi fandez spre stânga, apucând-o de talie. Gabby încearcă să mă înşface de păr, dar o rotesc brusc pe Delfina, blocând-o. Pe urmă mă răsucesc pe călcâie şi-o las pe Delfina să cadă jos, pe spaţiul dintre bănci din mijlocul naosului. Se loveşte cu

spatele de prima treaptă a altarului şi geamătul îi reverberează de tavanul boltit. Gabby mă înconjoară.

– Îi spun sorei Dora. O s-o încurci *atât* de urât.

Mă întorc ca să fiu cu ochii pe ea. Se opreşte exact lângă coloană. Îmi dau seama că e gata să m-atace şi sunt pregătită.

Văd pe neaşteptate o sclipire albă deasupra capului ei. Am nevoie de o secundă ca s-o recunosc pe Ella, care-a sărit tocmai din firidă pe umerii lui Gabby. Gabby loveşte aerul cu braţele până când reuşeşte s-o înşface pe Ella de mâini; şi, în clipa aceea, o azvârle pe podea cu cel mai cumplit trosnet pe care l-am auzit vreodată.

– Nu! strig, şi o pocnesc pe Gabby în stern cu toată puterea.

Picioarele i se desprind de dale şi izbeşte zidul de piatră, scoţând praful din mortar.

Ella e căzută pe spate, plângând şi zvârcolindu-se de durere, şi observ că-şi ţine piciorul drept complet nemişcat. Îngenunchez alături de ea şi îi salt tivul cămăşii de noapte, dând cu ochii de un os alb, ascuţit, care-i iese prin piele chiar sub genunchi. Nu ştiu ce să fac. Îmi pun mâna pe umărul ei, încercând s-o consolez, dar are dureri atât de mari încât nici măcar nu mă simte.

– Sunt aici, Ella, îi spun. Sunt chiar aici, lângă tine.

Deschide ochii şi-mi adresează o privire rugătoare. Şi atunci văd cât de vătămată îi e mâna dreaptă. Pumnul ei micuţ e mutilat, e strâmb; dintre arătător şi degetul mijlociu i se prelinge sânge. *Talentul ei la desen*.

– Oh, Doamne, Ella, strig, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Ea se mulţumeşte să plângă. Simt că încep să transpir. În toată viaţa mea nu m-am simţit niciodată atât de inutilă.

– Încearcă să nu te mişti, spun, ştiind că e o rugăminte zadarnică.

Cel mai apropiat spital e la o jumătate de oră de mers cu maşina. Între timp o să leşine de durere.

Începe să se legene ritmic dintr-o parte într-alta. Îmi ţin mâinile tremurătoare în aer, deasupra osului spart care-i iese în afara piciorului, neştiind dacă ar trebui să-i opresc sângerarea prin apăsare sau dacă ar trebui să-ncerc să-i împing osul înapoi, sub piele. Decid să apăs şi, în clipa când degetele mele îi ating pielea, Ella bolboroseşte, trăgându-şi brusc răsuflarea. Pe şira spinării îmi urcă încet furnicături de gheaţă şi în tot trupul mi se răspândeşte o senzaţie mult prea asemănătoare cu aceea din momentele readucerii la viaţă a florii din camera computerului. Oare e posibil ca harul meu de lecuitoare a plantelor să dea rezultate şi în cazul oamenilor? Ella nu mai plânge şi începe să respire precipitat, cu pieptul ei micuţ urcând şi coborând, urcând şi coborând. Simt răceala gheţii concentrându-mi-se în palme şi înaintând spre vârfurile degetelor.

– Cred, cred că te pot vindeca.

Pieptul ei continuă să tresalte cu o viteză nefirească, dar pe faţă i se aşterne o expresie calmă, detaşată. Mă tem s-o fac, dar îmi pun mâinile pe bucata de os care-i iese din picior. Îi simt capătul grăunţos, spart; şi începe curând să i se retragă sub piele. Rana străpunsă nu mai e roşie şi albă, îşi regăseşte culoarea pielii; şi văd conturul zimţat al osului rupt deplasându-se şi pătrunzându-i în picior, regăsindu-şi locul. Sunt uluită de ceea ce am făcut. Ar putea fi cea mai importantă dintre Moştenirile mele de până acum.

– Stai liniştită, spun. Mai e ceva.

Închid ochii şi-mi înfăşor palmele în jurul încheieturii subţiri a mâinii ei drepte. Răceala mi se scurge din nou prin vârfurile degetelor. Deschid ochii şi-i văd palma înălţându-se, degetele depărtându-se unul de altul. Tăietura dintre arătător şi mijlociu i se închide şi văd două

încheieturi rupte dintre falange îndreptându-se şi refăcându-se. Ella îşi strânge pumnul, apoi şi-l deschide.

Am făcut ceea ce a vrut Lorien să fac, am înlăturat vătămările aduse cuiva care nu le merita.

Ella îşi răsuceşte capul spre dreapta, se uită la mâinile mele înfăşurate în jurul încheieturii ei.

– Eşti teafără, îi spun. Te simţi mai mult decât excelent.

Ea îşi saltă capul de pe podea şi se propteşte în coate. O trag în braţele mele.

– Suntem o echipă, îi şoptesc la ureche. Avem grijă una de alta. Îţi mulţumesc fiindc-ai încercat să m-ajuţi.

Dă din cap. O strâng în braţe, apoi o îndepărtez. Mă uit în jur, la celelalte fete, toate inconştiente, dar respirând. Văd muchia Cufărului ieşind în afara deschiderii firidei.

– Sunt atât de mândră de tine pentru că ai găsit Cufărul. N-ai idee ce mândră sunt, spun eu. O să-l luăm mâine-dimineaţă, după ce ne odihnim.

– Eşti sigură? întreabă Ella. Pot să mă urc înapoi să-l aduc.

– Nu, nu. Du-te în baie, să te speli, şi-o să vin şi eu.

Când o pierd în sfârşit din vedere, îmi ridic ochii spre Cufăr. Concentrându-mă, îl fac să plutească încet, coborându-mi la picioare. Acum nu mai am nevoie decât de Adelina, ca să-l deschidem împreună.

17

În timp ce dau buzna prin uşa în flăcări şi aterizez în camera de zi, pe covorul maroniu în curs de topire, prin minte îmi trec în goană mai multe lucruri. Sam. Scrisoarea lui Henri. Cufărul. Cenuşa cêpanului meu. Mă las cu bună ştiinţă învăluit de flăcări, ca să trec mai uşor dintr-o încăpere într-alta.

– Sam! strig. Unde eşti, Sam?

Dincolo de camera de zi văd că peretele din spate al casei arde în întregime. Clădirea s-ar putea prăbuşi într-un minut. Mă reped în dormitoare, strigându-l pe Sam. Uşa băii explodează sub lovitura piciorului meu. Mă uit în bucătărie, apoi în sufragerie; şi tocmai când sunt pe punctul să reintru în camera de zi, arunc o privire pe fereastră şi văd Cufărul şi un morman cu lucrurile noastre, printre care se află laptopul, cutia de cafea cu cenuşa lui Henri şi scrisoarea nedeschisă, pe marginea bazinului. În mijlocul apei tresaltă ceva mic; e capul lui Sam. Mă vede şi îşi flutură braţele.

Ies pe geam, făcându-l ţăndări, şi îi trântesc la pământ grilajul de protecţie. Mă scufund în bazin, cu flăcările din jurul meu şuierând când se preschimbă în fum cenuşiu şi negru.

– Eşti OK?

– Cred, cred că da, spune el.

Ne tragem afară din apă şi zăbovim alături de tot ce-a reuşit Sam să salveze.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Tipule, ei sunt aici. Sunt pe de-a-ntregul aici. Mogadorienii.

În clipa când rosteşte cuvintele, simt că mi se face rău de la stomac. Îmi tremură falca. Pe urmă Sam spune:

– I-am văzut pe fereastra din faţă şi pe urmă, bum, casa a luat foc. Am înşfăcat ce-am putut…

Ceva se mişcă pe acoperiş. Prin golurile dintre flăcările înălţate către cer văd un cercetaş mogadorian imens, într-un trenci negru, cu pălărie şi ochelari de soare, coborând panta, cu picioarele afundându-i-se la fiecare pas în ţiglele moi. Are o sabie lungă, scăpărătoare.

Îngenunchez şi înşfac lacătul Cufărului, care se deschide sub strânsoarea mea dogoritoare. Dau la o parte cristalele de pe fund şi scot pumnalul cu lamă de diamant. Muchia lui ascuţită reflectă flăcările care dansează deasupra casei. Spre surprinderea mea, mânerul se extinde, înfăşurându-mi în întregime mâna dreaptă.

– Retrage-te, îi spun lui Sam.

Cercetaşul ajunge la marginea metalică a acoperişului în prăbuşire şi cade în patioul de dedesubt, cu asfaltul crăpându-i sub picioare când aterizează. Despică aerul din faţa lui cu sabia, lăsând în urmă o dâră strălucitoare. Îmi controlez respiraţia şi trec în revistă, în gând, ultima săptămână de antrenament.

În clipa când mă poartă paşii înainte, cercetaşul scoate un urlet şi se repede la mine cu trenciul unduindu-i în vânt. Mă văd în ochelarii lui de soare cu o clipă înainte ca sabia să i se rotească, aproape traversându-mi trupul. Mă las pe spate, îndepărtându-mă destul de mult ca să mă rateze; dar, când mă îndrept, intersectez dâra strălucitoare rămasă în urma sabiei. Durerea mi se prinde de gât şi îmi coboară către talie. Sunt aruncat pe spate şi cad în piscină.

Când îmi ridic capul la suprafaţă, îl văd pe Sam luând poziţia de atac în faţa cercetaşului. Îl înfruntă cu mâinile goale, şi le ţine ridicate şi spre exterior; saltă alternativ şi umărul drept şi din cel stâng. Mogadorianul râde şi-şi lasă

sabia să cadă pe beton, apoi imită poziţia de luptă luată de Sam. Înainte de a apuca să ies din bazin ca să-l ajut, Sam îşi lasă greutatea pe piciorul stâng şi şi-l roteşte pe dreptul în faţă. Pantoful lui drept, leoarcă de apă, e azvârlit înapoi pe o traiectorie circulară şi intră în contact cu faţa cercetaşului cu o forţă care-l face să se dea cu vreo doi metri înapoi, clătinându-se pe picioare.

Mogadorianul năucit îşi ridică sabia strălucitoare. Ies din bazin înainte de a-l atinge pe Sam şi-mi ridic pumnalul ca să parez lovitura sabiei în cădere bruscă. Lamele se întâlnesc, generând un glob de lumină atât de intensă, încât îmi pierd pentru o clipă vederea. Când păleşte, cercetaşului i se frânge sabia exact în punctul de contact cu pumnalul meu. Pe care i-l înfig în piept şi-l trag în jos, profitând de momentul de surpriză. Se transformă în cenuşă şi-mi acoperă pantofii.

Casa se prăbuşeşte în cele din urmă – grinzile de lemn crapă în toate direcţiile, ferestrele explodează, ieşind din pereţi – acoperişul se aplatizează peste toate, ca o carte cu cotorul rupt. Deasupra capetelor noastre apare un nor de furtună şi un trăsnet despică bolta cerului, căzând exact în partea opusă a clădirii.

– Trebuie s-ajungem la Şase! strigă Sam.

Are dreptate, trăsnetul de lângă noi nu poate însemna decât că ea e în mijlocul unei lupte. Sau că o încheie. Ridic Cufărul cu mâna liberă şi-l pun pe zidul de cărămidă al curţii din spate, după ce mă asigur că nu e niciun pericol. Sam îmi aruncă restul lucrurilor, apoi îl trag pe el pe coama de ciment a zidului. Sărim şi ne rostogolim în iarba umedă din partea opusă. Punem totul la loc sigur, în spatele unui tufiş des, şi ocolim casa, alergând spre curtea din faţă.

În mijlocul aleii, la nici doi metri de maşina noastră de teren, Şase a înconjurat cu braţul gâtul unui cercetaş şi îl strânge cu muşchii pulsându-i. Alţi doi se apropie. Cel din stânga îndreaptă spre mine un tub lung, şi răbufnirea

unei lumini verzi mă aruncă pe spate. Nu pot să respir. Nu văd. Mă rostogolesc în iarba înaltă şi simt căldura focului care mistuie casa.

Când reuşesc să deschid ochii, îl desluşesc deasupra mea pe cercetaşul cu tubul. Reîncep cu greu să-mi simt într-o oarecare măsură braţele şi picioarele; respiraţia îmi revine la normal. Mânerul pumnalului continuă să-mi îmbrace mâna dreaptă. Cercetaşul reglează un buton al tubului, poate ca să ucidă în loc să paralizeze, apoi calcă pe încheietura mâinii mele drepte. Încerc să-mi basculez picioarele în sus şi deasupra mea, dar nu reacţionează aşa cum mi-o doresc, sunt încă inerte de pe urma loviturii paralizante pe care-am primit-o. Ţeava tubului e între ochii mei, şi mă gândesc la arma îndreptată de Şase împotriva beţivului, cu o oră în urmă. *Asta e tot*, îmi spun. *Misiunea mogadorienilor e un succes. Numărul Patru a fost bifat. Urmează Numărul Cinci*.

Văd sutele de luminiţe din tub scânteind înainte de a prinde viaţă şi învârtejindu-se înainte de a se contopi într-una singură; şi, exact când îşi pune mogadorianul degetul pe trăgaci, Bernie Kosar îl prinde de coapsă. Cercetaşul se împleticeşte deasupra mea preţ de o secundă înainte de a-l decapita un trăsnet. Capul i se rostogoleşte în iarbă, alături de mine; nasurile ni se ating, apoi ţeasta i se sfărâmiţează, devenind un morman de cenuşă, şi mă străduiesc din răsputeri să n-o inhalez odată cu aerul inspirat. Trupul de deasupra mea se prăvăleşte peste mine, acoperindu-mi blugii cu cenuşă.

– Acum ridică-te, strigă Şase, dintr-odată chiar în locul în care a stat cercetaşul.

Şi Sam apare deasupra mea, încruntat, cu faţa murdară.

– Trebuie să plecăm *imediat*, John.

Sunetul sirenelor străpunge noaptea. La un kilometru şi jumătate distanţă sau mai aproape. Bernie Kosar îmi linge tâmpla şi scheaună.

– Ce s-a-ntâmplat cu al treilea? şoptesc.

Şase se uită la Sam şi dă din cap.

– I-am smuls sabia şi am folosit-o împotriva lui. A fost cel mai frumos moment din viaţa mea, spune el.

Atârn pe umărul lui Şase, care mă basculează pe bancheta din spate a maşinii. Bernie Kosar mi se instalează pe gambe şi-mi linge mâna stângă, paralizată. Sam ia cheile şi se urcă la volan, în vreme de Şase recuperează lucrurile noastre. Imediat ce ieşim pe autostradă şi nu mai aud sirenele, reuşesc să mă relaxez şi să mă concentrez asupra mâinii mele drepte. Mânerul pumnalului îşi schimbă forma şi mi se retrage de pe degete şi de pe încheietura mâinii. Îl las să cadă alături de banchetă, în locul destinat picioarelor.

Cincisprezece minute mai târziu, Şase îi spune lui Sam să tragă pe dreapta şi intrăm în parcarea luminată a unui restaurant închis, cu cauciucurile scârţâind. Ea sare jos înainte de a se opri maşina şi lasă portiera deschisă.

– Ajută-mă, îmi ordonă.

– Şase, nu vreau să fiu un nemernic tocmai în clipa asta, dar chiar nu-mi pot mişca braţele şi picioarele.

– Tipule, încearcă de-adevăratelea. Trebuie să-i facem să ne piardă urma, insistă ea. Altfel suntem morţi. Gândeşte-te la asta.

Mă străduiesc să mă salt în capul oaselor şi-mi simt sângele circulându-mi prin picioare. Mă dau jos din maşină şi rămân locului în hainele mele arse, ezitând, fiindcă n-am idee pentru ce are Şase nevoie de ajutor.

– Caută emiţătorul, spune ea. Sam, nu opri motorul.

– Am înţeles, răspunde el.

– Ce să caut? întreb eu.

– De obicei se folosesc de emiţătoare ca să urmărească vehiculele. Crede-mă. Aşa au făcut cu mine şi cu Katarina.

– Cum arată?

– N-am idee. Dar n-avem nici timp, aşa că e cazul să-l găseşti repede.

Aproape că-mi vine să râd. În lume nu există nici măcar un singur lucru pe care să-l pot face repede în clipa asta. Însă Şase ocoleşte grăbită maşina în timp ce eu mă las totuşi încet într-un genunchi şi reuşesc să mă târăsc sub ea, aprinzându-mi palmele dedesubtul saşiului. Bernie Kosar începe să adulmece, pornind de la bara de protecţie din spate şi mergând spre partea din faţă. Observ aproape imediat emiţătorul, un obiect rotund, nu mai mare decât o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi, lipit de învelişul de plastic al rezervorului de benzină.

– L-am găsit, strig, smulgându-l.

Ies şi-i întind lui Şase dispozitivul, rămânând culcat pe spate. Ea îl studiază în grabă, apoi îl lasă să-i cadă în buzunar.

– Nu-l distrugi?

– Nu, răspunde ea. Mai verifică o dată. Trebuie să fim siguri că nu există un al doilea sau un al treilea.

Mă târăsc înapoi, cu mâinile luminând puternic, şi mă deplasez cu repeziciune din spatele vehiculului până în faţă. Nu mai văd nimic.

– Eşti sigur? mă-ntreabă ea, când mă ridic în picioare.

– Da.

Mă urc din nou în maşină şi demarăm în viteză. E două noaptea, şi Sam se îndreaptă spre vest. La instrucţiunile lui Şase, merge cu o sută patruzeci până la o sută patruzeci şi cinci de kilometri pe oră, şi nu pot să nu-mi fac griji în privinţa poliţiei... După aproape cincizeci de kilometri, intră pe autostrada interstatală şi o ia spre sud.

– Aproape c-am ajuns, spune ea.

Peste alţi trei kilometri, îi cere lui Sam să iasă de pe interstatală.

– Opreşte! Opreşte aici!

Sam calcă frâna, alături de un semitrailer în ralanti, alimentat de şoferul său cu benzină. Şase devine invizibilă şi coboară, lăsând portiera întredeschisă.

– Ce face? întreabă Sam.

– Nu ştiu.

Portiera deschisă se închide peste câteva secunde, trântindu-se. Şase reapare şi-i spune lui Sam să se reîntoarcă pe autostradă, mergând de data asta spre nord. E ceva mai relaxată, nu se mai ţine de bord cu încheieturile degetelor albite.

– Chiar vrei s-ajung să te-ntreb ce-ai făcut adineauri? zic eu.

Ea îmi aruncă o privire grăbită.

– Camionul ăla era în drum către Miami. I-am lipit emiţătorul sub remorcă. Să sperăm că vor pierde câteva ore urmărindu-l spre sud în timp ce noi mergem spre nord.

Clatin din cap.

– Camionagiul o să aibă parte de-o noapte interesantă.

Odată ce trecem de ieşirile spre Ocala[6], Şase îi cere lui Sam să părăsească autostrada şi să oprească în spatele unui mall, la câteva minute distanţă.

– O să dormim aici la noapte, spune Şase. De fapt, o să dormim în schimburi.

Sam îşi deschide portiera şi se răsuceşte într-o parte, lăsându-şi apoi picioarele să se legene în afara maşinii.

– Ăă, băieţi? Probabil că ar fi trebuit să vă spun mai devreme, dar, ei, acolo m-am ales cu o tăietură urâtă şi a-nceput să mă doară foarte tare, şi cred c-o să leşin.

– Ce?

Mă grăbesc să cobor şi mă opresc în faţa lui. Îşi saltă cracul drept, murdar, al pantalonilor, dând la iveală o rană de deasupra genunchiului, cu foarte puţin mai mică decât o carte de credit, însă având probabil doi centimetri şi jumătate adâncime. Genunchiul şi pielea îi sunt

[6] Oraş din Florida (n. tr.).

acoperite deopotrivă cu sânge închegat şi cu sânge proaspăt.

– Doamne Sfinte, Sam, exclam. Când s-a-ntâmplat?

– Chiar înainte de a pune stăpânire pe sabia mogului ăluia. De fapt am tras-o din piciorul meu.

– Bine, haide, ieşi din maşină, îi spun. Întinde-te pe pământ.

Şase îşi strecoară capul sub subţioara lui Sam şi-l ajută să coboare.

Deschid uşa din spate şi iau piatra vindecătoare din Cufăr.

– Ai face bine să te ţii de ceva, omule. S-ar putea să te… înţepe.

Şase îi oferă o mână, şi el i-o ia. În clipa când îi apăs piatra pe rană se crispează, ca în agonie, şi i se încordează toţi muşchii. Lasă impresia c-o să leşine. Pielea din jurul rănii se albeşte, apoi se înnegreşte, apoi capătă culoarea roşie a sângelui; şi regret imediat că am încercat să folosesc piatra pe un om. Oare n-a spus Henri că asupra lor n-are efect? Încerc să-mi aduc mai bine aminte, în timp de Sam geme prelung, golindu-şi plămânii de aer. Marginea exterioară a rănii se închide spre interior, apoi dispare cu totul. Sam slăbeşte strânsoarea în care ţine mâna lui Şase şi îşi recapătă încet răsuflarea. Un minut mai târziu, se poate ridica în capul oaselor.

– Omule, îmi doresc fără-ncetare să fiu extraterestru, spune el într-un târziu. Aveţi mult prea multe lucruri mişto.

– O clipă mi-am făcut griji pentru tine, amice, mărturisesc eu. Nu eram sigur că piatra o să aibă efect asupra ta, de vreme ce alte obiecte din Cufăr nu au.

– Şi eu la fel, adaugă Şase.

Se apleacă şi-l sărută pe obrazul murdar. El se întinde din nou pe pământ şi oftează. Şase râde şi-şi freacă palma de creştetul lui cu păr ţepos, şi sunt surprins de puterea geloziei care clocoteşte în mine.

– Vrei să mergi la spital? întreb.

– Vreau să rămân locului, chiar aici, răspunde el. Pentru totdeauna.

– Ştii ce? Am fost foarte norocoşi fiindc-am ieşit la plimbare, spune Şase, după ce ne instalăm din nou în maşină.

– Ai dreptate, încuviinţez eu.

Sam îşi sprijină obrazul de tetieră, ca să ne poată vedea pe amândoi.

– În primul rând, de ce-aţi ieşit la plimbare?

– N-am putut s-adorm. Aşa cum n-a putut nici Şase, răspund eu, spunând practic adevărul, ceea ce totuşi nu-mi alungă sentimentul de vinovăţie.

Ştiu că Sarah e singura fată care mă interesează, dar s-ar părea că nu pot scăpa de noile mele sentimente.

Şase oftează.

– Ştiţi ce înseamnă asta, nu?

– Ce?

– Probabil c-au deschis Cufărul meu.

– Nu poţi fi sigură.

– Nu, nu pot. Dar, după ce am luat piatra aia din Cufărul tău şi a început să pulseze şi să-mi îndurereze mâna, n-am mai reuşit să scap de senzaţia pe care mi-a creat-o. Şi acum mi-a trecut prin minte că între asta şi Cufărul meu există probabil vreo legătură.

– Au Cufărul tău de trei ani, spun eu. Prin urmare, crezi că e posibil să ne deschidă Cuferele fără noi, fără să fim morţi?

Ea ridică din umeri.

– Nu ştiu. Poate? Dar am senzaţia asta, că mi-au deschis Cufărul şi că, în momentul când am atins piatra, i-am condus cumva pe cercetaşi la casa noastră.

– De ce să fi trimis atât de puţini? întreabă Sam, printre căscături. Adică de ce n-au aşteptat să primească întăriri înainte de a ataca?

– Poate s-au speriat şi au intrat în panică? sugerează Şase.

– Poate unul dintre ei a vrut să fie erou, spun eu.

Şase îşi lasă geamul în jos şi ascultă. Când se simte mulţumită, ni se adresează:

– N-are importanţă. Data viitoare vor fi mai mulţi. Cu pikeni şi krauli şi cu orice altceva mai pot arunca în luptă, împotriva noastră.

– Probabil ai dreptate, şopteşte Sam. E gata să adoarmă. Să vă spun un lucru. Fuga asta continuă mă istoveşte de-adevăratelea.

– Încearcă s-o faci timp de unsprezece ani, spun eu.

– Cred că mi-e puţin cam dor de casă, murmură el.

Mă aplec şi văd că ţine în poală vechii ochelari ai tatălui său, cei cu lentile groase, pe care obişnuia să-i poarte în Paradise.

– Nu e prea târziu să te-ntorci, Sam. Ştii, nu?

Se încruntă.

– Nu mă-ntorc.

O spune cu mult mai puţină convingere decât prima oară, în motelul din Carolina de Nord.

– Nu înainte de a-l găsi pe tata. Sau de a afla ce s-a-ntâmplat cu el.

Tatăl lui? mă întreabă Şase, derutată, mimând cuvintele.

Mai târziu, îi răspund, tot fără glas.

– E corect, spun. Până la urmă o să ne lămurim şi în privinţa asta. Mă întorc spre Şase. Ei, încotro o luăm mâine-dimineaţă?

– Acum, când s-ar părea că mi-au deschis Cufărul, cred c-o s-o luăm încotro ne duce vântul, spune ea, pe un ton meditativ, şi-mi aruncă o privire. Ştii că, dacă vântul şi nevoia mea de cofeină n-ar fi intervenit în Pennsylvania, într-o noapte, chiar în cea dinaintea atacului din Paradise, n-aş fi ajuns niciodată acolo la timp?

– Despre ce vorbeşti? întreb eu.

– Umblam în derivă prin Midwest, simţind că voi eraţi în Ohio, sau în Virginia de Vest, sau în Pennsylvania, asta după ce găsisem nişte ştiri online despre ceea ce credeam că era, probabil, opera artizanală a mogilor din Atena, din apropierea colegiului; dar, după câteva săptămâni în care nu descoperisem nimic, nu mă mai îndoiam că vă pierdusem urma. Am crezut că între timp plecaserăţi în California sau în Canada. Aşa că eram acolo, în parcarea unui mall, obosită şi pierdută, practic zdrobită, când pe lângă mine a trecut o rafală enormă de vânt, deschizând uşa unei cafenele din stânga mea. M-am gândit că puteam să mă realimentez, să mă întorc afară şi să găsesc o soluţie, dar în colţul opus al magazinului era deschis un computer pentru clienţi. Mi-am cumpărat o cafea mare şi am început să caut pe internet. Cum era de aşteptat, am găsit un articol despre casa în flăcări din care-ai sărit.

Mă simt jenat aflând cât de uşor i-a fost să mă găsească. Nu e de mirare că Henri voia să mă ţină tot timpul numai acasă sau la şcoală.

– Dacă n-ar fi fost rafala de vânt care să deschidă uşa, probabil că aş fi ajuns într-un restaurant, sorbind din cafea până se lumina de ziuă. Mi-am notat toate informaţiile pe care le-am putut afla despre voi, apoi am alergat de-a lungul străzii, căutând un birou de copiat deschis toată noaptea. Atunci v-am trimis faxul şi scrisoarea cu numărul meu, încercând să vă avertizez sau măcar să vă atrag atenţia, ca să vă adunaţi toate forţele şi să rezistaţi până la sosirea mea. Şi am ajuns exact la ţanc.

18

Vântul ne duce spre nord, la un motel din Alabama, unde stăm două nopţi, din nou mulţumită lui Sam, care foloseşte una dintre identităţile mele. De acolo ne îndreptăm spre vest şi petrecem o noapte sub cerul liber, pe un câmp deschis din Oklahoma, după care continuăm cu alte două nopţi într-un motel din reţeaua Holiday Inn, aflat la periferia oraşului Omaha din Nebraska. Şi de acolo, fără niciun motiv aparent – sau cel puţin fără niciun motiv pe care să-l recunoască – Şase conduce o mie şase sute de kilometri spre est, ca să închiriem o cabană de bârne, cuibărită în munţii de pe limba de pământ a statului Maryland, la doar cinci minute de mers cu maşina până la graniţa cu Virginia de Vest şi la trei ore de peştera mogadorienilor. De Paradise, Ohio, locul de unde a început călătoria noastră, ne despart exact trei sute şaptesprezece kilometri. Sunt la o distanţă de jumătate de rezervor de benzină de Sarah.

Înainte de a deschide ochii, ştiu deja că o să fie o zi grea, una din zilele acelea în care realitatea morţii lui Henri mă loveşte ca un baros şi nu se dă dusă, indiferent ce-aş face. Am astfel de zile din ce în ce mai des. Zile pline de remuşcări. De vinovăţie. De o sinceră tristeţe, fiindcă ştiu că nu voi mai vorbi cu el niciodată. Gândul mă paralizează. Aş vrea să pot schimba asta. Dar, aşa cum a spus el cândva: „Unele lucruri nu pot fi refăcute.” Şi mai e şi Sarah, şi vinovăţia cumplită care mi s-a furişat în suflet de când am plecat din Florida, fiindcă mi-am permis să mă apropii atât de mult de Şase încât aproape c-am sărutat-o.

Respir adânc, deschizând în sfârşit ochii. Lumina palidă a dimineţii pătrunde în cameră. *Scrisoarea lui Henri*, îmi spun. N-am de ales, acum trebuie s-o citesc. E prea periculos să mai amân. După ce-am fost cât pe ce s-o pierd în Florida.

Îmi strecor mâna sub pernă şi scot pumnalul cu lamă de diamant şi scrisoarea. Le ţin pe amândouă lângă mine. Fixez o clipă plicul cu privirea, încercând să-mi imaginez în ce circumstanţe a fost compusă scrisoarea. Pe urmă oftez, ştiind că, de fapt, nu contează şi că pierd pur şi simplu timpul, şi mă folosesc de pumnal ca să fac o tăietură îngrijită de-a lungul lipiturii şi să scot paginile. Scrisul desăvârşit al lui Henri umple cinci coli galbene identice cu litere groase, trasate cu cerneală neagră. Respir adânc, apoi îmi las privirea să se-aştearnă pe cea de deasupra.

19 ianuarie

J...

De-a lungul anilor, am conceput de mai multe ori scrisoarea asta, neştiind niciodată dacă nu cumva o făceam pentru ultima oară, dar, dacă o citeşti acum, răspunsul e cu siguranţă „da”. Îmi pare rău, John. Îmi pare sincer rău. Datoria noastră, a cêpanilor veniţi aici, era să vă protejăm cu orice preţ, inclusiv cu cel al vieţii noastre. Dar, în timp ce scriu aceste rânduri, la masa noastră din bucătărie, la câteva ore după ce m-ai salvat în Atena, ştiu că pe noi doi nu ne-a ţinut niciodată împreună datoria, ci mai degrabă dragostea, o legătură mult mai puternică decât orice obligaţie. Adevărul e că moartea mea a fost întotdeauna pe punctul de a se petrece. Singurele variabile sunt când şi cum şi, fără ajutorul tău, azi aş fi murit cu siguranţă. Oricare ar fi împrejurările morţii mele, te rog, nu-ţi face nicio vină. Nu m-am aşteptat niciodată să supravieţuiesc şederii noastre

aici şi, când am plecat de pe Lorien, cu atâţia ani în urmă, am ştiut că n-o să mă mai întorc niciodată.

Mă întreb cât de multe ai descoperit în timpul scurs între clipa când scriu aceste cuvinte şi cea în care le citeşti. Ştii că ţi-am ascuns multe, de asta nu mă îndoiesc. Probabil mai multe decât ar fi trebuit. Pentru că, în cea mai mare parte a vieţii tale, am vrut să te poţi concentra, să te antrenezi intens. Am vrut să-ţi ofer, aici, pe Pământ, o viaţă cât mai normală cu putinţă. Sunt sigur că ideea o să ţi se pară ridicolă, dar cunoaşterea întregului adevăr ar fi adăugat un noian de stres unor vremuri deja stresante.

Cu ce să-ncep? Tatăl tău se numea Liren. Era curajos şi puternic şi a dus o viaţă integră, dedicată unui scop. Aşa cum ţi-ai dat seama din viziunile care ţi-au înfăţişat războiul, a trăit astfel până în ultima clipă, deşi ştia că era imposibil să câştigăm lupta. Asta e aproape tot ce poate spera oricare dintre noi – să moară cu demnitate, să-şi dea viaţa cu onoare şi eroism. Să murim ştiind că am făcut tot ce ne-a stat în puteri. Asta e esenţa celui care a fost tatăl tău. Şi tot asta e esenţa a ceea ce eşti tu, chiar dacă acum nu-ţi vine s-o crezi.

Mă salt în capul oaselor, cu spatele sprijinit de căpătâiul patului, recitind iarăşi şi iarăşi numele tatălui meu. Nodul din gât îmi creşte, devenind pietroi. Aş vrea să fie Sarah aici, cu obrazul pe umărul meu, îndemnându-mă să citesc mai departe. Îmi focalizez privirea asupra paragrafului următor.

Când nu erai decât un copilaş, tatăl tău venea să te vadă mai des decât ar fi fost de aşteptat. Te adora, era în stare să stea ore întregi uitându-se cum te jucai în iarbă cu Hadley (mă întreb dacă ai descoperit între timp adevărata identitate a lui Bernie Kosar). Şi, deoarece sunt sigur că nu-ţi aduci aminte prea multe din zilele de la începuturile tale, pot afirma fără niciun risc că erai un

băieţel fericit. Pentru un scurt răstimp, ai avut acel gen de copilărie pe care-o merită toată lumea, deşi nu toată lumea o şi primeşte.

În vreme ce mi-am petrecut remarcabil de mult timp împreună cu tatăl tău, pe mama ta n-am văzut-o decât o singură dată. Se numea Lara şi, la fel ca tatăl tău, era rezervată şi poate chiar de o uşoară timiditate. Îţi spun toate astea acum fiindcă vreau să ştii cine eşti şi de unde vii. Descinzi dintr-o familie modestă, cu mijloace modeste de trai, şi adevărul pe care-am vrut să ţi-l împărtăşesc dintotdeauna este că n-am plecat de pe Lorien din cauză că s-a-ntâmplat să ne aflăm într-un anumit loc în ziua aceea. Prezenţa noastră pe aerodrom n-a fost o pură întâmplare. În momentul când a-nceput atacul, întreaga Garde şi-a concentrat forţele ca să vă aducă pe toţi acolo. Mulţi şi-au sacrificat viaţa pentru asta. Ar fi trebuit să fiţi zece, dar, după cum ştii, numai nouă au reuşit s-ajungă.

Lacrimile îmi înceţoşează vederea. Îmi trec degetele peste numele mamei. Lara. Lara şi Liren. Mă întreb care-o fi fost numele meu loric, dacă începea tot cu *L*. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi existat războiul, dacă aş fi avut o soră mai mică sau un frate. Mi s-au răpit atât de multe.

Când v-aţi născut voi, cei zece, Lorien v-a identificat curajul, voinţa, compasiunea, şi v-a acordat în schimb rolurile pe care sunteţi cu toţii meniţi să vi le asumaţi: rolurile celor zece Străbuni Iniţiali. Asta înseamnă că, în timp, aceia dintre voi care-au mai rămas se vor maturiza pentru a deveni cu mult mai puternici decât orice altceva a mai văzut vreodată Lorienul, cu mult mai puternici decât primii zece Străbuni, de la care v-aţi primit Moştenirile. Mogadorienii o ştiu, de aceea vă vânează acum cu atâta înfrigurare. Sunt disperaţi şi au inundat planeta asta cu spioni. Nu ţi-am spus niciodată adevărul,

fiindcă m-am temut că te-ar fi putut conduce spre aroganţă, ceea ce te-ar fi putut împinge pe căi greşite, şi pericolul care te pândeşte e mult prea mare ca să-mi asum un asemenea risc. Te îndemn să... devii puternic, să intri în rolul pe care eşti menit să ţi-l asumi şi să-i găseşti apoi pe ceilalţi. Voi, cei care aţi rămas, încă mai puteţi câştiga războiul.

Ultimul lucru pe care trebuie să ţi-l spun este că nu ne-am mutat în Paradise din întâmplare. Moştenirile tale au întârziat şi am început să-mi fac griji, iar când grijile au devenit tot mai puternice, ajungând până la o panică desăvârşită după apariţia celei de-a treia cicatrice – ştiam că tu eşti următorul – m-am hotărât să-l caut pe singurul om care ar fi putut deţine cheia descoperirii celorlalţi.

Când am sosit pe Pământ, ne-au aşteptat nouă oameni care ne înţelegeau situaţia şi nevoia de a ne împrăştia. Erau aliaţii loricilor şi, la ultima noastră venire aici – acum cincisprezece ani – primiseră cu toţii câte un transmiţător care nu intra în funcţiune decât venind în contact cu una dintre navele noastre. Ne-au aşteptat în noaptea aceea ca să ne călăuzească în timpul tranziţiei de la Lorien la Pământ, ca să ne-ajute să facem primii paşi. Niciunul dintre noi nu mai fusese vreodată aici. Când am coborât din navă, ni s-au dat fiecăruia două rânduri de haine, un pachet cu instrucţiuni cu ajutorul cărora să învăţăm despre deprinderile pământenilor şi un petic de hârtie pe care se afla o adresă. Aceea a unui loc din care să-ncepem, dar nu în care să rămânem, şi niciunul dintre noi nu ştia încotro se îndreptau ceilalţi. A noastră ne-a dus într-un orăşel din nordul Californiei. Era un loc frumos, liniştit, la cincisprezece minute distanţă de coastă. Acolo te-am învăţat să mergi cu bicicleta, să înalţi un zmeu şi alte lucruri mai simple, de exemplu cum să-ţi legi şireturile pantofilor, pe care-a trebuit să le-nvăţ mai întâi eu însumi. Am rămas în orăşelul ăla şase luni, după care-am plecat la drum, aşa cum ştiam că trebuia.

Bărbatul care ne-a întâmpinat, pe tine şi pe mine, era de aici, din Paradise; şi l-am căutat fiindcă-mi doream cu disperare să aflu unde anume plecaseră pentru început ceilalţi. Dar, când am sosit aici, trebuie să fi căzut deja stele întunecate, fiindcă omul nostru dispăruse.

Bărbatul care ne-a întâmpinat în acea primă zi, care ne-a oferit un ghid al culturii planetei şi care ne-a instalat în primele noastre locuinţe se numea Malcolm Goode. Era tatăl lui Sam.

Ceea ce vreau să-ţi spun acum, John, este că, după părerea mea, Sam are dreptate; cred că tatăl lui a fost răpit. De dragul lui Sam, nu pot decât să sper că e încă în viaţă. Iar dacă Sam mai e încă alături de tine, îţi cer să-i împărtăşeşti această informaţie şi sper că îi va aduce alinare.

Devino cel care eşti menit să devii, John. Străduieşte-te să ajungi puternic şi nu uita niciodată, nici măcar pentru un minut, nimic din tot ce-ai învăţat pe parcurs. Fii generos, sigur de tine şi curajos. Trăieşte cu demnitatea şi cu eroismul pe care le-ai moştenit de la tatăl tău şi încrede-te în inima şi în voinţa ta, aşa cum continuă Lorien să se încreadă încă în sine. Nu-ţi pierde niciodată credinţa în tine însuţi şi nu-ţi abandona niciodată speranţa, nu uita că ea există întotdeauna, chiar şi atunci când lumea îţi arată cea mai cumplită dintre feţele sale şi îţi întoarce apoi spatele.

Şi sunt sigur că, într-o bună zi, vei reuşi să te-ntorci acasă.

Cu dragoste,
prietenul şi cêpanul tău,
– H

Sângele îmi zvâcneşte în urechi; şi, în pofida a ceea ce a scris Henri, ştiu, în inima mea, că, dacă am fi plecat din Paradise atunci când a vrut el, ar mai fi încă în viaţă. Am

fi încă împreună. A venit la şcoală să mă salveze, fiindcă asta era datoria lui şi fiindcă mă iubea. Şi acum nu mai e.

Respir adânc, îmi şterg faţa cu dosul mâinii şi ies din camera mea. În ciuda piciorului său rănit, Sam a insistat să stea la etaj, chiar şi atunci când eu şi Şase ne-am oferit să ne instalăm acolo în locul lui. Urc scările şi îi bat la uşă. Intru, îi aprind veioza cu un gest scurt şi văd foştii ochelari ai tatălui său pe noptieră. El se foieşte în somn.

– Sam? Hei, Sam. Îmi pare rău că te trezesc, dar trebuie să afli un amănunt de importanţă majoră.

Asta-i câştigă atenţia şi îşi aruncă pătura deoparte.

– Atunci spune-mi-l.

– În primul rând, trebuie să-mi promiţi că n-o să te-nfurii. Şi vreau să ştii că până acum n-am avut idee de nimic din tot ce-o să-ţi dezvălui. Şi, indiferent ce motive a avut Henri ca să nu ţi-o spună direct, trebuie să-l ierţi.

Se trage grăbit în susul saltelei, până când ajunge să se sprijine cu spatele de tăblia de la căpătâiul patului.

– La naiba, John. Spune-mi odată.

– Promite-mi.

– Bine, îţi promit.

Îi întind scrisoarea.

– Ar fi trebuit s-o citesc mai devreme, Sam. Îmi pare sincer rău că n-am făcut-o.

Ies din cameră şi închid uşa, oferindu-i intimitatea care i se cuvine. Nu ştiu sigur cum va reacţiona. Nu se poate spune cum o să primească o anumită persoană răspunsul la o întrebare pe care şi-a pus-o aproape toată viaţa, la o întrebare obsedantă.

Cobor la parter şi mă strecor afară pe uşa din spate, împreună cu Bernie Kosar, care fuge în pădure. Mă aşez pe tăblia unei mese de picnic. Îmi văd respiraţia în aerul rece, de februarie. Întunericul e împins către vest, pe când lumina dimineţii însângerează cerul dinspre est. Ţintuiesc semiluna cu privirea şi mă întreb dacă Sarah se uită la ea, dacă e posibil s-o vadă în clipa asta şi vreunul

dintre ceilalţi. Eu şi ei, ceilalţi cinci încă în viaţă, suntem meniţi să ne asumăm rolul Străbunilor. Încă nu înţeleg ce presupune asta, nu întru totul. Pe urmă închid ochii şi-mi înalţ faţa către cer. Stau aşa până ce uşa din spatele meu glisează, deschizându-se. Mă aştept să fie Sam. Dar e Şase. Se urcă pe masa de picnic şi se aşază lângă mine. Îi adresez un zâmbet firav, dar nu-mi răspunde cu un altul.

– Te-am auzit ieşind. E totul OK? Te-ai certat cumva cu Sam, sau altceva de genul ăsta? mă întreabă.

– Cum? Nu, de ce?

– Nu ştiu decât că el plânge pe canapeaua de la parter şi nu vrea să vorbească cu mine.

Fac o pauză înainte de a-i explica.

– Am citit în sfârşit scrisoarea lăsată de Henri. Sunt câteva lucruri, legate de Sam, pe care nu ţi le-a spus niciunul dintre noi. E vorba despre tatăl lui.

– Ce-i cu tatăl lui? E totul OK?

Mă răsucesc, astfel încât genunchii ni se ating.

– Ascultă-mă. Când l-am cunoscut pe Sam, la şcoală, era extrem de obsedat de dispariţia tatălui lui, care, într-o bună zi, pur şi simplu nu s-a mai întors de la băcănie. I-au găsit camioneta, cu ochelarii jos, lângă ea. Ştii, ochelarii ăia pe care-i cară după el tot timpul?

Şase se-ntoarce să se uite înăuntru, dincolo de uşa din spate.

– O clipă. Sunt ai tatălui lui?

– Da. Aşa că Sam e cât se poate de convins că l-au răpit extratereştrii, ceea ce mi s-a părut întotdeauna o nebunie; dar, nu ştiu, l-am lăsat să creadă în ea, fiindcă de fapt cine sunt eu ca să-i fac praf speranţa că-şi va găsi tatăl? Aşteptam să-ţi povestească Sam toate astea, dar tocmai am citit scrisoarea lui Henri, şi n-o să crezi ce-am aflat.

– Ce?

Îi povestesc totul, îi vorbesc despre tatăl lui Sam, unul dintre aliaţii loricilor, cu care ne-am întâlnit eu şi Henri

după sosirea navei, îi spun de ce-a vrut Henri să venim în Paradise.

Şase se lasă să alunece de pe tăblia mesei de picnic şi aterizează cu stângăcie pe bancă.

– E ceva cu desăvârşire întâmplător, cum e şi faptul că Sam se află aici. Acolo, înăuntru.

– Nu cred că e aşa. Adică, gândeşte-te. Crezi că s-a-ntâmplat pur şi simplu ca, dintre *toţi* oamenii din Paradise să fiu atras de unul singur, făcându-mi din el cel mai bun prieten, şi că s-a-ntâmplat pur şi simplu să fie tocmai Sam? Eu cred că ne-a fost menit să ne-ntâlnim.

– Poate ai dreptate.

– E tare că tatăl lui Sam ne-a ajutat, nu?

– Cel mai tare. Ţi-aduci aminte când a spus ce sentimente îi trezeşte faptul că se află împreună cu noi?

Îmi aduc.

– Şi uite care-i esenţa. În scrisoare, Henri spune că tatăl lui Sam a fost într-adevăr răpit de mogadorieni sau chiar ucis.

Rămânem în tăcere, privind soarele care urcă încet deasupra orizontului. Bernie Kosar iese în fugă din pădure şi se rostogoleşte pe spate, aşteptând să fie mângâiat pe burtă.

– Salut, Hadley.

Sare instantaneu în picioare când îi spun aşa, înclinându-şi capul de copoi.

– Da, spun, sărind jos ca să-i scarpin bărbia cu amândouă mâinile. Ştiu.

Sam iese din casă. Are ochii roşii. Se aşază pe bancă, lângă Şase.

– Bună, Hadley, îi spune lui Bernie Kosar.

Căţelul îi răspunde cu un lătrat şi-i linge mâinile.

– Hadley? întreabă Şase.

Câinele latră din nou, aprobator.

– Am ştiut-o dintotdeauna, spune Sam. Dintotdeauna. Din ziua când a dispărut.

– Ai avut dreptate în tot timpul ăsta, spun eu.

– Vă deranjează dacă citesc şi eu scrisoarea? întreabă Şase.

Sam i-o întinde. Îmi îndrept mâna dreaptă către prima pagină şi îmi aprind palma. Şase citeşte în lumina pe care-o radiez, apoi împătureşte foile şi i le înapoiază.

– Îmi pare sincer rău, Sam, spune ea.

– Eu şi Henri n-am fi supravieţuit dacă n-ar fi fost tatăl tău, adaug.

Şase se întoarce spre mine.

– Ştii, e ridicol că părinţii tăi erau Liren şi Lara. Sau e ridicol că nu mi-am dat seama singură. Nu mă ţii minte de pe Lorien, John? Părinţii tăi şi ai mei – se numeau Arun şi Lyn – erau cei mai buni prieteni. Ştiu că nu eram prea des împreună cu părinţii noştri, dar îmi amintesc că a venit de câteva ori la voi acasă. Cred că pe vremea aia nu erai decât un ţânc.

Am nevoie de câteva secunde ca să-mi amintesc ce mi-a spus Henri la un moment dat. În ziua când s-a întors Sarah din Colorado, ziua în care am mărturisit că ne-am îndrăgostit unul de altul. După plecarea ei, am cinat împreună cu Henri şi el a spus: *Deşi nu ştiu numărul ei şi n-am idee unde se află, aici, pe Pământ, a venit odată cu noi şi fata celor mai buni prieteni ai părinţilor tăi. Obişnuiau să glumească, spunând că voi doi aţi fost hărăziţi unul altuia*.

Sunt cât pe ce să-i spun lui Şase ce mi-a povestit Henri, dar îmi aduc aminte că a venit vorba despre asta din cauza sentimentelor mele pentru Sarah, ceea ce-mi retrezeşte aceeaşi vinovăţie care mă obsedează de când am ieşit la plimbare cu Şase.

– Da, e aproape o nebunie. Dar adevărul e că nu-mi aduc aminte, spun.

– Oricum, sunt câteva lucruri importante, despre Străbuni şi despre faptul că trebuie să ne asumăm rolurile

lor. Nu e de mirare că mogii sunt atât de necruţători, zice ea.

– Are cu siguranţă sens.

– Trebuie să ne-ntoarcem în Paradise, ne întrerupe Sam.

– Da, sigur, râde Şase. Ceea ce trebuie să facem e să-i găsim cumva pe ceilalţi. Trebuie să ne-ntoarcem la laptopul ăla. Să ne mai antrenăm.

Sam se ridică în picioare.

– Nu, eu vorbesc serios. Trebuie să ne întoarcem. Dacă tata a lăsat ceva în urmă, de exemplu transmiţătorul, cred că ştiu unde-o să-l găsesc. Când aveam şapte ani, mi-a spus că viitorul meu e înscris pe un cadran solar. L-am întrebat despre ce vorbea şi mi-a răspuns că, dacă vor cădea vreodată stelele întunecate, va trebui să găsesc Enneada şi să citesc harta trecând data zilei mele de naştere pe cadranul solar.

– Ce e o enneadă? întreb.

– Un grup de nouă zeităţi din mitologia egipteană.

– Nouă? întreabă Şase. Nouă Zeităţi?

– Şi ce cadran solar? adaug eu.

– Pentru mine începe acum să aibă sens, zice Sam.

Se apucă să ocolească masa de picnic, punând totul cap la cap în minte. Bernie Kosar se ţine grăbit după el.

– De obicei eram atât de frustrat, fiindcă spunea mereu chestii din astea ciudate, pe care nu le-nţelegea decât el. Cu câteva luni înainte de a dispărea, a săpat în curtea din spate un puţ despre care zicea c-o să colecteze apa de ploaie din burlane şi din ce-o mai fi; dar, imediat ce-a fost turnat betonul, şi-a fixat cadranul solar, care, după aspect, părea foarte sofisticat, pe capacul de piatră. A rămas acolo, uitându-se în jos, la puţ, şi mi-a spus: „Sam, viitorul tău e înscris pe cadranul ăsta.”

– Şi n-ai încercat niciodată să faci o verificare? îl întreb.

– Ba da, sigur că da. Am răsucit cadranul, făcând probe cu data şi cu ora naşterii mele şi cu alte câteva chestii,

dar nu s-a întâmplat niciodată nimic. După o vreme, m-am gândit că nu era decât un puţ idiot, cu cadran solar pe capac. Dar acum, după ce am citit partea cu stelele întunecate din scrisoarea lui Henri, ştiu că toate astea ascund un soi de indiciu. E ca şi cum mi-ar fi spus fără să-mi spună, radiază Sam. Era foarte inteligent.

– Aşa cum eşti şi tu, zic eu. Întoarcerea noastră în Paradise ar putea fi totuna cu o sinucidere, dar cred că acum nu prea mai avem de ales.

19

Mă trezesc cu dinţii încleştaţi, cu un gust acru în gură. M-am zvârcolit toată noaptea, nu numai fiindcă am în sfârşit Cufărul în posesia mea şi fiindcă mă nelinişte perspectiva de a vorbi în dimineaţa asta cu Adelina despre deschiderea lui, ci şi fiindcă am dezvăluit prea multe, în faţa prea multora. Mi-am etalat Moştenirile în plină vedere. În ce măsură îşi vor aminti toate? O să fiu dată în vileag înainte de micul dejun? Mă salt în capul oaselor şi o văd pe Ella în patul ei. Toată lumea din încăpere mai doarme încă, în afară de Gabby, La Gorda, Delfina şi Bonita. Paturile lor sunt goale.

Picioarele mele sunt pe punctul de a atinge podeaua când în cadrul uşii apare sora Lucia, cu mâinile pe şolduri şi cu gura strâmbă, într-o expresie încruntată. Ochii ni se întâlnesc şi mi se taie răsuflarea. Însă ea se retrage apoi cu doi paşi şi le lasă pe cele patru fete din naos să intre împleticindu-se, ameţite şi învineţite, cu hainele rupte şi murdare. Gabby se îndreaptă spre patul ei poticnindu-se şi cade în el cu faţa în jos, cu capul îngropându-i-se în pernă. La Gorda îşi freacă bărbia dublă şi se întinde pe spate în pat cu un geamăt, iar Bonita şi Delfina se târăsc încet sub cuverturi. Imediat ce niciuna dintre cele patru nu se mai mişcă, sora Lucia strigă că e timpul să ne sculăm.

– Şi e valabil pentru toată lumea!

Când încerc să trec pe lângă ea în drum spre baie, Gabby tresare.

La Gorda stă în faţa oglinzii, inspectându-şi zonele decolorate ale pielii. Când îmi zăreşte imaginea

reflectându-se în oglindă, deschide imediat robinetul şi încearcă să se concentreze asupra spălatului pe mâini. Mă pot obişnui cu asta. De fapt, nu vreau să intimidez pe nimeni, dar îmi place ideea de a fi lăsată în pace.

Ella iese, săltăreaţă, dintr-o cabină a sălii de baie şi se aşază la coadă la chiuvete, să se spele. Mă tem c-o să-i fie frică de mine, ţinând cont de ceea ce am făcut în naos, dar, când mă vede, îşi îndoaie braţul drept deasupra capului, cu un gest teatral. Mă aplec spre urechea ei.

– Prin urmare, eşti OK?

– Mulţumită ţie, îmi răspunde, cu voce tare.

Întâlnesc ochii lui La Gorda în oglindă.

– Hei, şoptesc. Noaptea trecută e micul nostru secret. Tot ce s-a-ntâmplat atunci e secretul nostru, OK? Să nu spui nimănui.

Îşi pune degetul peste buzele strânse, şi mă simt puţin mai liniştită, dar în privirea lui La Gorda a fost ceva care nu mi-a căzut bine. La urma urmelor, poate duşmănia dintre noi nu şi-a găsit sfârşitul.

Sunt atât de preocupată de ceea ce s-ar putea afla în Cufăr încât renunţ la căutarea matinală a ştirilor despre John Smith pe internet. N-am răbdare s-aştept Messa de dimineaţă ca s-o văd pe Adelina, aşa că trec dintr-o încăpere într-alta, uitându-mă după ea, dar nu e de găsit nicăieri. Bate primul clopot care anunţă slujba.

Intru pe unul dintre ultimele rânduri de bănci târşâindu-mi picioarele, mă aşez alături de Ella şi îi fac cu ochiul. O localizez pe Adelina în primul rând. Pe la jumătatea Messei, se uită peste umăr şi-mi întâlneşte ochii. Atunci arăt către acea firidă a naosului în care-a ascuns Cufărul, cu atâţia ani în urmă. Ea înalţă din sprâncene.

– N-am înţeles ce spuneai, mi se adresează, după slujbă.

Stăm amândouă în partea stângă a naosului, sub un vitraliu care-l înfăţişează pe Sfântul Iosif, scăldate într-un

amestec de pete estompate de lumină galbenă, maronie şi roşie. Seriozitatea posturii ei se potriveşte cu a ochilor.

– Am găsit Cufărul.

– Unde?

Dau din cap, arătând în sus şi spre dreapta.

– Eu sunt cea care trebuie să decidă când eşti pregătită, şi nu eşti. Nu eşti nici măcar pe-aproape, spune ea, furioasă.

Îmi îndrept umerii şi-mi înalţ bărbia.

– În ochii tăi n-o să fiu niciodată pregătită, fiindcă ai încetat să crezi, *Emmalina*.

Numele o ia prin surprindere. Deschide gura şi se opreşte înainte de a se lansa în indiferent ce tiradă i-ar sta pe limbă.

– N-ai idee prin ce trec aici, cu celelalte fete. Te plimbi de colo-colo cu Biblia în mână, rugându-te şi numărându-ţi mărgelele rozariului, fără să-ţi pese că sunt terorizată, că n-am decât o singură prietenă, că toate călugăriţele mă urăsc şi că afară e o întreagă lume pe care ar trebui s-o apăr! Două lumi, de fapt! Lorien şi Pământul au nevoie de mine şi de tine, iar eu sunt închisă în cotlonul ăsta, ca un animal la grădina zoologică, şi ţie nici măcar nu-ţi pasă.

– Bineînţeles că-mi pasă.

Încep să plâng.

– Nu, nu-ţi pasă! Nu-ţi pasă! Poate că ţi-a păsat înainte, când erai Odetta, şi poate ţi-a mai păsat puţin şi când erai Emmalina, dar, de când eşti Adelina şi de când sunt eu Marina, nu-ţi mai pasă nici de mine, nici de ceilalţi opt, nici de ceea ce ar trebui să facem aici. Îmi pare rău, dar nu mai suport să te-aud vorbindu-mi despre mântuire când asta e *tocmai* ceea ce-ncerc să obţin. Încerc să ne apăr. Încerc să fac atât de mult bine, şi tu te porţi de parcă aş fi o creatură necurată, sau cam aşa ceva!

Adelina face un pas spre mine, cu braţele deschise, gata să mă strângă la piept, dar ceva o face să se

retragă, păşind înapoi. Umerii îi tresaltă când începe să plângă. O cuprind imediat cu braţele şi ne îmbrăţişăm.

– Ce s-a-ntâmplat? De ce nu e Marina la bufetul cu autoservire?

Ne întoarcem şi-o vedem pe sora Dora, cu braţele încrucişate pe piept. Peste încheieturile mâinilor îi atârnă o cruce de aramă.

– Du-te, îmi şopteşte Adelina. Vorbim mai târziu despre asta.

Îmi şterg faţa şi trec grăbită pe lângă sora Dora. În timp ce ies din naos, aud frânturi dintr-o dispută încinsă care ia proporţii între ea şi Adelina, cu glasurile reverberându-le de tavanul boltit, şi îmi trec mâinile prin păr, într-un gest plin de speranţă.

Azi-noapte, înainte de a mă furişa înapoi, în dormitor, am făcut Cufărul să plutească pe coridorul îngust îndreptându-l spre stânga naosului, pe lângă statuile străvechi, cioplite în peretele de stâncă. Acum e ascuns în vârful turnului îngust al clopotniţei din nord, închis dincolo de uşa zăvorâtă, din lemn de stejar. E în siguranţă, pe moment; dar, dacă nu reuşesc s-o conving pe Adelina să-l deschidem curând împreună, va trebui să-i găsesc o altă ascunzătoare.

Ella e de negăsit la bufet, şi îmi fac griji, temându-mă că efectul Moştenirii mele a fost cumva reversibil, că a ajuns la spital.

– E în biroul sorei Lucia, mi se răspunde, când le întreb pe fetele de la masa cea mai apropiată de uşă. Era însoţită de un cuplu căsătorit. Cred că vor s-o adopte, sau cam aşa ceva. Fata îşi pune în farfurie o lingură plină cu ouă moi. Norocoasa!

Mi se înmoaie genunchii şi mă prind de marginea mesei ca să nu cad. N-am niciun drept să fiu atât de supărată la gândul că Ella va părăsi orfelinatul, dar e singura mea prietenă. Ştiam, fireşte, că o să fie pe lista preferenţială a fetelor destinate adopţiei; are şapte ani, e atât de dulce,

de drăgălaşă, e o prezenţă atât de minunată. Sper cu toată sinceritatea că-şi va găsi un cămin, mai ales după ce şi-a pierdut părinţii, dar nu sunt pregătită s-o las să plece, indiferent cât egoism ar presupune asta.

Când am sosit aici, cu Adelina, s-a hotărât că nu voi fi adoptată niciodată, dar acum mă întreb dacă n-ar fi fost mai bine să mă aflu printre fetele eligibile. Poate m-ar fi îndrăgit cineva.

Chiar presupunând că Ella va fi adoptată azi, îmi dau seama c-o să fie nevoie de ceva timp pentru verificarea şi aprobarea actelor, ceea ce înseamnă c-o să mai stea aici o săptămână, sau poate două, sau chiar trei. Dar gândul îmi frânge oricum inima, îmi întăreşte hotărârea de a părăsi locul ăsta, imediat ce voi vedea Cufărul deschis.

Ies din bufet deprimată şi-mi găsesc paltonul, apoi mă furişez dincolo de uşile duble şi cobor dealul, fără să-mi pese că pierd ziua de şcoală. Sunt cu ochii în patru, uitându-mă după bărbatul cu cartea lui Pittacus şi rămân pe trotuar, în spatele vânzătorilor ambulanţi de pe Calle Principal, sărind dintr-un loc umbrit într-altul.

Când trec pe lângă El Pescador, restaurantul satului, îmi cobor privirea către aleea pavată cu piatră şi văd capacul unei pubele legănându-se şi apoi căzând. Pubela însăşi începe să se zgâlţâie, să se legene, şi aud ceva zgâriind-o în interior. Pe buză i se curbează o pereche de lăbuţe negre cu alb. E un pisoi şi, când reuşeşte să se salte peste margine şi să aterizeze pe caldarâm, văd că are o rană adâncă de-a lungul părţii drepte a trupului. Un ochi e umflat şi închis. Pare gata să cadă din picioare de oboseală şi de foame şi se mulţumeşte să se întindă pe un morman de gunoi, ca şi cum s-ar fi dat bătut.

– Bietul de tine, spun.

Ştiu c-o să-l vindec înainte de a face primul pas pe alee. Începe să toarcă imediat ce îngenunchez lângă el şi nu se împotriveşte când îi pun mâna pe blană. Răceala se scurge repede din mine către el, mai repede decât am

reuşit s-o fac cu Ella sau cu propriul meu obraz, şi nu ştiu dacă Moştenirea a devenit mai puternică sau dacă lucrează mai repede asupra animalelor. Picioarele pisoiului se îndreaptă şi lăbuţele i se destind, răsfirându-se, iar răsuflarea îi devine mai puternică, până când se topeşte într-un tors sonor. Îl răsucesc cu delicateţe, inspectându-i partea dreaptă, şi văd că rana e complet vindecată şi acoperită cu blană neagră, lucioasă. Ochiul închis din cauza umflăturii s-a deschis acum şi mă priveşte. Îl botez Moştenire şi-i spun:

– Dacă vrei să ieşi din sat cu autostopul, atunci, Moştenire, e cazul să stăm de vorbă. Fiindcă presupun c-o să plec curând, şi-o să-mi prindă bine un însoţitor.

Mă sperii de o siluetă care apare în capătul aleii, dar nu e decât Héctor, împingându-şi mama aşezată în cărucior.

– Ah, Marina de la mare, strigă el.

– Bună, Héctor Ricardo.

Mă apropii de cei doi. Mama lui pare pleoştită şi distantă şi îmi fac griji la gândul că se simte mai rău.

– Cine e prietenul tău? Salut, micuţule.

Héctor se apleacă şi-l scarpină pe Moştenire sub bărbie.

– Nu e decât un însoţitor cules de pe drum.

Înaintăm fără grabă, pălăvrăgind despre vreme şi despre pisoiul Moştenire, până ce ajungem la uşa din faţă a casei lui Héctor şi a mamei sale.

– Héctor? În ultima vreme, l-ai mai văzut la cafenea pe bărbatul cu mustaţă şi cu carte?

– Nu, nu l-am mai văzut, răspunde el. Ce-i cu tipul ăsta, de ce te deranjează atât de mult?

Îi răspund după o pauză.

– Pur şi simplu seamănă cu cineva pe care-l cunosc.

– Atâta tot?

– Da.

Îşi dă seama că mint, dar, pe de altă parte, e destul de înţelept ca să nu insiste. Ştiu c-o să stea de veghe, gata

să-l remarce pe bărbatul pe care-l cred mogadorian; nu pot decât să sper c-o să scape nevătămat.

– Mi-a făcut plăcere să te văd, Marina. Nu uita că azi e zi de şcoală.

Îmi face cu ochiul. Dau prosteşte din cap, iar el descuie uşa şi intră cu de-a-ndăratelea, trăgându-şi mama bolnavă după el.

Din spate nu mă pândeşte niciun pericol şi îmi continui o vreme plimbarea, gândindu-mă la Cufăr, la momentul când voi reuşi să stau din nou de vorbă cu Adelina. Mă gândesc şi la fugarul John Smith, la posibila adopţie a Ellei, la lupta de azi-noapte, din naos. Calle Principal se termină şi mă opresc în capăt, privind lung clădirea şcolii, urându-i uşa din faţă şi ferestrele, gândindu-mă cu furie la tot timpul petrecut între zidurile ei când ar fi trebuit să mă aflu în mişcare, schimbându-mi numele în fiecare altă ţară. Mă întreb cum mi-aş fi spus în America.

Moştenire îmi miaună în jurul picioarelor când străbat satul, pe drumul de întoarcere. Continui să merg la adăpostul umbrelor, studiind cvartalele din faţa mea. Trag cu ochiul pe fereastra cafenelei, sperând şi nesperând să-l văd pe mogadorianul cu mustaţă groasă. Nu e acolo, dar Héctor e deja, râde de ceva abia rostit de femeia de la masa de alături. O să simt lipsa lui, la fel de mult cum o s-o simt pe-a Ellei. Am doi prieteni, nu doar unul.

Trec aplecându-mă sub nivelul ferestrei şi nu pot să nu mă uit în jos, la blana neagră cu alb a lui Moştenire. Cu nici măcar o oră în urmă, zăcea pe o alee, sângerând pe un morman de gunoi, iar acum e un ghem de energie. Talentul meu de a lecui plante, animale şi oameni şi de a le insufla o nouă viaţă e o responsabilitate enormă. Vindecând rănile Ellei, m-am simţit cu mult mai deosebită decât oricând înainte, dar nu din cauza faptei mele eroice, ci fiindcă am ajutat pe cineva care avea nevoie de asta. Mă furişez cu câteva case mai departe, iar râsul lui

Héctor trece prin fereastra cafenelei, înfăşurându-mi-se în jurul umerilor, şi ştiu ce simt nevoia să fac.

Uşa din faţă e încuiată, dar ocolesc casa lui Héctor şi, când ajung în spate, primul geam pe care-l încerc se deschide cu uşurinţă. Moştenire îşi linge lăbuţele în timp ce sar pe fereastră. Sunt extrem de nervoasă; nu m-am mai furişat niciodată în casa cuiva.

Locuinţa e mică, întunecoasă, aerul e apăsător. Toate suprafeţele la care te poţi gândi sunt acoperite cu statuete catolice. Găsesc camera mamei lui Héctor cât ai clipi. Zace pe un pat dublu de lângă peretele opus uşii, cu păturile săltându-i-se încet la fiecare respiraţie. Are picioarele răsucite sub unghiuri nefireşti şi pare foarte slăbită. Flacoanele cu pastile umplu o noptieră mică, alături de un rozariu, de o cruce, de o statuie în miniatură a Fecioarei Maria, cu mâinile înălţate în rugăciune, şi de alţi vreo zece sfinţi cărora nu le ştiu numele. Mă las în genunchi, alături de trupul adormit al Carlottei. Ochii i se deschid cu o fluturare de pleoape şi cercetează aerul. Înlemnesc şi-mi ţin răsuflarea. N-am mai vorbit niciodată cu ea, dar, când mă vede ghemuită alături, pe faţă îi trece un licăr de recunoaştere. Deschide gura să vorbească.

– Ssst, îi spun. Sunt o prietenă de-a lui Héctor, señora Ricardo. Nu ştiu dacă mă puteţi înţelege, dar sunt aici ca să v-ajut.

Îmi acceptă vorbele cu fluturări de pleoape. Întind mâna şi îi mângâi obrazul din partea opusă cu dosul palmei, pe care mi-o las apoi pe fruntea ei. Părul cărunt îi e uscat şi fragil. Îşi închide ochii.

Inima îmi bate cu putere şi mâna îmi tremură vizibil când o ridic şi i-o pun deasupra stomacului; şi în clipa aceea simt cât de slăbită şi de bolnavă e cu adevărat. Un fior rece îmi urcă pe şira spinării, răspândindu-mi-se apoi în josul braţelor şi în vârful fiecărui deget. Ameţesc. Respiraţia mi se accelerează şi inima îmi bate încă şi mai

repede. Încep să transpir, în ciuda furnicăturilor de gheaţă care-mi răcesc pielea. Carlotta îşi saltă pleoapele şi printre buzele deschise îi scapă un geamăt slab.

Închid ochii.

– Ssst, e OK, e OK, spun, încercând s-o liniştesc – şi să mă liniştesc.

Şi apoi, cu răceala de gheaţă radiind dinspre mine către ea, încep să îndepărtez răul. Boala se retrage cu încăpăţânare, agăţându-i-se cu putere de interiorul trupului, se împotriveşte, nevrând să-şi slăbească strânsoarea; dar, în cele din urmă, se desprind până şi cele mai recalcitrante fărâme.

Carlotta e străbătută de vibraţii uşoare, preschimbate apoi în convulsii care-i zgâlţâie trupul, şi fac tot ce pot ca s-o ţin nemişcată. Deschid ochii exact la timp ca să-i văd culoarea cadaverică a feţei înlocuită de o strălucire roz.

Sunt cuprinsă de un val de ameţeală. Îmi ridic mâinile de pe trupul ei şi cad cu spatele pe podea. Inima îmi bate cu o violenţă care mă sperie, parcă gata să-mi sară din piept. Dar se linişteşte cu timpul şi, când mă salt în sfârşit în picioare, o văd pe Carlotta stând în capul oaselor, cu o privire uimită, ca şi cum s-ar strădui să-şi amintească unde e şi cum a ajuns aici.

Dau buzna în bucătărie şi beau trei pahare cu apă. Când revin, ea încă mai încearcă să se orienteze. Iau o altă decizie pripită – mă apropii de noptieră şi inspectez vreo zece flacoane, până ce găsesc unul cu eticheta care mă interesează: atenţie: poate provoca somnolenţă. Îl deschid, iau patru pastile şi mi le îndes în buzunar.

O ignor pe Carlotta şi ies din cameră. Dar, înainte de a pleca, mă întorc şi-i mai arunc o privire. Se uită la mine, cu picioarele vindecate, acum nerăsucite, atârnându-i peste marginea patului, părând gata să se ridice.

Mă grăbesc să ies din casă şi îl găsesc pe Moştenire dormind sub fereastra din spate. Mă întorc la orfelinat cu el în braţe, mergând numai pe alei şi pe străzi lăturalnice

şi întrebându-mă cum o să reacţioneze Héctor când o să-şi găsească mama vindecată. Însă, într-un sat atât de mic, secretele se află repede, asta e problema. Singura mea speranţă e că nu m-a văzut nimeni intrând sau ieşind şi că în memoria Carlottei n-a rămas nimic din cele petrecute cu adevărat.

Odată ajunsă în faţa uşilor duble, îmi deschid pe jumătate fermoarul paltonului şi pun pe Moştenire cu grijă înăuntru. Ştiu unde-l pot adăposti în siguranţă: sus, în clopotniţa din nord, alături de Cufăr. *Cufărul*, îmi spun. *Trebuie să-l fac să se deschidă.*

20

Să fii îndrăgostit e bizar. Gândurile îţi zboară fără încetare către celălalt, indiferent cu ce te-ai ocupa. Poţi să-ţi întinzi mâna după un pahar din bufet, sau să te speli pe dinţi, sau să asculţi pe cineva povestind ceva, şi mintea o să-ţi înceapă să alunece spre chipul, părul şi mirosul lui, o să te-ntrebi cu ce e îmbrăcat şi ce-o să spună imediat ce vă veţi revedea. Şi, punând capac stării neîntrerupte de visare în care te afli, stomacul pare să-ţi fie în legătură cu o coardă elastică, aşa că tresaltă şi iar tresaltă, ore de-a rândul, până când îşi găseşte în sfârşit un sălaş alături de inima ta.

Aşa mă simt încă din ziua când am cunoscut-o pe Sarah Hart. Pot să mă antrenez împreună cu Sam, sau să-ncerc să-mi găsesc pantofii în partea din spate a maşinii noastre de teren, şi să fiu luat totodată în stăpânire de gândul la chipul lui Sarah, la buzele ei, la pielea ei de culoarea fildeşului. Pot să dau indicaţii de pe bancheta din spate şi să fiu *totuşi* sută la sută concentrat asupra senzaţiei pe care mi-o dă creştetul capului ei, când mi se odihneşte exact sub bărbie. Şi pot să fiu înconjurat de douăzeci de mogi, cu palmele începând să mi se lumineze, şi să analizez în acelaşi timp fiecare replică a conversaţiei purtate la cina de Thanksgiving din casa lui Sarah.

Dar încă şi mai nebunesc e faptul că, în timp ce ne îndreptăm spre Paradise la ora nouă seara, cu viteza legală maximă, în timp ce mergem drept către Sarah, către părul ei blond şi către ochii ei albaştri, mă gândesc totodată şi la Şase. Mă gândesc cum miroase, cum arată

în costumul ei pentru antrenamente, cum am fost cât pe ce să ne sărutăm în Florida. Stomacul meu are de suferit şi din cauza lui Şase. Şi nu doar din cauza ei, ci şi fiindcă prietenul meu cel mai bun a făcut o pasiune pentru ea. La următoarea noastră oprire trebuie să cumpăr nişte antiacide gastrice.

În timp ce Sam conduce maşina, discutăm despre scrisoarea lui Henri şi subliniem cât de extraordinar e tatăl lui Sam, nu numai fiindcă i-a ajutat pe lorici, ci şi fiindcă i-a spus fiului său un soi de ghicitoare cu ajutorul căreia să descopere transmiţătorul dacă lui avea să i se-ntâmple ceva. Şi, cu toate astea, gândurile mele se plimbă încolo şi încoace, între Sarah şi Şase.

– Şi dacă totuşi nu e nimic? întreabă Şase, când suntem la două ore distanţă de Paradise. Adică, dacă în puţul ăla nu e nimic decât vreun cadou bizar pentru aniversare, sau dacă e orice altceva în afară de transmiţător? Riscăm o grămadă, e totuna cu a ne asuma *o grămadă* de riscuri, dacă apărem aşa în Paradise.

– Acordă-mi încredere, spune Sam.

Bate darabana cu degetele pe volan şi deschide radio-casetofonul stereo.

– În toată viaţa mea n-am mai fost atât de sigur de un anumit lucru. Şi sunt un tip numai de nota 10, mulţumesc foarte mult.

Mă gândesc că mogadorienii se află acolo, aşteptându-ne, mult mai mulţi decât cei pe care i-am înfruntat în Florida, pândind orice i-ar putea conduce la noi. Şi, dacă sunt sincer cu mine însumi, atunci singurul motiv pentru care sunt dispus să risc e şansa de a o vedea pe Sarah.

De pe bancheta din spate, mă aplec spre Sam şi-l bat pe umărul drept.

– Indiferent ce s-ar întâmpla cu puţul ăla şi cu cadranul solar, eu şi Şase îţi suntem datori vânduţi pentru tot ce-a făcut tatăl tău pentru noi. Dar sper sincer, sincer, sincer, sincer că o să ne conducă la transmiţător.

– Nu-ţi face griji, mă asigură Sam.

Luminile de pe autostradă apar şi dispar. Urechile pleoştite ale lui Bernie Kosar cad de pe marginea banchetei când doarme. Eu sunt nervos la gândul că o voi vedea pe Sarah. Nervos fiindcă stau atât de aproape de Şase.

– Hei, Sam? întreb. Vrei să jucăm un joc?

– Da, sigur.

– Care crezi că e numele lui Şase de pe Pământ?

Şase îşi lasă brusc capul pe un umăr, cu părul ei ca pana corbului plesnindu-i obrazul drept, şi se încruntă la mine cu furie prefăcută.

– Are unul? râde Sam.

– Nu trebuie decât să-l ghiceşti, spun eu.

– Da, Sam, zice ea. Ghiceşte-l.

– Ăă, Stryker[7]?

Râd atât de tare încât Bernie Kosar sare în sus şi se uită pe geamul cel mai apropiat.

– Striker?! strigă Şase.

– Atunci nu e Stryker? OK, OK. Nu ştiu, poate ceva de genul Persia, sau Eagle[8], sau…

– Eagle? strigă iar Şase. De ce m-ar chema Eagle?

– Ştii, eşti atât de agresivă, râde Sam. Mi-am închipuit, pur şi simplu, că ai fi ca o Starfire[9], sau ca o Thunder Clap[10], sau ca altceva la fel de bătăios.

– Exact! strig. Exact aşa m-am gândit şi eu, în totalitate.

– Atunci, care e numele? întreabă el.

Şase îşi încrucişează braţele şi se uită pe geamul din partea pasagerului.

[7] Numele unui tip de transportor blindat (n. tr.).

[8] Vultur (n. tr.).

[9] Numele mai multor personaje de bandă desenată (n. tr.).

[10] Bubuitură de Tunet, numele unui supererou de bandă desenată (n. tr.).

– Nu-l afli până cu încerci cu adevărat să-l ghiceşti, spunând un nume de fată real. Eagle, Sam? Acordă-mi puţin credit.

– Cum? Eu mi-aş alege Eagle ca nume dacă aş avea ocazia. Eagle Goode. Sună foarte impresionat, nu credeţi?

– Sună a sortiment de brânză, zice Şase.

Ceea ce ne face să râdem.

– OK. Ăă, Raquel? încearcă Sam. Britney?

– Brr, dezgustător, spune ea.

– Bine. Rebecca? Claire? Oh. Ştiu. Beverly.

– Eşti nebun.

Şase râde. Dă un pumn în coapsa lui Sam, iar el urlă şi o freacă în stil teatral. Îi răspunde în aceeaşi manieră, cu doi pumni în bicepsul stâng, şi ea simulează o durere groaznică.

– Numele ei e Maren Elisabeth, zic eu. Maren Elisabeth.

– Pfui, l-ai dat de gol, face el. E chiar numele cu care-aveam de gând să continui.

– Da, sigur, spune Şase.

– Nu, chiar aşa e, chiar aşa! Maren Elisabeth e foarte mişto. Vrem să-ncepem să-ţi spunem aşa? Lui Patru îi spunem John, nu, Patru?

Îl scarpin pe Bernie Kosar în creştet. Nu cred că m-aş putea obişnui să-i spun Hadley, dar poate m-aş învăţa să-i spun lui Şase Maren Elisabeth.

– Cred că ai putea să-ţi iei un nume omenesc, zic eu. Dacă nu Maren Elisabeth, atunci altul. Adică, măcar în prezenţa străinilor.

Toată lumea tace şi întind mâna în spate, scoţând din Cufăr punga de catifea care adăposteşte sistemul solar Lorien. Îmi aşez cele şase planete şi soarele în palmă şi le privesc planând şi strălucind când prind viaţă. În timp ce încep să orbiteze în jurul soarelui lor, descopăr că le pot diminua strălucirea cu puterea minţii. Mă las înadins furat de ele, reuşind pentru câteva clipe să uit că e posibil s-o văd în curând pe Sarah.

Şase se întoarce să se uite la sistemul solar slab luminat care-mi pluteşte în faţa pieptului şi spune, în cele din urmă:

– Nu ştiu; Şase e un nume care continuă să-mi placă. Când mă numeam Maren Elisabeth eram o altă persoană şi, în clipa asta, Şase mi se pare foarte potrivit. Dacă întreabă cineva, putem spune că e un diminutiv.

Sam o priveşte cercetător.

– Da la ce? De la Şaizeci?

Înşir şapte căni şi pun pe plită un ceainic. Cât aştept să fiarbă apa, zdrobesc cu dosul rotunjit al unei linguri de metal trei dintre pastilele furate de la mama lui Héctor, transformându-le într-o pudră fină. Ella stă lângă mine, urmărindu-mă cu privirea, cum se întâmplă ori de câte ori îmi vine rândul să le pregătesc călugăriţelor ceaiul de seară.

– Ce faci? mă întreabă.

– Ceva pe care probabil o să-l regret, îi răspund. Dar pe care trebuie să-l fac.

Ella netezeşte pe masă o bucată de hârtie mototolită şi-şi pune vârful creionului pe ea. Desenează imediat imaginea perfectă a celor şapte căni de cafea pe care le-am înşirat. Din câte înţeleg de la ea, s-a întâlnit în biroul sorei Lucia cu o familie care a spus că are „o grămadă de dragoste de oferit”. Nu sunt sigură cât de mult a durat întâlnirea, dar Ella spune că familia aceea o să revină mâine. Ştiu ce înseamnă asta şi torn apa clocotită din ceainic cât pot de încet, încercând să prelungesc timpul petrecut împreună cu ea.

– Ella? Cât de des te gândeşti la părinţii tăi?

Face ochi mari, ochii ei căprui.

– Cât de des m-am gândit azi?

– Da. Azi, sau în oricare altă zi.

– Nu ştiu… Îşi lasă vocea să se stingă. Şi adaugă, după o pauză: De un milion de ori?

Mă aplec s-o îmbrăţişez, şi nu ştiu dacă o fac fiindcă îmi pare rău pentru ea sau fiindcă-mi pare rău pentru mine. Şi părinţii mei sunt morţi. Ca victime ale unui război pe care trebuie să-l continui într-o bună zi.

Pun pastilele pisate în ceaşca Adelinei, regretând că recurg la droguri. N-am de ales. Dacă preferă, n-are decât să stea cu braţele în sân, aşteptând moartea, dar eu refuz să mă abandonez sau să mă las înfrântă fără luptă, fără să fac tot ce stă în puterea mea ca să supravieţuiesc.

Cu tava legănându-mi-se în mână, o părăsesc pe Ella şi îmi fac rondul. Împart rând pe rând ceaiul prin orfelinat şi, când sunt introdusă în dormitorul călugăriţelor ca să-l las pe al Adelinei, îi împing cu grijă cana către marginea din faţă a tăvii. Ea o ia cu o înclinare politicoasă a capului.

– Sora Camila nu se simte bine în seara asta şi am fost rugată să dorm cu copiii, în locul ei.

– OK.

Gândindu-mă la posibilitatea de a ne afla amândouă în aceeaşi încăpere la noapte, o privesc cum soarbe prelung din ceaşcă. Nu-mi pot da seama dacă am făcut o greşeală imensă sau i-am oferit propriei mele cauze un ajutor imens.

– Aşa c-o să ne vedem curând, spune ea.

Şi îmi face cu ochiul. Mă ia prin surprindere, sunt cât pe ce să scap pe duşumea cele două căni rămase pe tavă.

– O…OK, îngaim.

Peste o jumătate de oră, când se dă stingerea, nu adoarme nimeni imediat, în schimb multe fete vorbesc pe şoptite în întuneric. Îmi ridic capul la fiecare câteva minute, aruncând câte o privire spre Adelina, care e întinsă în patul din partea opusă a încăperii. De când mi-a făcut cu ochiul, sunt derutată.

Trec încă zece minute. Îmi dau seama că toată lumea e încă trează, inclusiv Adelina. De obicei o fură repede somnul când e de serviciu, şi faptul că acum nu i s-a întâmplat îmi spune că şi ea aşteaptă să adoarmă toată

lumea din încăpere. Acum cred că, fără nicio îndoială, mi-a făcut cu ochiul fiindcă vrea să ne continuăm discuţia. În dormitor se lasă tăcerea şi aştept încă zece minute înainte de a-mi sălta capul. Adelina nu s-a clintit în ultima jumătate de oră, aşa că îi ridic de pe duşumea picioarele patului din partea stângă, înclinând-o uşor. Îşi înalţă scurt braţul drept, ca pe un steag alb, de capitulare, şi arată către uşă.

Îmi arunc cuverturile într-o parte, mă dau jos din pat şi ies din cameră în vârful picioarelor. Când ajung pe coridor, mai fac câţiva paşi, înaintând în întuneric, şi îmi ţin respiraţia, sperând că nu e vreun soi de capcană pusă la cale de Adelina şi de sora Dora. Cea dintâi apare pe culoar peste treizeci de secunde. Merge cu greutate, se clatină dintr-o parte într-alta.

– Vino cu mine, şoptesc, prinzând-o de mână.

N-am mai ţinut-o de mână de ani buni, şi îmi aduc aminte cum ne-am îngrămădit una într-alta pe vaporul către Finlanda, când îmi era rău şi ea era puternică. Cândva eram atât de apropiate încât nu puteai strecura printre noi nici măcar o foaie de hârtie. Acum simpla atingere a mâinii ei mi se pare străină.

– Sunt atât de obosită, îmi mărturiseşte când urcăm spre primul etaj; ne aflăm la jumătatea drumului către aripa de nord şi către clopotniţa închisă cu lacăt. Nu ştiu ce nu-i în ordine cu mine.

Eu ştiu.

– Vrei să te duc eu?

– Nu poţi.

– N-o să te car în braţe, îi spun.

E prea istovită pentru o discuţie în contradictoriu. Mă concentrez asupra picioarelor şi tălpilor ei şi, câteva secunde mai târziu, o ridic de pe duşumea şi o fac să plutească pe coridoarele prăfoase. Trecem pe lângă statuile străvechi, cioplite în peretele de stâncă, şi intrăm

în tăcere pe coridorul mai îngust. Îmi fac griji c-o să adoarmă, dar ea spune:

– Nu-mi vine să cred că foloseşti telekinezia ca să plimbi o femeie bătrână ca mine în zbor pe coridoare. Unde mergem?

– A trebuit să-l ascund, îi şoptesc. Aproape c-am ajuns, îţi promit.

Descui lacătul, care cade de pe uşa de stejar şi în curând urmez o Adelina plutitoare în susul scării de piatră care înconjoară turnul de nord, ducând spre clopotniţă. Îl aud pe Moştenire mieunând slab din vârf.

Deschid uşa clopotniţei şi o aşez pe Adelina cu delicateţe lângă Cufăr. Îşi sprijină braţul stâng de capac şi-şi pune capul pe el; îmi dau seama că tocmai a pierdut lupta cu pastilele şi sunt furioasă pe mine însămi fiindcă am păcălit-o. Moştenire i se urcă în poală şi-i linge mâna dreaptă.

– Cum de e o pisică aici? murmură ea.

– Nu pune întrebări. Ascultă-mă, Adelina, eşti aproape adormită şi trebuie să-mi ajuţi să deschid Cufărul înainte de a adormi de-a binelea, OK?

– Nu cred că sunt…

– Ce să fii?

– Nu sunt în stare acum, Marina.

Are ochii închişi.

– Ba da, eşti.

– Pune-ţi mâna pe lacătul Cufărului. Pune mâna mea pe cealaltă parte a lui.

Îmi apăs palma pe lateralul lacătului şi îl simt cald. Folosesc telekinezia ca să desprind mâna ei dreaptă de limba lui Moştenire, plasând-o apoi pe latura opusă a lacătului. Îşi împleteşte degetele cu ale mele. Trece o secundă. Lacătul se deschide cu un pocnet.

– Ăă, băieţi? Aici, în spate, ăă, se-ntâmplă cu siguranţă ceva.

Cele şapte globuri care plutesc în faţa pieptului meu, aşa cum stau aşezat pe bancheta din spate a maşinii, se mişcă din ce în ce mai repede şi nu le mai pot ţine sub control. Devin atât de strălucitoare încât trebuie să-mi acopăr ochii.

– Hei, hei! Tipule, încetează! se răsteşte Sam. Eu conduc o maşină.

– Nu ştiu ce se-ntâmplă!

– Trage pe dreapta! strigă Şase.

Sam virează brusc către acostament şi calcă frâna, cu pietrişul şi nisipul scrâşnind şi izbindu-ne zgomotos. După ce întregul sistem îşi diminuează strălucirea, cele şase planete încep să se rotească în jurul soarelui cu o asemenea viteză încât nu-ţi poţi focaliza privirea numai asupra uneia dintre ele. Şi sunt absorbite pe rând de astru, până când acesta ajunge la dimensiunile unei mingi de baschet. Noul glob pare să se rotească în jurul unei axe şi emite apoi o străfulgerare luminoasă atât de strălucitoare încât mă orbeşte pe moment. Strălucirea păleşte încet şi anumite porţiuni ale suprafeţei încep să se înalţe sau să se retragă, până când rezultatul e o reproducere perfectă a Pământului, cu toate cele şapte continente, cu toate cele şapte oceane.

– Ăsta e… ? întreabă Sam. Seamănă cu Pământul.

Planeta se învârteşte alături de capul meu şi, la a treia sau la a patra rotaţie, zăresc pulsând un punct luminos cât o gămălie de ac.

– Voi vedeţi lumina aia? întreb. Uitaţi-vă la Europa.

– Oh, da, spune Şase. Aşteaptă o nouă rotaţie, apoi se priveşte prin ochi îngustaţi. Ai zice că e în, ce-i acolo? Spania sau Portugalia? Ajunge cineva la laptop? Grăbiţi-vă.

Cu ochii încă la glob şi la mica lumină pâlpâitoare, pipăi cu mâna în jur, până ce dau de laptop. I-l întind lui Şase, care i-l întinde lui Sam. El îşi ridică privirea spre globul

care pluteşte deasupra banchetei din spate, tastează ceva şi se uită din nou în sus.

– Păi, se află cu siguranţă în Spania şi pare să fie în apropiere de... Ei, cel mai apropiat oraş pare cel numit León. Dar e, e la o mică distanţă de el. Vă uitaţi, fără nicio îndoială, la munţii Pico din Europa. A auzit cineva de ei?

– Eu cu siguranţă nu, spun.

– Nici eu, zice Şase.

– Poate e nava noastră? întreb.

– Nici gând, nu în Spania. În fine, cel puţin eu mă îndoiesc, într-o foarte mare măsură. Adică, dacă ar fi nava noastră, de ce să fi început să strălucească acum, arătându-ne unde se află? N-ar avea niciun sens. În plus, de câte ori te-ai mai uitat la chestiile astea?

– De vreo zece. Sau poate de mai multe ori.

Sam îşi ia tetiera în braţe şi înalţă din sprâncene.

– Corect. Deci e ca şi cum l-ar fi activat ceva.

Eu şi Şase schimbăm o privire.

– Ar putea fi unul dintre ceilalţi, cu siguranţă.

– Ar putea fi, spune Şase. Sau ar putea fi o capcană. Se uită la Sam. Au apărut ştiri din Spania care să dea de bănuit?

El clatină din cap.

– Nu, până acum cinci ore. Dar o să verific din nou, imediat.

Degetele încep să-i alerge pe tastatură.

– Înainte de asta, hai să ieşim de pe drumul principal până nu observă cineva că într-o maşină pluteşte o planetă Pământ strălucitoare, spun eu. Ai uitat că suntem al naibii de-aproape de Paradise?

Adelina sforăie şi mă simt vinovată, dar mă uit pentru prima oară în viaţa mea la Bunurile Succesorale pe care ar fi trebuit să le primesc cu ani în urmă. Pietre şi nestemate de diferite culori, mărimi şi forme. O pereche de mănuşi negre şi una de ochelari întunecaţi, ambele din materiale pe care nu le-a mai văzut niciodată. E şi o

crenguţă cu coaja jupuită şi, sub ea, un dispozitiv rotund bizar, cu o lentilă de sticlă şi cu un ac plutitor, nu prea deosebit de un compas. Dar cel mai tare mă intrigă un cristal roşu, strălucitor. Odată ce mă uit la el, nu-mi mai pot dezlipi privirea, şi întind încet mâna, luându-l în palmă; îl simt cald şi îmi stârneşte furnicături. Pentru o scurtă clipă, strălucirea roşie devine mai puternică, apoi păleşte, începând să pulseze în ritmul respiraţiei mele.

Cristalul devine mai fierbinte, mai strălucitor, începe să zumzăie încet. Intru în panică, nervoasă fiindcă una dintre Moştenirile mele a activat o grenadă lorică.

– Adelina! ţip. Trezeşte-te! Trezeşte-te, te rog!

Ea se încruntă şi sforăie mai tare.

O zgâlţâi de umăr cu mâna liberă.

– Adelina!

O zgâlţâi mai tare, timp în care scap cristalul. Ricoşează cu putere de podeaua de piatră a clopotniţei şi se rostogoleşte către uşă. Când cade de pe prima treaptă pe a doua, lumina roşie nu mai clipeşte. Când cade de a doua pe a treia, strălucirea îi dispare cu desăvârşire. Când cade pe a patra treaptă, fug după el.

Sam ne duce, în viteză, pe un drum de ţară întunecos. Globul continuă să se rotească zbârnâind în faţa mea. Luminiţa pâlpâitoare încearcă în continuare să ne comunice ceva. Rămânem locului, şi Sam opreşte motorul şi stinge luminile.

– Aşadar, eu cred că unul dintre voi, ne spune, răsucindu-se. E un alt număr. Şi numărul ăla e în Spania.

– N-avem de unde să ştim asta, spune Şase.

Sam arată cu capul către blog.

– OK, uite cum stau lucrurile. Când aţi sosit aici, vouă vi s-a menit să staţi departe unii de alţii, corect? Aşa a funcţionat planul. Plecaţi cu toţii să v-ascundeţi până când vi se manifestă moştenirile, vă antrenaţi şi aşa mai departe. Şi pe urmă? Pe urmă vă reuniţi şi luptaţi împreună. Aşa că lumina asta, de aici, e poate un semnal,

ca să vă strângeţi laolaltă, sau, mai probabil, un semnal din partea unuia dintre cei rămaşi aflat în pericol. Sau poate că Numărul Cinci sau Numărul Nouă tocmai şi-a deschis Cufărul pentru prima oară şi putem comunica fiindcă şi la el funcţionează chestia asta în acelaşi timp.

– Atunci poate vede şi el că suntem în Ohio? întreb.

– Rahat. Poate. E posibil. Dar, serios, gândiţi-vă. Dacă Străbunii v-au dat toate astea în Cuferele voastre, atunci poate v-au dat şi ceva prin care să comunicaţi unii cu alţii. Corect? Poate tocmai am deblocat sistemul respectiv şi am fost anunţaţi unde se află cineva care are nevoie de ajutorul nostru, zice el.

– Sau poate unul dintre ceilalţi e torturat şi silit să ia legătura cu noi, şi asta e o cursă, spune Şase.

Tocmai când sunt pe punctul să fiu de acord, contururile Pământului devin neclare şi apoi întregul glob vibrează când se aude o voce de femeie:

– Adelina! *Despierta! Despierta, por favor*! Adelina!

Mă pregătesc să strig un răspuns, dar globul se micşorează brusc, revenind la forma celor şapte de mai înainte, şi totul se întoarce la normal.

– Stop, stop, stop! Ce s-a-ntâmplat? întreb.

– Aş zice că s-a-ntrerupt semnalul, spune Sam.

– Cine era fata aia? Şi cine-i Adelina? întreabă Şase.

Prind piatra după ce ricoşează de a noua treaptă, dar, indiferent ce-i fac, nu mai străluceşte ca înainte. O scutur în mână. Suflu asupra ei. O pun în palma deschisă a Adelinei. Nu-şi schimbă noua culoare, un albastru palid, şi mă tem că am stricat-o. O pun cu grijă la loc, în Cufăr, şi iau crenguţa.

Respir adânc şi o scot în afara uneia dintre cele două ferestre, concentrându-mă asupra capătului opus. Apare o uşoară forţă magnetică; dar, înainte de a apuca s-o testez cu adevărat sau să pricep cum funcţionează, aud uşa de stejar de la baza turnului deschizându-se cu un scârţâit.

21

În timpul drumului, mai încerc de câteva ori să recaptez semnalul, dar, de fiecare dată când însufleţesc sistemul solar, globurile nu fac altceva decât să orbiteze ca de obicei. E aproape miezul nopţii şi mă pregătesc să răscolesc printre celelalte pietre şi printre celelalte obiecte din Cufărul meu, dar în clipa aceea văd la orizont luminile răsfirate ale unui oraş. Prin dreapta mea trece un panou rutier, exact ca acum câteva luni, când la volan era Henri:

BINE AŢI VENIT ÎN PARADISE, OHIO
POPULAŢIE 5243

– Bun venit acasă, şopteşte Sam.

Îmi apăs fruntea pe geam şi recunosc un hambar dărăpănat, indicatorul unei livezi de mere, o camionetă veche, încă de vânzare. În tot trupul mi se răspândeşte o senzaţie de căldură. Dintre toate locurile în care-am locuit, Paradise a fost preferatul meu. Aici mi-am făcut primul prieten. Aici mi s-a manifestat prima Moştenire. Aici m-am îndrăgostit. Dar tot aici am întâlnit şi primii mei mogadorieni. Aici am purtat prima mea luptă adevărată şi am simţit cu adevărat durerea. Aici a murit Henri.

Bernie Kosar sare pe locul de lângă mine şi dă din coadă cu o viteză uimitoare. Îşi scoate nasul prin mica deschidere a ferestrei lui şi adulmecă aerul familiar cu frenezie.

În timp ce intrăm pe primul drum lateral din stânga şi virăm de mai multe alte ori, reîntorcându-ne când şi când pe propriile urme, asigurându-ne că nu suntem urmăriţi şi căutând cel mai bun şi cel mai puţin bătător la ochi loc în

care să lăsăm maşina, ne trecem planul în revistă încă o dată.

– După ce luăm transmiţătorul, ne întoarcem direct la maşină şi plecăm imediat din Paradise, spune Şase. Da?

– Da, zic eu.

– Nu intrăm în legătură cu nimeni altcineva; plecăm pur şi simplu. Plecăm.

Ştiu că se referă la Sarah şi îmi muşc buza. După toate aceste săptămâni de fugă, m-am întors în sfârşit în Paradise, şi mi se spune că nu pot s-o văd.

– Ai înţeles, John? Plecăm? Imediat?

– Ai început deja să mă baţi la cap. Ştiu la ce vrei s-ajungi.

– Îmi cer scuze.

Sam parchează maşina sub un arţar de pe o stradă întunecoasă, la trei kilometri de casa lui. Pantofii îmi ating asfaltul, plămânii mei respiră pentru prima oară cu adevărat aerul din Paradise şi îmi doresc dintr-odată să mă întorc la vechea stare a lucrurilor, să revin în ziua de Halloween, să revin la întoarcerea acasă, cu Henri, să revin pe canapeaua mea, alături de Sarah.

Nu riscăm să pierdem Cufărul meu lăsându-l într-o maşină nepăzită, aşa că Şase deschide uşa din spate şi şi-l saltă pe umăr. Odată ce-i găseşte o poziţie confortabilă, devine invizibilă.

– Aşteaptă, îi spun. Vreau să iau mai întâi ceva de-acolo. Şase?

Ea reapare şi deschid Cufărul, de unde-mi scot pumnalul, strecurându-mi-l apoi în buzunarul din spate al blugilor.

– OK. Acum sunt pregătit. Bernie Kosar, eşti gata, amice?

Căţelul se preschimbă într-o bufniţă mică, maronie, şi fâlfâie din aripi către o creangă joasă a arţarului.

– Să trecem la treabă.

Şase îmi saltă Cufărul şi dispare iarăşi.

Pe urmă o luăm la fugă. Cu Sam pe urmele mele, într-un ritm bun, sar peste un gard şi prind viteză pe marginea celui mai apropiat ogor. Cotesc după vreo opt sute de metri, intrând în pădure, savurând modul în care se frâng crengile lovindu-mi-se de piept şi de braţe, modul în care-mi biciuiesc smocurile înalte de iarbă pantalonii. Mă uit adesea peste umăr şi Sam nu e niciodată la mai mult de patruzeci de metri în urma mea, sărind peste buşteni, strecurându-se pe sub crengi. Aud un zgomot alături de mine, dar, înainte de a-mi duce mâna la pumnal, Şase îmi şopteşte că e ea. Văd un petic de iarbă despicându-se pe mijloc şi alerg în aceeaşi direcţie.

Din fericire, Sam locuieşte la periferia localităţii, unde vecinii sunt despărţiţi de câţiva acri. Mă opresc chiar sub poala pădurii, imediat ce îi zăresc casa. E mică, modestă, cu pereţii laterali din aluminiu şi şindrilă neagră, cu un coş de fum îngust în partea dreaptă, cu un gard înalt din lemn în jurul curţii din spate. Şase se materializează şi lasă Cufărul jos.

– Asta e? întreabă.

– Asta.

Treizeci de secunde mai târziu, Bernie Kosar îmi aterizează pe umăr. Mai trec patru minute până când se strecoară Sam, cu greutate, printr-un şir de tufişuri, ajungând alături de noi, cu răsuflarea tăiată, cu palmele apăsate ferm pe coapse. Îşi ridică privirea spre casa lui din depărtare.

– Cum te simţi? îl întreb.

– Ca un fugar. Ca un fiu rău.

– Gândeşte-te cât de mândru ar fi tatăl tău dacă ar şti că recuperăm obiectul ăla, îi spun.

Şase se face invizibilă şi pleacă în recunoaştere, uitându-se în umbra caselor din vecinătate şi pe banchetele din spate ale tuturor maşinilor parcate pe stradă. Se întoarce şi ne spune că totul pare OK, dar pe

casa din dreapta sunt montaţi senzori luminoşi de mişcare. Bernie Kosar pleacă în zbor, cocoţându-se în cel mai înalt punct al acoperişului.

Şase îl prinde pe Sam de mână devin invizibili amândoi. Eu îmi îndes Cufărul sub braţ şi îi urmez în tăcere către gardul din spate. Cei doi reapar, şi Şase îl sare prima, urmată de Sam. Arunc Cufărul peste gard şi mă grăbesc să mă caţăr pe urmele lor. Ne ghemuim după o tufă supradimensionată, de unde trecem în revistă curtea şi copacii din ea, iarba înaltă, o buturugă imensă, un leagăn ruginit şi un roabă foarte veche de alături. În stânga casei e uşa din spate, iar în dreapta sunt două ferestre întunecate.

– Acolo, şopteşte Sam, arătând cu degetul.

După o privire mai atentă, ceea ce luasem drept o buturugă cu puţin înălţată deasupra pământului în mijlocul curţii se dovedeşte a fi un cilindru larg, de piatră. Îngustându-mi ochii, văd în partea lui de sus un obiect triunghiular, ieşit în afară.

– Ne-ntoarcem imediat, îi şopteşte Şase lui Sam.

Cu mâna mea într-a ei, mă fac nevăzut, spunând:

– OK, Eagle Goode. Ai grijă de Cufăr ca şi cum viaţa mea ar depinde de el. Fiindcă ăsta e adevărul.

Eu şi Şase ne îndreptăm spre puţ mergând cu grijă prin iarba înaltă, apoi îngenunchem în faţa lui. Circumferinţa cadranului solar e mărginită de numere – de la unu la doisprezece în dreapta şi tot de la unu la doisprezece în stânga, cu un zero în partea de sus – iar numerele sunt înconjurate de o serie de linii. Sunt gata să apuc triunghiul din mijloc şi să-l răsucesc la întâmplare, când o aud pe Şase icnind.

– Ce e? şoptesc, ridicându-mi ochii către ferestrele întunecate din spatele casei.

– În mijloc. Uită-te. Simbolurile.

Studiez din nou cadranul solar, şi aerul mi se opreşte în gât. Sunt estompate şi uşor de trecut cu vederea, dar în

mijlocul cercului se află nouă simboluri lorice nu prea adânc gravate. Recunosc numerele de la unu la trei, fiindcă se potrivesc cu cicatricele de pe glezna mea, dar celelalte sunt noi pentru mine.

– Când s-a născut Sam? întreb.

– În ianuarie, pe data de patru, în anul o mie nouă sute nouăzeci şi cinci.

Triunghiul păcăneşte ca o încuietoare când îl rotesc spre dreapta, către numărul loric unu. Îl întorc către stânga, înghiţind în sec, cu greutate, când îl îndrept spre ceea ce trebuie să fie numărul patru. Numărul meu. După care rotesc triunghiul către unu, către nouă, iarăşi spre nouă după ce parcurg cercul, şi spre cinci. Vreme de câteva secunde nu se întâmplă nimic, apoi cadranul solar începe să şuiere şi să fumege. Când se împrăştie fumul, văd în interior o scară.

Sam ţopăie în sus şi-n jos lângă gard. Cu o mână la gură, cu cealaltă ridicată, cu pumnul strâns.

Una dintre ferestrele întunecate ale casei devine galbenă. De pe acoperiş, Bernie Kosar urlă de două ori, prelung. Înainte de a-mi trece ceva prin gând, Şase mă împinge înainte şi în curând sunt vizibil şi cobor pe scara din interiorul puţului. Şase mă urmează, închizând capacul aproape complet deasupra ei. Îmi luminez palmele şi văd că ne aflăm la şase metri deasupra unei podele de ciment.

– Şi Sam? şoptesc eu.

– O să se descurce. Bernie Kosar e acolo, sus.

Ajungem pe podea şi ne pomenim într-un coridor scurt, care se curbează spre stânga. Aerul miroase a mucegai. Îmi îndrept lumina palmelor înainte şi înapoi când parcurgem curbura; pe urmă coridorul se îngustează iarăşi şi vedem că în faţa noastră se află o încăpere cu un birou în dezordine şi cu sute de hârtii ţintuite de pereţi. Sunt gata să dau buzna înăuntru, dar în momentul acela

lumina palmelor mele cade asupra unui obiect lung şi alb din cadrul uşii.

– Ăsta e…

Vocea lui Şase se stinge.

Încremenesc locului. E un os imens. Şase mă împinge înainte şi-mi scot pumnalul din buzunarul din spate.

– Doamnele au prioritate? propun eu.

– Nu şi de data asta.

Mă avânt făcând câţiva paşi în fugă, sar peste os şi luminez imediat camera cu palmele. Dintre buze îmi scapă un ţipăt când conştientizez imaginea unui schelet cu spatele sprijinit de perete. Şase sare înăuntru şi se împleticeşte când îl vede, retrăgându-se de-a-ndăratelea către birou.

Scheletul e înalt de aproape doi metri şi jumătate, cu mâini şi picioare enorme. Din creştet îi cade o coamă de păr blond şi des, ajungându-i dincolo de omoplaţii laţi. De gât îi atârnă un pandantiv albastru, asemănător cu al meu.

– Ăsta nu e tatăl lui Sam, spune Şase.

– Atunci cine e?

Fac un pas înainte şi examinez pandantivul. Loralitul albastru e puţin mai mare decât al meu, dar restul e identic. Îl fixez cu privirea şi am senzaţia covârşitoare a unei legături cu indiferent cine o fi fost purtătorul său.

– Nu sunt sigur, dar cred că mi-a fost prieten.

Întind mâna către capul lui şi-i iau pandantivul, pe care i-l dau lui Şase.

Ne apropiem de birou. Nu ştiu de unde să-ncep. Teancurile de hârtii şi instrumentele de scris sunt acoperite cu un strat gros de praf. Scrisul de pe hârtiile prinse de perete e în orice altă limbă în afară de engleză. Recunosc câteva numere lorice, dar nimic mai mult. Pe un scaun şubrezit, de lemn, stă o tabletă electronică de culoare albă, şi eu o iau şi-mi apăs degetele pe ecranul ei negru. Nu se-ntâmplă nimic.

Şase deschide sertarul de deasupra, găsind alte hârtii, şi, când apucă mânerul celui de-al doilea sertar, e explozie de la suprafaţă ne trânteşte pe podea. Pe tavanul încăperii se întinde o crăpătură, apoi betonul se curbează. Peste noi cad sfărâmături mari.

– Fugi! strig.

Cu pandantivul la gât, Şase smulge o duzină de hârtii şi de perete, iar eu îmi îndes tableta albă la spate, sub betelia pantalonilor. Urcăm scara în grabă şi ne uităm prin golul dintre puţ şi capac. Zeci de mogi. Focuri mocnite. Bernie Kosar s-a transformat într-un tigru cu coarne curbate, de berbec. Are braţul unui mog între dinţi. Sam nu mai e lângă gard, de unde-a dispărut şi Cufărul meu.

Sunt gata să sar din puţ când Şase se lansează pe lângă mine, într-o trombă de nori. Capacul cu cadran solar se dă peste cap, iar ea despică un grup de cinci mogi, trimiţându-i peste gard. Mă trag afară din puţ şi-l închid, în vreme ce ea înşfacă sabia unui mog şi devine invizibilă.

Folosesc telekinezia ca s-arunc trei mogi înarmaţi în peretele din spate al casei. Explodează transformându-se într-o cenuşă groasă şi, când mă întorc, văd un bărbat fără cămaşă înlemnit în cadrul uşii din spate, cu o puşcă în mâini. În spatele lui stă mama lui Sam, îngrozită, în cămaşă de noapte.

Şase se materializează alături de doi mogi care aleargă spre mine cu tunuri strălucitoare şi îşi roteşte sabia prin gâturile amândurora. Pe urmă apelează la telekinezie ca să azvârle roaba într-altul, transformându-l într-un morman de cenuşă. Eu arunc doi mogi unul peste altul, iar Şase străpunge trei dintr-o singură mişcare rapidă. Bernie Kosar sare în mijlocul curţii şi îşi înfige colţii în câţiva mogi care-ncearcă să se ridice în picioare.

– Unde e Sam? strig.

– Aici!

Mă răsucesc şi-l văd întins pe burtă, sub o tufă carbonizată. Îi sângerează pielea capului.

– Sam! ţipă mama lui, din pragul uşii.

El se străduieşte să se ridice în genunchi.

– Mamă!

Ea strigă din nou, dar un mog întinde mâna şi-l saltă pe Sam de cămaşă. Mă concentrez şi smulg din pământ leagănul ruginit, dar stâlpii lui corodaţi străpung pieptul mogului abia după ce îl aruncă pe Sam peste gard.

Şase se repede printre mogii rămaşi cu o sete pe care n-am mai văzut-o la ea până acum. Când sare gardul, după Sam, e plină de cenuşă. Mă avânt în spinarea lui Bernie Kosar şi o urmăm.

Sam e întins pe spate, în curtea vecinului. Peste el se revarsă lumina senzorilor de mişcare. Sar de pe Bernie Kosar şi-l ridic.

– Sam? Eşti OK? Unde e Cufărul meu?

Deschide ochii pe jumătate.

– L-au luat. Îmi pare rău, John.

– Acolo!

Şase arată către mai mulţi mogi care aleargă pe câmp, către pădure.

Îl aşez pe Sam în spinarea lui Bernie Kosar, dar el se dă jos.

– Sunt OK. Jur.

Mama lui îl strigă din partea cealaltă a gardului.

– Sam!

– O să mă-ntorc, mamă! Te iubesc!

Şi e primul care o ia la fugă, pe urmele mogilor. Eu şi Şase îl ajungem din urmă cu uşurinţă, dar ea se abate spre dreapta, înfigându-şi sabia într-un mog care se-apropie. Alţi patru sunt la treizeci de metri în faţa ei; şi ea şarjează, cu pandantivul cel mare tresăltându-i la gât şi cu Bernie Kosar urmând-o la distanţă de un pas.

Eu şi Sam intrăm pe câmpul noroios şi doi mogi ne taie calea. Peste umăr văd alţi doi, despărţindu-se şi

îndreptându-se spre noi sub unghiuri strategice. Ceilalţi au intrat în pădure în două zone diferite. Îmi scot pumnalul din buzunarul din spate. Mânerul mi se înfăşoară în jurul mâinii.

Mă reped înainte şi cei doi mogi din faţa mea fug la rândul lor, cu săbiile tresăltându-le şi înfigându-se în pământul ogorului golaş. Când ajung la mai puţin de cinci metri de ei, mă avânt într-un salt, cu pumnalul deasupra capului. Imediat ce intru în coborâre, un copac imens se prăbuşeşte sub mine, strivindu-i pe ambii mogi şi omorându-i. Şase. Mă răsucesc când ating pământul şi o văd alergând spre Sam şi spre cei doi mogi care-l împresoară.

Cel din dreapta lui Sam îl înşfacă de mijloc. Şase îl smulge pe mog şi-l aruncă pe câmp, de unde se ridică imediat şi atacă.

Mă furişez în spatele celuilalt mog şi îi înfig în ceafă pumnalul, scoţându-l apoi sub un asemenea unghi încât îl despic până sub omoplat. Se prăbuşeşte într-un morman de cenuşă, împroşcându-mi pantofii.

Bernie Kosar sare pe celălalt mog şi are în curând limba plină de cenuşă.

– Trebuie să ne-ntoarcem la maşină şi să plecăm de-aici, spune Şase. Probabil vin mai mulţi – ne aşteptau.

– Să luăm mai întâi Cufărul meu, spun.

– Atunci trebuie să ne despărţim, zice Şase. Arată cu sabia ei plină de cenuşă către cele două zone ale pădurii în care-au dispărut mogadorienii. Bernie Kosar, tu mergi cu mine.

Bernie Kosar se micşorează, transformându-se în şoim, şi se îndreaptă spre stânga.

Eu şi Sam intrăm în pădure mergând în cealaltă direcţie. Auzim în curând trosnet de crengi şi alergăm într-acolo. Mă reped înainte şi sar peste o încâlceală de copaci uscaţi, dând cu ochii de patru mogi care-ncearcă

să scape printr-un mic luminiş. În lumina lunii, nu reuşesc să văd dacă are vreunul dintre ei Cufărul meu.

Alunec pe coasta dealului pe o parte, strivesc puieţi şi disloc pietrele, creând o mică alunecare de teren. Îl aud pe Sam prăvălindu-se pe urmele mele.

Mogii sunt la jumătatea drumului prin luminiş. Iarba e deasă, înaltă de un metru optzeci, şi alerg prin ea în plină viteză. Sam strigă după mine, cerându-mi să-i spun în ce direcţie merg, dar fug mai departe, îndreptându-mi în schimb palma aprinsă către cer, ca pe un far.

– OK! Am înţeles! strigă el.

În cele din urmă, chiar înainte ca luminişul să devină pădure, aproape că-l ajung pe unul dintre mogi. Mă arunc spre gambele lui, îi tai partea de jos a pantalonilor kaki plini de noroi şi îi secţionez tendonul lui Achile, făcându-l să cadă pe spate urlând. Pe urmă urc pe trupul care i se zbate şi-l ucid înjunghiindu-l în piept.

Sam se împiedică de picioarele mele şi cade cu faţa în jos.

– L-ai luat?

– Nu. Haide.

Îmi folosesc o mână drept lanternă şi pe cealaltă drept macetă şi alerg cu uşurinţă prin pădure, fără să-mi pese cât de aproape de mine e Sam. Peste câteva minute, văd un alt mog, străduindu-se să treacă peste un buştean prăbuşit. De la douăzeci şi cinci de metri distanţă, ridic buşteanul la mare înălţime, îl înclin şi-l silesc pe mog să se clatine şi să cadă cu capul înainte. Mă arunc printre buruieni, ca să-l găsesc întins pe burtă, nemişcat. Îmi dau deja seama că n-are Cufărul meu. Îl omor cu două lovituri de pumnal.

– John? strigă Sam în beznă. Tipule?

Îmi fac din nou palma să strălucească în aer şi, când apare, Sam mă găseşte inspectând copacii.

– Spune-mi că l-ai luat!

– Nu încă, îi răspund.

– Nici urmă de Cufăr, bombăne Sam.

– Să sperăm că Şase a avut mai mult noroc. Îmi duc mâna la spate, scot tableta albă şi i-o arăt. Dar am asta.

Mi-o smulge din mână.

– Din puţ?

– Şi nu e tot ce-am găsit. Aşteaptă să-ţi spun ce altceva…

Recunosc dintr-odată locul în care mă aflu. Mă opresc. Aproape că mi se taie răsuflarea.

Sam mă prinde de umăr.

– Stai aşa, tipule. Ce se petrece? Simţi ceva? De exemplu, că ţi-a deschis cineva Cufărul?

Din câte-mi pot da seama, Cufărul meu n-a fost deschis. Senzaţia care clocoteşte în mine are cu totul altă semnificaţie.

– Suntem lângă casa lui Sarah!

22

După ce uşa de la baza turnului se deschide scârţâind, aud paşi. Aud ecoul unei răsuflări. Oricine ar fi, o să-mi fie imposibil să ascund o Adelina drogată, o pisică şi un Cufăr plin ochi cu arme şi cu artefacte extraterestre. Pun încet crenguţa la locul ei şi închid capacul Cufărului. Moştenire se furişează până la marginea podelei clopotniţei, unde se aşază şi se uită în jos, în întuneric. Păstrăm cu toţii tăcerea, însă Adelina scoate apoi un sforăit prelung, zumzăitor.

Paşii de pe scara circulară devin mai grăbiţi. O scutur de câteva ori pe Adelina, încercând s-o grăbesc. Cade pe-o parte.

Ce mă fac? mimez către Moştenire. Pisoiul sare pe Cufăr şi pe urmă înapoi, jos, numai ca să toarcă în jurul picioarelor mele. Nu e un răspuns, dar îmi dă o idee. Mă aplec şi-l pun pe capacul Cufărului, apoi mă urc pe una dintre cele două ferestre, unde aerul rece îmi pătrunde prin pijama, stârnindu-mi instantaneu clănţănitul dinţilor. Paşii se apropie.

Înalţ Cufărul cu puterea minţii şi Moştenire zgârie capacul cu ghearele, încercând să-şi găsească o poziţie cât mai sigură. Sunt nevoită să mă aplec când fac Cufărul să plutească în sus, pe deasupra mea şi în afara ferestrei. Apoi îl aşez, imediat şi fără zgomot, pe peluza îngheţată, cu zece etaje mai jos. Moştenire sare de pe capac şi fuge în întuneric. Pe urmă o fac pe Adelina să se înalţe plutind şi să treacă pe deasupra mea, măturându-mi creştetul cu cămaşa ei de noapte, şi o cobor cu grijă alături de Cufăr.

Paşii se aud acum mai puternic. Îmi rotesc picioarele peste marginea ferestrei. Apelând la toată puterea de concentrare pe care mai sunt în stare să mi-o adun, reuşesc să levitez eu însămi la câţiva centimetri deasupra pietrei reci. Mă împing în afară, în vântul învolburat. Înainte de a mă coborî din turn, îl zăresc pe mogadorianul mustăcios din cafenea urcând ultima buclă a scării şi intrând cu paşi apăsaţi în clopotniţă.

Concentrarea mea cedează, apoi plesneşte într-un milion de fărâme. Mă prăbuşesc într-o cădere liberă demenţială până în ultimul moment, când îmi lipesc palmele în faţa pieptului şi îmi pun în minte să plutesc ca o pană. Genunchiul drept îmi aterizează la un milimetru de Adelina, care tremură din tot corpul.

Intru în panică. Trebuie fie să duc Cufărul, cu tot cu Adelina, în sat, în căutarea unei ascunzători – dar e miezul nopţii, suntem îmbrăcate pentru somn şi în toată aşezarea nu văd lumină decât la câteva ferestre răzleţe – sau trebuie să găsesc o ascunzătoare chiar în orfelinat, cât mai repede. Mogadorianul o să coboare din turn în mai puţin timp decât i-a trebuit ca să urce în fugă, dar tot mai are de parcurs un coridor lung şi un alt şir de trepte înainte de a ajunge la parter. Îmi strecor capul prin uşile duble şi, odată ce văd că drumul e liber, o culc pe Adelina peste Cufărul pe care-l port din nou prin aer, ducându-l în naos. Puterea mi se topeşte în foarte mare măsură, dar reuşesc cumva să mi-o adun atât cât e nevoie pentru ca Adelina, Cufărul şi cu mine să ne înghesuim în cel mai îndepărtat cotlon al firidei reci, umede şi străbătute de curenţi de aer în care-a fost ascuns iniţial Cufărul.

Încep să mă gândesc că, deschizându-l, l-am condus pe mogadorian drept la mine. Poate licărirea roşie a cristalului pe care l-am scăpat din mână a fost un soi de emiţător. Adelina o să ştie ce e, ce avem de făcut. Ca să scap de spaima că o specie extraterestră ostilă vine de-a dreptul după mine, ca să mă scuz cumva faţă de Adelina

fiindcă am drogat-o şi ca să mă-ncălzesc puţin, îmi sprijin capul pe pieptul ei şi o cuprind cu braţele de mijloc.

Peste câteva ore, o aud gemând şi trăgându-şi picioarele pe sub mine.

– Adelina? şoptesc. Te-ai trezit?

– Cine e? Tu eşti, Marina?

– Adelina, îi răspund, pe şoptite, nu trebuie să facem absolut, absolut niciun zgomot.

– De ce? întreabă ea, cu voce scăzută. Şi unde suntem?

– În naos, acolo unde-ai ascuns Cufărul. Dar ascultă-mă, te rog, Ei sunt aici. Mogadorienii au venit după mine noaptea trecută, după ce-am deschis Cufărul, şi-a trebuit să găsesc o ascunzătoare pentru noi.

– Cum ai reuşit să deschizi Cufărul singură? Nu funcţionează aşa.

– Tu mi-ai spus cum să fac. Ai vorbit în somn, mint eu.

I-aş putea spune că am drogat-o, dar nu sunt pregătită pentru o ceartă pe tema asta.

– Nu-mi aduc aminte… Îmi, îmi amintesc doar că m-am dat jos din pat, apoi… Cred că asta e tot. Ai deschis Cufărul? Ce era înăuntru?

– O mulţime de lucruri, Adelina. Atât de multe. O mulţime de pietre şi de nestemate, şi una dintre ele s-a luminat în mâna mea şi lumina a început să pulseze, şi cred că de-asta a apărut mogadorianul.

– Ce mogadorian? Ce s-a-ntâmplat?

Adelina încearcă să se salte în capul oaselor, dar o opresc înainte de a se izbi cu capul de plafonul scund.

– Acum câteva zile, şoptesc eu, am văzut la cafenea un bărbat care avea o carte despre Pittacus şi care se tot holba la mine. Avea pălărie şi o mustaţă mare, şi am ştiut pur şi simplu că era de pe Mogadore. Iar azi-noapte, după ce am deschis Cufărul în clopotniţa din nord, şi-a făcut apariţia.

– Cum am scăpat de-acolo?

– Am folosit telekinezia ca să plutim de pe fereastră până-n curte, apoi ca s-ajungem aici, sus.

– Trebuie să ieşim de-aici imediat, şopteşte ea. Trebuie să plecăm imediat din Santa Teresa.

Entuziasmul mă cuprinde instantaneu. O strâng în braţe pe întuneric şi, spre surprinderea mea, ea răspunde îmbrăţişării mele. Apoi se târăşte spre buza firidei şi eu o urmez, iar Cufărul pluteşte în urma mea. Văzând că naosul pare pustiu, Adelina îmi cere s-o cobor pe podea. După care trec cu grijă Cufărul dincolo de marginea deschiderii şi-l aşez cu grijă alături de picioarele ei goale. Mă pregătesc să levitez până jos când sora Dora îşi face apariţia în partea din spate a naosului şi se îndreaptă spre Adelina.

– Unde-ai fost? se răsteşte. Azi-noapte ţi-ai părăsit postul. Cum ai putut să faci aşa ceva? Şi ce caută bagajul ăsta aici?

– Am fost nevoită să iau puţin aer, soră Dora, răspunde Adelina, cu blândeţe. Îmi cer iertare fiindcă mi-am părăsit postul.

Văd ochii sorei Dora îngustându-se.

– Cu Marina?

– Ce?

– Patru fete m-au trezit la miezul nopţii, ca să-mi spună că Marina a ieşit din dormitor pe furiş şi că tu ai plecat împreună cu ea.

Adelina dă să răspundă, dar Ella apare pe neaşteptate în spatele sorei Dora şi o trage de sutană.

– Soră Dora? Tocmai am văzut-o pe Marina, minte ea.

– Unde?

– În patul ei, dormind.

Sora Dora se apleacă şi-o înşfacă de braţ, iar privirea îngrozită a fetiţei clinteşte ceva în mine.

– Eşti o mincinoasă mică! Vin chiar din dormitor, unde nu e nimeni. Inventezi scuze pentru ea.

– Soră Dora, ajunge, spune Adelina.

Dar cealaltă începe s-o târască pe Ella cu atâta forţă încât abia dacă mai atinge podeaua cu picioarele.

– Mergem sus, în birou, şi-o să te-nvăţ că aici nu se spun minciuni.

Pe obrajii Ellei şiroiesc lacrimi. Din deschiderea firidei, fixez cu privirea mâna călugăriţei şi-i desprind degetele de bicepsul ei. Sora Dora ţipă de durere şi se uită în jos, la Ella, surprinsă şi derutată. O înşfacă iar.

Adelina fuge spre ele şi, înainte de-a apuca eu s-o arunc pe Sora Dora de-a lungul aleii principale dintre bănci, trântind-o pe spate, o prinde ea de încheietura mâinii.

Călugăriţa îşi smuceşte braţul. Inima îmi zvâcneşte în gât când îmi dau seama că Adelina e noua noastră aliată, a mea şi a prietenei mele.

– Să nu mă mai atingi niciodată, o provoacă sora Dora. Tu nici măcar nu eşti de-a noastră, Adelina. Aşa cum nu e nici tânărul demon pe care l-ai adus cu tine.

Adelina îi adresează un zâmbet calm.

– Ai dreptate, soră Dora. Poate nu sunt de-a voastră, poate nu e nici Marina şi poate o să plecăm chiar în dimineaţa asta. Dar vrei să fii atât de bună încât să-i dai mai întâi drumul Ellei?

Deşi prietenoasă şi răbdătoare, vocea ei ascunde o tentă de venin.

– Cum îndrăzneşti? o sfidează cealaltă. Tu însăţi nu eşti nimic mai mult decât o orfană. Te-am primit aici când nu te voia nimeni altcineva!

– În ochii lui Dumnezeu suntem la fel cu toţii. Eşti sigură că poţi pricepe atât lucru?

Sora Dora vrea să se apropie cu încă un pas, dar Adelina o prinde din nou de braţ. Cele două femei se ţintuiesc cu privirea.

– O să stau de vorbă cu sora Lucia despre asta. O să fii azvârlită afară de-aici atât de repede, încât n-o să ai ocazia să te rogi pentru iertare.

– Am spus deja c-o să plec în dimineaţa asta. Şi o să am întotdeauna ocazia să mă rog pentru iertare.

Adelina întinde mâna spre Ella, care i-o ia. Sora Dora ezită înainte de a elibera, fără tragere de inimă, braţul fetiţei.

– N-o să mă rog doar să mă ierte Marina fiindcă am fost o protectoare atât de groaznică, ci şi ca să te ierte Dumnezeu fiindc-ai uitat de ce te afli aici.

Continuă să se uite una în ochii alteia preţ de alte câteva secunde, înainte ca sora Dora să se răsucească pe călcâie şi să părăsească furioasă naosul. Imediat ce o pierd din vedere şi Ella e cu spatele la mine, plutesc către podea.

– Bună, Ella, spun.

– Marina!

Ea dă drumul mâinii Adelinei, aleargă spre mine şi mă îmbrăţişează.

– Unde-ai fost?

– Eu şi Adelina am avut ceva de discutat între patru ochi, îi răspund, desprinzându-mă de ea. Îmi ridic privirea spre Adelina. Trebuia să vorbim despre viitorul nostru.

Adelina îşi îngustează ochii, apoi se uită în jos, la cămaşa ei de noapte murdară şi capătă un aer jenat.

– Marina, du-te să-ţi împachetezi lucrurile şi pune Cufărul ăla undeva, la loc sigur. Plecăm foarte curând.

După plecarea ei, Ella mă prinde de mână şi mi-o strânge.

– Marina, oamenii răi au fost aici azi-noapte.

– Ştiu, spun eu. L-am văzut. De-asta plecăm.

Imediat ce rostesc cuvintele, ştiu c-o s-o-ntreb pe Adelina dac-o putem lua pe Ella cu noi.

– Eu i-am văzut pe toţi trei, şopteşte ea.

Icnesc.

– Sunt trei?

– Erau la fereastră azi-noapte, se uitau la patul tău.

Un fior rece îmi alunecă pe şira spinării. Fac Cufărul să plutească şi îl urc înapoi, în firidă, apoi alerg spre dormitor, ocolind fetele strânse pe coridor în grupuri, schimbând între ele şoapte despre ceva petrecut în sat.

– Erau chiar acolo, spune Ella, arătând spre fereastră.

– Şi erau trei, eşti sigură?

Ea dă din cap.

– Da, şi m-au văzut la fereastră, cu ochii la ei. Pe urmă au fugit.

– Cum arătau? întreb.

– Erau înalţi, cu părul într-adevăr lung. Şi hainele le ajungeau aproape până la pantofi, răspunde ea.

– Cu mustăţi, nu? Aveau mustăţi?

– Nu cred. Nu-mi amintesc să fi avut, spune ea.

Sunt derutată, dar ştiu că n-am prea mult timp până când o s-apară Adelina, cu o geantă plină cu lucrurile pe care le-a adunat în ultimii unsprezece ani. Sunt gata să alerg la duşuri când mă opreşte o altă fată, Analee.

– Orele de şcoală de azi s-au anulat. Miranda Marquez a fost găsită dimineaţă în clădirea şcolii, strangulată.

Mă aşez şocată pe patul meu. Miranda Marquez e o fată cu părul negru, care locuieşte în sat şi stă lângă mine la cursul de istorie a Spaniei. Profesoara noastră, maestra Muñoz, ne confundă adesea, fiindcă Miranda e slabă şi înaltă, ca mine, şi are părul de aceeaşi lungime cu al meu. Am nevoie de o secundă ca să-nţeleg că, indiferent cine-ar fi ucis-o, a confundat-o probabil cu mine. E posibil să fi-ncercat cineva să mă omoare azi-noapte.

– E într-adevăr… e rău, şoptesc.

– În plus, adaugă Analee, am auzit-o pe una dintre călugăriţe spunând că nişte săteni au văzut azi-noapte oameni zburând prin aer, şi acum au apărut o mulţime de furgonete de la emisiunile de ştiri, care fac reportaje.

Toate se-ntâmplă atât de repede. Mogadorienii m-au găsit. Mi-au găsit peştera. Mi-am folosit Moştenirile cu nesăbuinţă şi există martori care ne-au văzut, pe mine şi

pe Adelina, desprinzându-ne de pe fereastra clopotniţei. E posibil ca una dintre colegele mele de şcoală să fi murit din cauza mea, iar eu şi Adelina părăsim orfelinatul în mijlocul iernii, fără s-avem unde locui.

Fac cel mai rapid duş fierbinte din viaţa mea şi-mi aştept cêpanul.

23

– Nu mergem la Sarah, spune Sam, ţinându-se după mine pe la marginea pădurii. Avem tableta asta, şi poate că e tocmai transmiţătorul după care-am venit, iar acum ne-ntoarcem s-o ajutăm pe Şase.

Fac un pas spre el.

– Şase se poate descurca singură. Eu sunt aici şi Sarah e aici. O iubesc, Sam, şi o s-o văd. Nu-mi pasă ce spui tu.

El bate în retragere, şi îmi continui drumul spre casa lui Sarah.

– Chiar o iubeşti, John? Sau o iubeşti pe Şase? Pe care-o iubeşti?

Mă răsucesc în loc şi-mi aprind palma în faţa lui.

– Crezi că n-o iubesc pe Sarah?

– Ei, ce faci?

– Îmi cer scuze, murmur, lăsându-mi palma în jos.

El se freacă la ochi.

– E o întrebare justificată, omule. Vă văd pe tine şi pe Şase flirtând tot timpul, tot timpul, şi o faceţi exact în faţa mea. Ştii că mie-mi place Şase, şi nici măcar nu-ţi pasă. Şi, pe deasupra, ai deja cea mai sexy prietenă din Ohio.

– Îmi pasă, şoptesc.

– De ce-ţi pasă?

– Îmi pasă că-ţi place Şase. Dar ai dreptate – şi mie-mi place. Aş vrea să nu-mi placă, dar îmi place. E stupid şi crud faţă de tine, dar nu pot să nu mă gândesc la ea. E mişto şi e frumoasă şi e lorică, adică e supermişto. Dar o iubesc pe Sarah. De-aia trebuie s-o văd.

Sam mă prinde de cot.

– Nu poţi, omule. Trebuie să ne-ntoarcem şi s-o ajutăm pe Şase. Gândeşte-te. Dacă ne aşteptau la mine acasă, atunci la Sarah ne-aşteaptă şi mai mulţi.

Îmi desprind cu delicateţe cotul din strânsoarea lui.

– Tu ai reuşit să-ţi vezi mama, nu? Ai văzut-o în curtea din spate?

– Da, oftează.

Ochii lui îi găsesc pantofii.

– Tu ai reuşit să-ţi vezi mama, iar eu voi reuşi s-o văd pe Sarah.

– N-are chiar atât de mult sens cum crezi. Am luat transmiţătorul, este? De-aia am venit în Paradise. E singurul motiv.

Îmi întinde tableta, iar eu mă holbez la ecranul ei gol. Îi ating fiecare centimetru. Încerc cu telekinezia. Mi-o pun pe frunte. Tableta continuă să nu funcţioneze.

– Lasă-mă să-ncerc şi eu.

În timp ce se luptă cu tableta, îi povestesc despre scară, despre scheletul uriaş cu pandantiv, despre birou şi despre peretele acoperit cu hârtii.

– Şase a înşfăcat o mână de hârtii, dar e puţin probabil să le putem citi, îi spun.

– Aşadar tata avea un birou subteran secret? Sam zâmbeşte pentru prima oară, după mai multe ore. Era un tip extraordinar. Chiar mi-ar plăcea să mă uit la hârtiile luate de Şase.

– Evident, încuviinţez eu. Imediat după ce-o văd pe Sarah.

Sam îşi deschide braţele, uluit.

– Ce pot să fac ca să te răzgândeşti? Spune-mi.

– Nimic. N-ai cum să mă opreşti.

Ultima dată am fost la Sarah în ziua de Thanksgiving. Îmi aduc aminte că mergeam pe alee şi am văzut-o făcându-mi cu mâna de la fereastră.

– Sal', frumosule, mi-a spus când a deschis uşa, iar eu m-am întors să mă uit peste umăr, ca şi cum mi-aş fi închipuit că vorbise cu altcineva.

La ora două noaptea, clădirea arată cu totul altfel. Cu toate ferestrele întunecate, cu uşile garajului închise, pare rece, pustie. Neprimitoare. Eu şi Sam stăm pe burtă în umbra unei case de pe colţ şi nu ştiu cum o să pot vorbi cu ea.

Îmi scot din buzunarul pantalonilor celularul cu cartelă achitată în avans pe care l-am închis cu mai multe zile în urmă.

– I-aş putea trimite mesaje până când se trezeşte.

– E o idee într-adevăr foarte bună. Fă-o mai repede, ca să putem pleca de-aici. Jur că Şase o să ne omoare, sau, mai rău, poate e pe punctul de a fi ucisă de-un furnicar de mogi, iar noi stăm întinşi în iarbă, gata să derulăm o scenă din *Romeo şi Julieta*.

Îmi deschid telefonul şi tastez: **Am promis k mă-ntorc. Eşti trează**?

Trimit mesajul, număr până la treizeci, apoi tastez: **Te iubesc. Sunt aici**.

– Poate-şi închipuie că i se face o farsă, îmi şopteşte Sam, după ce aşteptăm alte treizeci de secunde. Spune-i ceva pe care nu-l ştii decât tu.

Încerc: **Bernie Kosar îţi simte lipsa**.

Fereastra ei se luminează. Pe urmă telefonul meu vibrează, redând un mesaj: **Eşti chiar tu? Eşti în Paradise?**

Rup o mână de iarbă. Sunt atât de excitat.

– Calmează-te, îmi şopteşte Sam.

– Nu mă pot stăpâni.

Îi răspund lui Sarah: **Sunt afară. Ne-ntâlnim pe terenul de joacă peste 5 minute?**

Telefonul meu sună imediat: **O să fiu acolo**.

Sunt ascuns, alături de Sam, după un tomberon din capătul străzii când face Sarah primul pas pe suprafaţa

de beton a terenului de joacă. Din clipa când o zăresc, mi se taie răsuflarea, sunt inundat de emoţii. E la douăzeci de metri distanţă, purtând blugi negri şi o haină neagră, din blană de oaie. Şi-a tras pe cap o căciulă albă, de iarnă, dar tot îi mai pot zări părul lung şi blond care-i mătură umerii în bătaia uşoară a vântului. Tenul fără cusur îi străluceşte în lumina becului singuratic de pe terenul de joacă, şi devin brusc conştient de faptul că sunt plin de ţărână şi de cenuşa mogilor. Mă îndepărtez cu un pas de tomberon, dar Sam mă înşfacă de încheietura mâinii şi mă ţine pe loc.

– John, ştiu c-o să-ţi fie într-adevăr greu, îmi şopteşte. Dar trebuie să ne-ntoarcem în pădure în zece minute. Şase contează pe noi.

– O să fac tot ce pot, spun, fără ca nici măcar să mă gândesc pe moment la repercusiuni.

Sarah e acolo, iar eu sunt atât de aproape încât practic îi pot simţi mirosul şamponului.

O privesc când îşi întoarce capul în toate părţile, uitându-se după mine. În cele din urmă se aşază pe un leagăn şi se-nvârteşte până când se tensionează frânghiile. Apoi începe să se răsucească încet şi eu ocolesc terenul de joacă oprindu-mă în spatele copacilor şi privind-o. E atât de frumoasă. Atât de desăvârşită.

Aştept să se uite în direcţia opusă şi abia apoi ies din umbră, apărându-i brusc în faţa ochilor când se răsuceşte iarăşi.

– John?

Vârfurile bascheţilor ei zgârie betonul, oprind-o să se răsucească iarăşi.

– Sal', frumoaso, spun.

Îmi simt zâmbetul ajungând la colţurile ochilor.

Sarah îşi acoperă gura şi nasul cu mâinile.

Mă îndrept spre ea şi încearcă să se ridice din leagăn, dar frânghiile sunt prea încordate ca să se poată elibera.

Fac un salt înainte şi le prind în mâini. O răsucesc spre mine şi îmi înalţ braţele, ridicând-o cu tot cu leagăn, astfel încât faţa ei şi a mea sunt pe aceeaşi linie. Mă aplec şi o sărut şi, în clipa în care ni se întâlnesc buzele, e ca şi cum n-aş fi plecat niciodată din Paradise.

– Sarah, îi spun, la ureche. Mi-a fost atât de dor de tine, atât de dor.

– Nu-mi vine să cred că eşti aici. Nu poate fi real.

O sărut din nou şi nu mă opresc în vreme ce ne răsucim amândoi iarăşi şi iarăşi, până când frânghiile de deasupra capului ei se despart. Ea se împinge, sărind de pe bancheta leagănului, şi îmi aterizează în braţe. Îi sărut obrajii şi gâtul, iar ea-şi trece palmele peste capul meu, strângându-mi părul scurt între degete.

– Cineva s-a tuns, spune, după ce-o las jos.

– Da, e noua mea înfăţişare de dur-fugar. Ce părere ai? Îţi place?

– Da, îmi răspunde, apăsându-şi palmele pe pieptul meu. Dar, dinspre partea mea, puteai să fii şi chel.

Mă retrag cu un pas ca să-mi cimentez imaginea ei. Remarc strălucirea stelelor din fundal, înclinarea căciulii. Are nasul şi obrajii înroşiţi de frig; şi, când îşi muşcă buza de jos, fixându-mă cu privirea, din gură i se înalţă răsuflarea, pluteşte ca un norişor.

– M-am gândit la tine în absolut fiecare zi, Sarah Hart.

– Îţi garantez că şi eu m-am gândit la tine de două ori mai mult.

Îmi aplec capul până ce ni se ating frunţile. Rămânem aşa, cu zâmbete ridicole pe chipuri, până când o întreb:

– Ce faci? Cum merg lucrurile acum, aici, pentru tine?

– Acum mai bine.

– E atât de greu să fiu departe de tine, spun, sărutându-i degetele reci. Mă gândesc într-una cum e când te ating, când îţi aud vocea. Sunt cât pe ce să te sun în fiecare noapte.

Sarah îmi ia bărbia în căuşul palmei şi îşi trece degetul mare peste buzele mele.

– Am stat de atât de multe ori în maşina tatei, întrebându-mă pur şi simplu unde eşti. N-ar fi trebuit să ştiu decât în ce direcţie să mă-ndrept după ce demarez.

– Sunt chiar aici. Exact în faţa ta, şoptesc.

Îşi lasă mâinile să cadă.

– Vreau să vin cu tine, John. Nu-mi pasă. Nu mai pot continua aşa.

– E mult prea periculos. *Tocmai* am încheiat o luptă cu vreo cincizeci de mogi, acasă la Sam. Aşa e viaţa cu mine acum. Nu te pot pune la mijloc.

Umerii îi tremură şi lacrimile îi punctează colţurile ochilor.

– Nu pot rămâne aici. Nu cu tine plecat departe, fără să ştiu dacă eşti viu sau mort.

– Uită-te la mine, Sarah.

Ea îşi înalţă fruntea.

– N-am cum să mor. Dacă te ştiu aici, aşteptându-mă, e ca şi cum m-ar proteja un câmp de forţă. O să fim împreună. Curând.

Ei îi tremură buza.

– E atât de greu. Acum totul e groaznic, John.

– Totul e groaznic? Ce vrei să spui?

– Oamenii sunt nişte nemernici. Toată lumea spune lucruri pline de ură despre tine, şi spun şi despre mine o grămadă.

– Ce lucruri?

– Că eşti terorist şi ucigaş şi că urăşti Statele Unite. Tipii de la şcoală îţi scornesc porecle, de exemplu, Bombă Smith. Părinţii mei spun că eşti periculos şi că nu trebuie să mai vorbesc niciodată cu tine, indiferent ce s-ar întâmpla; şi, ca bonus, s-a pus o recompensă pe capul tău, aşa că lumea discută întotdeauna despre împuşcarea ta.

Îşi lasă capul în jos.

– Nu pot să cred că trebuie să suporţi toate astea, Sarah. Măcar tu ştii adevărul.

– Mi-am pierdut aproape toţi prietenii. Plus că sunt la o şcoală nouă, unde toţi mă cred o ciudată.

Sunt devastat. Sarah era cea mai populară, cea mai frumoasă, cea mai agreată fată din liceul din Paradise. Acum e o proscrisă.

– Lucrurile nu vor fi întotdeauna aşa, şoptesc.

Ea nu-şi mai poate reţine lacrimile.

– Te iubesc atât de mult, John. Dar nu-mi pot imagina cum o să ieşim din tot dezastrul ăsta. Poate-ar trebui să te predai.

– Nu mă predau, Sarah. Pur şi simplu nu pot. O să ieşim din asta. Bineînţeles c-o să ieşim. Sarah, singura mea iubire. Îţi promit că, dacă mă aştepţi, lucrurile se vor îmbunătăţi.

Dar lacrimile nu se opresc.

– Dar cât de mult s-aştept? Şi ce se-ntâmplă când se îmbunătăţesc lucrurile? O să te-ntorci pe Lorien?

– Nu ştiu, răspund, în cele din urmă. În clipa asta. Paradise e singurul loc în care-mi doresc să mă aflu, iar tu eşti singura persoană alături de care aş vrea să-mi petrec viitorul. Dar, dacă vom reuşi cumva să-i înfrângem pe mogadorieni, atunci da, va trebui să mă-ntorc pe Lorien. Dar nu ştiu când o să se-ntâmple asta.

Telefonul ei sună în buzunar şi îl scoate pe jumătate, cât să-i vadă ecranul.

– Cine-ţi trimite mesaje atât de târziu? întreb.

– Nu e decât Emily. Poate-ar trebui să te predai şi să le spui că nu eşti terorist. Nu vreau să te tot pierd iarăşi şi iarăşi, John.

– Ascultă-mă, Sarah. Nu mă pot preda. Nu pot sta într-o secţie de poliţie, încercând să le explic cum a fost distrusă o întreagă şcoală şi cum au fost ucişi cinci oameni. Cum aş putea să le explic ce făcea Henri? Să justific existenţa documentelor găsite în casa noastră? Nu

pot fi arestat. Adică, Şase m-ar ucide cu siguranţă chiar în clipa asta, dacă ar şti că am fost aici, să stau de vorbă cu tine.

Sarah îşi şterge lacrimile cu dosul palmelor.

– De ce te-ar ucide Şase dac-ar şti c-ai fost aici?

– Fiindcă în momentul de faţă are nevoie de mine, şi fiindcă e periculos să mă aflu în locul ăsta.

– Are nevoie de tine? *Ea?* Eu am nevoie de tine, John. Am nevoie să fii aici, să-mi spui că totul o să fie OK, că totul merită.

Se îndreaptă fără grabă către o bancă însemnată cu iniţiale. Mă aşez lângă ea şi-mi sprijin umărul de al ei. Suntem în afara zonei luminate şi nu-i pot vedea prea bine faţa.

Nu ştiu care e cauza, dar ea se îndepărtează de mine şi spune:

– Şase e foarte frumoasă.

– Da, încuviinţez eu.

N-ar fi trebuit, dar cuvântul mi-a ieşit pur şi simplu din gură.

– Însă nu atât de frumoasă ca tine. Eşti cea mai frumoasă fată pe care-o cunosc. Cea mai frumoasă pe care-am văzut-o vreodată.

– Dar nu trebuie să stai departe de Şase, aşa cum trebuie să stai departe de mine.

– Facem drumuri în timpul cărora trebuie să fim invizibili, Sarah! Nu e ca şi cum ne-am ţine pur şi simplu de mână şi ne-am plimba pe străzi. Trebuie să ne-ascundem de întreaga lume. Când sunt cu ea, mă ascund tot atât de mult ca atunci când sunt cu tine.

Sarah sare de pe bancă şi se răsuceşte în loc.

– Faci plimbări împreună cu ea? *O ţii de mână* când mergeţi pe stradă?

Mă ridic şi mă apropii de ea cu braţele întinse, cu mânecile hainei încă pline de ţărână.

– Trebuie. E singurul mod în care pot fi şi eu invizibil.

– Ai sărutat-o?

– Poftim?

– Răspunde-mi.

În vocea ei e ceva nou. Un amestec de gelozie şi de singurătate, şi destulă furie ca să facă din fiecare cuvânt o lovitură de picior.

Scutur din cap.

– Sarah, te iubesc. Adevărul e că nu ştiu ce altceva să-ţi spun. Adică nu s-a întâmplat nimic.

Mă izbeşte un tsunami de nelinişte, şi-mi răscolesc vocabularul ca să pun laolaltă cuvintele potrivite.

Ea e furioasă.

– A fost o întrebare simplă, John. Ai sărutat-o?

– N-am sărutat-o pe Şase. Nu ne-am sărutat. *Te* iubesc, spun, şi aciditatea cuvintelor mă face apoi să mă cutremur, fraza a sunat mult mai rău decât m-am aşteptat.

– Înţeleg. De ce ţi-a fost atât de greu să răspunzi la întrebarea asta, John? Viaţa mea devine din ce în ce mai frumoasă. Ea te place?

– N-are nicio importanţă, Sarah. Te iubesc, aşa că Şase nu contează. Nu contează nici o altă fată.

– Mă simt atât de idioată, spune ea, încrucişându-şi braţele.

– Încetează, te rog. Sarah, răstălmăceşti totul.

– Aşa să fie, John? întreabă ea, întorcându-şi capul şi fixându-mă cu o privire feroce, cu lacrimi în ochi. Am trecut prin atât de multe pentru tine.

Întind braţul şi vreau să-i iau mâna, dar şi-o smuceşte în clipa când ni se ating degetele.

– Nu, spune, cu o tentă dură în glas.

Telefonul îi sună din nou în buzunarul hainei, dar nu face nicio mişcare ca să vadă cine o caută.

– Vreau să fiu cu tine, Sarah, zic eu. Nimic din tot ce spun acum nu pare potrivit. De fapt, tot ce pot spune e că am petrecut aceste săptămâni simţindu-ţi cumplit lipsa şi

că n-a existat nici măcar o singură zi în care să nu mă gândesc să te sun sau să-ţi trimit o scrisoare.

Simt că mă clatin pe picioare. Îmi dau seama c-o pierd.

– Te iubesc. Nu te-ndoi de asta nici măcar o singură clipă.

– Şi eu te iubesc, strigă ea.

Închid ochii şi trag în piept aerul rece. Mă străbate o senzaţie neplăcută; ceva înţepător, pornindu-mi din gât şi croindu-şi drum cu ghearele, până-mi ajunge-n pantofi. Când deschid ochii, Sarah s-a îndepărtat cu câţiva paşi de mine.

Aud un zgomot în stânga, şi-mi întorc brusc capul, dând cu privirea de Sam. Îşi ţine ochii în jos şi capul îi tresaltă într-un mod care ne spune, mie şi lui Sarah, că ar prefera să nu se apropie, dar n-are încotro.

– Sam? întreabă Sarah.

– Sal', Sarah, şopteşte el.

Ea îl cuprinde cu braţele.

– E într-adevăr bine să te văd, spune Sam, în părul ei. Dar, Sarah, îmi cer scuze. Îmi pare sincer foarte, foarte rău, şi ştiu că voi nu v-aţi mai întâlnit de multă vreme, dar eu şi John trebuie să plecăm. Suntem în mare pericol. Nici n-ai idee.

– Într-un fel, am.

Se desprinde de el şi, tocmai când mă pregătesc s-o reasigur cât de mult o iubesc, tocmai când sunt pe punctul să-mi iau rămas-bun, se dezlănţuie haosul.

Lucrurile se petrec atât de repede încât n-am timp să conştientizez totul, scenele sunt proiectate la întâmplare, de parcă o bobină cinematografică s-ar derula nebuneşte. Sam e trântit la pământ, din spate, de un tip cu o mască de gaze. Între umerii hainei lui albastre scrie *FBI*. Cineva îşi înfăşoară braţele în jurul lui Sarah şi o smulge de lângă mine. O cochilie metalică alunecă pe iarbă şi-mi aterizează la picioare, iar fumul alb care i se înalţă din ambele capete îmi arde ochii şi gâtlejul. Nu mai văd. Îl

aud pe Sam sufocându-se. Mă îndepărtez de recipientul de tablă împleticindu-mă şi cad în genunchi, alături de un tobogan de plastic. Când ridic capul, mă văd înconjurat de o duzină de poliţişti, toţi cu armele scoase. Mascatul care l-a trântit pe Sam i-a pus genunchiul pe spate. Dintr-un megafon tună o voce:

– Nu mişca! Pune mâinile pe creştet şi întinde-te pe burtă! Eşti arestat!

Când îmi ridic mâinile pe creştet, prind viaţă pe neaşteptate maşinile care, de când am ajuns aici, au fost tot timpul parcate pe stradă; farurile li se aprind, pe bordul fiecăreia fulgeră lumini roşii. De după colţ apar în scrâşnet de cauciucuri maşini de poliţie şi un vehicul blindat, cu inscripţia swat în lateral, sare peste bordură şi frânează în mijlocul terenului de baschet. Mai mulţi bărbaţi strigă şi coboară într-un ritm alarmant. În jurul încheieturilor mâinilor mi se închid cătuşe. Deasupra capului se aude huruitul unui elicopter.

Mintea mi se agaţă de singura explicaţie pe care-o poate găsi.

Sarah. Mesajele scrise. Nu erau de la Emily. Poliţia ţinea legătura cu ea. Puţinul rămas din inima mea frântă când s-a îndepărtat Sarah de mine se face acum ţăndări.

Clatin din cap, cu faţa lipită de beton. Simt că-mi ia cineva pumnalul. Nişte mâini îmi scot tableta din betelia pantalonilor. Mă uit la Sam, care e prins de braţe şi ridicat de la pământ, şi ochii ni se întâlnesc pentru o fracţiune de secundă. Nu-mi dau seama ce e în mintea lui.

În jurul gleznelor mi se închide cu zgomot o pereche de cătuşe şi un lanţ o prinde de cea de la încheieturile mâinilor. O glugă neagră îmi e trasă pe cap şi legată în jurul gâtului. Nu mai văd nimic. Doi poliţişti mă înşfacă de coate, în timp ce un altul mă împinge înainte.

– Ai dreptul să nu spui nimic, începe să mi se adreseze unul dintre ei în timp ce sunt pus în mişcare, apoi sunt aruncat în compartimentul din spate a unui vehicul.

24

După cinci minute, mă ridic din pat şi arunc o privire în dulap, să văd dacă sunt ceva haine pe care-aş vrea să le luăm cu noi. Ţin în mână un pulover negru când hotărăsc că nu pot pleca fără să-mi iau rămas-bun de la Héctor.

Smulg din cuier haina unei alte fete, o haină cu glugă, şi scriu în grabă un bilet pentru Adelina. *A trebuit să-i spun mai întâi la revedere cuiva din oraş*.

Uşile duble se deschid în aerul îngheţat şi, când văd maşinile de poliţie şi furgonetele posturilor de ştiri înşiruite pe Calle Principal, mă simt mai bine. Mogadorienii nu vor încerca nimic de faţă cu atâţia martori. Intru pe poartă cu gluga pe cap. Uşa casei lui Héctor e întredeschisă şi bat uşor în cadrul ei.

– Héctor?

Îmi răspunde o femeie.

– Cine-i acolo?

Uşa se deschide şi apare mama lui, Carlotta. Părul ei negru, încărunţit, e strâns cu grijă în jurul capului, faţa e rozalie, zâmbitoare. Poartă o rochie roşie, frumoasă, şi un şorţ albastru. Casa miroase ca o prăjitură.

– Señora Ricardo, Héctor e acasă? o întreb.

– Îngerul meu, spune ea. Îngerul meu s-a-ntors.

Îşi aduce aminte ce-am făcut pentru ea, cum am vindecat-o de boală. Mă simt jenată de felul în care mă priveşte, dar se apleacă, vrând să mă îmbrăţişeze, şi nu pot să mă opun.

– Îngerul meu s-a-ntors, repetă ea.

– Sunt atât de fericită că vă simţiţi mai bine, Señora Ricardo.

Lacrimile care-i curg din ochi sunt aproape prea mult şi în curând se umezesc din plin şi ai mei.

– Cu plăcere, şoptesc.

Din spatele ei se aude un mieunat şi mă înclin într-o parte, ca să-l văd pe Moştenire venind din bucătărie cu paşi mărunţi şi cu lapte picurându-i de pe bărbie. Toarce frecându-mi-se de pulpe şi mă aplec să-i mângâi blana bogată.

– De când aveţi pisică? mă interesez.

– A venit în dimineaţa asta la uşa mea, şi m-am gândit că e atât de dulce. L-am botezat Feo.

– Mă bucur să te văd, Feo.

– E un pisoi bun, zice ea, cu mâinile acum pe şolduri. Un băiat foarte flămând.

– Îmi pare atât de bine că v-aţi găsit unul pe altul. Carlotta, îmi cer scuze, dar sunt nevoită să plec. Trebuie să vorbesc cu Héctor. E acasă?

– E la cafenea, răspunde ea.

Sunt dezamăgită că Héctor bea la o oră atât de matinală şi probabil că asta mi se citeşte clar pe faţă, pentru că ea adaugă:

– Acum numai cafea. Bea cafea.

Îmi iau rămas-bun îmbrăţişând-o şi mă sărută pe amândoi obrajii.

Cafeneaua e ticsită. Întind mâna spre uşă, dar, chiar înainte de a o deschide, ceva mă face să-ncremenesc locului: Héctor stă la o masă mică, însă nu-l zăresc decât cu coada ochiului. Privirea mi se ţintuieşte asupra bărbatului aşezat în partea opusă a mesei – e mogadorianul de azi-noapte. Acum e proaspăt bărbierit şi părului lui negru i s-a dat o culoare mai deschisă, castanie, dar n-am cum să-l confund. E la fel de înalt şi de musculos ca mai înainte, cu umeri la fel de laţi, la fel de întunecat şi de ameninţător, cu aceleaşi sprâncene groase. N-am nevoie de descrierea ucigaşului ca să ştiu

că i se potriveşte perfect, cu sau fără păr vopsit şi cu mustaţa lipsă.

Dau drumul uşii şi fac un pas înapoi. Oh, Héctor, mă gândesc. Cum ai putut?

Îmi tremură picioarele; inima îmi bate cu putere. În timp ce stau acolo, uitându-mă la ei, mogadorianul se întoarce şi mă vede pe fereastră. Îmi îngheaţă sângele în vene. Lumea pare să-ncremenească; sunt înlemnită, am prins rădăcini, nu-mi pot mişca niciun singur muşchi. Mogadorianul se uită la mine, făcându-l şi pe Héctor să se-ntoarcă în direcţia mea, şi abia după ce-i văd chipul intru şocată în acţiune.

Dau înapoi împleticindu-mă, apoi mă răsucesc şi o rup la fugă, dar, înainte de a ajunge prea departe, aud uşa cafenelei deschizându-se. Nu mă întorc într-acolo. Dacă mogadorianul mă urmăreşte, nu vreau s-o ştiu.

– Marina! strigă Héctor. Marina!

Patru poliţişti merg în aceeaşi maşină cu mine. Ating lanţurile grele cu vârfurile degetelor. Sunt sigur că aş putea să le rup dacă aş vrea, sau că aş putea să descui cătuşele prin telekinezie, dar gândul la Sarah mă goleşte de toată energia care mi-ar fi necesară. *Nu e posibil să mă fi turnat ea. Te rog, nu lăsa s-o fi făcut Sarah.*

Prima parte a drumului durează douăzeci de minute şi n-am idee unde ne aflăm. Sunt tras afară şi împins într-un al doilea vehicul, despre care presupun că e mult mai sigur, destinat unei călătorii mai lungi. Chiar durează o veşnicie – două ore, poate trei – şi, când ne oprim în sfârşit şi sunt din nou smucit afară, greaţa stârnită de gândul că e posibil ca Sarah să fi făcut asta devine aproape insuportabilă.

Sunt condus într-o clădire. După fiecare cot, trebuie s-aştept să se descuie o uşă. Număr patru, şi pe fiecare nou coridor aerul se schimbă, e din ce în ce mai stătut pe măsură ce ajungem mai departe. În cele din urmă sunt împins într-o celulă.

– Stai jos, îmi ordonă unul dintre însoţitori.

Mă aşez pe un pat de beton. Gluga e scoasă, dar cătuşele rămân. Cei patru poliţişti ies trântind uşa. Cei doi mai masivi se instalează în afara celulei, iar ceilalţi pleacă.

Celula e mică, trei metri pe trei, şi conţine patul pe care stau, plin de pete galbene, o toaletă metalică şi o chiuvetă. Nimic altceva. Trei dintre pereţii săi sunt din beton masiv şi în partea de sus a celui din spate e o fereastră mică.

În ciuda saltelei murdare, mă întind, închid ochii şi aştept să mi se domolească gândurile.

– John! strigă vocea lui Sam.

Ochii mi se deschid. Mă reped în partea din faţă a celulei şi mă prind cu mâinile de gratii.

– Sunt aici, zbier, drept răspuns.

– Gura! urlă cel mai voinic dintre cei doi paznici, îndreptându-şi spre mine bastonul. În josul coridorului, şi la Sam ţipă cineva. El nu mai spune nimic, dar cel puţin ştiu că se află în apropiere.

Întind mâna printre gratiile celulei mele şi-mi apăs palma pe suprafaţa metalică plată a lacătului. Închid ochii, îmi concentrez puterile telekinezice ca să-i simt mecanismul interior, şi totuşi nu descopăr nimic altceva decât o vibraţie care-mi dă dureri de cap pe măsură ce mă concentrez mai tare.

Celula e controlată electronic. Nu poate fi deschisă prin telekinezie.

Alerg cât pot de repede înapoi, la orfelinat, cu gluga ca un balon în urma mea, şi, pe măsură ce capăt viteză, norii şi cerul albastru se contopesc într-un alb strălucitor.

Dau buzna prin uşile duble şi fug până-n dormitor. Adelina stă pe patul meu, cu biletul împăturit în poală. La picioarele ei e o valiză mică. Atunci când mă vede, sare în sus şi mă îmbrăţişează.

– Trebuie să te uiţi la asta, îmi spune, întinzându-mi foaia de hârtie.

O despăturesc şi văd că, la urma urmelor, nu e biletul meu, ci fotocopia unei fotografii.

Am nevoie de o secundă ca să-mi dau seama ce reprezintă fotografia şi, când o recunosc, îmi stă inima. Cineva a ars pe coasta unui munte din apropiere un simbol imens şi alambicat. Cu liniile sale îngrijit trasate şi cu unghiurile ascuţite, e o copie exactă a cicatricelor de pe glezna mea.

Hârtia îmi cade din mână şi pluteşte către podea.

– A fost descoperit ieri şi poliţia împarte copii, în căutare de informaţii, spune Adelina. Acum trebuie să plecăm.

– Da, categoric. Dar mai întâi trebuie să-ţi vorbesc despre Ella, zic eu.

Adelina îşi lasă capul pe-o parte.

– Ce-i cu ea?

– Vreau să vină cu…

Înainte de a-mi termina fraza, cad din picioare, zguduită de o prăbuşire însoţită de un zgomot puternic. Cade şi Adelina, izbindu-se cu umărul de podea. Undeva, în orfelinat, a explodat ceva. Mai multe fete dau buzna în cameră ţipând; altele fug spre uşă, căutându-şi refugiu în altă parte. O aud pe sora Dora, care zbiară, cerând să meargă cineva în aripa de sud.

Eu şi Adelina ieşim pe coridor, dar urmează o altă explozie, şi simt dintr-odată un vânt rece. N-aud ce spune Adelina, încercând s-acopere ţipetele, dar îi urmăresc privirea către acoperiş, unde e o gaură zdrenţuită, de dimensiunile unui autobuz. În timp ce mă holbez, un bărbat înalt, îmbrăcat într-un trenci şi cu păr lung, roşu, merge pe marginea golului. Arată către mine.

25

În camera de interogatoriu e cald şi întuneric beznă. Îmi sprijin capul pe masa din faţa mea şi încerc să n-adorm; dar, după ce am stat treaz toată noaptea, nu pot să rezist. Simt instantaneu cum se formează o viziune şi aud şoapte. Am senzaţia că mă înalţ plutind în beznă, apoi, parcă azvârlit de un tun, ţâşnesc printr-un tunel întunecat. Negrul se transformă în albastru. Albastrul se transformă în verde. Şoaptele mă urmează, devenind tot mai firave pe măsură ce mă adâncesc în tunel. Sunt hurducat, mă opresc brusc şi totul amuţeşte. Se face simţită o rafală de vânt, odată cu o lumină strălucitoare şi, când privesc în jos, îmi dau seama că stau pe culmea înzăpezită a unui munte.

Priveliştea e spectaculoasă, cu munţi întinzându-se pe kilometri întregi. Sub mine zăresc o vale adâncă, verde, şi un lac de un albastru cristalin. Sunt atras către acesta din urmă şi încep să cobor, când văd că-l înconjoară răbufniri de lumină. Imaginea se măreşte brusc, de parcă m-aş uita printr-un binoclu, şi văd sute de mogadorieni înarmaţi până-n dinţi, trăgând în patru siluete în fugă.

Mă cuprinde imediat furia şi culorile se preschimbă în pete când alerg în josul coastei. La câteva sute de metri de lac, cerul tună asupra mea, înălţând un zid negru, de nori. Fulgerele se prăvălesc în vale, răsună mugetele tunetelor. Sunt trântit la pământ când trăsnetele îmi cad în jur, pretutindeni, şi atunci văd ochiul strălucitor conturându-se şi privind în jos dintre nori.

– Şase! strig, dar tunetul mă sileşte să tac.

Ştiu că e ea, dar ce caută aici?

Norii se despart şi în vale coboară cineva. Imaginea din faţa ochilor mei se măreşte din nou, şi văd că am avut dreptate: Şase stă, furioasă, între armata mogilor, care înaintează, şi două fete şi doi bărbaţi mai vârstnici. Braţele ei sunt deasupra capului, şi ploaia cade într-o perdea neîntreruptă.

– Şase! strig din nou, şi o pereche de mâini îmi înşfacă umerii din spate.

Ochii mi se deschid brusc şi-mi ridic cu o mişcare grăbită capul de pe masă. Luminile din camera de interogatoriu sunt aprinse şi deasupra mea stă un bărbat înalt, cu faţa rotundă. Poartă un costum întunecat, cu o insignă clipsată de centură. Ţine în mâini tableta albă.

– Calmează-te, puştiule. Sunt detectivul Will Murphy, FBI. Cum ne simţim azi?

– Mai bine ca niciodată, răspund, năucit de viziune.

Pe cine apăra Şase?

– Bun, zice el.

Se aşază, cu un creion şi cu un blocnotes în faţa lui. Pune tableta cu grijă în partea stângă a mesei.

– Aşadar, începe el, tărăgănând cuvântul. Şase ce? Ce obiecte deţii în număr de şase?

– Poftim?

– Strigai numărul şase în somn. Vrei să-mi spui despre ce e vorba?

– E handicapul meu la golf, îi răspund.

Mintea mea încearcă să invoce feţele celor două fete aflate în spatele lui Şase în vale, dar sunt neclare.

Detectivul Murphy chicoteşte.

– Da, sigur. Ce-ai zice să purtăm amândoi o mică discuţie? Să-ncepem cu certificatul de naştere pe care l-ai dat la liceul din Paradise. E fals, John Smith. De fapt, n-am putut afla despre tine nici măcar un singur lucru care să dateze dinainte de apariţia ta, cu câteva luni în urmă, în Paradise, spune el, îngustându-şi ochii ca şi cum ar

aştepta un răspuns. Numărul asigurării tale sociale îi aparţine unui bărbat mort din Florida.

– În toate astea a fost vreo întrebare?

Rânjetul lui se transformă într-un zâmbet atotcunoscător.

– Ce-ar fi să-ncepi spunându-mi adevăratul tău nume?

– John Smith.

– Bun, zice el. Unde e tatăl tău, John?

– E mort.

– Ce convenabil.

– De fapt, e probabil cel mai inconvenabil lucru care mi s-a-ntâmplat până acum.

Detectivul scrie ceva pe blocnotes.

– De unde eşti?

– De pe planeta Lorien, aflată la patru sute optzeci şi trei de mii de kilometri depărtare.

– Trebuie să fi fost o călătorie lungă, John Smith.

– A durat aproape un an. Data viitoare o să-mi iau o carte.

Îşi trânteşte creionul pe masă, îşi împleteşte degetele la ceafă şi se lasă pe spătarul scaunului. Pe urmă se-mpinge din nou în faţă şi ridică tableta.

– Vrei să-mi spui ce e chestia asta?

– Speram c-o să-mi explicaţi voi. Noi am găsit-o în pădure.

Detectivul o ţine de-o margine şi fluieră.

– Aţi găsit-o în pădure? Unde în pădure?

– Lângă un copac.

– Ai de gând s-o faci pe deşteptul la fiecare întrebare?

– Depinde, domnule detectiv. Lucrezi pentru ei?

Aşază tableta la loc, pe masă.

– Pentru cine să lucrez?

– Pentru morloci, spun, apelând la primul lucru pe care mi-l amintesc de la orele de engleză.

Detectivul Murphy zâmbeşte.

– N-ai decât să zâmbeşti, dar probabil că vor fi aici în curând, îi spun.

– Morlocii?

– Da, domnule.

– Cei din *Maşina Timpului*?

– Da, asta e cartea. Pentru noi e ca o Biblie.

– Şi dă-mi voie să ghicesc; tu şi prietenul tău, Sam Goode, faceţi parte dintre eloi?

– Dintre lorici, de fapt. Dar, pentru scopurile noastre de azi, eloi e perfect.

Detectivul îşi duce mâna în buzunar şi trânteşte pe masă pumnalul meu. Mă holbez la lama lui de diamant, de zece centimetri lungime, ca şi cum n-aş mai fi văzut-o niciodată. L-aş putea ucide cu uşurinţă pe omul ăsta doar plimbându-mi ochii de la lamă la gâtul lui, dar trebuie să-l eliberez mai întâi pe Sam.

– La ce serveşte ăsta, John? Pentru ce ai nevoie de un asemenea cuţit?

– Nu ştiu la ce servesc asemenea cuţite, domnule. Sunt pentru cioplit?

Îşi ia blocnotesul şi creionul.

– Ce-ar fi să-mi spui ce s-a-ntâmplat în Tennessee?

– N-am fost niciodată acolo, răspund. Însă am auzit că e un loc frumos. Poate mă duc când ies de-aici, fac un tur, vizitez câte ceva. Vreo sugestie?

Dă din cap, aruncă blocnotesul pe masă, apoi îşi lansează creionul către mine. Îl deviez fără să ridic niciun deget, trimiţându-l să ricoşeze de perete; dar detectivul nu observă şi iese pe uşa din oţel cu tableta şi cu pumnalul meu.

În curând sunt împins în vechea mea celulă. Trebuie să ies de-aici.

– Sam? strig.

Paznicul din afara celulei sare de pe scaun şi-şi roteşte bastonul, ţintindu-mi degetele. Le iau de pe bare chiar înainte de a fi strivite.

– Gura! îmi ordonă, cu bastonul pe direcţia mea.

– Crezi că mi-e frică de tine? întreb.

Să-l fac să intre-n celulă pare o idee foarte bună.

– Puţin îmi pasă de tine, aschimodie. Dar, dac-o ţii tot aşa, o s-o regreţi foarte repede.

– Nu mai putea lovi nici dac-ai încerca. Sunt prea iute, iar tu eşti prea gras.

Paznicul chicoteşte.

– Ce-ar fi să te-aşezi pe patul ăla şi să-ţi ţii gura, ei?

– Ştii că te pot ucide oricând, nu? Fără să ridic nici măcar un deget.

– O, da? ripostează el.

Se apropie cu un pas. Respiraţia îi miroase a rânced, precum cafeaua învechită.

– Şi ce te opreşte?

– Apatia şi o inimă zdrobită, îi spun. Dar, în cele din urmă, or să-mi treacă totuşi amândouă, şi-atunci o să mă ridic pur şi simplu şi-o să plec.

– Abia aştept, Houdini, zice el.

Nu mai durează mult până când batjocura mea o să-l aducă înăuntru şi, odată ce descuie uşa, eu şi Sam suntem ca şi liberi.

– Ştii cu cine semeni? îl întreb.

– Spune-mi tu, zice el.

Mă întorc cu spatele şi mă aplec.

– Pân-aici, bobocule!

Întinde mâna către un panou de control de pe perete şi, când se îndreaptă cu paşi apăsaţi spre celula mea, o detunătură asurzitoare zguduie toată clădirea. Paznicul se împleticeşte, izbindu-se cu fruntea de gratii, şi cade în genunchi. Mă arunc instinctiv la podea şi mă rostogolesc către pat. Şi se dezlănţuie iadul – ţipete şi focuri de armă, zăngănit metalic şi pocnete sonore. Se declanşează o alarmă şi pe coridor fulgeră o lumină albastră.

Mă rostogolesc pe spate şi-mi răsucesc mâinile, prinzând cât mai ferm lanţul care-mi uneşte încheieturile;

şi, folosindu-mi picioarele drept pârghii, mă îndrept şi rup în două lanţul dintre mâini şi picioare. Îmi descui cătuşele prin telechinezie şi le arunc pe podea. Fac acelaşi lucru cu perechea din jurul gleznelor.

– John! strigă Sam, din josul coridorului.

Mă târăsc către partea din faţă a celulei.

– Sunt aici!

– Ce se petrece?

– Voiam să te-ntreb acelaşi lucru! strig eu.

Şi alţi deţinuţi strigă printre gratiile celulelor. Paznicul căzut în faţa celulei mele geme şi se străduieşte să se ridice. Dintr-o tăietură adâncă de pe frunte îi curge sânge.

Pământul se cutremură din nou. Zguduitura e mai puternică şi durează mai mult, şi un praf dens, ca o ceaţă, înaintează cu mare viteză pe coridor, dinspre stânga. Sunt orbit pe moment, dar întind mâna printre gratii şi urlu la paznic:

– Lasă-mă să ies de-aici!

– Hei! Cum ţi-ai scos cătuşele?

E dezorientat, face câţiva paşi ezitanţi spre dreapta şi câţiva spre stânga, ignorând alţi gardieni care aleargă pe lângă el cu armele scoase. E plin de praf.

Dinspre capătul drept al culoarului se aud o mie de împuşcături. Le răspund mugete de fiare.

– John! urlă Sam, pe cel mai înalt ton pe care l-am auzit zbierând vreodată.

Întâlnesc ochii unuia dintre gardieni şi ţip:

– O să murim cu toţii dacă nu-mi daţi drumul de-aici!

El se uită în direcţia mugetelor şi pe faţă i se răspândeşte groaza. Îşi duce mâna încet către armă, dar, înainte de a apuca să-i atingă mânerul, zboară, îndepărtându-se de el. Cunosc şmecheria ăsta – am văzut-o în Florida, în timpul unei plimbări nocturne – şi mă uit la paznicul care se răsuceşte derutat pe călcâie şi-o rupe la fugă.

Şase devine vizibilă în faţa uşii mele, cu pandantivul cel mare încă la gât şi, din clipa când îi zăresc faţa, ştiu că e furioasă din cauza mea. Văd şi că se grăbeşte foarte tare să mă scoată de-aici.

– Ce e în capătul celălalt, Şase? Sam e OK? întreb.

Ea priveşte în lungul coridorului, concentrându-se, şi o legătură de chei vine în zbor, pentru a i se opri exact în mână. Le introduce într-un panou metalic din perete. Uşa mea se deschide. Ies în fugă din celulă şi pot în sfârşit să văd tot culoarul. E extrem de lung, cu cel puţin patruzeci de celule între mine şi ieşire. Dar uşa a dispărut, ca şi peretele în care ar fi trebuit să se afle, şi mă holbez la capul imens, cu coarne, al unui piken. În gura lui sunt doi gardieni, iar de pe dinţii ascuţiţi ca briciul i se scurge măduvă amestecată cu sânge.

– Sam! strig, dar el nu-mi răspunde. Mă întorc spre Şase: Sam e acolo, în partea aia!

Ea îmi dispare din faţa ochilor şi, cinci secunde mai târziu, văd cum se deschide, glisând, uşa unei alte celule. Sam aleargă către mine. Eu strig:

– OK, Şase! Hai să atacăm creatura asta!

Faţa ei apare la câţiva centimetri de nasul meu.

– Nu ne luptăm cu pikenul. Nu aici.

– Glumeşti? o întreb.

– Avem lucruri mult mai importante de făcut, se răsteşte ea. Trebuie s-ajungem imediat în Spania.

– Acum?

– Acum!

Mă înşfacă de mână şi mă trage după ea, până când alerg de-a binelea. Sam e chiar în spatele meu şi reuşim să trecem de două rânduri de uşi cu cheile lui Şase. Când se deschide a doua, ne pomenim faţă-n faţă cu şapte mogi în fugă, cu tuburi cilindrice, ca nişte tunuri, şi cu săbii. Întind instinctiv mâna după pumnal, dar nu e acolo. Şase îmi aruncă arma paznicului, apoi ne opreşte pe mine şi pe Sam în spatele ei. Îşi apleacă fruntea, concentrându-

se. Mogul din frunte e rotit în loc, şi sabia sa îi despică pe cei doi din spatele lui, transformându-i în cenuşă. Şase îi trage apoi un şut în spate, şi el cade în propria sabie. Ea devine invizibilă înainte de moartea mogului.

Eu şi Sam ne ghemuim la detunătura primului tub, iar lovitura celui de al doilea îmi pârleşte gulerul cămăşii. Trag, golindu-mi pistolul în timp ce alunec prin mormanele de cenuşă. Ucid un mog şi iau tubul care i-a căzut. În clipa când degetul meu găseşte trăgaciul, sute de lumini prind viaţă scânteind, şi o rază verde taie un alt mog. Îi ţintesc pe ceilalţi doi, dar Şase a apărut deja în spatele lor, ridicându-i pe amândoi către plafon, prin telekinezie. În trânteşte de podea în faţa mea, apoi îi saltă din nou în tavan şi îi trânteşte iarăşi. Blugii mei sunt acoperiţi de cenuşa lor.

Şase descuie o altă uşă şi pătrundem într-o încăpere mai mare, cu zeci de cubicule în flăcări. În plafon sunt găuri care ard mocnit. Mogii trag în poliţişti, iar poliţiştii ripostează. Şase smulge sabia celui mai apropiat mog şi îi retează braţul, apoi sare peste peretele aprins al unui cubicul. Îl împuşc în spate, cu tubul, pe mogul care se împleticeşte, ciungit, şi care se prăbuşeşte apoi, reducându-se la un morman negru de cenuşă.

Îl văd pe detectivul Murphy, inconştient, căzut la podea. Şase străbate labirintul de cubicule ca o săgeată, rotindu-şi sabia atât de repede încât îşi pierde contururile. În jurul ei, mogii se preschimbă în cenuşă. Poliţiştii se retrag printr-o uşă din stânga peretelui opus în vreme ce ea despică un cerc de mogi care i se strânge în jur. Eu trag într-una, distrugându-i pe cei de pe margini.

– Acolo!

Sam ne arată o gaură imensă, care dă afară, într-o parcare. Nu ezităm, sărim cu toţii printre scântei şi prin fum; şi, înainte de a sprinta în aerul rece al dimineţii, văd pumnalul meu şi tableta pe o masă din încăpere. Întind braţul şi le iau în căuşul palmei pe amândouă, iar după

câteva secunde îi urmez pe Sam şi pe Şase într-un şanţ adânc, care ne oferă adăpost din belşug.

– Nu discutăm despre asta acum, spune Şase, înălţându-şi şi coborându-şi braţele cu mişcări iuţi.

Şi-a aruncat sabia cu un kilometru şi jumătate în urmă. Eu am azvârlit tubul mogului sub un tufiş.

– Dar îl ai, totuşi?

– John, nu acum.

– Dar l-ai...?

Şase se opreşte brusc.

– John! Vrei să ştii unde e Cufărul tău?

– În portbagajul maşinii? întreb, înălţând din sprâncene a scuză.

– Nu, răspunde ea. Mai încearcă.

– Ascuns într-un tomberon?

Şase îşi ridică braţele deasupra capului şi o rafală de vânt mă poartă în zbor, până când mă izbesc de trunchiul unui stejar masiv. Ea se apropie de mine în pas de marş, cu braţele pe lângă corp, cu pumnii strânşi.

– Ce mai face?

– Cine? întreb.

– Iubita ta, dobitocule! A meritat? A meritat să mă laşi înconjurată de mogi, luptându-mă cu ei ca să recuperez Cufărul *tău*, în timp ce te-ai dus s-o vezi pe micuţa şi nepreţuita ta Sarah? A meritat să fii arestat pentru asta? Ai primit destule sărutări ca să compenseze reapariţia mutrei tale în toate emisiunile de ştiri?

– Nu, mormăi eu. Cred că Sarah ne-a turnat.

– Aşa cred şi eu, zice Sam.

– Şi tu! Şase se răsuceşte şi-şi ridică degetul către el. Tu ai fost de acord cu asta! Te credeam mai deştept, Sam. Ar fi trebuit să fii un soi de geniu, dar crezi că e o idee bună să mergi în singurul loc din lume supravegheat cu siguranţă de poliţie?

– N-am susţinut niciodată că sunt un geniu, se dezvinovăţeşte Sam, ridicând tableta care mi-a scăpat mie şi ştergând-o de ţărână.

Şase îşi continuă drumul.

– Şi, Şase, n-am avut de ales. Serios. M-am străduit din toate puterile să-l fac pe John să se-ntoarcă, să te căutăm şi să te-ajutăm.

– Aşa e, mormăi eu, ridicându-mă. Nu-l învinovăţi pe Sam.

– Ei bine, John, în timp ce voi, turturelele, vă îmbrăţişaţi şi vă sărutaţi, eu o-ncasam făcându-ţi o favoare. Aş fi murit dacă Bernie Kosar n-ar fi crescut, transformându-se într-un elefant-urs uriaş, ca să m-ajute. Cufărul tău e la ei. Şi sunt sigură că-n momentul ăsta stă exact alături de al meu, în peştera din vestul Virginiei.

– Atunci acolo mă duc, spun eu.

– Nu, plecăm în Spania. Azi.

– Nu, nu plecăm! strig, scuturându-mi mânecile. Nu înainte de a-mi recupera Cufărul.

– Ei bine, eu mă duc în Spania, zice ea.

– De ce tocmai acum? întreabă Sam.

Zărim maşina noastră de teren.

– Tocmai eram online. Acolo se petrece ceva grav. Acum vreo oră, a fost ars pe coasta muntelui de deasupra mănăstirii Santa Teresa un simbol imens, identic cu semnele din jurul gleznelor noastre. Cineva are nevoie de ajutorul nostru, şi eu plec acolo.

Sărim în maşină şi Şase conduce pe şosea cu viteză redusă, iar eu şi Sam ne ascundem în spaţiul pentru picioare de lângă bancheta din spate. Bernie Kosar latră de pe locul pasagerului, încântat fiindcă de data asta stă alături de şofer.

Eu şi Sam ne dăm laptopul unuia altuia, citind amândoi articolul despre Santa Teresa de două-trei ori. Simbolul creat de flăcări pe munte e cu siguranţă loric.

– Dacă e o capcană? întreb. În clipa asta, Cufărul meu e mai important.

Poate că sunt egoist, dar, înainte de a părăsi continentul, îmi vreau Bunurile Succesorale. Posibilitatea ca mogii să-mi deschidă Cufărul creează pentru mine o urgenţă de acelaşi grad cu indiferent ce s-o fi petrecând în Spania.

– Trebuie să aflu cum ajung la Peşteră, spun.

– John! Fii realist. Chiar nu mergi cu mine în Spania? După ce ai citit toate astea, ne laşi pe mine şi pe Sam să plecăm singuri?

– Hei, ascultaţi ceva. S-a anunţat că, tot în apropiere de Santa Teresa, o femeie s-a vindecat peste noapte de o maladie degenerativă incurabilă. În clipa de faţă, Santa Teresa e un epicentru al activităţii. Pariez că toţi cei din Garde au plecat într-acolo, zice Sam.

– În cazul ăsta, eu sunt hotărât să nu merg. Îmi recuperez Cufărul.

– E o nebunie, spune Şase.

Mă caţăr peste scaunul pasagerului şi deschid torpedoul. Degetele mele găsesc piatra pe care o caut şi i-o arunc lui Şase în poală înainte de a mă ascunde din nou în spaţiul destinat picioarelor.

Ea ridică piatra de un galben palid deasupra volanului, o răsuceşte în soare şi râde.

– Ai avut xitharisul afară din Cufăr?

– Mi-am imaginat că s-ar fi putut să ne prindă bine, răspund.

– Nu uita că efectul nu durează mult, spune ea.

– Cât ţine?

– O oră, sau poate ceva mai mult.

Vestea e descurajantă, dar piatra ar putea totuşi să-mi ofere avantajul de care am nevoie.

– Poţi s-o încarci, te rog?

Când îşi duce xitharisul la tâmplă, ştiu că e de acord să mă duc după Cufăr în vreme ce ea pleacă în Spania.

26

O fac fără să mă gândesc. În clipa când bărbatul de pe marginea găurii din acoperiş se îndreaptă spre mine, arunc brusc către el două rame metalice de pat. A doua îl nimereşte în plin. Cade în dormitor, cu capul înainte; şi, când se izbeşte de podeaua de piatră, se transformă, spre uluirea mea, într-un morman de ţărână sau de cenuşă.

– Fugi! ţipă Adelina.

Dăm buzna în sens contrar şuvoiului celorlalte fete şi al călugăriţelor care-şi caută adăpost îndreptându-se spre aripa de sud. O prind pe Adelina de mână şi deschid drumul către naos şi apoi de-a lungul aleii centrale.

– Unde mergem? strigă ea.

– Nu plecăm fără Cufăr!

O altă explozie zguduie fundaţia orfelinatului şi şoldul mi se loveşte de-o bancă.

– Mă întorc imediat, şoptesc, eliberând mâna Adelinei, şi plutesc către firidă.

Şase ne spune că ne aflăm în apropiere de Washington, D.C., ceea ce are sens. Sunt considerat un terorist înarmat şi periculos; nu e de mirare că am fost dus în capitală pentru interogatoriu.

– O cursă aeriană pleacă peste mai puţin de o oră, de pe aeroportul Dulles International, spune ea, răsucind volanul. Mă urc în avionul ăla. Sam, vii cu mine sau rămâi cu John?

Sam îşi sprijină fruntea de banchetă şi închide ochii.

– Sam? întreabă Şase.

– Mă gândesc, mă gândesc, răspunde el. O clipă mai târziu, îşi saltă capul şi se uită drept la mine. Merg cu John.

Mimez un *mulţumesc*.

– Oricum o să-mi fie mai uşor să ajung acolo singură, spune Şase, dar pare rănită.

– O să lupţi alături de membrii din Garde cu mai multă experienţă, o liniştesc eu. În plus, probabil c-o să fie nevoie de noi amândoi ca să scoatem ambele noastre Cufere de-acolo.

Bernie Kosar latră de pe locul din faţă.

– Da, amice, spun. Faci şi tu parte din echipă.

Cufărul a dispărut. Transpir toată, cuprinsă de panică. Sunt gata să vomit. Mogadorienii au ştiut tot timpul că era aici, sus? De ce nu m-au încolţit în locul ăsta când au avut ocazia? Plutesc înapoi, pe podeaua naosului.

– A dispărut, Adelina, şoptesc.

– Cufărul?

– A dispărut.

O îmbrăţişez şi-mi îngrop faţa în umărul ei. Îşi scoate ceva peste cap. E o amuletă de un albastru palid, aproape transparentă, agăţată de un şnur bej. Mi-o strecoară cu grijă peste păr, până când îmi atinge gâtul. O simt pe piele, rece şi caldă în acelaşi timp, şi apoi capătă o strălucire puternică. Mi se taie răsuflarea.

– Ce e asta? întreb, acoperindu-i strălucirea cu mâinile.

– Loralit, cea mai puternică gemă de pe Lorien, care nu se găseşte decât în miezul său, şopteşte ea. Am ascuns-o tot timpul. E a ta, şi n-are rost s-o mai ferim de alte priviri. Cu sau fără amuletă, *ei* ştiu oricum cine eşti. N-o să mă iert niciodată fiindcă nu te-am antrenat aşa cum trebuie. Niciodată. Îmi pare rău, Marina.

– E OK, spun, simţind cum îmi izvorăsc lacrimile.

În toţi aceşti ani, asta a fost tot ce-am vrut de la ea. Înţelegere. Companie. Recunoaşterea existenţei unor secrete comune.

Ne apropiem de aeroport şi teama de despărţire ne apasă puternic. Sam încearcă să-şi distragă atenţia studiind hârtiile luate de Şase din biroul tatălui lui.

– Aş vrea să le fi putut întinde în secţia de documentare a unei biblioteci.

– După Virginia de Vest, spun eu. Îţi promit.

Şase ne dă, mie şi lui Sam, instrucţiuni detaliate ca să putem găsi harta care ne va duce la peşteră. Facem restul drumului în tăcere. Ne oprim în parcarea unui McDonald's, la un kilometru şi jumătate distanţă de Dulles.

– Trebuie să ştiţi trei lucruri.

Oftez.

– De ce am impresia că niciunul n-o să-nsemne nimic bun?

Ea mă ignoră şi scrie ceva pe dosul unei chitanţe.

– În primul rând, asta e adresa la care-o să mă aflu exact peste două săptămâni, la ora cinci după-amiază. Ne întâlnim acolo. Dacă nu mă găsiţi, sau dacă, dintr-un anumit motiv, nu ajungeţi voi, atunci întoarceţi-vă după încă o săptămână, iar eu voi face acelaşi lucru. Dacă vreunul dintre noi nu reuşeşte să apară nici după a doua săptămână, atunci se poate presupune că n-o să mai vină, aşa cred.

Îi întinde hârtia lui Sam, care-o citeşte şi şi-o îndeasă în buzunarul blugilor.

– Două săptămâni, cinci după-amiază. Am înţeles. Al doilea lucru?

– Bernie Kosar nu poate intra cu voi în peşteră.

– De ce nu?

– Pentru că asta l-ar ucide. Nu înţeleg pe deplin ce se-ntâmplă, dar mogadorienii îşi controlează monştrii trecând prin peşteră un soi de gaz care afectează numai animalele. Dacă pleacă vreunul din locul care îi e destinat, cade mort. Când am reuşit în sfârşit să ies, chiar

la intrarea peşterii era un morman de hoituri de animale. Animale care se apropiaseră prea mult.

– Scabros, spune Sam.

– Şi ultimul lucru?

– Peştera lor e dotată cu toate sistemele de detecţie care vă pot trece prin minte. Camere de supraveghere, detectori de mişcare, aparate de măsură a temperaturii corpului, infraroşii. Tot ce e cu putinţă. Xitharisul o să vă permită să treceţi de toate; dar, odată ce-şi pierde puterea, feriţi-vă, vă vor descoperi.

– Unde mergem? o întreb pe Adelina.

Acum, când Cufărul nu mai e, mă simt dezorientată. Chiar şi cu amuleta la gât.

– Mergem în clopotniţă, şi acolo foloseşti telekinezia ca s-ajungem în curte. Pe urmă fugim.

O iau de mână şi începem să alergăm, când din partea din spate a naosului se năpusteşte o minge de foc. Flăcările cuprind ultimele rânduri de bănci şi se dezlănţuie către plafonul înalt. Naosul e mai strălucitor decât în timpul messei de duminică. Un bărbat într-un trenci, cu părul lung, blond, iese cu aplomb din coridorul nordic, calea noastră spre libertate, şi toţi muşchii trupului meu par să se înmoaie în acelaşi timp; pe fiecare centimetru al trupului, pielea mi se face ca de găină.

Stă cu ochii la noi, la flăcările care atacă alte rânduri de bănci, şi pe faţă i se lăţeşte încet un rânjet batjocoritor. Cu coada ochiului, văd că Adelina îşi duce mâna în buzunarul rochiei, de unde scoate ceva, dar nu-mi dau seama ce. Ea stă alături de mine, cu ochii aţintiţi către fundul naosului. Apoi, cu cea mai mare blândeţe, întinde mâna şi mă împinge în spatele ei.

– Nu pot compensa nici timpul pierdut, nici răul pe care l-am săvârşit, îmi spune. Dar am cu siguranţă de gând să-ncerc. Nu-i lăsa să te prindă.

Mogadorianul se repede chiar atunci spre noi, chiar pe aleea centrală. E cu mult mai masiv decât părea de la

distanţă, şi înalţă o sabie care străluceşte într-un verde fluorescent.

– Fugi cât mai departe de locul ăsta, spune Adelina, fără să se întoarcă. Fii curajoasă, Marina.

Şase pune xitharisul pe suportul de pahar ataşat de bord şi se strecoară afară din maşină.

– Întârzii, spune, închizând portiera.

Eu şi Sam coborâm din vehicul după ce studiem cu grijă parcarea, celelalte maşini, oamenii care se foiesc în jur.

Ocolesc partea din faţă a capotei şi mă uit cum îl îmbrăţişează Şase pe Sam.

– Fă-i praf acolo, zice el.

Se despart şi ea spune:

– Sam, îţi mulţumesc că ne ajuţi, deşi nu eşti nevoit s-o faci. Îţi mulţumesc fiindcă eşti atât de uimitor.

– *Tu eşti* uimitoare, spune el. Îţi mulţumesc că m-ai lăsat să vin cu voi.

Spre surprinderea mea şi a lui, Şase se apropie cu un pas şi îl sărută pe obraz. Îşi zâmbesc unul altuia şi, imediat ce mă vede peste umărul lui Şase, Sam roşeşte, deschide portiera şoferului şi urcă în maşină.

Nu vreau să plece Şase. Oricât de mult mă doare s-o recunosc, ştiu că s-ar putea să n-o mai revăd niciodată. Ea se uită la mine cu o anumită tandreţe pe care sunt sigur că nu i-am mai remarcat-o până acum.

– Îmi placi, John. În ultimele câteva săptămâni, am încercat să mă conving că nu e aşa, mai ales din cauza lui Sarah, şi fiindcă poţi fi atât de idiot… dar n-am reuşit. Îmi placi.

Vorbele ei mă dau peste cap. Ezit, apoi mărturisesc:

– Şi tu îmi placi mie.

– Înc-o mai iubeşti pe Sarah? mă întreabă ea.

Dau din cap. Merită să-i spun adevărul.

– Da, dar totul e într-adevăr derutant. E posibil să mă fi turnat, e posibil să nu mai vrea să mă vadă, fiindcă i-am

spus că, după părerea mea, eşti frumoasă. Dar Henri mi-a explicat cândva că loricii se îndrăgostesc o singură dată, în toată viaţa lor. Şi asta-nseamnă că o voi iubi întotdeauna pe Sarah.

Ea clatină din cap.

– Nu te supăra pentru cele ce urmează, OK? Katarina nu mi-a spus niciodată aşa ceva. De fapt, mi-a povestit despre *mai mulţi* iubiţi pe care i-a avut pe Lorien, în decursul anilor. Sunt sigură că Henri a fost un bărbat extraordinar şi, fără nicio îndoială, te-a iubit din toate puterile; dar s-ar părea c-a fost romantic şi a vrut să-i calci pe urme. Dacă el a avut o singură dragoste adevărată, atunci a vrut să ai şi tu numai una.

Tac, asimilându-i teoria şi dând-o pe a lui Henri deoparte.

Şase îşi dă seama că duc o luptă cu vorbele ei.

– Vreau să spun că, atunci când se îndrăgosteşte, un loric o face de multe ori pentru toată viaţa. E evident că aşa i s-a-ntâmplat lui Henri. Dar nu se-ntâmplă întotdeauna.

Rostind ultima propoziţie, Şase face un pas spre mine şi eu fac un pas spre ea. Sărutul care ne-a evitat la sfârşitul plimbării noastre din Florida ne uneşte acum cu o pasiune pe care-o credeam rezervată numai şi numai pentru Sarah. Îmi doresc să nu se mai sfârşească niciodată, dar Sam porneşte motorul şi ne despărţim.

– Ştii, îi placi şi lui Sam, spun eu.

– Şi mie îmi place Sam.

Îmi las capul pe-o parte.

– Dar abia ai spus că-ţi plac eu.

Ea mă-mpinge de umăr.

– Ţie îţi plac eu, *şi*-ţi place şi Sarah. Mie-mi placi tu, *şi*-mi place şi Sam. Obişnuieşte-te cu asta.

Devine invizibilă, dar simt că e încă în faţa mea.

– Te rog, Şase, fii prudentă. Mi-aş dori să putem rămâne cu toţii împreună.

Vocea ei vine din aer.

– Şi mie, John; dar, indiferent cine e acolo, în Spania, are nevoie de ajutor. Nu simţi?

Îmi dau seama că ea a plecat deja când spun:

– Ba da.

Încerc să mă mişc, dar am prins rădăcini. O scânteiere din mâna Adelinei îmi atrage atenţia şi realizez că obiectul pe care l-a scos din buzunarul rochiei e un cuţit de bucătărie. Aleargă către mogadorian, iar eu o iau la fugă de-a lungul unui şir de bănci, în direcţia opusă. Cu o precizie de care n-am mai văzut-o dând dovadă niciodată, se aruncă la pământ când bărbatul face un salt, rotindu-şi sabia către gâtul ei. O ratează pe de-a-ntregul şi, când se ridică, Adelina reuşeşte să-l nimerească în plin cu lama cuţitului, de-a curmezişul coapsei drepte. Ţâşneşte un şuvoi de sânge negru, dar asta-l încetineşte mult prea puţin pe mogadorian; se răsuceşte şi loveşte cu sabia în jos. Adelina se rostogoleşte înainte şi o privesc cu tot atâta uimire şi veneraţie trecându-şi cuţitul peste celălalt picior al mogadorianului când inerţia o împinge în sus. Cum o pot lăsa să lupte singură?

Mă opresc din fugă şi-mi încleştez pumnii, dar, înainte de a putea face ceva, mâna stângă a bărbatului se înfăşoară în jurul gâtului ei, săltând-o de la pământ. Iar mâna dreaptă îi înfige sabia în inimă.

– Nu! strig, sărind pe bancă şi alergând către ei pe suprafaţa de lemn.

Ochii Adelinei se închid, dar, cu ultima suflare, îşi repede braţul în sus, şi lama cuţitului taie un arc în aerul din faţa ei. Apoi îi cade din mână şi zăngăneşte pe podea. Pentru o clipă cred că şi-a ratat ţinta, dar mă înşel. Tăietura a fost făcută cu atâta abilitate încât trec două secunde întregi înainte de a se revărsa sângele negru. Mogadorianul îi dă drumul Adelinei şi se prăbuşeşte în genunchi, cu ambele mâini încleştate în faţa gâtului, ca să-şi oprească sângele, care i se scurge însă pur şi simplu

în cascadă printre degete. Mă îndrept spre el şi respir adânc. Întind mâna şi ridic cuţitul Adelinei. Îl las în aer pentru o scurtă clipă şi, exact când ochii bărbatului se măresc la vederea lui, i-l împlânt în piept. Se dezintegrează sub privirea mea, cu trupul transformându-i-se în cenuşă şi răspândindu-se pe podea.

Mă las în genunchi şi iau trupul fără viaţă al Adelinei în braţe, cuprinzându-i ceafa în căuşul palmei şi trăgând-o spre mine. Obrajii ni se ating şi încep să plâng. S-a dus şi, în ciuda nou descoperitei mele Moşteniri, ştiu că nu pot face nimic ca s-o aduc înapoi. Am nevoie de ajutor.

27

Din stânga mea vine un mârâit şi îmi salt capul, dând cu privirea de un alt bărbat în trenci, cu păr lung, castaniu. Mă grăbesc să sar în picioare în timp ce mogadorianul ridică mâna. Din ea porneşte o răbufnire de lumină, lovindu-mă cu putere în umărul stâng şi trântindu-mă pe spate. Durerea e instantanee şi orbitoare. Îmi coboară în josul braţului, incandescentă, de parcă un curent electric mi-ar fi izbit osul şi s-ar propaga prin el. Mâna stângă îmi e amorţită, iar pe dreapta mi-o ridic şi-mi pipăi noua rană din umăr. Îmi înalţ capul şi mă uit neajutorată la mogadorian.

Vraja, mă gândesc. Pe când călătoream, Adelina mi-a spus că nu putem fi ucişi decât în ordinea stabilită de Străbuni. Rana asta ar putea fi destul de urâtă ca să mă omoare. Îmi cobor privirea spre gleznă ca să văd dacă n-am cumva şase cicatrice în loc de cele trei cu care trăiesc de câteva luni, dar nimic nu s-a schimbat. Atunci cum de pot fi ucisă? Cum de pot fi rănită atât de grav… cum altfel, decât dacă *s-a rupt vraja*?

Ochii mei îi întâlnesc pe ai mogadorianului şi el explodează într-un morman de cenuşă. Într-un moment de nebunie, mă gândesc că a fost ucis de intensitatea propriilor mele gânduri, însă apoi văd că în spatele lui stă bărbatul din cafenea. Cel cu cartea, cel de care am fugit. Nu înţeleg. Sunt de un egoism atât de profund încât se omoară unul pe altul pentru privilegiul de a mă ucide?

– Marina, mi se adresează el.

– Pot, pot să te omor, spun, cu voce tremurătoare, plină de mâhnire.

Sângele continuă să-mi izvorască din umăr, scurgându-mi-se în josul braţului. Mă uit la trupul Adelinei şi încep să plâng.

– Nu sunt cine crezi că sunt, zice el, şi aleargă spre mine, cu mâna întinsă. Timpul e extrem de scurt, adaugă. Sunt unul dintre voi, şi am venit aici ca să te-ajut.

Îi iau mâna. Ce altă opţiune mi-a mai rămas?

El mă ridică, mă scoate din naos înainte de a mai sosi oricine altcineva. Mă conduce pe culoarul dinspre nord şi apoi la primul etaj, îndreptându-se spre turnul clopotniţei. Umărul îmi urlă de durere la fiecare pas.

– Cine eşti? spun.

Printre minte îmi aleargă o sută de alte întrebări. Dacă e unul dintre noi, atunci de ce a avut nevoie de atât de mult timp ca să mi-o spună? De ce m-a chinuit, lăsându-mă să cred că se numără printre ei? Pot să-i acord vreun strop de încredere?

– Sst, şopteşte. Nu face zgomot.

Coridorul cu miros de mucegai e tăcut şi, când se îngustează, aud zeci de paşi grei pe nivelul de dedesubt. Ajungem în sfârşit la uşa de stejar. Se crapă uşor şi capul unei fete se strecoară afară. Scot un icnet. Păr castaniu, ochi căprui cercetători, trăsături mărunte. Are mai mulţi ani, dar e ea, fără nicio îndoială.

– Ella? întreb.

Pare de unsprezece ani, poate chiar de doisprezece. Faţa ei, care radiază la vederea mea, e acum mai prelungă. Deschide uşa, ca să putem intra.

– Bună, Marina, spune, cu o voce pe care nu i-o recunosc.

Bărbatul mă trage înăuntru şi închide uşa. Înţepeneşte o scândură groasă între ea şi prima treaptă, şi ne grăbim să urcăm toţi trei pe scara circulară, de piatră. Când ajungem în clopotniţă, mă uit din nou la Ella. Nu sunt în stare decât să mă holbez la ea, cu ochi mari, derutată,

nemaisimţind sângele care mi se scurge pe braţ, picurându-mi de pe degete.

– Marina, numele meu e Crayton, spune bărbatul. Îmi pare rău pentru cêpanul tău. Aş vrea să fi ajuns mai repede la voi.

– Adelina a murit? întreabă versiunea mai vârstnică a Ellei.

– Nu înţeleg, spun, încă holbându-mă la ea.

– O să-ţi explicăm totul, promit. N-avem prea mult timp. Pierzi o grămadă de sânge, zice Crayton. Poţi vindeca oameni, este? Nu te poţi vindeca şi pe tine?

Cu toată deruta şi cu fuga, nu mi-a trecut prin cap să mă vindec singură, dar, când îmi pun palma mâinii drepte pe rana căscată, încerc s-o fac. Răceala de gheaţă mă gâdilă în vreme ce rana se închide singură şi amorţeala braţului îmi e îndepărtată. După treizeci de secunde sunt ca nouă.

– Te rog, ai mare grijă de ăsta, spune Crayton. E de o importanţă vitală, într-o mult mai mare măsură decât o ştii.

Mă uit în direcţia spre care arată.

– Cufărul meu!

În apropiere se declanşează o explozie. Turnul se leagănă, din pereţi şi din tavan cad praf şi pietre. Cad şi mai multe când o nouă explozie mă trânteşte la podea. Mă folosesc de telekinezie ca să le opresc căderea şi să le-arunc pe fereastră.

– Ne caută şi n-o să mai dureze mult până când or să-şi dea seama unde ne aflăm, spune el. Se uită la Ella, apoi la mine. E una dintre voi. Face parte din Garde, e de pe Lorien.

– Dar nu e destul de mare, spun, scuturând din cap, incapabilă s-o înlocuiesc cu această versiune mai vârstnică pe cealaltă, mai tânără, cu care m-am obişnuit. Nu pricep.

– Ştii ce e un aeternus?

Clatin din cap.

– Arată-i, Ella.

Stând în faţa mea, ea începe să se schimbe. I se scurtează braţele, i se îngustează umerii; pierde douăzeci de centimetri din înălţime, şi greutatea îi scade considerabil. Micşorarea feţei mă impresionează cel mai mult, şi arată în foarte scurt timp ca fetiţa pe care-am ajuns s-o îndrăgesc.

– Ea e un aeternus, mă lămureşte Crayton. Poate trece de la o vârstă la alta.

– Nu… nu ştiam că aşa ceva e posibil, îngaim.

– Ella are unsprezece ani, spune el. A venit de pe Lorien cu mine, într-o a doua navă, care-a plecat după a voastră. Nu era decât un bebeluş, avea câteva ore. Loridas, ultimul străbun rămas, s-a sacrificat pentru ca Ella să-şi poată asuma rolul lui şi să capete puterile lui.

În timp ce mă uit la Crayton, Ella îşi strecoară mâna într-a mea, aşa cum a făcut-o de atât de multe ori mai înainte; dar mâna pare acum alta. Îi arunc o privire şi îmi dau seama c-a revenit la versiunea ei mai vârstnică, mai înaltă. Dându-şi seama că sunt tulburată, se micşorează la loc, cei patru ani se topesc repede, până când are din nou şapte.

– Ea e al zecelea copil, spune Crayton. Al zecelea Străbun. Am creat zvonuri despre povestea ei, despre părinţii morţi într-un accident de maşină şi am trimis-o aici, să locuiască alături de tine, să vegheze asupra ta şi să fie ochii de care aveam nevoie.

– Îmi pare rău că nu ţi-am putut spune adevărul, Marina, zice ea, cu vocea ei dulce. Dar sunt cea mai bună păstrătoare de secrete din întreaga lume, exact aşa cum ai spus tu.

– Ştiu, îi răspund.

– Aşteptam doar să-ţi dea Adelina Cufărul, spune ea, zâmbind.

– Ştii cine era al zecelea Străbun? mă întreabă Crayton.

Loridas a reuşit să trăiască atât de mult schimbându-şi vârsta, chiar şi după ce toţi ceilalţi Străbuni se stinseseră din viaţă. De fiecare dată când îmbătrânea, se făcea din nou tânăr şi căpăta vigoarea care venea odată cu asta.

– Eşti cêpanul Ellei?

– Numai într-un sens de surogat al cuvântului. Fiindcă abia se născuse, încă nu primise un cêpan.

– Am crezut că eşti mogadorian, mărturisesc eu.

– Ştiu, dar numai din cauză că ai interpretat greşit indiciile. În dimineaţa asta, când am stat de vorbă cu Héctor, am încercat să-ţi demonstrez că-ţi sunt prieten.

– Dar de ce n-ai venit pur şi simplu să mă iei când ai sosit? De ce-ai trimis-o pe Ella înăuntru?

– Am încercat mai întâi s-o abordez pe Adelina, dar ea m-a dat afară în clipa când a înţeles cine sunt, iar tu trebuia să-ţi primeşti Cufărul. Nu te puteam lua fără el. Aşa că am trimis-o pe Ella înăuntru, şi a-nceput să-l caute chiar înainte de a i-o cere tu. Mogadorienii ştiau deja, de destul de multă vreme, în ce zonă te afli, şi am făcut tot ce mi-a fost cu putinţă ca să nu-ţi ia urma. Am ucis câţiva, ei, adică am acţionat mai ales omorându-i, dar am şi lansat poveşti prin sate aflate la sute de kilometri de aici, poveşti despre copii care-au făcut lucruri uimitoare, de exemplu despre un băiat care-a ridicat o maşină deasupra capului şi despre o fetiţă care-a reuşit să meargă pe suprafaţa unui lac. A ţinut, până când au descoperit că eşti în Santa Teresa; dar, chiar şi aşa, tot nu ştiau care dintre fete erai. Pe urmă Ella a găsit Cufărul şi tu l-ai deschis, şi atunci am venit eu încoace, să-ţi vorbesc între patru ochi. Când ai deschis Cufărul, i-a condus pe mogadorieni exact aici.

– Fiindcă l-am deschis?

– Da. Haide, deschide-l şi acum.

Las mâna Ellei şi prind lacătul în palmă. Mi se face rău la gândul că acum îl pot deschide singură, acum, când Adelina e moartă. Scot lacătul şi ridic capacul dintr-o

smucitură. Micul cristal continuă să strălucească într-un albastru palid.

– Nu-l atinge, spune Crayton. Dacă străluceşte, înseamnă că undeva orbitează un macrocosm. Dacă-l atingi acum, o să-i spună exact unde te afli. Nu ştiu al cui macrocosm e activ, dar sunt foarte sigur că mogadorienii l-au furat pe al cuiva.

N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşte.

– Macrocosm? întreb.

Clatină din cap, frustrat.

– Nu e timp să-ţi explic totul. Încuie-l la loc.

Deschide gura să mai adauge ceva, dar e întrerupt de loviturile în uşa de la baza scărilor. Auzim răbufniri înăbuşite de voci vorbind într-o limbă străină.

– Trebuie să plecăm, spune Crayton, repezindu-se în fundul încăperii şi înşfăcând o valiză mare, neagră.

O deschide dintr-o singură mişcare, expunând vederii zece pistoale de tipuri diferite, o mână de grenade, mai multe pumnale. Îşi aruncă paltonul pe covor, dând la iveală o vestă de piele şi se grăbeşte să-şi agaţe de ea toate armele înainte de a-şi pune din nou paltonul.

Mogadorienii sparg uşa de jos cu un obiect greu şi auzim paşi pătrunzând pe scară. Crayton scoate unul dintre pistoale şi-i montează un încărcător.

– Simbolul în flăcări de pe munte, spun. Tu l-ai făcut?

Dă din cap.

– Mă tem c-am aşteptat prea mult şi, când ai deschis Cufărul, a devenit imposibil să ne strecurăm pe sub nasul lor. Aşa că am creat cea mai mare baliză de semnalizare pe care-o puteam realiza, iar acum trebuie să sperăm că au văzut-o ceilalţi şi că sunt pe drum către noi. Altminteri… Lasă fraza să se stingă. Ei, altminteri n-avem de ales. Trebuie s-ajungem la lac. E singura noastră şansă.

N-am idee despre ce lac vorbeşte sau de ce vrea să mergem acolo, dar tremur din tot trupul. Vreau pur şi simplu să plec.

Paşii se apropie. Ella, din nou de unsprezece ani, mă prinde de mână. Crayton armează pistolul şi aud glonţul ocupându-şi locul cu un pocnet. Îl îndreaptă către intrarea clopotniţei.

– Ai un prieten bun în oraş, îmi spune.

– Héctor? întreb, înţelegând dintr-odată de ce stăteau amândoi de vorbă în cafenea, în dimineaţa asta.

Crayton nu răspândea zvonuri mincinoase, ci îi dezvăluia mai degrabă adevărul.

– Da, şi să sperăm că se va ţine de cuvânt.

– O s-o facă, spun, sigură că e aşa, indiferent ce i-ar fi cerut Crayton. Ţine de numele lui, adaug.

– Ia Cufărul, spune Crayton.

Întind mâna stângă şi-l ridic, exact când auzim paşi pe ultima curbă a scării.

– Staţi amândouă lângă mine, continuă el, uitându-se de la Ella la mine. Ea s-a născut fiind capabilă să-şi schimbe vârsta, dar e mică şi încă nu i s-au manifestat Moştenirile. Ţine-o aproape. Şi nu lăsa Cufărul din mână.

– Nu-ţi face griji, Marina. Mă mişc repede, spune ea, zâmbind.

– Sunteţi gata amândouă?

– Gata, răspunde Ella, strângându-mă mai tare de mână.

– Poartă, cu toţii, armuri corporale, capabile să oprească aproape orice glonţ de pe Pământ, spune Crayton, dar eu le-am îmbibat pe ale mele cu loricyd, şi aici nu există niciun tip de scut pe care să nu-l poată străpunge. Am de gând să-i secer până la unul. Ochii i se îngustează. Ţineţi pumnii ca să fie Héctor dincolo de poartă, aşteptându-ne.

– O să fie, spun eu.

Pe urmă Crayton apasă pe trăgaci, şi nu-l eliberează până nu expulzează toate gloanţele.

28

Ţinem geamurile lăsate şi vorbim puţin, descurajaţi de misiunea care ne aşteaptă. Sam strânge cu fermitate volanul pe şoseaua care şerpuieşte spre Virginia.

– Crezi că Şase o s-ajungă la timp? mă întreabă.

– De asta sunt sigur, dar cine ştie ce-o să găsească acolo.

– V-aţi despărţit cu-un sărut dat naibii.

Deschid gura, apoi o închid. Un minut mai târziu, spun:

– Ştii, şi tu îi placi.

– Da, ca prieten.

– De fapt, s-ar părea că-i placi *cu adevărat*.

Sam roşeşte.

– Sigur. Mi-am dat seama când am văzut cum îşi îndesa limba în gura ta.

– Şi pe tine te-a sărutat, tipule. Am *văzut*.

Îl plesnesc cu dosul palmei în piept şi-mi dau seama că retrăieşte sărutul în minte.

– După ce-am sărutat-o, am întrebat-o dacă ştie că-ţi place şi ţie…

Maşina zvâcneşte dincolo de linia dublă, galbenă, de pe mijlocul autostrăzii.

– *Ce*-ai făcut?

– Calmează-te, tipule. Nu ne ucide.

Sam ne aduce înapoi, pe partea noastră de drum.

– A spus că-i placi şi tu.

Pe faţa lui se lăţeşte un zâmbet mefistofelic.

– Interesant. E oarecum greu de crezut, spune, în cele din urmă.

– Doamne, Sam. De ce-ar fi minţit?

– Nu, nu pot să cred că toată povestea asta e reală. Că tu eşti real, sau că Şase e reală, sau că o specie extraterestră ostilă s-a răspândit pe toată planeta şi nimeni nu pare să aibă habar. Vreau să spun că au golit interiorul unui munte din mijlocul unui stat. Cum de nu s-a descoperit? Ce-au făcut cu tot pământul şi cu toată piatra pe care-au scos-o? Oricât de puţin populate ar fi zonele din Virginia de Vest, cineva ar fi trebuit să dea cu siguranţă peste ei la un moment dat. Vreun excursionist sau vreun vânător. Vreun pilot de pe-un avion mic. Şi cum rămâne cu imaginile din satelit? Şi cine ştie cât de multe alte baze, sau avanposturi, sau cum vrei să le spui, or fi având pe Pământ? Pur şi simplu nu înţeleg cum se pot mişca pe-aici atât de nestingheriţi.

– Sunt de acord, încuviinţez eu. Nici eu nu ştiu, dar ceva-mi spune că probabil nu cunoaştem decât o jumătate din tot ce se petrece. Îţi aduci aminte de prima teorie a conspiraţiei pe care mi-ai dezvăluit-o?

– Nu, răspunde el.

– Vorbeam despre răpirea populaţiei unui întreg oraş din Montana, şi tu ai spus că guvernul a permis-o în schimbul tehnologiei. Acum ţi-aduci aminte?

– Vag. Sigur.

– Ei bine, asta are acum sens. Poate nu există nicio legătură cu tehnologia, şi poate guvernul nu permite răpirile; dar cred că trebuie să existe într-adevăr un soi de înţelegere. Fiindcă ai dreptate, e imposibil să se deplaseze fără să fie remarcaţi. Sunt mult, mult, mult prea numeroşi.

Sam nu-mi răspunde. Mă uit la el şi văd că zâmbeşte.

– Sam?

– Mă gândeam unde-aş fi fost în clipa asta dacă n-aţi fi venit voi. Probabil singur, la mine, la subsol, colecţionând tot mai multe teorii ale conspiraţiei şi întrebându-mă dacă tata mai trăieşte sau nu. Aşa a fost ani de-a rândul. Dar

partea uimitoare e că acum cred într-adevăr că trăieşte. E undeva, John. O ştiu. Şi o ştiu datorită vouă.

– Sper că e adevărat, spun eu. E extraordinar că Henri a venit în Ohio încercând să-l găsească, iar noi doi ne-am împrietenit aproape imediat. Ca şi cum ar fi existat o predestinare.

El zâmbeşte.

– Sau o aliniere cosmică.

– Obsedatule.

După o pauză, Sam întreabă:

– Hei, John? Eşti sigur că scheletul din puţ nu era al tatei, da?

– Absolut, omule. Era loric şi era uriaş. Mai mare decât al oricărui om.

– Atunci, ce presupui că se apropie cel mai mult de adevăr? Cine era?

– Pur şi simplu nu ştiu. Nu pot decât să sper că n-are prea mare importanţă.

Trec patru ore şi, în cele din urmă, vedem un indicator care anunţă că până la şoseaua spre Ansted mai avem zece kilometri. Amuţim. Sam virează şi intră pe un drum accidentat, cu două benzi, care şerpuieşte în susul muntelui până ce intrăm în oraş. Îl traversăm şi, la singura intersecţie semaforizată din localitate, o luăm la stânga.

– Hawks Nest, nu?

– Da, la doi sau trei kilometri în josul drumului, spune Sam, şi acolo o să găsim harta desenată de Şase cu trei ani în urmă.

Harta e exact unde a spus ea c-o să fie, ascunsă în parcul naţional Hawks Nest, care domină valea New River. După exact patruzeci şi şapte de paşi în josul Gysp Trail, eu, Sam şi Bernie Kosar ajungem în dreptul unui copac în scoarţa căruia e cioplit adânc un *E6*. Acolo părăsim poteca, îndepărtându-ne cu treizeci de paşi de copac, către dreapta. Urmează o întoarcere strânsă spre

stânga şi apoi, la o sută cincizeci de metri distanţă, vedem un copac mai înalt decât toţi ceilalţi. În mica scorbură de la baza trunchiului său răsucit, îndoită şi în siguranţă într-o cutie neagră, de plastic, e harta traseului către peşteră.

Ne întoarcem la maşină şi parcurgem alţi douăzeci şi patru de kilometri, oprind în cele din urmă pe un drum noroios, pustiu. E cel mai apropiat punct în care putem ajunge pe un drum, aflat la opt kilometri nord de peşteră. Sam scoate adresa scrisă de Şase din buzunar şi o pune în torpedou.

– Mai bine nu.

O ia şi şi-o strecoară din nou în buzunar.

– E tot atât de în siguranţă ca oriunde altundeva, adaugă.

Arunc xitharisul şi nişte bandă adezivă în rucsacul lăsat de Şase şi Sam şi-l pune pe umeri. Răsucesc pumnalul în mână şi mi-l îndes în buzunarul de la spate.

Ieşim şi eu încui portierele, cu Bernie Kosar alergându-mi în cercuri în jurul picioarelor. Au mai rămas doar câteva ore de lumină, ceea ce nu ne oferă prea mult timp. Chiar şi cu avantajul dat de mâinile mele, nu-mi imaginez că am putea găsi peştera fără ajutorul soarelui.

Sam ţine harta în mâini. Şase a desenat în partea dreaptă un X gros. O potecă şerpuitoare, de opt kilometri lungime, uneşte X-ul cu locul în care ne aflăm, marcat în stânga hărţii. O să mergem de-a lungul albiei unui râu, trecând pe lângă diverse repere remarcate datorită înfăţişării lor, toate însemnate cu grijă, ca să ne menţinem pe traseul corect. Stânca Broască-Ţestoasă. Undiţa. Platoul Rotund. Tronul Regelui. Sărutul Îndrăgostitului. Punctul de Observare.

Eu şi Sam ne ridicăm capetele în acelaşi timp şi vedem amândoi, la patru sute de metri distanţă, o stâncă bizar de asemănătoare cu o carapace de broască-ţestoasă. Bernie Kosar latră.

– Cred că ştiu în ce direcţie o luăm, pentru început, spune Sam.

Şi într-acolo mergem, urmând traseul de pe hartă. Nu există nicio potecă, nimic care să sugereze că munţii ăştia au fost bătuţi de picioarele unor fiinţe din altă lume, sau chiar de ale unora din lumea asta. Odată ce ajungem la Stânca Broască-Ţestoasă, Sam observă un copac prăbuşit, atârnând peste marginea unei alte stânci sub un unghi de patruzeci şi cinci de grade şi semănând astfel cu undiţa unui pescar ce aşteaptă răbdător să muşte peştele. Şi mergem mai departe, urmând traseul în timp se soarele coboară către vest.

Fiecare pas reprezintă o altă şansă de a ne roti pe călcâie, plecând în direcţia opusă. Dar n-o face niciunul dintre noi.

– Eşti un prieten pe cinste, Sam Goode, îi spun.

– Nici tu nu eşti prea rău, răspunde el. Şi apoi: Nu-mi pot împiedica mâinile să nu tremure.

După ce trecem de Tronul Regelui, o stâncă semeaţă, subţire, ca un scaun cu spătarul înalt, remarc imediat doi copaci falnici, uşor înclinaţi unul către altul, fiecare cu crengile înfăşurate în jurul celuilalt, ca într-o îmbrăţişare. Şi zâmbesc, uitând pentru o scurtă clipă cât de cumplit de speriat sunt.

– Nu mai urmează decât un singur reper, spune Sam, trăgându-mă înapoi, în ghearele realităţii.

Ajungem la Punctul de Observare cinci minute mai târziu. Drumeţia noastră a durat, cu totul, o oră şi zece minute, şi umbrele sunt acum lungi şi se prelungesc când dispare ultima rază de lumină a amurgului. Fără niciun avertisment, alături de mine răsună un mârâit gros. Mă uit în jos. Bernie Kosar îşi arată colţii, blana i s-a zbârlit pe şira spinării, ochii îi sunt aţintiţi în direcţia peşterii. Începe să dea înapoi, îndepărtându-se de ea.

– E OK, Bernie Kosar, spun, bătându-l pe spate.

Eu şi Sam ne aruncăm la pământ şi stăm întinşi pe burtă, uitându-ne amândoi dincolo de valea îngustă, către intrarea aproape de nedesluşit a peşterii. E mult mai largă decât mi-am imaginat, probabil lată de şase metri şi tot atât de înaltă, dar şi mult mai bine ascunsă. O acoperă ceva, poate o plasă sau o prelată, făcând-o să se piardă în peisajul din jur; trebuie să ştii că e acolo ca s-o poţi vedea.

– Amplasamentul e perfect, şopteşte Sam.

– În totalitate.

Nervozitatea mi se transformă repede într-o groază deplină. Deşi peştera e atât de bine ascunsă, singurul lucru asupra căruia n-am niciun dubiu e că nu duce lipsă de nimic – nici de arme, nici de animale monstruoase, nici de capcane – care ne-ar putea ucide. Aş putea să mor în următoarele douăzeci de minute. Aşa cum ar putea muri şi Sam.

– Oricum, a cui a fost ideea? întreb.

– A ta, pufneşte Sam.

– Ei, uneori am idei stupide.

– E adevărat, dar trebuie să recuperăm cumva Cufărul tău.

– Conţine atât de multe lucruri pe care încă nici măcar nu ştiu cum să le folosesc… dar poate ştiu ei, spun.

Apoi ceva îmi atrage privirea.

– Uită-te la locul din faţa intrării, adaug, arătând către conturul vag al unui morman de obiecte întunecate.

– La bolovani?

– Ăia nu sunt bolovani, sunt animale moarte, spun eu.

Sam clatină din cap.

– Grozav.

N-ar trebui să fiu surprins, fiindcă Şase ne-a povestit despre asta, dar vederea lor mă umple de încă şi mai multă spaimă, ceea ce n-aş fi crezut că e posibil. Gândurile mi se derulează în grabă.

– Bun, spun, săltându-mă în capul oaselor. Nu lăsa pe mâine ce poţi face azi.

Îl sărut pe Bernie Kosar pe creştet, apoi îmi plimb mâna pe spatele lui, sperând că nu e ultima oară când îl văd. Îmi spune să nu mă duc, iar eu îi răspund că trebuie, n-am de ales.

– Eşti cel mai bun, BK. Te iubesc, amice.

Pe urmă mă ridic. Îmi iau poalele cămăşii în mâna dreaptă, ca să pot scoate xitharisul din rucsac fără să-l ating.

Sam umblă la butoanele ceasului lui digital, trecându-l în modul cronometru. Odată ce vom fi invizibili, n-o să-i putem vedea cadranul, dar, după trecerea unei ore, ceasul o să ţiuie – deşi îmi imaginez că, în momentul acela, vom ştii deja oricum că timpul a expirat.

– Gata? întreb.

Facem împreună primul pas, apoi al doilea, şi apoi coborâm pe un drum ce ar putea foarte bine să ducă la pieirea noastră iminentă. Mă întorc o singură dată, când aproape că am ajuns la gura peşterii, şi îl văd pe Bernie Kosar holbându-se la noi.

29

Ne apropiem de peşteră atât de mult cât o putem face fără să fim văzuţi, apoi ne ascundem în spatele unui copac. Plasez piatra xitharis pe partea lipicioasă a unei bucăţi de bandă adezivă. Sam aşteaptă cu degetele strânse în jurul cronometrului.

– Gata? întreb.

El dă din cap. Îmi apăs xitharisul şi banda adezivă la baza sternului. Dispar instantaneu şi Sam apasă la rândul lui butonul ceasului, emiţând un ţiuit digital firav. Îl înhaţ de mână, ocolim amândoi copacul cu paşi nesiguri, apoi ne îndreptăm grăbiţi spre peşteră. Acum nu mai e vorba decât de ceea ce fac în prezent şi, cu asta în minte, nu mai sunt atât de nervos ca în timpul coborârii.

Intrarea e acoperită cu o prelată mare, de camuflaj. Ne strecurăm prin cimitirul de animale moarte, având grijă să nu călcăm pe niciunul, ceea ce e dificil atunci când nu te bucuri de luxul de a-ţi vedea picioarele. Afară nu e niciun mog, aşa că mă reped şi împing prelata deoparte cu ceva cam prea multă putere. Intrăm amândoi împleticindu-ne şi patru paznici sar de pe locurile lor, înălţând tunuri cilindrice identice cu cel îndreptat spre fruntea mea în noaptea din Florida. Pentru o scurtă clipă, rămânem nemişcaţi ca nişte statui, apoi ne furişăm pe lângă ei în tăcere, sperând că vor pune zvâcnirea neaşteptată a prelatei pe seama vântului de afară.

Dinspre sistemul de ventilaţie vine o adiere răcoroasă şi aerul e ciudat de proaspăt, fapt la care nu am aşteptat, având în vedere că i s-a adăugat un gaz otrăvitor. Pereţii cenuşii au fost polizaţi până când au devenit netezi

precum cremenea; becurile palide, conectate la instalaţia electrică, sunt plasate la distanţe egale, din şase în şase metri.

Trecem pe lângă mai mulţi cercetaşi, furişându-ne, nedetectaţi. Anxietatea pe care o simţim din pricina ticăitului ceasului e ucigător de stresantă. Alergăm, sprintăm, mergem pe vârfuri sau în pas de plimbare. Şi, când tunelul se îngustează şi se înclină constant, înaintăm cu paşi laterali. Aerul devine fierbinte, înăbuşitor, şi la capătul tunelului începe să se zărească o strălucire stacojie. Ne îndreptăm şovăitori într-acolo, până ce ajungem în sfârşit în inima pulsândă a peşterii.

Sala cavernoasă e mult mai mare decât mi-am imaginat-o, pornind de la descrierea lui Şase. De-a lungul pereţilor circulari se întinde fără întrerupere o bordură, spiralându-se pretutindeni, de la vârf până la bază, şi creând înfăţişarea de ansamblu a unui stup de albine; iar locul e, în întregime, extrem de aglomerat – vedem literalmente sute de mogi, traversând periculoasele poduri arcuite, de piatră, intrând şi ieşind din tuneluri. Podeaua adâncită şi plafonul vast sunt despărţite de opt sute de metri, iar noi doi ne aflăm foarte aproape de mijlocul distanţei. Doi stâlpi masivi răsar din podea şi se întind până la tavan, împiedicând întreaga construcţie să se prăbuşească. Numărul pasajelor din jurul nostru e infinit.

– Dumnezeule, şopteşte Sam, cu veneraţie şi spaimă. Ar fi nevoie de luni întregi ca să explorăm totul.

Ochii mei sunt atraşi de lacul care străluceşte jos, sub noi, într-un verde lichid. Chiar şi de la o distanţă atât de mare, degajă o căldură care îngreunează respiraţia. Dar, în ciuda temperaturii aproape de coacere, douăzeci până la treizeci de mogi lucrează în jurul lui, recuperând cărucioare pline cu ceva în fierbere şi grăbindu-se să plece cu ele. Dincolo de lacul verde, privirea mi se focalizează pe altceva.

– Cred că putem ghici cu uşurinţă ce se află în josul tunelului cu gratii imense, şoptesc.

E de trei ori mai înalt şi mai lat decât cel care ne-a adus aici şi e închis cu gratii masive de fier, alcătuind un model ca o tablă de şah şi ţinând în cuşcă indiferent ce animale monstruoase s-or fi aflând înăuntru. Le auzim de undeva, din adânc, urlând gros şi aproape cu jale. Un singur lucru se clarifică imediat: sunt departe de a fi puţine.

– Ne-ar lua literalmente mai multe luni, repetă Sam, într-o şoaptă uluită.

– Ei, avem mai puţin de o oră, îi răspund, tot în şoaptă. Aşa că am face bine să ne grăbim.

– Cred că putem pune câte un X mare pe toate tunelurile alea întunecate şi înguste care par înfundate.

– De acord. Ar trebui să-ncepem cu cel aflat chiar vizavi de noi, spun, cu ochii la ceea ce pare a fi artera principală a camerei centrale, mai largă şi mai bine luminată decât toate celelalte, de unde ies şi unde intră cel mai mare număr de mogi.

Podul ce merge într-acolo e un arc lung de piatră masivă, având cel mult şaizeci de centimetri lăţime.

– Crezi că poţi traversa pe arcada asta?

– O s-aflăm imediat, răspunde Sam.

– O iei înainte sau mă urmezi?

– Lasă-mă înainte.

Face primii paşi cu nesiguranţă. De vreme ce trebuie să ne ţinem de mână, parcurgem o primă porţiune de vreo doisprezece metri cu paşi laterali, târşâindu-ne picioarele. Durează la nesfârşit şi, dacă trebuie s-ajungem în partea opusă şi înapoi, e imposibil s-o facem în ritmul ăsta.

– Nu trebuie decât să nu te uiţi în jos, îi spun lui Sam.

– Nu-mi servi clişee, răspunde el, îndreptându-şi trupul.

Înaintăm încet, şi mi-aş dori să-mi pot vedea picioarele până când trecem de obstacolul ăsta. Mă concentrez cu atâta putere ca să nu cad, încât nu simt că Sam se

opreşte în faţa mea şi mă împiedic de el, aproape trântindu-ne pe amândoi de pe pod.

– Ce faci? întreb, cu inima bătând să-mi spargă pieptul.

Îmi ridic privirea şi văd de ce s-a oprit. Un soldat mogadorian se apropie în grabă de noi. Înaintează în fugă şi e deja atât de aproape încât abia dacă ne-ajunge timpul să reacţionăm.

– N-avem unde ne duce, spune Sam.

Soldatul îşi continuă drumul, cărând cu grijă în braţe un pachet, şi, când e destul de aproape, îl simt pe Sam ghemuindu-se. O clipă mai târziu, mogului îi zboară picioarele de sub el, luându-l complet prin surprindere. Cade peste marginea podului şi se agaţă cu o mână, scăpând pachetul. Urlă de durere când piciorul meu invizibil îi striveşte degetele, şi le desprinde şi se prăbuşeşte prin aer, împroşcându-şi trupul, departe, jos, cu o bufnitură îngreţoşătoare.

Sam grăbeşte pasul, înainte de a se ivi şi alte calamităţi. Toţi mogii din zonă încremenesc brusc, holbându-se unii la alţii cu expresii confuze. Mă întreb dacă or fi crezând c-a fost un accident sau or fi intrat deja în alertă.

Sam îmi strânge uşurat mâna după ce terminăm traversarea, apoi îşi continuă drumul furişându-se, părând să fi câştigat o întreagă lume de încredere după uciderea soldatului.

Culoarul următor e larg şi aglomerat şi Sam n-are nevoie de prea mult timp ca să-şi dea seama că mergem într-o direcţie greşită; toate încăperile pe lângă care trecem sunt spaţii private, întreaga aripă pare să adăpostească locuinţele mogilor: grote cu paturi, un local mare, cu autoservire, cu sute de mese, un poligon de tragere. Ne grăbim să intrăm pe un alt coridor, dar rezultatul e acelaşi. Încercăm un al treilea.

Urmăm tunelul şerpuitor, pătrunzând tot mai adânc în inima muntelui. Din traseul principal se desprind mai

multe ramificaţii, iar noi ne repezim într-unele la întâmplare, bazându-ne numai şi numai pe intuiţie. În afară de sala principală în care am intrat, muntele nu e decât o reţea de coridoare umede de piatră, interconectate, din care se deschid diverse încăperi adăpostind centre de cercetare, cu mese de studiu, computere şi instrumente ascuţite, strălucitoare. Trecem în goană pe lângă mai multe laboratoare ştiinţifice, pe care ne-am dori amândoi să le fi inspectat pe îndelete. Am străbătut, probabil, doi sau chiar trei kilometri, şi stresul îmi inundă tot mai mult venele după fiecare nou coridor pe care nu găsim nimic.

– E imposibil să ne fi rămas mai mult de cincisprezece minute, John.

– Ştiu, şoptesc, disperat şi iritat, şi pierzându-mi cu repeziciune speranţa.

Când trecem de următorul colţ şi ne grăbim în susul unei pante neîntrerupte, trecem pe lângă ceea ce îmi trezea cele mai multe temeri: o încăpere plină cu celule de detenţie. Sam se opreşte cu un picior în aer şi continuă să-mi strângă cu fermitate mâna, făcându-mă să mă opresc şi eu. Douăzeci sau treizeci de mogadorieni păzesc peste patruzeci de celule, înşiruite una după alta, cu uşi grele, de oţel. În faţa fiecăreia dintre ele e un câmp de forţă albastru, bolborositor, pulsând de electricitate.

– Uită-te la toate celulele astea, spune Sam.

Ştiu că se gândeşte la tatăl lui.

– Stai o clipă, spun, cu soluţia apărută din senin străfulgerându-mi prin minte.

– Ce e? întreabă el.

– Ştiu unde e Cufărul.

– Serios?

– Ce prostie din partea mea, şoptesc. Sam, dacă, din toată gaura asta infectă, ar trebui să alegi un sigur loc în care ai refuza categoric să intri, care-ar fi ăla?

– Groapa în care urlă monştrii, răspunde el, fără să ezite nici măcar o secundă.

– Exact, spun eu. Haide.

Îl conduc înapoi, pe coridorul care se deschide în centrul peşterii, dar, înainte de a lăsa celulele în urmă, o uşă se deschide zăngănind şi mâna lui Sam zvâcneşte, oprindu-mă.

– Uite, spune el.

Uşa celei mai apropiate celule e larg deschisă. Doi paznici intră. Vorbesc furioşi în limba lor maternă timp de zece secunde, apoi ies cu mâinile încleştate de braţele unui bărbat între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani, palid, epuizat. E atât de slăbit încât îi e greu să meargă şi Sam mă strânge mai tare de mână când îi vede pe mogadorieni îmbrâncindu-l. Unul dintre ei descuie o a doua uşă, şi dispar cu toţii dincolo de ea.

– Pe cine crezi că au închis aici? mă întreabă Sam, când îl trag după mine.

– Trebuie să mergem, îi spun. N-avem timp.

– Torturează oameni, John, zice el, când ajungem în sfârşit în stupul central. Fiinţe umane.

– Ştiu, răspund, trecând în revistă încăperea mamut, în căutarea celei mai rapide căi de coborâre.

Mogii sunt pretutindeni, dar m-am obişnuit într-o asemenea măsură să trec pe lângă ei, încât nu mă mai deranjează. În plus, ceva îmi spune c-o să dau în curând peste creaturi mult mai înfricoşătoare decât cercetaşii şi soldaţii.

– Oameni ale căror familii n-au probabil idee unde-au dispărut, şopteşte Sam.

– Ştiu, ştiu, îi spun. Haide, o să vorbim despre asta când ieşim de-aici. Poate Şase o să aibă vreun plan.

Alergăm pe bordura în spirală şi începem să coborâm pe o scară înaltă, dar descoperim că e aproape imposibil s-o faci ţinând de mână pe cineva aflat deasupra ta. Mă uit în jos. Încă mai avem destul de mult de coborât.

– Trebuie să sărim, îi spun lui Sam. Altfel o să ne ia zece minute ca s-ajungem până jos.

– Să sărim? întreabă el, nevenindu-i să creadă. Asta o să ne ucidă.

– Nu-ţi face griji, îl liniştesc. Te prind eu.

– Cum naiba o să mă prinzi dacă eu te ţin tot timpul de mână?

Dar n-avem timp de ceartă sau de dezbateri. Respir adânc şi sar de pe bordura aflată la treizeci de metri deasupra fundului peşterii. Sam urlă, dar zăngănitul neîntrerupt al activităţilor industriale acoperă zgomotul. Picioarele mele izbesc piatra dură, şi forţa impactului mă aruncă pe spate; dar îl ţin bine pe Sam, care aterizează peste mine.

– Nu mai facem niciodată asta, spune el, ridicându-se.

La nivelul de bază e atât de cald încât e aproape imposibil să respiri, dar alergăm în jurul lacului verde, îndreptându-ne către poarta masivă dincolo de care sunt încuiaţi monştrii. Odată ce ajungem, printre gratii trece o rafală de vânt rece, şi îmi dau seama că, suflat la intervale egale de timp, aerul proaspăt împiedică gazul să pătrundă în tunelul ăsta.

– John, sincer vorbind, nu cred că ne-a mai rămas timp, pledează Sam.

– Ştiu, spun eu, lăsând un grup de vreo zece mogi să treacă înaintea noastră.

Pătrundem în tunelul întunecat. Pereţii par acoperiţi cu un mucus şi pe ambele părţi ale puţului se înşiruie încăperi zăbrelite. De sub centrul plafonului suflă zece ventilatoare industriale imense, toate îndreptate către intrarea prin care am ajuns aici, păstrând aerul rece şi umed. O parte dintre camerele încuiate sunt mici, dar altele sunt uriaşe, şi din toate răbufnesc sunete feroce. În cuşca din stânga noastră sar unii peste alţii, scheunând strident, douăzeci până la treizeci de krauli. În dreapta e închisă o haită de câini cu înfăţişare demonică, de

dimensiunile lupilor, cu ochi galbeni şi lipsiţi de blană. Lângă ei e o creatură care seamănă a troll, având în plus nasul plin de negi. În celula mai mare de vizavi, un piken masiv, nedeosebindu-se prin nimic de cel care a dat buzna în dimineaţa asta prin zidul închisorii, se plimbă încoace şi încolo, adulmecând aerul.

– N-are rost să ne obosim dând atenţie încăperilor mai mici, spun. Dacă e în locul ăsta, Cufărul meu se găseşte în camera cea mai mare, din capătul tunelului. Nici măcar nu vreau să ghicesc ce soi de monstru are nevoie de o uşă atât de largă.

– Timpul care ne-a rămas e de ordinul secundelor, John.

– Atunci am face bine să ne grăbim, zic eu, trăgându-l pe Sam înainte, în vreme ce remarc diversele orori întemniţate: creaturi înaripate, asemănătoare garguielor, monstruozităţi cu şase braţe şi piele roşie, mai mulţi pikeni de şase metri înălţime, un reptilian mutant spătos, cu colţi în formă de trident, un monstru cu pielea atât de transparentă încât i se zăresc toate organele interne.

– Stop, spun, oprindu-mă alături de un grup de rezervoare şi de alte recipiente, toate rotunjite şi cele mai multe argintii, deşi două au culoarea aramei şi sunt acoperite de aparate pentru măsurarea temperaturii.

Probabil un soi de sală a boilerelor.

– Deci aşa e ţinut locul ăsta în funcţiune, comentează Sam.

– Asta trebuie să fie, răspund.

Cel mai înalt dintre rezervoare ajunge până la plafon, şi toate sunt conectate la ţevi groase, la exhaustoare, la conducte de aluminiu. Pe peretele de lângă rezervorul mare e fixat un panou de control din care se revarsă o grămadă de cabluri electrice.

– Haide, spune Sam, smucindu-mă nerăbdător de mână.

Alergăm împreună până în capătul tunelului. Acolo e o uşă masivă, înaltă de doisprezece metri şi lată de

cincisprezece, în întregime din oţel. În dreapta ei e o alta, mică, de lemn. Nu e încuiată, şi văd imediat de ce.

– Doamne Sfinte, şopteşte Sam, realizând cât de mare e creatura.

Şi eu sunt uluit pe moment, şi nu sunt în stare decât să mă holbez la monstru: o masă diformă, prăbuşită în cel mai îndepărtat colţ al încăperii. Ţine ochii închişi şi respiră ritmic. Probabil că are cincisprezece metri înălţime când se ridică în picioare şi, din câte-mi dau seama, trupul său întunecat are formă omenească, dar cu braţe mult mai lungi.

– Nu vreau să am nicio legătură cu locul ăsta, spune Sam.

– Eşti sigur? întreb, înghiontindu-l ca să-şi desprindă ochii de monstru. Uite.

Acolo, în mijlocul camerei, chiar la nivelul ochiului, pe un piedestal gros de piatră, e Cufărul meu. Iar în dreapta lui stă un al doilea, în aparenţă identic. Ambele foarte uşor de luat. Dacă n-ar fi gratiile de fier din jurul lor, plasate sub un câmp de forţă electric, care zumzăie şi trosneşte, înconjurat de un şanţ cu lichid verde, aburind.

– Ăla nu e Cufărul lui Şase, zic eu.

– Ce tot spui? Al cui altcuiva ar putea fi? întreabă Sam, derutat.

– Ne-au dat de urmă, Sam. În Florida, au dat de noi deschizând Cufărul lui Şase.

– Da, ştiu.

– Dar uită-te la lacătul ăsta. De ce ar fi pus la loc lacătul unui Cufăr pe care s-au chinuit probabil al naibii de mult să-l descuie? Cred că ăsta n-a fost deschis niciodată.

– Poate ai dreptate.

– Ar putea fi al oricăruia dintre noi, şoptesc, clătinând din cap şi uitându-mă lung la amândouă. Al Numărului Cinci, sau al Numărului Nouă, sau al oricui altcuiva e încă în viaţă.

– Adică au furat Cufărul, dar nu l-au ucis pe garde?

– Aşa cum au făcut cu al meu. Sau poate mogii l-au capturat pe unul dintre noi şi îl ţin aici, cum au ţinut-o pe Şase, zic eu.

Sam n-are ocazia să-mi răspundă, fiindcă în clipa aceea începe să ţiuie alarma ceasului lui de mână. Trei secunde mai târziu, e urmată de vaietul a o sută de sirene, care reverberează de pereţii peşterii.

– Pfui, la naiba, spun, întorcând capul. Te văd, Sam.

El dă din cap, cu o expresie plină de panică. Îşi desprinde mâna de a mea.

– Şi eu te văd pe tine.

Când mă uit peste umărul lui Sam, ochii monstrului sunt deschişi – goi şi albi – şi se întorc către noi îngustându-se.

30

Urechile îmi ţiuie încă mult timp după încetarea focurilor de armă. Capătul ţevii fumegă, dar Crayton nu pierde timpul, aruncă încărcătorul şi-l înlocuieşte cu un altul. Mormanele crescânde de cenuşă au ridicat în aer o ceaţă deasă. Noi, eu şi Ella, stăm în spatele lui Crayton, aşteptând. El ţine pistolul ridicat, cu degetul deasupra trăgaciului. Un mogadorian se caţără până în cadrul uşii, cu propriul său tun, dar Crayton trage primul, tăindu-l în două şi azvârlindu-l pe spate. Mogadorianul explodează înainte de a se izbi de perete. Un al doilea sare în câmpul nostru vizual, manevrând o armă cu flash-uri de tipul celei care mi-a sfâşiat umărul la parter, dar Crayton scapă de ea înainte de a emite vreo rază de lumină.

– Ei, mogadorienii ştiu unde ne aflăm acum. Haideţi, strigă el, repezindu-se în josul treptelor, înainte de a mă putea oferi să îi cobor plutind pe fereastră.

Eu şi Ella îl urmăm, încă ţinându-ne de mână. Crayton se opreşte după a doua curbură a scării, apăsându-şi degetele pe pleoape.

– Am prea multă cenuşă în ochi. Nu văd nimic, spune el. Marina, deschide tu drumul. Dacă e ceva în faţa noastră, ţipi şi te dai la o parte.

Îmi strâng Cufărul sub braţul stâng, iar Ella stă la mijloc, ţinându-se de mâna mea şi de a lui Crayton. Îi conduc până jos şi ieşim prin uşa din stejar spartă exact când explodează turnul de deasupra noastră.

Ţip, ghemuindu-mă şi trăgând-o pe Ella după mine. Crayton începe instinctiv să tragă. Arma revarsă un şuvoi rapid de muniţie – opt sau zece gloanţe pe secundă – şi

văd un întreg grup de mogadorieni prăbuşindu-se. Crayton îşi încetează tirul.

– Marina? întreabă el, arătând cu un gest al capului spre înainte, fără să mă vadă.

Mă întorc şi inspectez coridorul, prin aerul îngroşat de cenuşă.

– Cred că e liber, spun; şi, în clipa când mi se dezlipesc cuvintele de buze, un mogadorian sare printr-o uşă deschisă şi trage, lansând un meteorit de lumină albă, care se năpusteşte spre noi cu furie, prea strălucitor ca să poată fi privit.

Ne aruncăm la podea exact la timp, moartea albă ne ratează la mustaţă. Crayton se grăbeşte să ridice arma şi ripostează cu un baraj de foc, ucigându-l instantaneu pe mogadorian.

Îi conduc mai departe. N-am idee câţi a ucis Crayton, dar stratul de cenuşă de pe podea e gros, ne ajunge până la glezne. Ne oprim în capul scărilor. Lumina dinspre ferestre ajunge la noi estompată de cenuşă, şi Crayton şi-a limpezit vederea. Îşi reia locul din frunte, strângând arma cu putere la piept, ascuns după un colţ. Dacă trecem dincolo de cot, tot ce ne mai desparte de uşa către exterior sunt treptele, un coridor scurt, partea din spate a naosului şi holul principal. Crayton respiră adânc, dă din cap, apoi dă colţul, lăsând în jos ţeava armei, gata să tragă. Dar n-are în cine.

– Haideţi, mormăie.

Îl urmăm şi el ne conduce, traversând partea din spate a naosului, înnegrită după stricăciunile făcute de foc. Întrezăresc pentru o scurtă clipă trupul Adelinei, părând mai mic de la distanţa la care ne aflăm. Mă doare inima la vederea ei. *Fii curajoasă, Marina*, îmi răsună în minte ecoul vorbelor ei.

Se declanşează o explozie, izbind zidul exterior din dreapta noastră. Suflul aruncă pietrele înăuntru şi ridic instinctiv mâna, ca să le împiedic să ne atingă. Dar

Crayton primeşte o lovitură puternică şi e trântit de peretele din stânga, unde aterizează cu un bombănit. Arma zăngăneşte, rostogolindu-se departe de el, iar prin noua gaură pătrunde în catedrală un mogadorian. Ţine în mână un tun: dintr-o singură mişcare fluidă, îl trântesc pe spate cu puterea minţii, iau pistolul lui Crayton şi apăs pe trăgaci. Reculul e mult mai puternic decât m-am aşteptat şi sunt cât pe ce să scap arma; dar o recuperez repede şi trag până când văd că mogadorianul se preschimbă în cenuşă.

– Poftim, spun, punând pistolul în mâinile Ellei; şi, văzând că îl acceptă simţindu-se în largul ei, îmi dau seama că folosirea armelor de foc nu îi e străină.

Alerg spre Crayton. Are braţul rup şi din tăieturile adânci din cap şi de pe faţă i se prelinge sânge. Dar ţine ochii deschişi şi pare vioi. Îmi pun palmele pe încheietura mâinii lui, închid ochii, şi răceala îmi cuprinde trupul şi se răspândeşte într-al lui. Îi văd oasele braţului retrăgându-se sub piele, iar rănile de pe faţă i se închid şi dispar. Pieptul i se umflă şi îi coboară cu atâta repeziciune încât mă gândesc că îi vor exploda plămânii, apoi se linişteşte iarăşi. Se saltă în capul oaselor şi-şi mişcă braţele nestânjenit.

– Bună treabă, îmi spune.

Ia arma de la Ella, ne căţărăm prin gaura din perete şi ieşim pe terenul din faţa mănăstirii. Nu vă nici picior de om şi Ella aleargă înainte, trecând dincolo de porţile de fier în timp ce Crayton îşi roteşte arma dintr-o parte în alta, căutând un motiv ca să tragă. Privirea îmi e atrasă peste umărul lui, de o răbufnire bruscă de roşu de pe acoperiş. Racheta lansată o porneşte spre Crayton. Îi fixez vârful cu privirea, ridic mâinile, concentrându-mă mai intens ca niciodată, şi, în ultima clipă, reuşesc să-i modific puţin traiectoria. Îl ratează, deviind sub un unghi care o îndreaptă spre un munte, şi îl loveşte înălţând o dâră de foc. Crayton ne grăbeşte către poartă, rotindu-şi

alertat privirea, cu arma gata de tragere. Îşi îndreaptă spatele şi se roteşte în loc.

Clatină din cap, iar în spatele nostru uşile bisericii se deschid cu o bufnitură.

– Nu e aici, spune Crayton, dar, chiar înainte de a se răsuci pe călcâie şi de a începe să tragă, scrâşnetul unor cauciucuri străpunge aerul.

Învelişul de plastic care-a ascuns camioneta cade şi partea din spate îi alunecă într-o parte când, privind cu ochi mari din spatele volanului, Héctor calcă acceleraţia până la podea. Se avântă către noi şi-şi trânteşte piciorul pe frână imediat ce ajunge în dreptul nostru. Camioneta se opreşte cu pneurile scârţâind, iar Héctor se întinde peste scaun şi deschide cu violenţă portiera pasagerului. Îmi arunc Cufărul lângă el, apoi sar înăuntru, ceea ce face şi Ella. Crayton rămâne afară exact atât cât e necesar ca să-şi golească arma trăgând în mogadorieni ieşiţi pe uşa bisericii. Câţiva se prăbuşesc, dar sunt mult prea mulţi ca să-i ucidă pe toţi. Sare în maşină şi trânteşte portiera, în timp ce pneurile muşcă din caldarâm, încercând să câştige aderenţă. Zgomotul unei alte rachete se aude tot mai aproape, dar deja ne lansăm în goană pe Calle Principal.

– Te ador, Héctor, spun.

Nu mă pot abţine; căldura care mă inundă la vederea lui la volan e atât de multă încât se revarsă.

– Şi eu te ador, Marina. Ţi-am spus-o întotdeauna, fii alături de Héctor Ricardo; el va avea grijă de tine.

– Nu m-am îndoit niciodată de asta, mint eu, când am avut dubii chiar azi-dimineaţă.

Mă răsucesc şi mă uit pe geamul din spate în vreme ce Santa Teresa se pierde cu repeziciune în depărtarea din urma noastră. Ştiu că o văd pentru ultima oară şi, cu toate că am aşteptat ani de-a rândul s-o părăsesc, acum a devenit sacră, fiind ultimul loc de odihnă al Adelinei. În curând dispare şi oraşul, rămâne în urmă.

– Mulţumesc, señorita Marina, spune Héctor.

– Pentru ce?

– Ştiu că tu ai vindecat-o pe iubita mea mamă. Mi-a spus că tu ai fost, că eşti îngerul ei; şi niciodată n-o să te pot răsplăti pentru asta.

– M-ai răsplătit deja, Héctor. Am fost încântată fiindc-am putut s-o ajut.

El clatină din cap.

– Încă nu te-am răsplătit, dar am să-ncerc, cu siguranţă.

În vreme ce Crayton îşi reumple ambele încărcătoare şi îşi face inventarul muniţiei, Héctor conduce pe drumul şerpuitor, imprevizibil. Tresăltăm şi derapăm pe curbele strânse şi pe pantele abrupte. Dar, în ciuda vitezei, nu trece mult până când zărim în urmă un convoi de vehicule.

– Nu-ţi face griji din cauza lor, spune Crayton. Nu trebuie decât să ne duci la lac.

Deşi maşina înaintează în mare viteză, convoiul micşorează distanţa. După zece minute, o străfulgerare de lumină zboară peste camionetă şi explodează în mijlocul peisajului rural din faţa noastră. Héctor îşi lasă instinctiv capul în jos.

– Dumnezeule! exclamă el.

Crayton se răsuceşte, sparge geamul din spate cu patul armei, apoi trage. Ovaţionăm cu toţii când se răstoarnă vehiculul din frunte.

– Asta ar trebui să-i ţină la o distanţă suficientă, spune Crayton, grăbindu-se să pună alte gloanţe în încărcător.

Şi are efect pentru câteva minute, dar, pe măsură ce drumul devine tot mai periculos şi şerpuieşte în josul muntelui în pantă abruptă, urmăritorii recâştigă terenul pierdut. Héctor bombăne pentru sine şi ia în viteză toate curbele, cu pedala la podea, cu pneurile din spate balansându-se ameninţător peste toate muchiile stâncii semeţe.

– Atenţie, Héctor, zice Crayton. Nu ne ucide înainte de a ajunge acolo. Dă-ne măcar o şansă.

– Héctor are totul sub control, răspunde el, fără să-l liniştească pe Crayton, care se ţine de tetiera din faţa lui cu încheieturile degetelor albite.

Singura noastră salvare sunt omniprezentele curbe ale drumului, care-i împiedică pe mogadorieni să tragă direct în noi, cu toate că se străduiesc. Când gonim în jurul uneia extrem de strânse, Héctor nu reuşeşte să vireze suficient de repede şi ieşim în afara marginii drumului. La un unghi de şaptezeci şi cinci de grade, camioneta zboară în josul coastei dens împădurite a muntelui, strivind puieţii, dislocând bolovanii, evitând cu greutate copacii groşi. Eu şi Ella ţipăm. Crayton urlă când e azvârlit în faţă şi se izbeşte de parbriz. Héctor nu scoate niciun cuvânt; strânge din dinţi şi ocoleşte obstacolele, sau ne trece peste ele, până când aterizăm ca prin farmec pe un alt drum. Capota camionetei e stâlcită urât şi fumegă, dar motorul e încă în funcţiune.

– Asta e, ăă, o scurtătură, spune Héctor.

Apasă de probă pedala de acceleraţie şi, huruind, înaintăm în josul drumului în viteză.

– Cred că am scăpat de ei, zice Crayton, uitându-se în susul peretelui de stâncă.

Îl bat pe Héctor pe umăr şi râd. Crayton îşi scoate ţeava armei pe geamul din spate şi aşteaptă.

În cele din urmă, vedem lacul. Mă întreb de ce crede Crayton că ne va salva.

– Ce e atât de grozav în privinţa lacului? întreb.

– Doar nu crezi că am venit să te caut doar împreună cu Ella, nu-i aşa?

Pentru o clipă, mă gândesc să-i spun că, până acum câteva ore, credeam c-a venit să mă ucidă. Mogadorienii reapar curând în urma noastră şi Crayton se răsuceşte în vreme ce Héctor se uită în oglinda retrovizoare.

– O să fie o urmărire strânsă, apreciază Crayton.

– O să scăpăm cu bine, papa, spune Ella, cu ochii la el; şi, când o aud spunându-i astfel, inima mi se umple de dragoste.

Crayton îi adresează un zâmbet cald, apoi dă din cap. Ea mă strânge de mână.

– O s-o-ndrăgeşti pe Olivia, îmi spune.

– Cine e Olivia? întreb, dar n-are timp să-mi răspundă înainte să virăm în unghi drept şi începem o coborâre abruptă către lacul din faţa noastră.

Ella mi se crispează în braţe când se termină drumul şi Héctor abia dacă-şi saltă piciorul de pe acceleraţie când intrăm în plin într-o poartă din plasă de sârmă care înconjoară locul. Dăm peste o mică ridicătură a terenului şi roţile camionetei se desprind în totalitate de pământ, înainte de a ateriza cu o bufnitură şi de a înainta în salturi către mal. Héctor accelerează înspre apă şi calcă frâna chiar înainte de a ajunge la ea. Crayton împinge portiera cu umărul şi se repede spre lac, intrând direct în apă, până la genunchi. Cu arma încă în mâna stângă, azvârle ceva cu dreapta, cât de departe poate, şi începe să mormăie într-o limbă pe care n-o înţeleg.

– Haide! strigă, aruncându-şi braţele în aer, într-un gest de încurajare. Haide, Olivia!

Eu, Héctor şi Ella coborâm în grabă din maşină şi alergăm alături de el. Am Cufărul sub braţ şi, o clipă mai târziu, văd că apa din mijlocul lacului începe să se-nalţe şi să bolborosească.

– Marina, ştii ce e o *chimæră?*

N-apuc să răspund, fiindcă, exact atunci, îşi face brusc apariţia, coborând dealul în viteză, un vehicul mogadorian singuratic, un Humvee[11] ca un tanc, cu o mitralieră montată deasupra. Când ajunge lângă noi, în apă, Crayton lansează un baraj de foc, ţintindu-i parbrizul. Vehiculul scapă instantaneu de sub control, izbindu-se exact de spatele camionetei lui Héctor. Se aude o

[11] Vehicul militar extrem de mobil, cu tracţiune pe patru roţi (n. tr.).

bufnitură, urmat de scrâşnetul metalului strivit şi de zgomotul de sticlă spartă. Când zeci de alte vehicule din convoi coboară dealul huruind şi încep să tragă, lumea erupe în foc şi fum în vreme ce exploziile zguduie plaja, aruncându-ne pe toţi patru la pământ. Nisipul şi apa cad în ploaie şi ne grăbim să ne ridicăm. Crayton mă prinde de guler.

– Plecaţi de-aici! strigă.

O iau pe Ella de mână şi fugim cât putem de repede, ocolind lacul prin stânga. Crayton deschide focul; dar nu aud o singură armă, ci două, şi nu pot decât să sper că pe al doilea trăgaci apasă degetul lui Héctor.

Alergăm spre coasta muntelui, către un pâlc de copaci înclinaţi în jos şi proiectându-se în afară pe toată distanţa până la apă. Tălpile noastre plesnesc pietrele ude şi paşii Ellei sunt tot mai repezi, potrivindu-se cu ai mei. Răpăitul împuşcăturilor continuă să umple aerul; şi, exact când se întrerupe, răgetul sonor al unui animal ne tună deasupra capetelor, făcându-mă să mă opresc brusc. Mă întorc să privesc creatura capabilă să scoată un sunet atât de paralizant, ştiind că nu e din lumea asta. Un gât lung, musculos, iese în afara apei, pe înălţimea a zece sau cincisprezece etaje, dezvăluindu-şi carnaţia de un gri strălucitor. În extremitatea lui, capul enorm al unei şopârle îşi deschide buzele grunjoase, expunând un set de dinţi enormi.

– Olivia! se bucură Ella.

Olivia îşi lasă capul pe spate, scoţând un alt muget asurzitor, şi, în mijlocul lui, dinspre munte se rostogolesc o serie de scheunături stridente. Îmi ridic privirea şi zăresc o haită de animale mici, coborând către lac.

Icnesc.

– Ce-s ăştia? o întreb pe Ella.

– Krauli. O groază.

Gâtul Oliviei a ieşit în întregime din apă, atingând înălţimea a treizeci de etaje, şi se lăţeşte pe măsură ce i

se ridică la suprafaţă restul corpului, care se îngroaşă. Mogadorienii o iau imediat drept ţintă, iar ea, izbind cu capul, doboară mai mulţi dintr-o lovitură, înălţând mormane mari de cenuşă. Desluşesc siluetele întunecate ale lui Crayton şi Héctor şi focul de la gura ţevilor din mâinile lor. Mogadorienii se retrag când o sută de krauli intră în lac şi înoată spre Olivia. Sar din apă şi o atacă. Mai mulţi i se urcă în spate agăţându-se cu ghearele şi îi sfâşie baza gâtului. Apa lacului e în curând brăzdată de sânge.

– Nu! strigă Ella.

Vrea să alerge înapoi, dar o opresc înşfăcând-o de braţ.

– Nu ne putem întoarce, îi spun.

– Olivia!

– Asta e sinucidere, Ella. Sunt prea mulţi.

Olivia rage de durere. Îşi repede capul în lateral şi spre spate, încercând să zdrobească sau să muşte kraulii negri care au năpădit-o, acoperind-o. Crayton îşi îndreaptă arma spre ei, dar şi-o coboară când îşi dă seama că e foarte probabil ca tirul lui s-o ucidă şi pe Olivia. El şi Héctor trag în schimb în armata de mogadorieni care se aliniază, pregătindu-se pentru un nou atac.

Olivia se clatină într-o parte şi într-alta, urlă către munţi, se retrage în mijlocul lacului şi se scufundă încet într-un talaz roşu. Kraulii se desprind de ea şi înoată spre mogadorieni.

– Nu! aud strigătul lui Crayton, înălţându-se deasupra vacarmului.

Îl văd încercând să intre în lac, dar Héctor îl trage înapoi, pe mal.

– Jos! strigă Ella, smucindu-mă de braţ.

Pe deasupra noastră trece şuierând o pală de aer. O copită neagră, imensă, izbeşte pământul alături de mine şi, ridicându-mi privirea, văd un monstru cu coarne. Are capul cât camioneta lui Héctor şi, când rage, propriul meu păr mă plesneşte peste faţă.

– Haide! strig.

O rupem la fugă către copaci.

– Ne despărţim, spune Ella.

Dau din cap şi mă reped spre stânga, spre un fag foarte bătrân, cu crengile cioturoase. Las Cufărul jos şi îmi ridic instinctiv mâinile, despărţindu-mi-le apoi. Spre surprinderea mea, trunchiul fagului se deschide, dând naştere unei scorburi exact atât de mari încât să adăpostească doi oameni şi un Cufăr de lemn.

Îmi ridic privirea şi văd creatura urmărind-o pe Ella printr-un grup dens de copaci. Arunc Cufărul în trunchiul deschis şi, prin telekinezie, salt doi copaci şi-i trimit, ca pe nişte proiectile, în spatele monstrului. Crapă zgomotos impactul cu pielea lui întunecată, trântindu-l în genunchi. Alerg şi o înşfac pe Ella de mâna tremurătoare, trăgând-o în direcţia opusă. Fagul în care-am pus Cufărul îmi apare în faţa ochilor.

– Copacul, Ella! Intră în scorbură! strig.

Ea se aşază pe Cufăr şi încearcă să ocupe cât mai puţin loc cu putinţă, revenind la o vârstă mai fragedă.

– Ăla e un piken, Marina! Intră aici! insistă ea; şi, înainte de a apuca să mai scoată un alt cuvânt, închid trunchiul în jurul ei, nelăsând decât o deschidere suficientă ca să poată privi afară.

– Îmi pare rău, spun prin mica fisură, sperând că uriaşul n-o să vadă unde mi-am ascuns Cufărul şi prietena.

Mă răsucesc pe călcâie şi fug, încercând să atrag pikenul în altă parte, dar mă ajunge în curând şi mă loveşte din spate. Forţa izbiturii e şocantă, mă prăbuşesc în josul unei râpe abrupte, până ce braţele mele găsesc un bolovan de care să se-agaţe. Mă uit peste umăr şi văd că sunt la mai puţin de un metru de o pantă stâncoasă.

Pikenul îşi face apariţia în vârful râpei. Acolo îşi târşâie picioarele, până ce ajunge exact deasupra mea. Rage atât de tare încât mi se goleşte mintea. O aud pe Ella

strigându-mă din depărtare, dar nu pot nici măcar să respir, cu atât mai puţin să-i răspund.

Creatura o porneşte în josul râpei. Ridic o mână, smulg din rădăcini un copăcel fusiform din apropiere şi îl lansez către pieptul gigantului. I-l străpunge, şi e suficient pentru ca pikenul să se dezechilibreze; să cadă într-o parte, urlând şi prăbuşindu-se ca fulgerul, exact către mine. Închid ochii şi mă pregătesc pentru impact; dar, în loc să mă strivească sub greutatea lui şi să mă arunce peste marginea stâncii, se izbeşte de bolovanul de care mă ţin, ricoşând apoi pe *deasupra* mea. Îmi răsucesc brusc capul şi, peste umăr, îl văd căzând în josul peretelui de stâncă.

Sunt în sfârşit în stare să mă concentrez atât cât e necesar ca să plutesc în susul râpei. Mă întorc în grabă spre fag – spre Ella şi spre Cufărul meu – şi aud bubuitura tunului cu o secundă înainte de a fi lovită. Durerea e de două ori mai mare decât orice am mai simţit până acum, nu mai văd decât roşu şi răbufniri de lumină albă. Mă răsucesc, pierzându-mi controlul, mă zvârcolesc în agonie.

– Marina! aud strigătul Ellei.

Mă rostogolesc pe spate şi privesc cerul. Sângele îmi picură din gură şi din nas. Îi simt gustul. Şi mirosul. Deasupra capului mi se rotesc câteva păsări. În timp ce aştept să mor, văd un pâlc colosal de nori negri, grei, luând în stăpânire cerul. Se zdrobesc între ei, se rostogolesc unul peste altul, tresăltând de parcă ar respira. Mă gândesc că am halucinaţii, viziuni dinainte de moarte, când un strop imens de apă îmi izbeşte obrazul drept. Clipesc când îmi cade un altul deasupra ochilor, apoi un fulger despică în două cerul.

Un mogadorian uriaş, cu o armură aurie cu negru, stă deasupra mea zâmbind. Îmi lipeşte tunul de tâmplă şi scuipă pe pământ; dar, înainte de a apăsa pe trăgaci, se uită în sus, la furtuna ameninţătoare. Îmi pun grăbită mâinile pe rana căscată din abdomen, simt familiara

răceală a gheţii scurgându-mi-se sub piele. Pe urmă ploaia începe să se reverse asupra mea şi norii se preschimbă într-un zid de întuneric solid.

31

Îmi dau seama, după expresia feţei lui Sam, că e pe punctul să-şi piardă speranţa că vom ieşi vii de aici. Propriii mei umeri se gârbovesc când mă uit în imenşii ochi albi ai monstrului care se ridică în faţa noastră. Nu se grăbeşte, îşi întinde gâtul musculos, brăzdat pe ambele părţi de vene proeminente, de grosimea coloanelor romane. Pielea întunecată a feţei îi e uscată şi crăpată, ca ieşitura de piatră de deasupra capului său. Cu braţele lui lungi, seamănă a gorilă extraterestră.

Până când se saltă uriaşul de-a binelea în picioare, atingându-şi înălţimea de cincisprezece metri, mânerul pumnalului mi se topeşte în jurul mâinii drepte.

– Să-l înconjurăm! strig.

Sam fuge spre stânga, iar eu mă reped în dreapta.

Prima mişcare a creaturii e spre Sam, care îi întoarce imediat spatele şi fuge de-a lungul marginii circulare a şanţului. Monstrul îl urmăreşte cu paşi greoi, şi-n clipa aceea mă reped la el şi-mi duc pumnalul din dreapta-n stânga, cu mişcări alunecătoare, tăindu-i bucăţele de carne din pulpe. Îşi lasă capul pe spate, dându-se cu nasul de tavan, apoi îşi repede o mână în jos, către mine, atingându-mi cu unul dintre degete piciorul rămas mai în spate. Sunt trimis învârtindu-mă în perete, unde aterizez pe umărul stâng, dislocându-l.

– John! strigă Sam.

Uriaşul îşi balansează din nou mâna către mine, dar reuşesc să sar din calea pumnului lui; o fi fiind puternic, dar e lent. Însă grota în care ne aflăm nu e destul de

mare ca s-alergi prea departe, aşa că, lent sau nu, avantajul e totuşi de partea lui.

Nu-l văd pe Sam nicăieri în timp ce mă clatin de la un bolovan la altul. Uriaşului nu-i e uşor să mă urmărească; şi, imediat ce apreciez că am destul timp, îmi ridic încet braţul stâng deasupra capului şi-mi rotesc mâna astfel încât îmi ajunge palma la ceafă. Durerea mă fulgeră de la gât până-n călcâie; şi, înainte de a ceda îmi faţa ei, continui să-mi întind braţul şi simt că umărul dislocat revine la loc cu un pocnet. Mă invadează o senzaţie de uşurare, dar e de scurtă durată, căci îmi ridic privirea şi văd mâna gigantului exact deasupra capului meu.

Înalţ pumnalul şi lama îi străpunge palma, dar nu e deajuns ca să-l împiedice să-şi strângă degetele în jurul meu. Mă ridică, şi strânsoarea e atât de puternică încât pumnalul îmi cade pe podea. Aud clinchetul lamei de diamant; iar când sunt întors cu capul în jos, îl caut, sperând să-l pot recupera prin telekinezie.

– Sam! Unde eşti?

Sunt dezorientat când monstrul mă răsuceşte din nou în poziţia normală, ţinându-mă la ceva mai mult de-un metru deasupra nasului său. Pe urmă-l văd pe Sam ţâşnind dintr-o fisură a peretelui. Aleargă şi-mi ridică pumnalul şi, o clipă mai târziu, uriaşul scoate, şocat, un ţipăt strident de durere. Mă strânge mai tare, şi îi împing degetele înapoi, atât cât pot. Când dă înapoi împleticindu-se, reuşesc să-mi eliberez umerii, braţele şi mâinile. Îmi aprind luminile din palme şi-mi proiectez Lumenul drept în ochii lui. Orbit instantaneu, dă cu spatele într-un perete, şi acela e momentul când reuşesc să-mi eliberez tot trupul şi să sar.

Sam îmi aruncă pumnalul şi alerg spre monstru, împlântându-i pe rând lama în pielea dintre toate degetele picioarelor. Urlă de durere. Se apleacă şi atunci îi pun din nou Lumenul în ochi. Îşi pierde echilibrul, iar eu fac un bolovan din spatele lui să se disloce şi să-l

izbească în şale. Se înclină în faţă, cu braţele lui lungi întinse, ca să-i împiedice căderea. Mâinile masive îi aterizează în şanţul cu lichid verde, aburind – şi sfârâitul cărnii arse se aude o secundă mai târziu. Îi văd capul fără viaţă prăbuşindu-se la baza câmpului electric de forţă şi a piedestalelor groase, de piatră, care susţin Cuferele. Izbitura distruge câmpul de forţă. Piedestalele zboară prin încăpere, spărgându-se de stâncă. Monstrul zace nemişcat.

– Spune-mi c-ai plănuit asta, zice Sam, apropiindu-se de Cufere pe urmele mele.

– Aş vrea să fi fost în stare, răspund.

Îmi deschid Cufărul şi găsesc totul în interior, inclusiv cutia de cafea cu cenuşa lui Henri şi cristalul pâlpâitor înfăşurat în prosop.

– Pare în ordine, spun.

Sam ia celălalt Cufăr.

– Ce se-ntâmplă când ieşim pe-acolo? întreabă el, arătând spre uşa mică, de lemn, prin care-am intrat.

Am ucis monstrul şi avem Cuferele, dar nu ne putem face invizibili ca să ne plimbăm tacticoşi pe sub nasul a o sută de mogi. Deschid Cufărul şi iau în mână diversele cristale şi alte obiecte, dar tot nu ştiu la ce folosesc cele mai multe dintre ele, iar cele cărora le cunosc întrebuinţarea nu mă pot ajuta să străbat un munte plin de extratereştri. Mă uit în jurul încăperii, pierzându-mi speranţa. Dar, după ce studiez pielea topită a uriaşului şi oasele lui dezintegrate, îmi vine o idee.

Cu pumnalul din nou în buzunarul blugilor, mă apropii încet de şanţul cu lichid verde, bolborositor. Respir adânc şi-mi afund cu grijă un deget în el. Aşa cum am sperat, e extrem de fierbinte, dar, aidoma focului, abia dacă-mi gâdilă pielea. E ca lava verde.

– Sam?

– Da?

– Când îţi spun să deschizi uşa, vreau s-o faci şi să te dai imediat la o parte din drum.

– Ce-ai de gând? mă întreabă.

Prin minte îmi trec viziuni ale lui Henri, plimbându-mi cristalul loric pe trup în timp ce stau întins pe măsuţa din camera de zi, cu mâinile în flăcări, şi-mi înmoi palma în şanţ, scoţând-o cu căuşul plin de lavă verde, picurândă. Închid ochii, concentrându-mă, şi, când îi deschid, lichidul îmi pluteşte deasupra mâinii, strâns într-un glob perfect, în flăcări.

– Asta, cred, îi răspund.

– Excelent.

Sam aleargă spre uşă, iar eu dau din cap, în semn că sunt gata.

Deschide uşa dintr-o smucitură şi se-aruncă în dreapta. Un grup de mogi înarmaţi până-n dinţi aleargă spre noi; însă încearcă să facă stânga-mprejur imediat ce zăresc globul verde în flăcări zburând înspre ei. Când globul e pe punctul să se izbească de pieptul primului mog, împroşcându-l, îl desfăşor, cu puterea minţii, ca pe o pătură de foc. Mai mulţi mogi sunt loviţi şi, după un moment de tortură în flăcări, se transformă în cenuşă.

Trimit glob după glob de lavă verde către alţi mogi, doborându-i. Sam adună o grămadă dintre armele lor şi, într-un moment de acalmie al asaltului, înşfac două globuri de lichid verde şi ies pe uşă alergând. Sam mă urmează cu câte o armă neagră, lungă, sub fiecare braţ.

Numărul mogilor în fugă prin tunelul întunecat e cutremurător; şi, cu străfulgerările de lumină, la care se adaugă urletele ascuţite ale sirenelor, simţurile sunt copleşite. Sam apasă pe amândouă trăgacele şi seceră un rând de mogi după altul, dar vin alţii şi alţii, întruna. Când rămâne fără gloanţe, înşfacă alte două arme.

– Mi-ar prinde bine o mână de ajutor! strigă el, secerând un alt şir de atacatori.

– Mă gândesc, mă gândesc!

Pereţii acoperiţi cu mucus nu par să permită răspândirea unui foc acceptabil, iar lava verde pe care-o mai am în mâini e prea puţină, nu poate face destul rău. În stânga mea sunt cisternele argintii de gaz şi rezervoarele cu ţevile lor groase, cu exhaustoare, cu conducte de aluminiu. Alături de rezervorul cel mai înalt, văd panoul de control, din care se revarsă cablurile electrice. Aud urletele şi răgetele animalelor din încăperile cu gratii şi mă întreb cât de flămânde sunt.

Arunc un glob în flăcări către panoul de control, care se dezintegrează într-o furtună de scântei. Gratiile încăperilor înşirate de-a lungul tunelului încep să se ridice, şi atunci arunc a doua minge verde, la baza cisternelor de gaz şi a rezervoarelor.

Îl înşfac pe Sam de mână şi alerg cu el înapoi, în camera uriaşului. Când se declanşează explozia, îl lipesc pe Sam de peretele de piatră dintre uşa de lemn şi poarta de oţel care se ridică şi las valul de flăcări să treacă peste mine. Urechile îmi sunt inundate de trosnetul şi de şuierul focului.

Zeci de krauli dau buzna din cuştile lor deschise şi atacă din spate un şir de mogi luaţi pe nepregătite; mai mulţi pikeni pătrund în tunel cu paşi apăsaţi, răgind şi rotindu-şi braţele; reptilianul mutant cu coarne şarjează către fundul tunelului, trecând ca un plug peste mogi şi peste krauli şi azvârlindu-i sub picioarele pikenilor; creaturile înaripate, asemănătoare cu garguiele, zumzăie sub plafon, năpustindu-se în jos ca să muşte din orice îşi pot înfige dinţii; iar monstrul cu piele transparentă îşi afundă şirurile de colţi în pulpa unui piken. Totul se întâmplă în câteva secunde, după care-i ajunge din urmă o mare de foc.

Peste câteva minute, odată ce focul scapă în susul grotei spiralate de la capătul tunelului, spre a continua să dezlănţuie prăpădul prin munte, culoarul lung din faţa mea rămâne plin de mormane de cenuşă şi de oasele

înnegrite ale monştrilor. Sting focul din jur şi-mi şterg mâinile de coapse.

Sam e uşor pârlit, dar altminteri e OK.

– Genial, tipule, spune el.

– Să-ncercăm să ieşim dracului de aici, putem sărbători *pe urmă*.

Îmi îndes cufărul sub braţ şi Sam îl ia pe celălalt. Alergăm prin mijlocul distrugerilor făcute de foc; duhoarea de mortăciune e înăbuşitoare. Scara înnegrită de foc pare rezistentă şi, cu doar câte o mână liberă, o urcăm cu greutate. Picioarele noastre ajung pe bordura arsă, înnegrită, şi alergăm jur-împrejur, iarăşi şi iarăşi, până când ne vedem în centrul peşterii.

Infernul pe care l-am dezlănţuit a făcut mult mai mult rău decât aş fi crezut, dăm cu ochii de mormane peste mormane de cenuşă; dar zărim şi sute de mogi ieşind în patru labe din diverse coridoare şi tuneluri, arşi sau încă arzând, urlând de durere, incapabili să-şi ridice armele, incapabili să reacţioneze când sărim peste ei. Alţi soldaţi aleargă pe bordurile de deasupra noastră, unii cu arme în mâini, alţii cărând răniţi.

Sunt derutat, nu ştiu în care parte e ieşirea; şi, în timp ce deschid drumul alergând printr-o serie de tuneluri, cu pandantivul legănându-mi-se la gât, şi eu şi Sam luăm câte-o armă căzută. Alergăm cu ele la înălţimea pieptului, trăgând în orice ne iese în cale. Deşi habar n-am încotro ne îndreptăm, ne oprim abia când ajungem în dreptul celulelor în care sunt închişi oamenii. Atunci ştiu că am luat-o într-o direcţie greşită. Îl trag pe Sam în sensul opus, dar el se propteşte bine pe tălpi şi mă ţine pe loc. Îi citesc pe chip îngrijorarea şi speranţa. Uşile de oţel ale celulelor sunt înţepenite la vreo treizeci de centimetri deasupra podelei şi câmpurile de forţă albastre, bolborositoare, au dispărut.

– Sunt deschise, John, strigă el, aruncându-şi Cufărul la picioarele mele.

Îmi las arma să cadă şi iau cel de al doilea Cufăr, iar Sam spune în sfârşit ceea ce ştiam că gândeşte:

– Dacă tata e aici?

Mă uit în ochii lui şi ştiu că trebuie să verificăm.

Sam aleargă pe partea stângă a coridorului, strigându-şi tatăl în dreptul fiecărei celule. Eu le cercetez pe cele de pe dreapta când un băiat de vârsta mea îşi strecoară capul pe sub o uşă. Când mă vede, îşi scoate cu prudenţă o mână pe culoar.

– Câmpul de forţă a dispărut într-adevăr? strigă el.

– Aşa cred, urlu eu.

Sam îşi saltă arma pe umăr şi se apleacă, vârându-şi capul pe sub uşa celulei băiatului.

– Cunoşti un bărbat pe nume Malcolm Goode? Patruzeci de ani, păr castaniu? E aici? L-ai văzut?

– Taci şi dă-te deoparte, puştiule, îl aud pe băiat spunând.

În vocea lui e o anumită fermitate, ceva care mă nelinişteşte, şi îl trag pe Sam în lateral. Băiatul prinde uşa de partea de jos şi o smulge din perete, aruncând-o pe coridor ca pe un disc de jucărie Frisbee. Plafonul crapă, cad bolovani, şi apelez la telekinezie pentru ca nici eu, nici Sam să nu fim striviţi. Înainte de a apuca să spun vreun cuvânt, băiatul iese, bătând din palme ca să şi le scuture de praf. E mai înalt decât mine, fără cămaşă, musculos.

Sam face un pas înainte şi, spre surprinderea mea, îşi îndreaptă arma spre capul lui:

– Nu vreau decât să-mi răspunzi! Îl cunoşti pe tata? Malcolm Goode? Te rog!

Băiatul se uită dincolo de Sam şi de arma lui, focalizându-şi privirea asupra cufărului din braţele mele. Pe urmă îi observ cicatricele de pe picior. Exact ca ale mele. E unul dintre noi.

Scap celălalt Cufăr pe podea, şocat.

– Ce număr eşti? Eu sunt Patru.

Mă priveşte cu ochi îngustaţi şi-mi întinde mâna.

– Eu sunt Nouă. Bună treabă că ai rămas în viaţă, Patru.

Întinde mâna după Cufărul pe care l-am scăpat. Sam îşi lasă arma în jos şi se retrage, îndepărtându-se pe coridor şi oprindu-se la fiecare câteva secunde să se uite într-o celulă. Nouă îşi pune mâna pe lacătul Cufărului, care începe instantaneu să vibreze şi se deschide cu un pocnet. Pe faţă îi străluceşte o lumină galbenă când saltă capacul.

– La naiba, da. Râde, strecurându-şi o mână în interior. Scoate o piatră mică, roşie, şi mi-o arată. Ai una din asta?

– Nu ştiu. Poate.

Mă simt stânjenit fiindcă ştiu prea puţine lucruri despre obiectele din propriul meu Cufăr.

Nouă îşi pune piatra între încheieturile degetelor şi-şi îndreaptă pumnul spre cel mai apropiat perete. Apare un con de lumină albă şi putem instantaneu să ne uităm, prin perete, în interiorul unei celule goale.

Sam aleargă spre noi.

– O clipă. Aveţi vedere în raze X?

– Ce număr are tocilarul ăsta? mă întreabă Nouă, căutând din nou în Cufăr.

– E Sam. Nu e loric, dar e aliatul nostru. Îşi caută tatăl.

El îi aruncă piatra roşie lui Sam.

– Cu asta o să meargă mai repede, Sammy. O îndrepţi spre ţintă şi o strângi.

– E om, tipule, spun eu. Nu poate folosi chestia asta.

Nouă îşi pune degetul mare pe fruntea lui Sam. Părul acestuia se ridică brusc şi simt miros de electricitate în aer.

Sam se retrage împleticindu-se.

– Stop.

Nouă îşi strecoară din nou mâna în Cufăr.

– Ai în jur de zece minute. Dă-i drumul.

Sunt uimit fiindcă Nouă deţine abilitatea de a le transfera oamenilor puterile sale. Sam aleargă pe coridor,

inspectând celulele cu o zvâcnire din încheietura mâinii. Când ajunge la uşa imensă de metal din capăt, îndreaptă piatra spre ea, dezvăluind prezenţa a mai bine de o duzină de mogi aflaţi în partea opusă, unde unul dintre ei răsuceşte laolaltă firele expuse vederii dintr-o tastatură deschisă.

– Sam! Strig, ridicându-mi arma. Retrage-te!

Fâş. Uşa se ridică şi mogii dau buzna. Sam se îndepărtează în fugă, trăgând peste umăr.

– Ţi-au mai apărut şi alte Moşteniri? îl întreb pe Nouă, acoperindu-mi zgomotul armei.

Îmi face cu ochiul, apoi dispare, alergând pe plafonul crăpat cu o viteză uimitoare. Mogii nu-l observă decât după ce se lasă în spatele lor, şi atunci e prea târziu. E ca o tornadă, sfâşiindu-i cu o ferocitate pe care nu ştiam că o posedă loricii; până şi Şase ar fi impresionată. Eu şi Sam nu mai tragem, îl lăsăm pe Nouă să-i facă bucăţi pe rând, cu mâinile goale.

Când termină, se întoarce alergând pe peretele din stânga, după care face un ocol pe tavan şi pe peretele din dreapta, cu un nor de cenuşă în urma lui.

– Antigravitaţie, spune Sam. Ei, *asta* e o Moştenire mişto.

Nouă se opreşte alunecând până în faţa Cufărului său şi îl închide cu o lovitură de picior.

– Pot şi s-aud foarte bine. De la mai mulţi kilometri distanţă.

– OK, să mergem, spun eu, strecurându-mi mâna sub Cufăr şi ridicându-l.

Nouă şi-l saltă cu uşurinţă pe al lui pe umărul imens şi înşfacă o armă de pe podea.

– Şi cum rămâne cu celelalte celule? întreabă Sam, arătând în lungul coridorului.

Dincolo de locul pe unde-au intrat mogii, de-a lungul pereţilor se întind încă o sută de celulele sau chiar mai multe.

– Trebuie să plecăm, spun, ştiind că ne forţăm deja norocul.

Încercuirea noastră nu mai e decât o chestiune de secunde. Dar Sam nu poate fi convins.

Fuge spre uşa largă, cu piatra roşie încă în mână. O altă duzină de mogi apar brusc dintr-o intrare secretă în tunel, aflată între noi. Sam se sprijină de perete şi trage. Zăresc câţiva mogi explodând în cenuşă, dar vederea îmi e blocată de viermuiala unor krauli băloşi. Nouă înşfacă unul de picioarele din spate şi-l izbeşte de perete. Striveşte încă doi, apoi se întoarce spre mine, râzând. Mă pregătesc să-l întreb ce e atât de nostim, când lansează un bolovan direct spre mine. Abia am timp să sar într-o parte şi, o clipă mai târziu, spatele mi se acoperă cu cenuşă neagră.

– Sunt pretutindeni! râde el.

– Trebuie s-ajungem la Sam!

Încerc s-alerg pe lângă Nouă, când un piken imens ne înşfacă pe amândoi.

– Sam! strig eu. Sam!

Sam nu mă aude, mă acoperă zgomotul armei lui. Pikenul ne trage în direcţia opusă şi, având impresia că totul se derulează cu încetinitorul, îmi pierd din vedere cel mai bun prieten. Înainte de a apuca să strig din nou, pikenul ne aruncă în tunelul din partea opusă. Izbesc peretele şi aterizez pe un Cufăr, pe când celălalt cade peste mine. Plămânii îmi rămân fără aer; şi, când îmi ridic privirea, îl văd pe Nouă scuipând sânge. Rânjeşte.

– Eşti nebun? îl întreb. Te distrează chestia asta?

– Am fost închis mai bine de un an. Ziua de azi e cea mai frumoasă din viaţa mea!

Doi pikeni dau buzna în tunel, blocându-ne singurul drum care duce direct spre Sam. Nouă îşi şterge sângele de pe bărbie şi-şi deschide Cufărul. Scoate o ţeavă argintie scurtă, care se extinde în ambele capete până ce ajunge de aproape doi metri lungime şi străluceşte, roşie.

Aleargă spre pikeni cu ea deasupra capului. Mă ridic, gata să atac alături de el, dar simt o durere vibrantă în coaste. Îmi caut în Cufăr piatra vindecătoare, dar o găsesc abia după ce Nouă a ucis deja ambii pikeni. Se întoarce alergând pe plafon şi rotindu-şi ţeava pe lângă trup şi, când e la şase metri distanţă, îmi strigă să mă dau la o parte. Ţeava de un roşu incandescent îmi zboară pe deasupra capului ca o suliţă şi străpunge stomacul unui alt piken.

– Cu plăcere, spune el, înainte de-a apuca eu să articulez vreun cuvânt.

În capătul opus al tunelului se înghesuie mai mulţi pikeni şi, când mă întorc să fug, spre noi zboară un stol de păsări transparente, cu dinţii ca briciul. Nouă înşfacă din Cufărul lui un şirag de pietre verzi şi-l aruncă înspre păsări. Pluteşte în aer şi le absoarbe pe toate, ca o gaură neagră.

El închide ochii şi pietrele zboară ca săgeata către pikeni, eliberându-le stolul de păsări în faţă. Nouă arată spre mine şi strigă:

– Bombardează-i cu bolovani!

Îl ascult, trimiţând un bolovan după altul către învălmăşeală. Pikenii şi păsările cad sub tirul nostru de baraj.

În tunel se împing mai mulţi pikeni, răgind. Îl înşfac pe Nouă de braţ, împiedicându-l să atace.

– Or să tot vină, îi spun. Trebuie să-l găsim pe Sam şi să plecăm de-aici. Ne întâlnim cu Numărul Şase.

Dă din cap, şi fugim. La următoarea deschidere a tunelului o luăm la stânga, fără să ştim dacă facem progrese, sau ne rătăcim mai tare. La fiecare cot, în urma noastră apar tot mai mulţi duşmani. Nouă distruge toate tunelurile din care ieşim, prăvălind plafoanele şi doborând pereţii prin telekinezie şi cu bolovani perfect azvârliţi.

Ajungem la un pod din piatră masivă, uşor arcuit, similar celui pe care mi-am târşâit picioarele alături de

Sam ceva mai devreme, iar dedesubt e un bazin cu lavă verde, aburindă. Din partea opusă a podului îngust şarjează un şir gros de mogi, iar prin tunelul din spatele nostru aleargă mai mulţi pikeni, drept spre noi.

– Încotro o luăm? strig, când punem piciorul pe pod.

– Mergem pe dedesubt, spune Nouă.

Mă înşfacă de mână când ajungem pe culmea podului, şi lumea mea se întoarce literalmente cu fundul în sus când alergăm pe partea interioară a arcului. Nouă îmi dă drumul fără niciun avertisment, dar, cumva, pantofii îmi sunt încă bine agăţaţi de burta podului. Întind mâna deasupra capului, umplându-mi-o cu lavă verde, şi, când stăm în picioare în partea opusă a încăperii, ţin în palmă un glob perfect de foc. Îl arunc către mogii de pe pod şi îl vizualizez răspândindu-se asupra lor. Le aud carnea sfârâind în vreme ce ne repezim într-o altă grotă.

Am răsuflarea tăiată când ajungem pe o pantă îngustă. Îi apreciez unghiul de înclinare când sunt lovit de suflul unei explozii din spate. Mă răstorn cu capul înainte, cad cu o viteză uimitoare şi, când terenul redevine în sfârşit plan, îl lovesc mai întâi cu umărul dislocat de curând.

Mă rostogolesc pe burtă, chinuit de o durere inimaginabilă. Suflul m-a izbit drept în spate şi muşchii îmi sunt blocaţi într-un spasm incontrolabil. Abia pot să respir, nici vorbă să-mi caut în Cufăr piatra vindecătoare. Singurul lucru pe care sunt în stare să-l fac e să mă holbez la feliile de lumină de lună care apar şi dispar în capătul tunelului. Prelata. Flutură în bătaia vântului din pădure. M-am întors în punctul de pornire.

Din spate se aude zgomot de pietre în cădere. Durerea e mai puternică decât mi-aş fi putut-o imagina vreodată, şi nu mă pot gândi decât la plecarea din munte.

– Drept înainte. Acolo e ieşirea. Ne putem regrupa afară, reuşesc să spun.

Dacă putem ieşi, pe urmă pot şi să mă vindec, ne putem ascunde Cuferele în pădure. Şi probabil că acum,

după ce am distrus rezervoarele cu gaz, ne putem întoarce împreună cu Bernie Kosar. Cei patru mogi care păzeau intrarea au dispărut, şi Nouă sare prin prelată, repezindu-se spre pădure. Îl urmez. Duhoarea hoiturilor de animale ne izbeşte imediat şi ne sufocăm amândoi când Nouă intră în fugă printre copaci. Mă prăbuşesc sprijinit de un trunchi. N-am nevoie decât de cinci minute, mă gândesc. Pe urmă ne-ntoarcem după Sam. Cu arme şi cu palmele strălucind.

Nouă caută în Cufărul lui şi eu închid ochii. Lacrimile mi se rostogolesc pe obraji. Tresar simţind o atingere aspră pe mâna stângă. Deschid ochii şi-l văd pe Bernie Kosar, în forma lui de copoi, lingându-mi degetele.

– Nu merit, îi spun. Sunt un laş. Sunt blestemat.

El îmi vede rănile şi lacrimile, apoi adulmecă faţa lui Nouă înainte de a se mări, luând înfăţişarea unui cal.

– Ptrr! Nouă face un salt înapoi. Tu ce naiba eşti?

– O *chimæră,* şoptesc eu. E băiat bun. E loric.

Nouă se grăbeşte să-i alinte botul, apoi îmi apasă piatra vindecătoare pe spate. În timp ce lucrează asupra organismului meu, observ că deasupra muntelui clocoteşte o furtună ameninţătoare.

Cerul se dezlănţuie dintr-odată, cu fulgere şi tunete puternice, şi sunt atât de recunoscător fiindcă s-a-ntors Şase încât mă ridic în picioare, ignorând ce-a mai rămas din durerea mea de spate. Însă norii îşi schimbă forma şi se lăţesc într-un mod pe care nu l-am mai văzut până acum şi văzduhul pare dintr-odată malefic. Asta nu e Şase. Nu s-a-ntors să ne-ajute.

Privesc norul pâlnie pe care nu l-am mai zărit decât în cele mai urâte viziuni.

Bernie Kosar se retrage, ridicându-se pe picioarele din spate, când prin ochiul tornadei coboară o navă perfect sferică, de culoarea unei perle albe ca laptele. Nava aterizează exact în faţa intrării muntelui, zguduind pământul. Exact ca în viziunile mele, în partea laterală îi

apare de niciunde o uşă, se deschide pur şi simplu topindu-se. Comandantul mogadorian din viziunile mele e aici.

Nouă icneşte.

– Setrákus Ra. A venit. Asta aşteptam.

Eu tac, îngheţat de spaimă.

– Deci ăsta e numele lui, şoptesc, într-un târziu.

– Ăsta *a fost* numele lui. Pentru fiecare zi în care-au încercat să mă tortureze pe mine şi pe cêpanul meu, o să-l înjunghii cu asta.

Ţeava roşie străluceşte în mâinile lui Nouă. Capătul i se extinde, prelungindu-se cu lame rotitoare.

– O să-l ucid. Şi tu o să m-ajuţi.

Setrákus Ra se îndreaptă către peşteră, dar se opreşte înainte de a intra, o siluetă masivă, puternică reliefată, spectrală. În bătaia vântului care urlă şi în ploaia torenţială, se întoarce, ridicându-şi privirea în direcţia noastră. Chiar şi de la distanţa la care mă aflu, strălucirea palidă a celor trei pandantive de la gâtul lui e de neconfundat.

Eu şi Nouă ieşim în fugă dintre copaci, cu Bernie Kosar galopând în urma noastră, dar e prea târziu. Setrákus Ra a dispărut în peşteră şi în faţa intrării apare acelaşi câmp de forţă albastru, efervescent, care acoperea celulele închisorii.

– Nu! strigă Nouă.

Se opreşte alunecând şi înjunghie cu ţeava lui pământul.

Cu pumnalul în mână, eu merg mai departe. Îl aud pe Nouă strigându-mi să mă opresc, dar nu mă pot gândi decât să-l ucid pe Setrákus Ra, să-i eliberez pe Sam şi pe tatăl lui şi să pun capăt acestui război chiar aici şi chiar acum. Când mă izbesc de câmpul albastru de forţă, totul devine negru.

32

Tunetul se rostogoleşte, urmat de dârele strălucitoare ale fulgerelor şi, în lumina lor, văd norii lăţindu-se şi coborând. Ploaia cade în perdele grele şi mogadorianul în armură se uită în jos, la mine. Îşi apasă tunul pe pandantivul meu albastru şi spune ceva pe care nu-l înţeleg. Rana mea din stomac e aproape vindecată şi o aud pe Ella, care-mi strigă numele acoperind tunetul.

Dac-o să mor, trebuie s-o eliberez mai întâi pe ea. Una dintre noi trebuie să supravieţuiască, să le povestească totul celorlalţi. Îmi ridic cu prudenţă mâinile şi vizualizez deschiderea trunchiului, când, în depărtare, un fulger despică bolta cerului. O clipă mai târziu, îl loveşte pe mogadorianul de deasupra mea, care se transformă în cenuşă şi e spulberat de vânt.

Mă ridic în picioare şi văd că am deschis trunchiul fagului doar pe jumătate. Continui să-l casc în timp ce alerg către el.

– Ella? Eşti OK?

Ea sare din trunchi şi-mi cade în braţe.

– Nu te vedeam, spune, strângându-mă mai tare. Credeam că te-am pierdut.

– Nu încă, spun, înşfăcând Cufărul. Haide.

O luăm la fugă şi îi zărim pe Crayton şi Héctor venind către noi. Héctor a fost rănit, se sprijină de Crayton, cu braţul trecut peste umărul lui. Vântul şi ploaia sunt dezlănţuite. În urma celor doi, şarjează în susul malului primul val de mogadorieni şi de krauli. Imediat ce-i văd, rup o creangă mare dintr-un copac uscat şi o azvârl către cea mai apropiată haită. Doboară câţiva, dar ceilalţi se

regrupează cât ai clipi. Un soldat mogadorian aruncă o grenadă pe care o interceptez în aer cu puterea minţii şi i-o trimit înapoi, în stomac. Explodează, trântind mai mulţi mogadorieni şi krauli la pământ, în grămăjoare de cenuşă umedă. Arunc copac după copac, bolovan după bolovan, doborând mulţi din picioare, ucigând mulţi.

– Ajută-mă! strigă Crayton.

Mă grăbesc să-l preiau pe Héctor. A fost muşcat de burtă şi are o gaură de glonţ în braţ, şi ambele răni sângerează din belşug.

– Haideţi, cu toţii! strigă din nou Crayton, scoţându-şi gloanţe din buzunar şi strecurându-le cu repeziciune în încărcătorul gol al armei. Trebuie s-ajungem la baraj!

Deschid gura să răspund, dar un fulger enorm sparge bolta de deasupra noastră. Se răspândeşte pe cer ca venele unui demiurg, lăsând în aer un gust metalic distinct. Bubuitura asurzitoare a unui tunet izbeşte munţii reverberând. Vântul şi ploaia se opresc şi norii se rotesc iarăşi şi iarăşi, într-un vârtej masiv, până când ia naştere un ochi de o strălucire întunecată, holbându-se la noi de sus, de deasupra culmilor. Mogadorienii sunt tot atât de fascinaţi ca noi. Vântul se stârneşte iarăşi, aducând cu sine norii întunecaţi, tunetele şi fulgerele, mai întâi cu încetineală, apoi năpustindu-se cu viteză în direcţia noastră. O furtună perfectă, superbă în inima ei de cataclism, deosebită de tot ce-am mai văzut până acum. Nu putem face nimic altceva decât să privim norii groşi ce se rostogolesc către noi odată cu bubuitul grav al tunetului.

– Ce se-ntâmplă? strig, acoperind şuierul vijelios al vântului.

– Nu ştiu! răspunde Crayton. Trebuie să ne găsim un adăpost!

Dar nu se clinteşte, iar nimeni altcineva n-o face. Părând să fi uitat de rănile lui dureroase, şi Héctor e numai ochi.

– Daţi-i drumul! strigă în cele din urmă Crayton, apoi se răsuceşte pe călcâie şi-ncepe să tragă în mogadorieni, acoperindu-ne în timp ce trecem în fugă peste un deal mărunt şi coborâm într-o vale.

Văd în dreapta barajul, care uneşte doi munţi mai scunzi. E prea departe ca să pot crede, la modul realist, că vom reuşi s-ajungem acolo. Héctor s-a albit la faţă şi îşi pierde puterile din ce în ce mai repede, aşa că-ncep să caut un loc în care să ne odihnim, ca să-l pot vindeca. Arma lui Crayton amuţeşte. Mă uit în urmă, temându-mă de ce e mai rău, dar a rămas pur şi simplu fără muniţie. Îşi aruncă arma pe umăr şi ne prinde din urmă.

– N-o să reuşim s-ajungem la baraj! ne strigă. Fugiţi către lac!

Ploaia reîncepe când schimbăm toţi patru direcţia. Gloanţele şuieră căzând pe urmele noastre din iarbă şi ricoşând de bolovani. Deasupra capetelor, norii îşi schimbă poziţia cu o bubuitură de tunet. O clipă mai târziu, e ca şi cum am fi intrat sub un pod: ploaia se opreşte pur şi simplu. Mă uit în urmă şi văd că, la o distanţă de numai câţiva paşi, continuă să cadă, grea, violentă. Vântul se înteţeşte considerabil şi mogadorienii din spatele nostru sunt izbiţi dintr-odată de cea mai cumplită furtună pe care-am văzut-o în toată viaţa mea. Dispar cu desăvârşire într-o ceaţă întunecată.

Pantofii ne alunecă pe pământul de pe mal, şi Ella şi Crayton se aruncă în apă cu capetele înainte.

– Nu pot face asta, Marina, spune Héctor, oprindu-se înainte de a intra cu picioarele în apă.

Îmi las Cufărul jos şi îl prind de braţ.

– Te pot vindeca, Héctor. O să reuşeşti.

– N-o să se schimbe nimic, Marina. Nu ştiu să-not.

– Eu sunt Marina de la mare, Héctor. Ai uitat?

Las răceala să se răspândească din vârfurile degetelor mele în gaura de glonţ din braţul lui. O văd schimbându-şi culoarea din negru în gri, apoi în roşu, pentru a deveni, în

final, un petic de piele bronzată, zbârcită. Mă concentrez asupra muşcăturii de pe burtă, de sub cămaşa lui, şi se îndreaptă brusc de spate, plin de energie. Îl privesc în ochi.

– În calitate de Regină a Mării, o să-not cu tine.

– Dar îl duci pe ăsta, obiectează el, arătând spre Cufăr.

– Va trebui să-l ţii tu, spun, punându-i-l în braţe.

Intrăm în apă în fugă, până când picioarele noastre nu mai ating fundul lacului, apoi înconjor pieptul lui Héctor cu braţul drept şi înot cu stângul. El ţine Cufărul pe burtă şi pluteşte pe spate, cu capul uşor deasupra apei. Ella şi Crayton calcă apa în mijlocul lacului, şi îl trag pe Héctor spre ei.

Norii de deasupra capetelor noastre se împrăştie, contractându-se într-o sută de linii subţiri, cenuşii, trasate pe cer. Mogadorienii nu mai sunt o negură din mijlocul furtunii şi, imediat ce pot din nou să vadă, se năpustesc către lac, cu zeci de krauli schelălăind în faţa lor.

Când dispare ultimul nor, de sus cade un grăunte negru, minuscul, şi, cu cât ajunge mai aproape, cu atât seamănă mai mult cu o siluetă umană.

Poartă în jurul gâtului un pandantiv albastru enorm, şi aterizează pe mal, vălurind nisipul. E o fată uluitor de frumoasă, cu părul de culoarea corbului, şi, în clipa când o zăresc, ştiu că e cea pe care am visat-o, pe care am pictat-o pe peretele peşterii.

– E una dintre noi! strig.

Ea se uită în jur, ochii ni se întâlnesc, şi dispare o secundă mai târziu. Sunt şocată, zdrobită, mă gândesc că n-a fost decât o închipuire.

– Unde s-a dus? întreabă Ella.

Atunci înţeleg că a zărit-o şi ea, că nu mi-am imaginat-o, şi văd că doi dintre cei mai apropiaţi krauli sunt cumva smuciţi înapoi şi ridicaţi în văzduh. Plutesc, scheunând şi mârâind la ceva din spatele lor, apoi se izbesc unul de altul până când atârnă fără vlagă. Unul zboară, nimerind

peste picioarele a doi soldaţi, iar altul se roteşte prin aer, pocnind alţi krauli şi alţi soldaţi.

– Invizibilitate. Invizibilitatea e una dintre Moştenirile ei, murmură Crayton.

E invizibilă? Sunt uluită şi invidioasă în acelaşi timp, dar, mai presus de toate, mă simt recunoscătoare. Orice kraul care atinge apa e tras înapoi de o mână nevăzută şi trântit de solul nisipos, dur, sau peste un soldat mogadorian. Un tun căzut se ridică din iarbă şi începe să tragă în toate direcţiile. Kraulii sunt nimiciţi unul după altul. Zeci de mogadorieni explodează în nori de cenuşă.

Aud bubuituri de tun din partea cealaltă a lacului şi mă răsucesc, dând cu ochii de cel puţin douăzeci de mogadorieni care înaintează, afundaţi în lac până la mijloc. Razele luminoase izbesc apa pretutindeni în jurul nostru, creând destul abur ca să nu-l pot zări pe Héctor, aflat în faţa mea, decât cu mare greutate.

– Ella? strig eu.

– Aici! ţipă ea, din dreapta.

– Ia-l pe Héctor.

Ella îşi înfăşoară braţul în jurul pieptului lui.

– De ce?

– Fiindcă n-am de gând să stau aici în timp ce fata aia luptă de una singură. E şi războiul meu.

Înainte de a mă putea opri cineva, mă scufund şi apa îmi gâdilă plămânii. Înot către adânc, până ce culoarea albastru-verzuie a apei devine cenuşie. Desluşesc sub mine trupul masiv al Oliviei; zace fără viaţă pe fundul lacului, cu nori de sânge înălţându-se deasupra sutelor de muşcături de pe spatele ei.

Mă îndrept spre malul opus şi, un minut mai târziu, văd picioarele mogadorienilor. Înot spre cel din extremitatea stângă. Îmi înfig tălpile în mâlul de pe fund şi mă lansez, ieşind din apă. Mogadorianul n-are timp să reacţioneze când îl arunc, cu puterea minţii, către mijlocul lacului. Îi fac tunul să plutească până-n mâinile mele, îl împuşc şi

nu-mi mai ridic degetul de pe trăgaci. Mogadorienii din jurul lacului explodează, preschimbându-se în cenuşă, şi, după ce îi ucid pe toţi, îmi îndrept arma către ceilalţi, sutele din preajma vehiculelor.

Ceva se mişcă în apă, în spatele meu, şi sunt prea înceată; un kraul sare şi-şi afundă dinţii în lateralul trupului meu. Durerea vine imediat şi e groaznică, de parcă mi-ar ţine cineva un fier încins deasupra coastelor. Animalul mă aruncă în apă, cu capul înainte, apoi mă izbeşte de nisipul ţărmului. Îmi regăsesc respiraţia şi ţip când mă saltă, arcuindu-mă, şi mă trânteşte din nou în lac. Sunt sigură că aşa o să mor, dar gura kraulului se lărgeşte pe neaşteptate şi mă eliberează. Cad pe ţărm, pe burtă, şi îi privesc gura continuând să se caşte până ce îi aud oasele pocnind. Fata cu părul ca pana corbului se materializează în faţa ochilor mei, cu mâinile pe buzele tremurătoare ale monstrului. Îmi întoarce privirea înainte de a smuci fălcile kraulului în poziţie complet verticală, omorându-l.

– Eşti OK? mă întreabă.

Îmi salt cămaşa şi-mi pun o mână pe rană.

– O să fiu peste o clipă.

Se apleacă, ferindu-se de lovitura unui tun.

– Bun. Ce număr eşti?

– Şapte.

– Eu sunt Şase, spune, înainte de a se face nevăzută.

Răceala mi se răspândeşte din degete în întregul trup, dar ştiu că n-o să reuşesc să mă vindec complet înainte de a ajunge la mine noul val de soldaţi mogadorieni care se apropie. Mă rostogolesc în lac şi rămân sub apă. Când mă ridic la suprafaţă, am rana aproape lecuită.

Numărul Şase s-a urcat pe unul dintre transportoarele Humvee blindate, cu o sabie strălucitoare. Se luptă cu mai mulţi soldaţi în acelaşi timp: taie bucăţi din trupuri, parează cu lama loviturile de tun, foloseşte telekinezia ca să ţintească un tun care-i pluteşte deasupra capului, la

mare înălţime, astfel încât loveşte zeci de mogadorieni din extremitatea formaţiei. Pe urmă îşi azvârle sabia într-un grup înghesuit, străpungând trei soldaţi deodată. Şi prinde în mâini mitraliera imensă montată deasupra vehiculului, secerând zeci de mogadorieni în câteva secunde.

N-au mai rămas decât douăzeci sau treizeci de soldaţi. Şi vreo patru krauli. Numărul Şase îşi ţine o mână deasupra capului în timp ce distruge arma pe care-o manevrează cu cealaltă transportoarele Humvee înşirate de-a lungul ţărmului. Deasupra munţilor se adună nori negri şi trăsnetele despică zgomotos pământul din jurul ei. Mogadorienii îşi trădează pentru prima oară spaima, şi văd câţiva aruncându-şi armele şi fugind către pădure.

– Ieşiţi din apă! strig, temându-mă de fulgere.

Ella îl trage pe Héctor spre mal şi Crayton îi urmează.

Ajung pe ţărm, alături de Numărul Şase, şi iau două tunuri. Mă străduiesc să-mi menţin echilibrul în timp ce apăs pe ambele trăgace, transformând mai mulţi soldaţi în cenuşă şi omorând doi krauli. Un soldat rănit, ascuns în spatele unui transportor distrus, aruncă o grenadă către spatele lui Şase, dar reuşesc s-o detonez în aer. Auzind explozia, ea se roteşte cu tot cu arma montată pe vehicul şi, o clipă mai târziu, din soldatul rănit nu mai rămâne decât cenuşa.

Nu-mi pot lua ochii de la Numărul Şase. Puterea ei e fascinantă. Pandantivul albastru tresaltă, aruncat într-o parte şi într-alta, în timp ce arma pe care-o manevrează cu o singură mână ucide alţi şi alţi soldaţi. Se roteşte către stânga, făcând fărâme un kraul, apoi către dreapta, omorând mai mulţi mogadorieni cu un trăsnet.

Valea străluceşte şi e plină de fum. E udă şi carbonizată. Mă uit în jur şi nu-mi vine să cred că victoria va fi a noastră peste câteva secunde. Crayton se apropie în fugă şi ia una dintre armele mele, iar în clipa următoare ucide soldaţii care se retrag spre pădure.

Héctor aleargă ţinându-mi în braţe Cufărul, şi el, şi Ella îmi stau curând alături. Dau din cap către Şase şi le zâmbesc prietenilor mei, gândindu-mă că tot ce-a fost mai rău a trecut; dar chiar atunci Ella îşi ridică privirea, uitându-se pe deasupra capului meu, şi se albeşte la faţă.

– Pikeni! strigă ea.

Patru monştri cu coarne coboară pe coasta muntelui în plină viteză. Chiar sub ei, Numărul Şase e preocupată de cei câţiva soldaţi rămaşi şi de un kraul. Dezrădăcinez cât de mulţi brazi albi pot şi îi lansez ca pe nişte rachete. Lovit de patru dintre ei, monstrul din frunte cade pe spate, în calea celorlalţi, şi e strivit, ucis de năvala lor.

– Numărul Şase! strig.

Ea mă aude, şi îi arăt pikenii care se năpustesc în vale mârâind. Îşi roteşte arma şi spulberă genunchii celui din stânga. Monstrul cade, rostogolindu-se mult mai repede decât aleargă ceilalţi doi, şi Numărul Şase sare de pe transportor cu o clipă înainte de a fi strivit de pikenul mort, cu un scrâşnet reverberant.

Eu şi Crayton tragem cu tunurile în ceilalţi doi, dar sunt prea iuţi şi se despart când ajung în fundul văii. În norii de deasupra Numărului Şase bubuie tunetul şi un trăsnet enorm îl loveşte pe unul dintre pikeni, retezându-i un braţ. Urlă şi cade în genunchi, dar îşi recapătă repede echilibrul şi şarjează, cu sângele ţâşnindu-i de deasupra coastelor. Celălalt piken evită tirul lui Crayton şi dă buzna din direcţia opusă. Alergăm cu toţii spre Numărul Şase, dar, avându-mi Cufărul în braţe, Héctor se mişcă prea încet. Pikenii se apropie şi, înainte de a apuca să-l ajut, ciungul îl prinde în pumn, cu tot cu Cufăr.

– Nu! urlu eu. Héctor!

Sunt atât de şocată, încât, atunci când monstrul azvârle în lac trupul fără viaţă şi Cufărul, nu folosesc telekinezia ca să-l împiedic pe vreunul dintre ei să se scufunde.

Numărul Şase a ucis celălalt piken. Se întoarce înspre noi şi-şi înalţă ambele mâini către cer. Un trăsnet desparte capul monstrului de trup.

E linişte, pentru prima oară astăzi. Mă sprijin de Numărul Şase, mă uit la Ella, la Crayton şi distrugerile făcute de foc în spatele lor şi ştiu că, în viaţa mea, aceste momente de pace sunt pe punctul de a deveni o raritate.

– Cufărul tău, Marina, spune Crayton. Trebuie să-l recuperezi.

Mă întorc spre Numărul Şase şi o îmbrăţişez.

– Mulţumesc. Îţi mulţumesc, Numărul Şase.

– Cândva vom avea ocazia s-o facem din nou, sunt sigură. Îmi înconjoară umerii cu braţele. Şi spune-mi doar Şase.

– Eu sunt Marina. Ei sunt Crayton şi Ella. Ella e Numărul Zece.

Ella face un pas înainte, se micşorează, adoptându-şi trupul de zece ani. Îşi întinde mâna mică spre Şase, care a rămas cu gura căscată, fără cuvinte.

Crayton începe să-i explice lui Şase cum stau lucrurile cu Ella şi cu a doua navă, timp în care intru în lac. Îi simt răceala pentru prima dată. Înot până în mijloc şi mă scufund, coborând până când apa este lipsită de orice strop de lumină, iar picioarele mele ating fundul mâlos. Mă învârtesc până când îmi zăresc Cufărul. Îl clatin într-o parte şi-ntr-alta, dislocându-l din mâlul care l-a absorbit. Încep să urc, înotând cu o singură mână. Când apa devine albastră, văd trupul lui Héctor şi-mi înfăşor celălalt braţ în jurul taliei lui.

Ella şi Crayton stau pe mal, cu Şase. Las Cufărul jos şi lovesc cu palmele mele ude gambele lui Héctor, braţele lui, gâtul, tot spatele strivit, sperând că o să-mi apară senzaţia de răceală în vârfurile degetelor, rugându-mă să apară.

– E mort, spune Crayton, trăgându-mă de umeri.

Nu renunţ. Detestându-mă fiindcă n-am încercat acelaşi lucru cu Adelina, ating faţa lui Héctor. Îmi trec mâinile prin părul lui cărunt. Îl fac chiar şi să leviteze la câţiva centimetri deasupra nisipului şi încerc din nou totul, dar e adevărat. A plecat dintre noi.

33

Plutesc deasupra ierbii. Plutesc deasupra unui râu. Mă simt distrus şi ţeapăn, şi, de fiecare dată când îndrăznesc să deschid ochii, fie sar peste un buştean, fie alunec în susul unei pante stâncoase. Se aude un zgomot constant, şi am nevoie de mai multe minute ca să-mi dau seama că e răsunetul copitelor lui Bernie Kosar. Sunt întins pe spatele lui şi înaintăm repede prin munţi.

– Eşti treaz? întreabă Nouă.

Îmi salt capul şi îl văd stând în spatele meu, cu ambele noastre Cufere în braţe.

– Nu ştiu cum sunt, răspund, închizând ochii. Ce… ce s-a-ntâmplat?

– Ai alergat drept în chestia aia albastră. E ultimul lucru de pe Pământ, sau de pe Lorien, sau de oriunde altundeva pe care ne dorim să-l facem.

Pare agasat, de parcă l-aş fi luat cu de-a sila de la sărbătorirea zilei lui de naştere.

– Şi Setrákus Ra? întreb.

– E undeva în interiorul muntelui, laşul. N-am reuşit să găsesc o altă intrare. Şi am căutat.

Mă salt în sus pe spinarea lui Bernie Kosar, cuprins de panică.

– Unde e Sam?

– Nu e nimic de făcut, Patru. Prietenul tău fie a murit de mult, fie atârnă cu creştetul în jos, uitându-se la capătul nepotrivit al unui cuţit.

Vomit. Bernie Kosar se apleacă, ajutându-mă să alunec din spatele lui, şi vomit din nou. Nouă încearcă să-mi explice că greaţa o să-mi dispară în curând, că el a trecut

de multe ori prin asta când a încercat să evadeze din celulă, că piatra vindecătoare pare să nu aibă nicio putere împotriva efectelor câmpului de forţă, dar viziunea lui Sam torturat mă năuceşte prea tare ca să-l pot asculta. Greaţa îmi e provocată de trădarea mea, nu de un câmp de forţă mogadorian. Nu cred că voi reuşi vreodată să-mi iert asta. E vina mea că am intrat acolo, şi e vina mea că el a rămas în urmă. I-am întors spatele celui mai bun prieten al meu.

– Trebuie să mergem înapoi, spun. Sam ar face-o pentru mine.

– N-avem nicio şansă. Nu încă. Tu eşti mult prea zdrobit şi, aşa cum spuneai mai devreme, trebuie să fim mai mulţi.

Încerc să mă ridic în picioare, dar cad aproape imediat în patru labe.

– Nici măcar nu ştii unde ne aflăm.

– Suntem la trei kilometri de maşina voastră, spune Nouă.

Probabil că-mi citeşte nedumerirea pe chip, fiindcă zâmbeşte şi-l bate pe Bernie Kosar pe spate.

– Se dovedeşte că pot vorbi cu animalele. Cine ştie? Bernie Kosar ne călăuzeşte. Să zburăm.

Sunt prea slăbit ca să protestez. Bernie Kosar galopează din toate puterile, măturând cu burta vârfurile tufelor şi copacii doborâţi la pământ când sare peste obstacole. Mă doare tot trupul şi mă agăţ de părul lui în vreme ce alergăm, în zigzag, urcând şi coborând pantele munţilor şi ale dealurilor şi împroşcând apa din două râuri vijelioase. Sus, pe boltă, stele apar pe rând, şi ştiu că una dintre ele, foarte, foarte departe, e licărirea firavă a soarelui Lorien-ului, răspândindu-şi strălucirea asupra unei planete în hibernare.

– Care e aşadar următoarea noastră mişcare? întreabă Nouă, în vreme ce călărim printre umbre.

Tac, întrebându-mă ce ar răspunde Henri. Mă întreb ce expresie ar avea faţa lui. Ar străluci de mândrie fiindcă mi-am recuperat Cufărul, fiindcă am salvat un membru din Garde şi fiindcă, făcând asta, am ucis atât de mulţi mogi, sau ar fi dezamăgit fiindcă nu m-am luptat cu şeful lor atunci când am avut ocazia, fiindcă l-am lăsat pe Sam în urmă?

Viziunile cu Sam închis în spatele uşilor de oţel îmi apar în fiecare clipă, şi îmi privesc lacrimile care strălucesc pe gâtul lui Bernie Kosar. Detest gândul ăsta, dar aş prefera mai degrabă să fie mort, decât torturat ca să i se stoarcă informaţii despre mine.

Încerc s-o învinuiesc pe Sarah pentru că m-a turnat poliţiştilor, dar nu pot decât să mă învinuiesc pe mine, pentru că am luat legătura cu ea, când toată lumea m-a sfătuit să n-o fac. Păstrez tăcerea şi-mi înfig călcâiele în părul calului, iar el grăbeşte pasul.

Şase e undeva, în Spania, sper că împreună cu un alt membru din Garde. O parte din mine vrea să se urce într-un avion, să meargă direct la ea, dar, după ce am evadat dintr-o închisoare a FBI-ului şi cu chipul încă pe lista celor mai căutate persoane, întocmită de aceeaşi poliţie federală, nu văd cum ar fi cu putinţă.

Ajungem la maşina noastră de teren şi durerea mă săgetează când descalec. Descui portbagajul şi Nouă încarcă în tăcere ambele Cufere. Târându-mă de-a lungul banchetei din spate, dezgustat de mine însămi, îl întreb dacă vrea să conducă.

– Speram să mă-ntrebi, spune el.

Îi întind cheile şi simt cum prinde viaţă motorul.

Sub mine e ceva, şi mă foiesc, trăgându-mă într-o parte, ca să dau de ochelarii tatălui lui Sam. Îi ţin deasupra capului şi las luna să se reflecte în lentile. Respir adânc şi şoptesc:

– O să ne revedem curând, Sam. Îţi promit.

Şi apoi, tocmai când mă gândesc că lucrurile n-au cum să se mai înrăutăţească prea mult, revelaţia mă izbeşte mai tare decât câmpul de forţă.

– O, rahat! Adresa la care trebuie să ne-ntâlnim cu Şase. Era în buzunarul lui Sam. Sunt atât de idiot! Cum o să ne mai găsim?

Nouă îmi vorbeşte peste umăr:

– Nu-ţi face griji, Patru. Lucrurile se întâmplă dintr-un anumit motiv. Dacă trebuie să ne-ntâlnim cu Şase, sau cu Cinci, sau cu oricine altcineva, atunci o să ne-ntâlnim. Şi dacă Sam trebuie să facă în continuare parte din toate astea, va face.

Bernie Kosar sare pe bancheta din spate, în chip de copoi, şi mă linge pe obraz. Îl bat cu palma pe creştet şi oftez prelung, nevenindu-mi să cred că, după ce totul a mers prost în ultimele patruzeci şi opt de ore, am mai reuşit şi să pierd adresa scrisă de Şase. Mă uit pe geam, văd că vântul bate către nord şi mă întreb dacă nu cumva îmi comunică astfel ceva, sau dacă nu-mi indică măcar direcţia corectă, aşa cum crede Şase că a făcut pentru ea.

– Ia-o spre nord, spun. Cred să spre nord e bine.

– Ai prins esenţa, şefule.

Nouă calcă acceleraţia, iar eu mă uit la Bernie Kosar, care s-a făcut covrig şi-a adormit.

Îl îngropăm pe Héctor la baza barajului, acolo unde se întâlneşte betonul alb cu iarba.

– Mi-a spus cândva care e cheia schimbării: să scapi de frică, povestesc eu, privindu-i în ochi pe Ella, Crayton şi Şase. Nu ştiu dac-am reuşit să mă descotorosesc de ea, dar schimbarea se petrece. Se petrece cu siguranţă. Şi nu pot decât să sper că mă veţi ajuta cu toţii să trec prin asta.

– Suntem o echipă, spune Ella. Bineînţeles c-o să te ajutăm.

După ce ne spunem vorbele de rămas bun, urcăm pe scara barajului. Rămânem pe culmea lui, privind în jos, către vale şi către lac. De cealaltă parte sunt o serie de ecluze, controlând un lac mult mai mare, şi nu pot să nu văd în asta o metaforă a sentimentelor mele de acum. În faţa mea se aşterne trecutul, mic, şi îndepărtat, şi presărat cu victimele unui măcel, ameninţat să fie inundat în orice clipă. În spatele meu şi al celorlalţi membri din Garde e viitorul, masiv, ţinut în frâu de forţe nefireşti.

Mă întorc spre Şase şi o întreb:

– Îl cunoşti pe un oarecare John Smith, din Ohio? E unul dintre noi?

Zâmbetul ei se lăţeşte.

– Da, îl cunosc pe John. E Numărul Patru.

Îmi întind braţele, prinzând mâna Ellei în mâna mea dreaptă şi pe a lui Şase în stânga, şi stăm aşa, lăsând vântul muntelui să ne şfichiuiască părul, învolburându-ni-l în jurul obrajilor. Ella se uită la Şase şi întreabă:

– Putem merge în America?

– Vraja e ruptă. Nu văd de ce n-am putea fi acum cu toţii împreună.

Şase ridică din umeri, întorcându-se iarăşi spre lacul de sub noi.

Crayton ni se alătură.

– Nu-mi place s-o spun, dar ăsta, doamnelor, e calmul dinaintea furtunii. Am câştigat mult prea multe bătălii, aşa că mogii n-o pot lăsa acum mai moale. Deveniţi prea puternici pentru ei, de aceea aruncă tot ce au în lupta împotriva voastră. S-a zis cu micile armate de câteva sute de soldaţi, însoţiţi de doi monştri greoi. Şeful lor va fi aici în curând. Setrákus Ra.

– Cine? întreb eu.

– Setrákus Ra. Crayton clatină din cap. Şi nu cred că sunteţi pregătiţi pentru el.

– Atunci rămâne stabilit, spun eu. Mergem în Ohio, să fim alături de John Smith.

– De fapt e în vestul Virginei, spune Şase. Ne întâlnim peste exact două săptămâni.

– Nu sunt sigur că e înţelept s-o facem, nu încă. Crayton începe să se îndepărteze. Trebuie să-i adunăm mai întâi pe ceilalţi.

Şase o porneşte pe urmele lui.

– Asta sună bine, dar n-am idee unde sunt.

– Ştiu eu, spune Crayton, fără să se-ntoarcă. Ştiu şi unde sunt *chimærele* noastre. Dacă Setrákus Ra crede c-o să fie simplu, o să aibă parte de cu totul altceva.

Îl urmăm, făcând primul dintre numeroşii paşi în josul celeilalte părţi a barajului.

---- Sfârşit ----